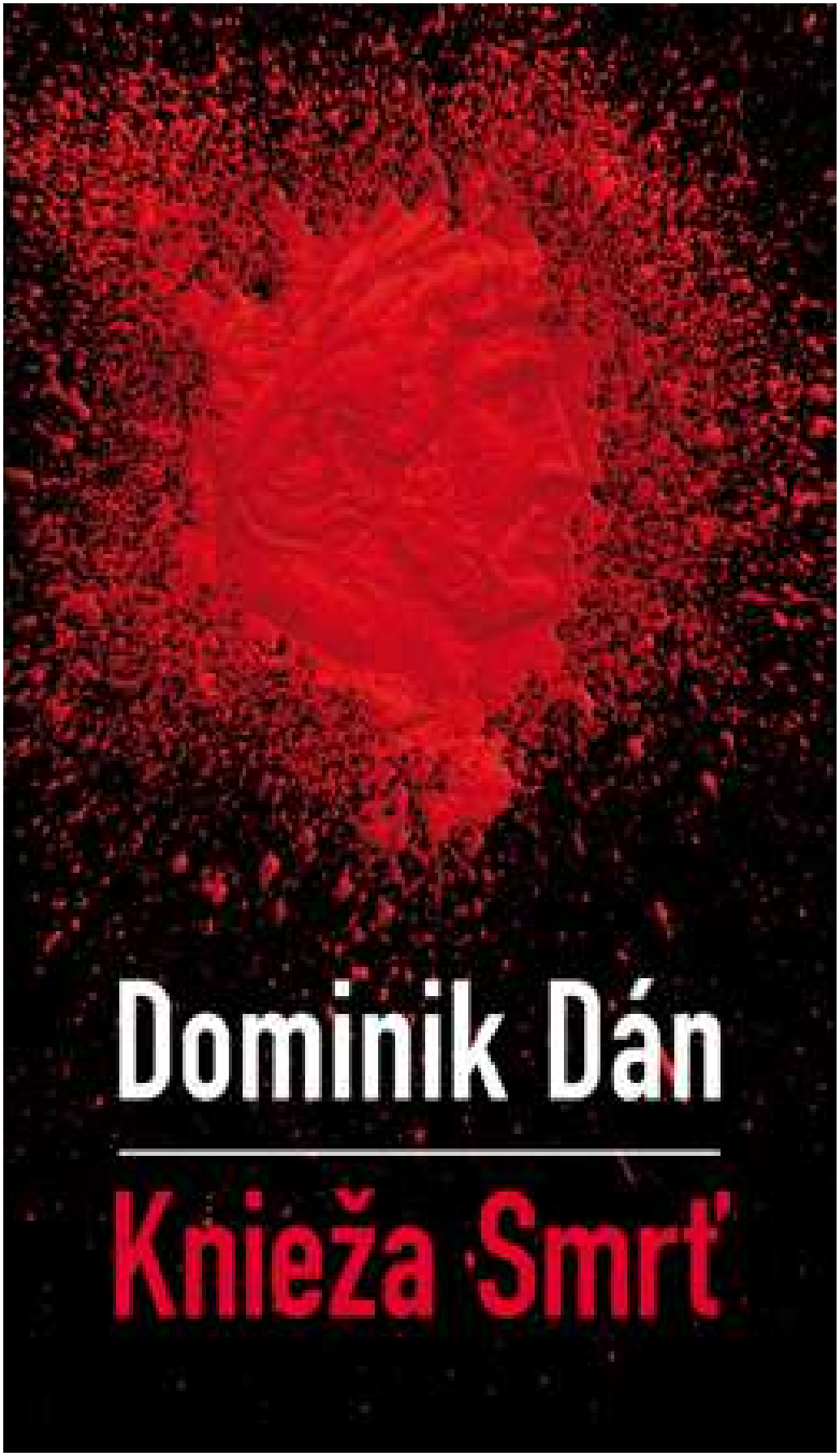

Dominik Dán
Kňaža Smrť

Dominik Dán

Knieža Smrť

Text © Dominik Dán 2008 Slovák Edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2008
ISBN 978-80-8085-670-0

Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu zdať akési povedomé...

In terra summus rex est hoc tempore nummus
Najvyšším kráľom v zemi je v dnešných časoch peniaz (staré rímske príslovie

Venujem Zuzane a Milanovi Dobrockým.

Za myšlienku napísať román o udalostiach v Devíne ďakujem priateľovi Michalovi Nemcovi, s ktorým sa poznám krátko, ale tak zvláštne, až sa mi zdá, že sa poznáme odmalička.
Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem MUDr. Ivete Čiernej, JUDr. Lucii Matejkovej, Mgr. Martine Móricovej, MUDr. Denisovi Valentovi a MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc.

1. Kapitola

APRÍL 2003

Aj nebo plakalo, nielen policajti. Mraky sa dotýkali zeme a chvíľami nebolo vidieť ani truhlu, ani farára s miništrantmi. Chlapci v dlhých bielo-čiernych kamžiach sa snažili, ako vedeli, ale jednému zhaslo kadidlo a druhý zápasil s vysokým krížom zmietajúcim sa vo vetre. Hrozilo, že padne do jamy ako prvý.
Ostatní postávali v kruhu a ramená krčili k sebe. Dáždniky im boli nanič. Chatrnejšie vietor polámal už cestou z márnice a z tých odolnejších sa takmer vodovodný dážď akoby vysmieval. Navzdory živlom stáli ako prikovaní a tupo čumeli pred seba na kopec čerstvo vykopanej hliny.
Krauzovi zatieklo za golier a na zátylku cítil nepríjemný chlad. Chosé vedľa neho kýchol. Ich dáždnik bol z tých chatrnejších a spleť pokrivených drôtov na umelohmotnej rúčke odhodil Chosé hneď za márnicou do kontajnera na zvädnuté kvetiny.
Krauz kýchol tiež a asi desiatykrát zašomral... tak ti teda pekne ďakujem, debil jeden... a Chosé asi desiatykrát ticho odvetil... nemáš za čo, druhýkrát si zober svoj... a hlavu naklonil proti novému náporu vetra.
Pán farár sa ani nesnažil otvoriť modlitebnú knižku, improvizoval a tackal sa vo vetre bičovaný dažďom ako stelesnenie mučeníka a masochistu. Voľnou rukou si pridŕžal štvorcovú čiapočku. Niečo hovoril, ale nikto mu nerozumel a ani nebolo treba, na pohrebe už bol každý, a to podstatné očakávali až od chlapov s lanami.
Riaditeľ kriminálky a šéf oddelenia vrážd sa krčili pod čiernym dáždnikom zahraničnej výroby a nastavovali ho šikovne proti vetru. Vial raz sprava a raz zľava, a pretože tí dvaja vedeli predvídavo vystihnúť, odkiaľ vietor zavanie, držali sa na svojich flekoch už pekných pár rokov. Teraz im ich umenie bolo prd platné, lebo sa postavili pod kopček čerstvo vykopanej hliny a potôčiky riedkeho bahna im zaplavovali poltopánky. Odstúpili bokom a závistlivo vzhliadli ku Krauzovi stojacemu hore nad jamou. Krauz sa tváril, že sa modlí, a kašľal na nich.
Tlstý Vaňa a karatista Kuky vyriešili problém po svojom a nad hlavami si držali kus igelitového vreca. Občas pomohol, občas im vietor spŕšku dažďovej vody chrstol do tváre alebo na chrbát.
Starý Burger neprišiel. Nepustili ho z nemocnice. Krauz sa chystal za primárom, aby už konečne ukončil večné špekulácie o kolegovom zdravotnom stave. Najprv to bol zápal pľúc, potom edém, potom nejaký tieň na rôntgenovej snímke, potom...
Jednoducho mu už zákulisné reči liezli na nervy a najviac ho štvalo pošuškávanie niektorých kolegov, tiež odborníkov na medicínu, a rozhodol sa načrieť priamo z prameňa a vyjasniť si Burgerov stav u samotného primára. Lenže chystal sa za ním už týždeň a vždy do toho niečo prišlo. Ako aj teraz. Kto mohol tušiť, že Hanzelova manželka nové srdiečko nebude chcieť?
Oto Hanzel stál tesne nad jamou. Petra Pergnerová sa snažila držať dáždnik tak, aby ho aspoň trochu kryla, ale v jednom kuse plakal a predkláňal sa a ruky naťahoval raz k truhle, raz k jame a bol už celý mokrý. Asi o tom ani nevedel.
Namiesto Petry tam mal stáť Hanzelov jediný syn, ale nevedeli ho nájsť. Pred piatimi rokmi odišiel pracovať do írska, potom asi po dvoch rokoch sa ozval z Melbourne, čo je len kúsok vedľa írska, a odvtedy o ňom nikto nepočul. Otcovi napísal iba jeden list, v ktorom vôbec nevysvetlil, ako sa na druhý koniec sveta dostal, ani čo tam vlastne robí, iba napísal, že všetko je ok a money sa iba sypú a že už spíkuje úplne plynulé a že sa potom ozve. Neozval sa. Zmizol. Chalani to skúšali aj cez ambasádu, aj cez Interpol, aj cez osobné kontakty v Sydney, ale výsledok bol nulový.
Detektív Oto Hanzel stál nad hrobom svojej manželky sám a ani záplava kolegov a

policajných funkcionárov stojacich okolo neho jeho pocit osamelostí nemohla zmierniť. To, že syn neprišiel na matkin pohreb a, samozrejme, aj to, že manželka zomrela, ho úplne zlomilo a Petra a Filip, ktorí ho po dohode so staršími kolegami dostali na starosť, mali čo robiť, aby im neskolaboval.
Hanzelova manželka minulý rok prechodila chrípku, a keď ju vedúca konečne pustila domov, bolo už neskoro. Ochrnula jej polovica srdiečka a tá druhá to nezvládala. Aj Oto večne v robote, aj syn vo svete a žiadne správy o ňom, aj práca, aj domácnosť... všetci sa do tej zdravej polovičky jednoducho nevošli. Trocha nádeje im priniesla transplantácia, ale napriek tomu, že operácia sa podarila a operačný tím žiaril radosťou nad perfektne odvedenou prácou, stretli sa tu dnes na cintoríne, aby pochovali sedemdesiat kilogramov Hanzelovej manželky a tridsaťpäť deka z dobrovoľného darcu jazdiaceho na Honde sedemstopäťdesiat po Pezinskej Babe podľa hesla „dvésté ve meste a třista z místa".
Pán farár prežehnal truhlu, potom jamu a odstúpil, aby sa vyhol novej záplave bahna. Štyria chlapi v čiernych mundúroch založili laná pod truhlu a vytiahli drevené trámy, ktoré jej bránili spadnutiť na dno.
Fúkol vietor a pár posledných kvapiek dopadlo na smútiaci dav. Niekto hore zažal svetlo a mraky sa rozostúpili. Vietor ustal a čierne postavičky na cintoríne sa prestali knísať a krčiť. Nechápavo vzhliadli.
Nastalo hrobové ticho a Kukyho poznámka, že kurva aj s aprílovým počasím, vyznela dosť nedôstojné, lebo intenzitu hlasu zvolil primerane k pôvodnému vetru.
„...a odpočinutie večné daj jej, Pane," to bolo všetko, za čo zaplatili farárovi.
Potom to už išlo rýchlo.
Tí pod jamou mali problém hodiť kvety do hrobu, lebo sa im šmýkalo, a tí hore mali problém hodiť do hrobu kvety... lebo sa im šmýkalo. Mierny svah cintorína sa v tomto nečase zmenil na tobogan.
Z lopatky, čo podával zriadenec jednému za druhým, kvapkala hnedá kaša, a mnohí sa uspokojili iba s hodením kvetov. Dav sa rozchádzal. Zriadenci počkali, či Hanzel odíde tiež, ale keď sa k tomu nemal, začali svižne zasypať rozmočenú jamu a bolo na nich vidieť, že by si na šmykľavom blate aj zabohovali, ale pred Hanzelom si netrúfli. Najprv ohľaduplne počkali, lebo dobre vedeli, že na celom pohrebe je najdeprimujúcejší buchot dopadajúcej zeminy na veko rakvy a najbližší pozostalí začnú vyvádzať práve vtedy.
Hanzel nevyvádzal. Stál premočený ako posledný žobrák na rohu ulice a pri každom dopade hliny na veko manželkinej truhly mu myklo viečkami. Detektív oddelenia vrážd, prvotriedny strelec a odborník na pyrotechniku, stál ako žobrák... a bol by ochotný aj pokľaknúť a zopnúť ruky v úpenlivej prosbe, ak by mohol vyprosiť ešte pár dní pre svoju milovanú manželku, ale aj keby si kľakol... aj keby sa vyváľal v blate... už sa nedalo. Bolo už neskoro. Oni to vedeli, on ešte dúfal.
Petra zložila dáždnik, spýtavo sa zahľadela na Krauza, ten jej pomohol rozpačitým pokrčením ramien, a tak sa nahla k Otovi a niečo mu pošepkala do ucha. Pokrútil hlavou a iba stál.
Tlstý Vaňa a Kuky sa prestali naťahovať o igelit, skrčili ho, obehli jamu a pridali sa k svojim. Chosé ich pochválil.
„V kerej riti ste strčení s tým igelitom, my tu mokneme jak drbnutí!"
„To si aj bez dažďa."
„Múdry... tlstý..."
„Prestaňte! Aspoň teraz!" zahriakol ich Krauz.
Sledoval kolegov a funkcionárov. Všetci sa otriasali a trielili k východu z cintorína.
„Čo s ním?" spýtal sa Kuky a bradou ukázal na Ota.
„... som sa ťa chcel opýtať," odpovedal mu Krauz.
„Ten v tom sivom je jeho bracho," tiež bradou ukázal Chosé.
Muž v sivom, zavesený do tlstej paničky, Hanzelovi ani nepodal ruku a ešte stále pod obrovským čiernym dáždnikom cupkal v dave preč.
„Nerozprávajú sa už aspoň desať rokov, nepohodlí sa po predaji rodičovského domu,"

kýchol si Krauz a sopeľ si utrel do palca a ukazováka a potom do trávy.
„Tak čo s ním?" nedal sa Kuky.
„Zostaneme a vezmeme ho k nám... alebo kam bude chcieť..." zastonal Krauz, lebo naozaj nevedel, kam sa bežne chodí s chlapmi, čo práve pochovali to najdrahšie na svete a ostali úplne sami.
Že to bolo to najdrahšie na svete, vedel aj Krauz, aj ostatní. Málokto z policajtov mal takú dobrú manželku ako Hanzel. Vydržali to spolu vyše dvadsaťpäť rokov a nech sa služba na oddelení vrážd zvrtla ktorýmkoľvek smerom, pani Hanzelová stála pri svojom mužovi vždy a nič mu nevyčítala a on ju na oplátku miloval ako vo filme pre pamätníkov. Každý piatok jej na trhovisku na Miletičke kupoval kvety a cez víkend sa muckali ako pubertiaci.
Petra odstúpila, otriasla si dáždnik, zložila ho a nechala Ota samého na hrane jamy. Chlapci v čiernom sa činili a jama sa utešene plnila.
Chosé si odpľul, vysiakal sa spôsobne do vreckovky, ticho zopakoval Kukyho názor na aprílové počasie a vybral balíček cigariet. Skontroloval filtre, dve premočené vyhodil a poponúkal dookola. Vzali si všetci, fajčili a mlčky čakali.
Svah cintorína spustol.
Iba štyria zriadenci s ohnutými chrbtami makali o dušu spasenú.
Krauz odfrčkol cigaretu a podišiel k Otovi.
„Kompl, pôjdeme... jej je už dobre a... my musíme ísť..."
„Choďte, ja nejdem!"
„Oto... spolu sme prišli, spolu aj odídeme a... aj spolu ostaneme, tak sme sa dohodli na začiatku a tak to aj bude."
„Choďte, ja nejdem!"
„Počkáme s tebou."
„Nie! Choďte!"
Krauz sa vrátil ku skupinke.
„Čo povedal?" spýtal sa Kuky.
„Aby sme išli, ale ja ho tu nenechám."
„Ostaneme," zastonal Vaňa a z vrecka baloniaka si vybral igelitové vrecko s dvoma obloženými žemľami a niečím tmavým, čo sa tvárilo nenápadne ako pol kila tlačenky.
„Vaňa, pre jedného ako si ty... je to málo, a pre ostatných je to dosť, tak to daj sem a nemusíme sa ani deliť," navrhol Chosé, ale Vaňa mu ukázal pažbičku pištole v podpažnom puzdre a výstražné zodvihol prst.
„Mohol by si mať srdce aspoň v takejto vážnej chvíli, ty pes!" dobiedzal Chosé.
„Serte na srdcia... dobre, že vás nepočuje Oto, teľce," opäť ich zahriakol Krauz.
Stíchli. Lačne sledovali Vaňu, ako sa napcháva. Kuky urobil psie oči a Vaňa mu jednu žemľu podal. Kuky neváhal, rozlomil ju a polovičku podal Chosému. Chosé nelenil, rozlomil polovičku a štvrtinku podal Krauzovi. Vaňa si zhlboka vzdychol, z druhého vrecka baloniaka vylovil pár krajcov suchého chleba a podal aj Petre a Filipovi. Potom všetkým rozdal plátky tlačenky.
Od rána mali pohon kvôli pohrebu a nikto nestihol obed, takže teraz krátko po tretej už boli naozaj hladní.
„Do mňa ani nemusíte transplantovať žiadneho motorkára, ja si zdochnem aj sám... od hladu... pri vás..." frflal ticho Vaňa a snažil sa zhltnúť to máličko, čo mu ostalo skôr, než ho zvalia na zem a oberú dohola. Dve tatranky a pomaranč sa rozhodol zatiaľ nevyťahovať.
Hanzel sa začal triasť. Možno aj od zimy.
Vaňa si pošúchal dlane, aby sa zbavil omrviniek, vyzliekol si baloniak a opatrne, akoby chytal motýle do sieťky, sa prikradol k Otovi. Jemne mu prehodil baloniak cez ramená. Triasol sa, ale nebolo to od zimy. Oto plakal. Strašne.
Potom ho vzali pod pazuchy a nasilu otočili preč od rastúceho kopčeka. Už sa nebránil.
„Tak potom poďme k Jumbovi," rezignovane navrhol Chosé.

Auto šoféroval Richard Krauz, detektív oddelenia vrážd. Vysoký blondiak s modrými očami. Vedľa neho sedel jeho parťák Jozef Fischer, prezývaný Chosé. Keby medzi nich teraz, ako sedeli v aute, niekto vložil fotografickú platňu, dostal by presne negatív a pozitív. Chosé mal krátke husté čierne vlasy a s fičúrskymi čiernymi fúzikmi by sa s červenou handrou v ruke väčšmi hodil doprostred arény pred býka ako do služobného auta.
Občas im dvom hovorili aj whisky boys, lebo na vinete nejakej whisky vedľa seba sedia dvaja psici, jeden čierny a druhý biely - celý Krauz a Chosé.
Preto pili iba vodku a pivo. Dosť ich to prirovnanie štvalo.
„A potom?" spýtal sa Krauz a pribrzdil, lebo debilko pred ním sa neunúval so znamením a iba tak si prudko odbočil.
Vzadu sedela Petra Pergnerová, najkrajšia policajtka v Našom Meste, a Filip Kiss. Nie až taký pekný, ale rovnako mladý.
„Musí existovať nejaká služba pre osamelých..." skúsila váhavo Petra.
Riešili problém, čo s Hanzelom po pohrebe. Ožrať ho u Jumba, v krčme vyhradenej pre policajtov a spravovanej najväčším človekom na svete, by nebol problém, ale naozaj... čo s Hanzelom potom?
„Asi by mala byť nejaká služba pre pozostalých," súhlasil Filip zo zadného sedadla. Vždy s Petrou súhlasil.
V januári to bolo šesť rokov, čo títo dvaja začali robiť spolu v tandeme. Petre sa vtedy podaril husársky kúsok a vyriešila záhadu igelitovej tašky a prípad vraždy dievčaťa, ktorý napokon ani nebol čistou vraždou, iba zamotanou spleťou osudov jednej rodiny. A nehanebné neviniatko z vysokej školy neslávne skončilo krátku púť životom s motúzom omotaným okolo krku. To bolo na celom prípade to najsmutnejšie. Zbytočne vyhasnutý mladý život.
Odvtedy sa Petra osvedčila už veľa ráz a Filip k nej prischol ako prívesok. Bol do nej rachnutý od prvého ranného rozdelenia v šéfovej kancelárii a aj napriek dobre miereným fackám, ktorými Petra odpovedala na jeho snahy dostať sa jej do nohavičiek, nestrácal trpezlivosť a vyznával Platóna ďalej. Medzi nimi dvoma to fungovalo asi tak, že Filip šoféroval a Petra ukazovala smer, alebo inak, Filip bol hlavou a Petra krkom, čo tou hlavou otáča. No a? Niektoré baby sú naozaj rozumné.
V aute za nimi sedel chudák Hanzel, Kuky, tlstý Vaňa a premúdrený Billi Gates. V skutočnosti sa volal Václav Voška, ale nikto mu nepovedal inak ako Billi. Prachy v tom neboli, počítače áno. Dokázal s nimi všetko, a ak by mu dali pájkovačku, kúsok cínu a pol hodiny času, tak jeden z toho množstva, čo mal v kancelárii, by naučil aj variť kávu a čistiť zemiaky.
Druhé auto šoféroval Kuky a plazil sa za Krauzom.
„Hovoril som vám, že zatiahne k Jumbovi," pokrčil ramená Kuky, keď pochopil, kam Krauz mieri. Za Kukyho autom išlo ešte jedno služobné s mladšími kolegami. Dovedna ich bolo ako hadov.
Vošli a chlapi pri stoloch vstali, jeden po druhom prišli k Hanzelovi a stískali mu ruku. Kým sa dostal do zadného separé, ostatní vraždári už sedeli. Aj tak príliš nevnímal a prisadol si ako bez duše.
Jumbo Hanzela objal a vôbec ho to nebolelo. Aspoň to nedal znať. Jumbove objatia podobné objatiu medveďa grizlyho vždy boleli. Aj jemné potľapkáme po chrbte. Aj keď po infarkte schudol na sto sedemdesiat kilogramov, stále to bola hora mäsa.
„Mám vyprázdniť lokál?" spýtal sa Jumbo s pietnym výrazom v tvári.
„Neblbni, toľko nás nebude," pokrútil hlavou Chosé.
„Ja néé kvôli tomu, ja aby ste mali pokoj..."
„Díky," kývol mu Krauz, „to nebude treba, vydržíme."
„Čo donesem, chlapci moji?"
„Dve... tri... štyri... vodky a pivo... zdvihnite ruky, kto chcete pivo... jeden... tri... päť..." Filip sa snažil spočítať objednávku.

Od výčapu prišla Alenka v krátkej minisukni. Občas výčapmcka, občas čašníčka, občas vedúca skladu, občas vedúca celého lokálu, občas Chosého... ale inak príma baba. Zastala si nad nimi s rukami vbok a uznanlivo pokývala hlavou.
„Nepočítaj, mladý! Donesiem vám rovno fľašu vodky, fľašu koňaku, dve fľaše červeného a plató pív a zúčtujeme sa zajtra... vajčáci... prepáč Oto, poď sem..." a tiež ho objala. „Je mi jej ľúto... úprimne..."
Oto Hanzel tiež pokýval hlavou a kŕčovito zovrel viečka. Chvíľu sa s Alenkou oblápali a aj sa pohojdali zboka na bok. Opäť si sadol, podvedome siahol do saka a vybral služobný preukaz. Vylovil tisícku a položil ju na stôl. Krauz ju vzal, vylovil mu zo saka služobný preukaz a tisícku mu doň zastrčil späť.
„To si nechaj, kámo," potľapkal Ota po ramene. „Alenkáá..." zavolal Kravíz k pultu, „máš tu špirály?"
„Tý elektrické?"
„Nó!"
„Pošlem niekoho do skladu."
Krauz vyzliekol Hanzelovi sako a prehodil ho cez operadlo stoličky. Po ňom to spravili viacerí.
Chlapec priniesol zo skladu dva elektrické ohrievače a predlžovačky a jeden nasmeroval na mokré saká a druhý na mokrých policajtov.
Tlstý Vaňa si kýchol.
„Najvyšší čas," skonštatoval a utrel si nos do servítky.
Prišla Alenka a porozkladala fľaše a poháriky. Kritickým pohľadom zhodnotila zásoby na stole a sucho ich okomentovala.
„Boh s vami, súdruhovia..." popriala im a odišla sa venovať výčapu. Ani nevystrčila zadoček k Chosému ako inokedy. Alenka bola naňho naštvaná a Chosé bol smutný. Inokedy by ju opáčil, ale dnes bol naozaj smutný.
Štvala ho smrť kolegovej manželky, ale aj...
Štyridsať rokov si žil ako king na voľnej nohe a všetky baby boli jeho a všetky fľaše boli jeho a všetky bary boli jeho a...
Pred pol rokom sa mu prihlásila dcéra Nina, o ktorej šestnásť rokov nevedel. Príbeh ako z telenovely: tvoj otec je Rodrigo, nie Rodrigo, Carlos je tvoj otec, nie Carlos, Carlos je tvoj dedko, tvoj otec je Chuanito, nie, Chuanito je tvoj brat, tvoj skutočný otec je vlastne Chosé, prastrýko tvojho prabratranca... a uvidíš ho, až keď dovŕšiš šestnásty rok svojho života! Jeden by sa rozplakal.
Prvé stretnutie Chosého s dcérou bolo dosť bizarné a chlapi v kancelárii naozaj bavili. Starý Burger sa rehotal ako nikdy predtým a po tvári mu tiekli nefalšované slzy. Niekto navrhol aj rozbor DNA a krv jej chceli odobrať z nosa, ale Nina ich začala navštevovať častejšie a ako ju tak sledovali...
Aj Chosé si to všimol. Celý tata! Gestikulácia, mimika, spôsob vyjadrovania a tá iskra v tmavých očiach... napokon uznali, že rozbor DNA je zbytočným plytvaním peňazí daňových poplatníkov a nezbili ju.
Dcéra by už bola, nevyriešenou ostala otázka matky. Chosé dlho bojoval sám so sebou, a napokon ho dobehla vlastná dcéra. V naivnej predstave, že ho Nina pozýva na večeru, sa dovalil do reštaurácie iba tak, so šiestimi vodkami a tromi pivami v sebe, a skoro odpadol, keď ich videl dvojmo. Nina, dospelá zubárka, skoro vyzauškovala Ninu študentku, lebo o ich spoločnej večeri v trojici nič nevedela ani ona, a prišla tam iba tak, nenamalbvaná, bez zásahu kaderníka a bez šiestich vodiek, ale napokon to dobre dopadlo a dve Niny zvládli jedného Chosého, a ešte sa nakoniec aj nasmiali.
Lenže Chosého smiech rýchlo prešiel. Ozvala sa aj Zdena Rysová, prečo v ten večer neprišiel.
So Zdenou sa zoznámil tiež pred pol rokom, keď s Krauzom vyšetrovali vraždu a pohlavné zneužitie malého chlapca, a Chosému sa po jednom výsluchu podarilo so stránkou opačného pohlavia nadviazať nadštandardný kontakt. Ako skoro vždy.

Lenže tentoraz to bolo niečo iné. Chosé to tak cítil a povedal to aj Richardovi, lebo bol kamoš. Zdena bola... iná.
Šlapala na kokaíne, ale sľúbila mu, že s tým prestane. Platila si mladých gigolov a sľúbila mu, že aj s tým prestane. Bola vydatá a sľúbila mu, že...
Pred týždňom mu povedala, že sa s tým jej imbecilom rozvádza a veľmi by chcela, aby to skúsili spolu, ale že jej rozhodnutie s jeho osobou nijako nestivisí, aby si nemyslel nič zlé, že sa rozvedie tak či tak, aby sa nezľakol, že ho chce nejako viazať, alebo obmedzovať, alebo pripútať si ho, alebo nedajbože vohnať do chomúta! Nič také!
V skutočnosti ho chcela zviazať, aj obmedziť a v každom prípade si ho chcela pripútať k sebe a strčiť mu hlavu do chomúta.
Krauz mu to otvorene povedal, a ešte mu aj povedal, že je debil, ale tým nikoho neohúril, lebo Chosé to už vedel.
Odrazu bolo tých žien okolo akosi priveľa a Chosé tu teraz sedel ako zarezaný a aj zabudol chňapnúť Alenku pod sukňu. A aj keby nezabudol, aj tak by sa nedala, lebo v policajnej krčme sa roznesie všetko rýchlosťou blesku, a že má Chosé dcéru a dve ženy na obzore a utajeného syna na dôstojníckej škole a dvojičky s černoškou na ceste a budúceho svokra na ministerstve a kariéru generála vo vrecku, sa vedelo okamžite. A Alenka sa odula, lebo aj ona tajne dúfala...
Chosé bol fakt idiot, a aj si tak teraz pripadal.
Mladší kolegovia ponalievali, a keď mal každý svoj pohárik pred sebou, stíchli. Všetci pozreli na Krauza, ten urobil grimasu, že čo já!? Ale napokon sa predsa len pomaly postavil, a keďže najstarší z nich, Edo Burger, chýbal, ujal sa slova.
„Kamaráti..."
„A ja..."
„...a kamarátky, prepáč Peťa, ja ani neviem... ako... alebo takto... ehm... ééé... my sami najlepšie vieme, že smrť je súčasťou nášho života, lebo s ňou robíme dennodenne a zvykli sme si na ňu, ale... keď príde k nám, a príde až tak blízko ako teraz, sme z toho polepení a vyklepaní ako každý normálny smrteľník. Ťažko sa o tom hovorí... ani humor nie je namieste, plakať už nepomôže... ostáva nám už iba spomínať. Oto, všetci vieme, ako ste si nažívali, a všetci tušíme, ako to musí bolieť. Úprimnú sústrasť ti už nebudem vyjadrovať, dnes už toho bolo dosť, ale jedno uistenie, že sme tu a ochotní ti kedykoľvek pomôcť, dúfam, nevyznie ako klišé, pretože to myslíme úprimne. Budeš nás potrebovať, ako my potrebujeme teba, a na to nezabúdaj a nehanbi sa zavolať, keď bude treba. Dáma a páni... na jej večnú pamiatku."
Krauz predpažil. Oto pomaly vstal a trasúcou sa rukou sa snažil udržať pohárik plný. Ostatní vstali tiež a poháriky zavisli nad stolom.
A potom sa stalo niečo zvláštne. Ostatní policajti u Jumba si všimli, čo spravili vraždári pri stole v rohu, všetci vstali a vrava stíchla. Alenka za výčapom sa naklonila dozadu a vypla rádio. Lokál stíchol úplne. Oto povedal: „Nech ma tam čaká, srdiečko moje... na ňu..." a prudkým gestom vyprázdnil pohárik.
Vypili všetci a ticho si posadali. Kedysi bola medzi policajtmi naozajstná súdržnosť.
Jumbo sa otočil ku všetkým v sále, utrel si oči a trasľavým hlasom zahulákal:
„To, čo ste vypili na jej pamätku, neplacíte! Jedna runda pre celý lokál na moje triko... vajčáci..."
Potom to už nevydržal a po lícach sa mu skotúľali pollitrové slzy. Oto sa nestihol uhnúť a skončil mu v náruči. Aj on sa rozplakal. Muselo to bolieť.

2. Kapitola

Notár sa usmial, ešte raz letmým pohľadom skontroloval podpisy a teatrálne zaplesol hrubé dosky. Zmluva o prevode nehnuteľnosti zmizla medzi nimi. Kúpno-predajná zmluva nadobudla platnosť a notár posmelený tučnou províziou si dovolil aj inak neprípustné familiárne gesto, a oboch vstávajúcich pánov potľapkal po pleci. Napriek tomu, že on nič nekúpil ani nepredal, žiaril radosťou. Bol to jeho kšeft.
K zúfalému predajcovi pozemku mu síce dopomohla obyčajná náhoda, ale na výbere kupujúceho si dal mimoriadne záležať a našiel si ho sám a aj sám dohodol cenu a aj si sám určil províziu. Mimochodom, mimoriadnu.
„Pán Rastislav," notár s nemiznúcim úsmevom obehol stôl, oprášil mu plece a podal ruku, „gratulujem! Práve ste sa stali majiteľom pozemku a nehnuteľnosti, ktorú vám môžu všetci iba závidieť! Ešte raz... gratulujem!"
Usmial sa aj na predávajúcu stranu, ale trochu kyslejšie. Vysušený pán Galas nebol až taká významná osobnosť ako pán Rastislav. Vysušený bol najvýstižnejší výraz, ako opísať jeho schátranú, zhrbenú postavu. Pán Rastislav sa v nestráženej chvíli spýtal notára, či Galas nemá tuberkulózu alebo niečo podobné a či je nutné, aby si podávali ruky, ale notár ho ubezpečil, že všetci Galasovci sú vysokí, zhrbení a vyschnutí a aby sa nebál. On sám mu podal ruku už aspoň tisíckrát, a nič!
Ťažké drevené polostoličky-polokreslá zahrkotali, muži sa vzpriamili a ciobrý obchod spečatili podaním rúk a... čo asi nečakali, aj poklepaním po pleciach. Rastislav prekvapene zagánil na notára, lebo až také intímne zakončenie kúpno-pre-dajného aktu nečakal a ani nevyžadoval, ale nepovedal nič, lebo práve notárovi vďačil za vynikajúcu cenu. Preto sa nasilu usmial a, aj keď s ostychom, podal ruku i Galasovi a mierne sa uklonil. Potom sa nenútene zvrtol a zamieril ku konferenčnému stolíku s tromi napoleonkami s hnedou tekutinou. Cestou si nenápadne, ale o to pedantnejšie utrel ruku do hodvábnej vreckovky. Zhrozil sa pri predstave, že by si vreckovku znečistenú Galasom mal opäť zastrčiť do saka, a odbočil do rohu ku smernému košu. Nasucho sa akože vysiakal do papierovej vreckovky a obe odhodil.
„Prepáčte," ospravedlňujúco sa usmial a vrátil sa ku konferenčnému stolíku. „Tá moja senná nádcha, už zase niečo kvitne..."
„Tak páni... na nás a na dobrý obchod v súlade s dobrými mravmi!" zadeklamoval notár a natiahol ruku. Tri napoleonky sa zrazili a zaduneli.
Galas sa nahol a vypil. Notár pomiešal tekutinu, privoňal a vypil. Rastislav pomiešal tekutinu, privoňal, proti oknu skontroloval čistotu pohára, uspokojivo sa usmial, zašomral... Rémy Martin... a odchlipol si.
Položili poháre na vyleštený podnos a nastala chvíľa trápneho ticha, lebo od tohto momentu sa už nepotrebovali. Kupujúci nepotreboval predávajúceho, lebo už mal jeho majetok, a nepotreboval ani notára, lebo ten svoju prácu odviedol, notár tiž nepotreboval ani predávajúceho ani kupujúceho, lebo zarobil svoju províziu, a predávajúci nepotreboval vôbec nikoho, lebo už ho oj... už predal.
Aby to nevyznelo tak drsne, notár sa spoločensky, ale neúprimne opýtal, „... ehm... ešte jeden?" ale spoločensky a úprimne pokrútili hlavou.
„Ešte som chcel povedať..." Galas si utrel ústa, „do zmluvy ste to nechceli dať, neviem prečo, ale... mne naozaj záleží na rodičovskom dome a na zachovaní všetkých tradičných architektonických špecifík, ktoré náš dom má, a tiež... netradičných stavebných metód, ktoré boli pri jeho budovaní použité. Trvalo to sto rokov. Naša kamenná pivnica, klenbové stropy, studňa..."
„Pán Galas! Už sme o tom hovorili aspoň stokrát!"
„Ja viem, pán notár, ale..."
Rastislav mlčal, usmial sa a ruky si zopol na pupku. Premeral si Galasa v jeho sivom obnosenom obleku a zatváril sa, že Galas ani nie je hoden jeho odpovede, a všetko

nechal na notára.
„Pán Galas..."
„Mne ide iba o ten dom."
„Pán Rastislav sa predsa jasne vyjadril, že podľa možností zachová..."
„Ale čo sú to tie možnosti, ste v zmluve neuviedli."
„Ale je tam uvedená suma, ktorá bude v priebehu hodiny poukázaná na vaše konto, hneď ako zavolám do banky!"
„Suma... ale... to je pri predaji domu hádam normálne, že je tam suma, ale... vy ste my sľúbili, že dom... aspoň predok, ktorý je najkrajší, sa zachová... ale v zmluve to nie je."
„Lebo sme o tom už hovorili, pán Galas. Kupujúci," notár sa uklonil a usmial sa smerom k pánovi Rastislavovi, „sa síce ústne zaviazal, ale v zmluve by to už bolo bremeno, ktoré by menilo podstatnú časť zmluvy v zmysle využiteľnosti nehnuteľnosti, a to by sa muselo odraziť na cene za pozemok a nehnuteľnosť, a tiež na forme zmluvy a vy... pýtam sa vás otvorene... chcete niečo meniť na cene... tedáá... aby sme sa rozumeli, v takom prípade by cena musela ísť rapídne dole..."
„Ale..."
„Chcete ísť s cenou rapídne dole, pán Galas?" „Nie... ja..." „Tak vidíte!"
„Mne ide iba o prednú časť domu, viete, staval to môj pradedo a bývali sme tam všetci už vyše sto rokov, a meno Galas sa automaticky spájalo s Chuchvalcom a..."
„Iste, to vieme, pán Galas, to my dobre vieme, už ste nám to povedali aspoň stokrát, ale vieme aj to, že ste dlžný bratovi čiastku okolo sedemstopäťdesiattisíc po krachu vašej vinárskej firmy a synovi..."
„Ja viem... ja viem... mne ide iba o ten predok..."
„... a tieto informácie sme si nezisťovali, sám ste ich uviedli pri predbežnom prejednávaní zmluvy, takže by mala byť každá zo zúčastnených strán spokojná a neklásť podmienky."
„Ja nechcem klásť, iba... by som bol rád... keby sa tam nestavalo... ako všade naokolo, že príde buldozér a zničí všetko až do základov a až potom začnú skúmať, čo to vlastne zničili..."
Galas nechal vetu nedopovedanú, lebo čakal, že sa niekto chytí a uistí ho, že v tomto prípade to tak určite nebude, že nepríde buldozér a nič nezničí a že... možno tá predná časť ich rodičovského domu na Chuchvalci, kde sa narodil a vyrastal, prežije aj tretiu svetovú a bude tu stáť aspoň tisíc rokov.
Ale nikto nepovedal nič, notár sa iba usmieval a ten nadutý pracháč si iba žmolil ruky na pupku a tváril sa, že ho všetci nepredstaviteľne otravujú a zdržujú od serióznej práce.
„Tak ja teda pôjdem a... tie peniaze, ste hovorili..."
„Boli deponované na mojom účte až do podpisu zmluvy a ja dám okamžite príkaz a v priebehu hodiny sú na vašom účte, presne ako sme sa dohovorili."
„Lebo môj syn robí v esbéeske..."
Pánovi Rastislavovi pobavene poskočilo obočie, ale prológ nechal na notárovi.
„Pán Galas, netreba ani syna, ani esbéesky, ani nič podobné... všetko je už zariadené! Dovidenia!"
Asistentka ho vykopla. Ona ho síce odprevadila až na prah dverí a aj sa usmiala, keď mu ich otvárala, ale nemohol sa zbaviť dojmu, že ho vlastne vykopla.
Chvíľu postál na chodníku a obzrel sa, akoby čakal, že sa odlúpne omietka a zavalí ho. Aj pokročil o kus dopredu a hlavu schoval medzi kostnaté plecia. Nič nepadlo, ale pocit ťažoby na jeho pleciach sa paradoxne znásobil. Smutne pozrel na mozoľnaté dlane. Nechápavo pokrútil hlavou.
Čo som to spravil?
Ernest Galas prvý raz zaťal krompáč do kamenistej pôdy pod zrúcaninou hradu, keď v neďalekom meste strieľali rakety a pili šampanské a dámičky z kočov vyhadzovali konfety a všetci sa tešili, že už sa nebude písať rok tisíc osemsto, ale konečne tisíc deväťsto. Bol to najteplejší Silvester, aký si Ernest pamätal, a keď si pripili, vrátil sa do

jamy a kopal ďalej. Aj dvaja bratia dopili, vzali krompáče a išli mu pomôcť. V rodine Galasovcov stáli bratia vždy vedľa seba a pomáhali si, hoci aj na Silvestra. Prvého januára zmizol ich sused.
Netušil, že robia. Netušil, že majú v rukách železné krompáče. Ako pred týždňom, aj dnes im priniesol ukázať výpis z grundbuchu, kde sa písalo, že koniec ich pozemku patrí jemu. Ako pred týždňom, aj dnes sa im vyhrážal, že pôjde do mesta a zjedná spravodlivosť a zavolá aj žandárov. Ako pred týždňom a aj predtým sa prišiel vyhrážať, ale dnes bol oveľa viac opitý a urobil aj viac chýb. Najväčšiu s hrčavou palicou, o ktorú sa stále opieral, lebo jedno koleno mal neohybné a kríval. Keď ovalil najstaršieho z bratov, vytiahol nôž.
Traja bratia udreli ako jeden, prepichli ho vlastným nožom a zakopali.
Odvtedy sa v rodine Galasovcov tradovalo, že v zadnej časti dvora sa nesmie kopať a ani stavať, a tiež, že pozemok nadobudnutý za ťažko vydreté peniaze v argentínskych baniach je posvätná zem a nikto nemá právo naň siahnuť. Ak sa taký nájde, budú sa brániť.
Zakopali ho aj so zmluvou a kopali ďalej v prednej časti. Zima síce prišla, ale základy už boli vykopané a na jar sa pustili do obvodových múrov, v lete už stála strecha a dve šopy za domom, a potom vykročili do vinohradu.
Nielen zima prišla, aj žandári. Ernesta Galasa vzali so sebou a dva dni ho bili a strkali mu pod nos papier, aby podpísal. Potom prišiel brat a žandárom povedal, že suseda stretol vo Viedni v spoločnosti prekrásnej paničky a mali sa k sebe tak milo, až bolo jasné, že sa nevidia prvý raz. Sused bol v siedmom nebi a plnými priehrštiami rozhadzoval zlatky... takéto, pozrite... a pár ich vyložil na ukážku na služobný stôl. Pretože sa o ne už viac nestaral, vydali mu dobitého brata a celý prípad uzavreli ako nechutnú milenecku aféru. Udanie bláznivej susedky, že jej zabili manžela, už nebrali vážne.
Nádejná vdovica od susedov tušila, že bude zle, zvlášť keď ku dobitému Galasovi museli dvakrát volať doktora až z mesta. Zbalila to najnutnejšie a ušla k sestre, takže ani nevidela, ako jej zhorela stodola a stajne aj s dobytkom.
Za starých čias sa niektoré veci riešili veľmi jednoducho a priamočiaro aj bez úradov a žandárov. Bohužiaľ, nejakým nedopatrením sa staré časy po sto rokoch vrátili.
Ernest Galas sa z rán po výsluchu vylízal, zomrel neskôr na Piave, jeho najstarší syn, tiež Ernest, sa udusil yperitom pri jednom francúzskom meste, jeho syn Ernest zomrel v Penemúnde ako nasadený, jeho syn, ako inak, Ernest, robil predsedu uličnej organizácie KSČ a zomrieť sa nechystal, naopak, po revolúcii odhodil knižku, požiadal o vrátenie vinice, ktorú si nedobrovoľne na pár rokov odložil do družstva, a chcel obnoviť rodinnú tradíciu a robiť chutné víno.
Keď prvý Ernest pred sto rokmi zakopol krompáčom do zeme, ani netušil, že kope na pozemku, ktorý je až nebezpečne blízko Nášho Mesta. A ani netušil, že mesto sa ako chobotnica začne rozťahovať a požierať dedinky okolo. Tie príliš blízke padli úplne, ale Galasov pozemok bol na sútoku dvoch významných riek pod zrúcaninou hradu a do osídiel socialistického urbanistického uniformného plánu nepadol. Vydržal až do revolúcie, ale potom strhli drôty a namiesto demokracie prišli do dediny dravci. Čo nezničil socializmus, roztrhali hyeny.
Developeri.
Predposledný Ernest Galas im nabehol ako pstruh na mušku a mohol si za to sám. Keď odhodil knižku a začal robiť ekologické čisté víno, všetci sa mu vysmiali a kupovali pančované z obchodu. Skrachoval. Aj sa zadĺžil. Posledný Ernest, jediný syn, utiekol do paneláku, a keď mu nevyšla akcia s počítačmi, skončil v esbéeske a strážil, čo mu ukázali. Ako Dunčo.
Starý Ernest sa s tým nevedel zmieriť a na rodnej hrude vydržal iba rok po smrti manželky. Potom sa rozhodol všetko predať a pomôcť synovi, lebo Galasovci si vždy vedeli pomôcť. Že predáva, povedal najprv v krčme. Potom to už nabralo rýchly spád. Ešte predtým ho navštívil brat Emil.

„Nerob to! Ja tých sedemsto päťdesiattisíc teraz aj tak nepotrebujem! Nesmieš to predať, otec sa v hrobe obráti..."
„Ale Erno skončí v base, aj on má dlžoby. Ja... my... jednoducho potrebujeme peniaze, a ten notár mi sľúbil, že nájde kupca, čo nebude búrať, že sa všetko zachová..."
„Nebuď naivný! Kto by vyhodil toľké milióny len za to, aby sa pozeral na naše rodné ošarpané múry?"
„Emil!"
„Hovorím rodné a hovorím to s úctou v hlase a slzami v očiach, ale... pre cudzieho budú iba ošarpané. Nepočítaj s tým, že..."
„Notár mi to sľúbil!"
„Ty si fakt nepoučiteľný, Ernest. Kde to žiješ? V ktorom storočí?"
„Sľúbil... dal mi čestné slovo..."
„Dnes vládne minca a papier, a nie sľuby a čestné slovo. Jedine zmluva a suma na nej sú podstatné, na to ostatné sa ti každý vykašle!"
„A ak nepredám... vrátiš sa?"
„Ja... Ernest, ja už nemôžem! Mám v Mníchove ženu, dvoch synov, môj taxík... ja už nemôžem."
„Tak vidíš! A čo ja!? Vilma je mŕtva, syn v paneláku a o vinohrade nechce ani počuť! Namiesto škrabáka má v rukách maličký skrutkovač a serinká sa s tými onými... počítačkami! A ja sám už nevládzem. Emil, ja som sa už rozhodol!"
Nepohádali sa. Galasovci sa nikdy nehádali. Stáli pri sebe, nech bola doba akákoľvek ťažká. Keď sa rozchádzali, sľúbili si, že si budú pomáhať.
„Machst gut, Emy..." povedal Emil a zamával mu z mníchovského taxíka, čo nemal zapnutý taxameter, lebo nebol práve v službe.

3. Kapitola

Patrik Rastislav si rozopol sako a notárovi ukázal drahú ružovú košeľu a kravatu tej istej farby, ale tmavšiu. Tiež drahú. Keď mu osobná štylistka vybalila košeľu a s nadšením mu ju ukázala, čakal, že sa rozosmeje a ako nepodarený fór skončí v koši, ale ona to myslela vážne. „Čo som teplý!?"
„Ružová sa teraz nosí... a aj studení."
„No moment! Ty niečo vieš? Niekto sa na mňa chystá?!"
„Nie! Tedáá... chystať sa určite chystajú, veď len za minulý týždeň si odrbal troch partnerov... takzvaných... ale neviem! Neviem, že by sa ťa niekto konkrétny chystal odkrágľovať."
„Lucia! To čo sú za výrazy! Odrbal, odkrágľovať!! Kde to berieš?"
„Prepáč, už nebudem počúvať za dverami, keď telefonuješ."
„Ja ťa...! Daj to sem!" vytrhol jej košeľu z rúk. Obliekol si ju, aj keď sa mu nepáčila, ale stála skoro desať litrov.
Lucia dostala na ľavú polovičku zadku, aby nebola drzá. Vyhodiť ju nemohol. Dcéram sa niečo také nerobí, aby ich vlastný otec pripravil o fiek osobnej štylistky najúspešnejšieho podnikateľa roka!
Vyštudovala architektúru, chvíľu sa venovala dizajnu a interiérovej architektúre, ale napokon poprosila tatina o malú finančnú injekciu a s kamoškou si otvorili salón. Menší, iba desať báb, dve kreslili, jedna manažovala, ostatné šili.
Už mali tri samostatné prehliadky a vyhrali aj nejakú cenu. Dobre sa podniká, keď je kapitál naporúdzi a funguje na heslo tatíí... Patrik Rastislav si rozopol sako a notárovi ukázal nielen ružovú košeľu, ale aj prstom na pohár.
„Predsa len by som si ešte jeden... ale nech mi opláchne pohár, a neutierať!"
„Samozrejme!" panáčkoval notár a zazvonil na asistentku.
Rastislav odsledoval ukážkový zadoček vo vypasovanej minisukni, počkal, kým zavrie dvere, a pohodlne sa usadil v obrovskom koženom kresle určenom pre iné zadky, než mal Galas, alebo hoci aj krásna asistentka.
„Dovolím si jednu otázočku."
„Prosím, pán notár."
„Nechcem byť osobný, alebo vyzvedať, ale..."
Asistentka sa vrátila a na podnose priniesla mokrú napoleonku. Rastislav si ju zvonka osušil vreckovkou a dal si naliať.
„Ehm... pán Rastislav... ako hovorím, nič ma do toho nie je, ale v našej praxi by sme sa mali riadiť zásadou pacta sunt servanda... inak, zmluvy treba zachovávať, takže sa chcem opýtať..."
„Hovorili ste s mojím advokátom?"
„Iste, iste! S doktorom Karáskom sme prakticky v neustálom kontakte."
„Tak tým je povedané všetko."
„Iste, iste, ale... ja som nemal na mysli pána Galasa a jeho neprimerané požiadavky..."
„A?"
„... ale praktickú stránku veci, teda... vy ste ten pozemok kúpili ako ostatné, iba na kše... chcem povedať s úmyslom obchodovať, alebo tam chcete naozaj stavať?"
„No..." Rastislav zodvihol pohár, oproti oknu skontroloval čistotu skla a opatrne sa napil, „ak mám byť úprimný, tak pôvodný úmysel bol pozemok zobchodovať, ale keď sme sa minule s manželkou vracali z Viedne, tak sme sa tam zastavili a ona... no... už dlhšie chceme opustiť staré centrum mesta a odísť na vidiek, a poloha tohto konkrétneho pozemku je z hľadiska pokojného bývania skoro ideálna. Iba desať kilometrov od mesta, kompletná infraštruktúra..."
„Okrem toho," okamžite sa chytil notár a poposunul sa v kresle dopredu, „je to všetko chránená pamiatkárska oblasť, takže nejaká masívna paneláková výstavba tu nikdy

nehrozí, investície do nehnuteľností sú prakticky trvalé, lebo tadiaľto nikdy nepovedie diaľnica, alebo tunel, alebo priehrada, alebo..."
„Iste, to viem, takže... sme s manželkou uvažovali, že by sme sa tu aj usadili."
„Vý-bor-ne! To vám naozaj chválim!" notárovi sa v očiach zalesklo písmenko S prešKrtnuté dvoma paličkami. „Okrem toho sa do tejto lokality sťahujú prominenti a významné osobnosti z celého okolia, už tu býva ten známy spevák Paľo Hammel, známy a veľmi populárny herec Jožko Vajda, mimochodom, môj osobný priateľ, s tým vás potom zoznámim, ďalej najlepší kardiochirurg u nás profesor Urbánek, celá záľaha úspešných podnikateľov... no... všetci!"
„Aha."
„Takže..." notár sa zarazil a podozrievavo sledoval pobavenie v Rastislavových očiach.
„Takže?" spýtal sa podnikateľ.
„No... ja len že by som mal pre vás aj iné ponuky."
„Akosi sa v tom prostredí až pridobre orientujete, na notára..."
„Pochádzam odtiaľ a občas stačí zabehnúť na pivo k Srnčíkovi alebo do Edenu a vhodne umiestniť pár pív a človek sa od štamgastov dozvie. Aj tento pozemok máte, a musíte uznať, že za mimoriadne výhodnú cenu, iba vďaka mojim konexiám."
„Iste. Za mimoriadne výhodnú províziu."
„Prepáčte..."
„Nič, níič! Nič! Všetko je v najlepšom poriadku! Zadarmo ani kura nehrabe, čo si my dvaja budeme nahovárať... takže počúvam. O akú ponuku by išlo?"
„Nóó..." notár už bol zase na koni, „oproti hradu na svahu je záhradkárska oblasť zvaná Svätopluk. Jeden môj, povedzme, známy tam za mimoriadne výhodných podmienok predáva parcelu s chatou, ktorá by sa dala prerobiť na exkluzívne letovisko, lebo prostredie naokolo je priam rozprávkové. Prístup po asfaltke až do dvora, elektrina, voda, nad chatou chránená krajinná oblasť s kompletnou prírodou, výhľad na polovicu Rakúska až po Alpy, v lete bicyklovanie, kolieskové korčule, pešia turistika, splavovanie, v zime bežkovanie... iba vlek tam zatiaľ chýba, ale aj to časom bude... no proste jedna báseň!"
„Vy ste sa minuli povolaním... nechcete prejsť ku mne? Dám vám dvojnásobok za polovičnú námahu."
„Ďakujem, ja už mám dvojnásobok za polovičnú námahu."
„Nepochybujem. Ale štvornásobok za štvrtinovú námahu vám neponúknem."
„O tom zase nepochybujem ja. Takže ostaneme každý na svojom. Mali by ste o tom aspoň uvažovať, je to naozaj dobrá kúpa. Táto oblasť v sebe skrýva silný potenciál a kto pochopí a kúpi ako prvý, neprerobí."
Rastislav dopil, gestom odmietol ďalší a vstal.
„Karásek sa s vami spojí, uvidíme... alebo zavolajte Karáskovi vy."
„Čo sa týka dnešnej zmluvy, zákon hovorí... existuje ochranná lehota..."
„Ja viem."
„Aspoň desať dní by sa tam nemal objaviť buldozér." „Ja viem! Najprv sa dohodnem s manželkou, potom tam naženiem svojich architektov, a potom sa uvidí." „Výborne! Tak by to malo byť."
Notár mu neprezieravo podal ruku. Rastislav mal dobrú výchovu, a tak neochotne, ale predsa prijal. „Vy tu máte aj umývadlo, však?" „Iste, nech sa páči."
Notár podišiel k drevenému obkladu a stlačil malý ornament. Drevený panel sa otvoril a Rastislavovi sprístupnil malú toaletu s umývadlom. Dvere za sebou nezavrel, lebo toaletu použiť nechcel, iba si vyhrnul rukávy a poumýval si ruky až po manžety. Tekutým mydlom nešetril. Zavesený uterák nepoužil, osušil sa vlastnými mentolovými vreckovkami.
„Dovidenia," povedal lakonicky a zastal pred dverami.
Notár pochopil, otvoril mu a mierne sa uklonil.
„Vaša asistentka ma odprevadí až dolu, však?"
„Samozrejme! Alicka..."

Otvorila mu dvere a aj tie dolné. Vyšiel na chodník a zastal pred obrovským čiernym mercedesom. Vodič počúval rádio, a tak kopol do dverí. Vodič vyletel von a bleskovo mu otvoril. Aby odčinil prehrešok, mierne sa uklonil a zašomral.
„Prepáčte... nech sa páči... pane..."
Rastislav nasadol, a keď sa za ním nehlučne zavreli dvere, zahniezdil sa a zhlboka si vydýchol. Konečne bol doma. Vo svojom. Čistom. Poprezeral si dlane a zápästia, privoňal a nespokojne pokrútil hlavou. Z dverí vybral veľkú aromatickú papierovú utierku a vydrhol si ruky. Až potom stlačil tlačidlo medzi sedadlami a z dózy si vybral dlhú cigaru Monte Christo. Dva zlaté pásiky posunul bližšie k sebe, zapálil dlhú zápalku a celú cigaru opálil. Zvlášť si dal záležať na vypálení bacilov na špičke. Potom ju odhryzol a vypľul do popolníka. Sfúkol unavenú zápalku a zapálil novú. Pomaly ju prisúval k cigare a ťahal. Plameň sa nedotkol tabaku, ale žiara po chvíli rozžeravila koniec a pár obláčikov voňavého dymu konečne vybaflo von.
„Mobil... Karáska!" vyštekol.
Vodič vyťukal číslo a podal mu slúchadlo.
„Doktor Karásek, prosím pán..."
„Karásek... vyzerá to tak, že sme tam ešte neskončili, zavolajte tomu tchorovi, asi má pre nás ešte jeden pozemok... vlastne... nevolajte, počkajte, kým sám zavolá, aby to nevyzeralo, že sme celí žeraví, a strhnite cenu čo možno najnižšie. Potom mi zavolajte. A... všetko dojednajte u nás. Toto bolo prvý a posledný raz, čo som bol v jeho zavšivenej kancelárii!! Ani poháre nevedia umyť, chamraď!!"
Nečakal na odpoveď, strhol si z ucha slúchadlo a nahnevane ho hodil na sedadlo spolujazdca.
„Teraz môžeme," zamumlal s tabakovou tyčou v ústach a vodič opatrne naštartoval. „A nech sa vám už nikdy nestane, aby som v priehradke nemal čisté rukavice, jasné!?" zreval.
„Jasné, pán Rastislav. Už som volal sekretárke, poslala vodiča, vezie ich sem, keby sme chvíľu poč..."
„Ak vám môžem poradiť, tak už ma nešponujte a okamžite ma odvezte do firmy, aktívny ste mali byť predtým!"
„Iste, už ideme," zaskučal vodič a netrúfol sa ani pozrieť do spätného zrkadielka, lebo na šéfovi bolo jasne vidieť, že potrebuje hromozvod.

4. Kapitola

Ožrali sa ako svine, ale Sylvia manželovi nič nevyčítala, lebo taká situácia sa stane naozaj iba raz za čas.
Aj sa Richarda spýtala, či má ísť aj ona, ale napokon sa dohodli, že je to vlastne Otova súkromná záležitosť a vec jeho rodiny. Detektívi do rodiny patrili, a tak na pohreb pochopiteľne išli, ale rodinní príslušníci policajtov už boli mimo. Veď ju ani nepoznala. Keby konečne zdochol Chosé, to by bolo niečo iné. Toho Sylvia poznala, roky a dobre, naozaj dobre, lebo u nich neraz večeral a aspoň desaťkrát aj prespal v obývačke na váľande, a raz ovracal kachličky na záchode a v kúpeľni zlomil držiak na uteráky, takže jemu by na pohreb išla rada, ale Otovej manželke nie.
Sylvia už vopred vedela, ako po pohrebe dopadnú, a tak manželovi prezieravo ustlala v obývačke. Ako vždy v poslednom čase. Lebo ako vždy, keď to v poslednom čase prehnal, nepríčetné chrápal a ona sa potrebovala aspoň trochu vyspať.
Už mu vybavila aj konzultáciu v Centre zdravého spánku, ale okrem operácie jazyka s tým nevedeli urobiť vôbec nič, a jazyk Krauz potreboval, tak z konzultácie nakoniec nebol žiadny osoh. Chrápal ďalej a Sylvia začala používať žlté tampóny do uší. Perfektná vec. Poradila jej ich kolegyňa. Jej manžel bol stavebný inžinier. Táto informácia Krauza upokojila. Nechrápu len policajti.
Krauz prespal celé sobotňajšie dopoludnie a horúcu slepačiu polievku dostal na stôl bez zbytočného diskusného príspevku, lebo Sylvia chápala situáciu ako nutné zlo. Aj sa usmiala a prehrabala mu rozstrapatenú šticu.
„Ako... srdéénko?" zatiahla škodoradostne napodobňujúc manžela.
„Viem ja? Spýtaj sa toho, čo ma priviezol. Apropo... kto to bol?"
„Ani netuším. Takí dvaja páni v uniforme... na boku mali pištole..."
„Péemjéčko... nodoboha, to sme tomu zas dali..."
Krauz si uchlipol a mastné teplo mu pohladkalo žalúdočné steny.
„Ááá... životabudič," zalizoval sa a vysŕkal ďalšiu lyžicu.
„Prosím ťa!" zahriakla ho Sylvia, lebo sa to naozaj nedalo počúvať.
„Prepáč... ožívam..." a sŕkal polievku o niečo tichšie.
„V interhoteli by ťa za takéto stolovanie vyviedli na ulicu," zastonala.
„Čo by som po opici asi tak robil v interhoteli?" šomral Krauz a sŕkal ďalej* lebo horúca polievka mierne chladená sŕkaním robila v črevách naozaj zázraky.

Poobede si ľahol a spal.
Krauz raz počul, ako jeden známy herec, dal by ruku do ohňa za to, že to bol Maroš Kramár, v televízii vysvetľoval rozdiel medzi pitím alkoholu v štyridsiatke a v dvadsiatke. V dvadsiatke chlapi tri dni pijú a jeden deň sa vyspia a fungujú ďalej. Po štyridsiatke jeden deň pijú a tri dni spia a ani potom to ešte nie je ok.
Krauz s Kramárom súhlasil, pravdivosť jeho tvrdenia pociťoval na vlastnom tele už pekných pár rokov.
Večer sa prebral, spýtal sa Sylvie veľkej na Sylviu menšiu a chystal sa do vane.
„Išla s Ninou do mesta, večer príde."
Richard sa vrátil od pootvorených dverí do kúpeľne, vykliňovaciu plechovkovú desinu si opatrne položil na konferenčný stolík a sadol si k manželke do obývačky.
„Zase s Ninou? Nezdá sa ti, že v poslednom čase je stále iba s Ninou?"
„Prepáč, je to dcéra tvojho najlepšieho kamaráta."
„To je v poriadku, ale radšej by som bol, keby sa spolu povedzme učili, alebo..."
„Si normálny? Majú sedemnásť!"
„Nemajú! Ide im na sedemnásť, ale zatiaľ majú iba šestnásť."

„O tri mesiace."
„Stále iba šestnásť! Kozy majú síce trojky, ale stále iba šestnásť! A sú vonku čím ďalej tým dlhšie do noci."
„Aby ich niekto neznásilnil, alebo nezavraždil... ako čítaš vo zvodkách každé ráno..."
„Presne! Tebe je to možno na smiech, pani matka, ale ja..."
„... mám zodpovednosť! Si chcel povedať, nie? Pán otec!"
Krauz vydýchol a nechápavo pokrútil hlavou.
„Je na tom niečo zlé?"
„Ja ju mám tiež, pán detektív, a vychovávam naše deti od malička, aj Sylviu, aj Lauru, a ak bude treba, tresnem jednu aj Nine, ale zatiaľ nebolo prečo. Mám to pod kontrolou, Richard. Miláčik... klídek," usmiala sa Sylvia a pokývala hlavou. „Naozaj o nič nejde. Sú to baby a chcú byť vonku s babami. Taký je život. A... smrdíš! Choď už do tej vane!" dodala.
Krauz previnilo prinožil, bezmocne sa odrazil od kresla a s trenkami na pol žrde a pivom v ruke zacúval do kúpeľne.
„A s chalanmi," dodala Sylvia tichučko, aby manžel nič nepočul.

Celú noc zo soboty na nedeľu prespal, lebo operačný dôstojník dal pokoj. Aj v nedeľu doobeda, a tak sa poobede vybrali na výlet.
„Richard, v Devíne pod hradom na parkovisku je príma akcia... tu čítam, Dupod car predstavuje všetky možné rely motorky a autá s možnosťou vyskúšať si ich..."
„Kašlem im na autá."
„A jazdecký klub dnes zadarmo povozí všetky deťúrence..."
„Kašlem im na kone." „Lauruška, chceš ísť na koníka?" „Nóó..."
„Tak teda poďme," rezignoval Krauz a vymotal sa z deky.
Sylvia odložila noviny a natešene vbehla do spálne niečo si obliecť.
„Nemám si čo obliecť," zastonala pred plnou skriňou. „Kvôli koňom s novým svetríkom nepočítaj," ohradil sa Krauz.
„Fajn! Nech vyzerám ako posledná ochechula!"
„Citové vydieranie kvalifikujem ako útok na verejného činiteľa... presnejšie ako útok na peňaženku verejného činiteľa, a tam je sadzba okolo päť rokov nepodmienečne... tak bacha, defčico!"
Tak si obliekla starý svetrík... starý asi dva mesiace a staré topánočky, len o týždeň staršie, a taká nemoderné oblečená sa išla nalíčiť.
„Ideš s nami?" spýtal sa Krauz staršej dcéry.
„Tati! Som žeravá na vaše kone!"
„Nie sú naše."
„Mám spicha s Ninou!"
„Spicha! A čo to je? A kde to je?"
„V Diablovi... tedáá... pred Diablom, potom ideme..."
„Nekecaj. Plíis, Sylvinka, dcéra moja! Už som ti tisíckrát povedal, že klamať sa musíš najprv naučiť, potom desať rokov sa zdokonaľovať u najväčšieho klamára sveta, a až potom mi môžeš tvrdiť, že sa stretnete pred El Diablom a ani nepáchnete dnu! A ani potom ti to neuverím! A okrem toho, nechápem, prečo by si sa mala učiť klamať, keď sme ti s mamkou v živote nič nezakazovali."
Otočil sa a išiel sa tiež obliecť.
„Sorry, foťo... vybehneme s Ninou do ulíc," zašomrala, lebo si uvedomila, že to prehnala a foter jej neuverí, nech by blufovala akokoľvek dobre.
Vošla za nimi do spálne. Mamka si nahadzovala novú fasádu na líca a otec si zapínal remeň na rifliach. Chvíľu ho pozorovala a tak trochu aj bola rada, že to nerobí naopak.
„Hovorím sorry! Som v obraze, parents?" oprela sa o zárubňu a pohodila hlavou, aby jej vlasy padli na zadok a nezacláňali vo výhľade.
„Si... vidíme ťa."

„Aj počujeme," dodala matka.
„Tak sorry, chceme si s Ninou trochu vybehnúť... no bože!" „Včera ste behali, nie?"
„Tati! Včera sme boli pozrieť na ten konkurz na modelky do Elite Looku, dnes si ideme hačať..."
Krauz si zapol opasok a prekvapene sa otočil.
„Elite Look? A dnes hačať? A ja... som tu piate kolo u voza, alebo už ani to nie?"
Veľká Sylvia sa konečne dolíčila a zachránila situáciu.
„Povedala mi, kam idú, ibaže si včera spinkal, tak sme ťa s tým neotravovali... nech baby skúsia, no čo? Možno ich vyberú a budú slávne ako Naomi alebo tá... Sklenaříková..."
„A už ste boli?"
„Nie, tati! Konkurz je o týždeň, boli sme sa iba pozrieť, kde to bude, a tak..." „Aha. A dnes... hačať!"
„Nóó. A... tati... chcelo by to zasponzorovať mladú generáciu, ktorá sa vyvíja a perspektívne napreduje k ružovým obzorom a je nositeľkou rána... či ako ste to básnili na Majakovského Kubíne."
„To bol Hviezdoslavov Kubín a živil sa sám."
„Aj ja sa budem... časom, a sľubujem ti, že za slabých dvesto bodov slovenských vysolených dnes ťa nikdy v budúcnosti nedám do domova dôchodcov a budem sa o teba starať až do smrti."
Krauz skončil s košeľou pod krkom a mal sto chutí začať s opaskom a prehnúť ju cez koleno.
„Po kom to to dieťa má... takéto kecy!"
Sylvie sa usmiali, pokrčili ramenami, dlaňou si prikryli ústa a prstom ukázali na otca. Potom zovreli dlane v päsť a vztýčeným palcom sa pozdravili. Otec našťastie nič nevidel, lebo poskakoval na jednej nohe a točiac sa dokola sa snažil natiahnuť si ponožku.
„Doboha aj s pupkom!" šomral.
Vypadli z domu a Krauz dal staršej dcére požadovaných dvesto bodov a pustil ju v ústrety novému dobrodružstvu, tajne dúfajúc, že to bude stačiť na zabezpečenie bezproblémovej staroby. Krpatá Laura natiahla ruku a povedala... aj mne, tati... ale tu ešte zaúčinkovala otcovská autorita a dostala iba mincu na cukrovú vatu. Vzhľadom na to, že do slovníka trinásťročných detí ešte pojem domov dôchodcov nepatril, minca stačila a nikto sa mu ním už nevyhrážal.
Pozreli si motorky a Laura sa povozila na koňovi a potom ostala pri ohrade a s jedným si skoro potykala. Trhala mu burinu vyrastajúcu z asfaltových škár a krpatý poník sa išiel potrhať od radosti nad toľkou starostlivosťou. Dal sa pohladkať po pysku a potom hltavo žral. Obom to vyhovovalo.
Richard a Sylvia si sadli do záhradnej reštaurácie, objednali si pivo a dva deci bieleho a cez parkovisko po očku sledovali dcéru a poníka.
„Čo ich ťahá do toho zavšiveného mesta?" zašomral Krauz a odpil si.
„Žije to tam."
„Samý vagabund a díler..." položil pohár na stôl, utrel si penu spod nosa a vybral cigarety Manželia Krauzovci sa uvoľnili. Sylvia si jednu vzala a labužnícky vyfúkla prudký oblak dymu nad poháre. Richard sa pohodlne rozvalil na stoličke, roztiahol raky na susedné operadla a nechápavo pokrútil hlavou.
„Samý vagabund!"
Sylvia si vybrala smietku z oka, odklepla popol a nesúhlasne pokrútila nlavou.
„Vidíš, to je ten tvoj policajtský pohľad na svet. Keď my dvaja ideme stredom starého mesta, na každom rohu ťa niekto pozdraví, do každej druhej kaficérie ťa ťahá nejaký jugoš, do každého druhého výčapu ťa ťahá majiteľ alebo prevádzkar alebo vedúci... všade ťa poznajú a všetkých poznáš... ale okrem nich stredom mesta chodia aj slušní ľudia."
„Máš pravdu. Poznám obidvoch."
„A tvoja dcéra nemôže sedieť do tridsiatky doma len preto, že ty sa zaoberáš tou druhou

stranou bežného života!"
Krauz zaklonil hlavu a nechal pichľavé aprílové slnko, aby mu pieklo na tvár. Pred dvoma dňami sa skoro utopil na pohrebe a dnes bolo krásne ako na prvej strane katalógu renomovanej cestovky.
„Ty a tá tvoja psychológia..." zašomral a spokojne privrel oči.
„Presne, a sme doma. Psychológia. Mal by si si už konečne dať tú námahu a naštudovať si niečo o asertivite a ľudských vzťahoch založených na princípe porozumenia a náklonnosti, a nielen na princípe ruky hore, zatýkam vás."
„Daj pokoj," zaspával Krauz a zabudol aj na pivo aj na zbytočne dymiacu cigaretu v popolníku.
Znechutene cmukla pomedzi zuby a zahľadela sa na svah pred nimi. Prišlo pár cyklistov a svoje bezmotorové stroje opreli o ohradu tak necitlivo, až jej jeden buchol do stoličky. Odsunula sa kúsok bokom, odpila si a pohľad vrátila na svah Kobyly. Skúmala ju zasneným nedeľným nepracovným pohľadom.
„Richard," dostala nápad.
„Hmm?"
„Pozri tam hore, tie chatky na svahu... vieš, aký odtiaľ musí byť výhľad na Rakúsko... na Alpy..."
„To nie sú Alpy, to je Schneeberg."
„To je jedno, musí byť odtiaľ krásny výhľad. Neuvažoval si, že by sme si mohli kúpiť... na staré kolená... nejakú chatku?"
Krauz prestal imitovať letiaceho bociana, vrátil stoličku na všetky štyri a prekvapene, ale aj trochu znechutene zamrmlal.
• „A si ty, moja drahá, všetkými štyrmi na zemi? Vieš, čo tam pýtajú za meter?" chopil sa pohára a smutne si odpil.
„Máme niečo na knižke... a ten výhľad!"
„Máme na prah od dverí a na kľučku od okna, a kto nám požičia na to ostatné?"
„Neverím, že by tam hore boli až také ceny."
„Dievča moje, ver tomu. Niečo ti prezradím zo služobného tajomstva. Táto časť mesta je mimoriadne lukratívna a je v rukách mimoriadne lukratívne zmýšľajúceho miestneho úradu. Od kamoša z ekonomickej kriminálky viem, že už spreneverili vyše šesťsto miliónov korún, ale prevalí sa to až za rok, a vzhľadom na to, že sú v tom politické tlaky, tak iba odvolajú starostu a vymenia ho za iného hrabala. Nikomu sa nič nestane. Šafária si tu po svojom. Veď si len zober, ako dopadlo družstvo v tejto oblasti. Za starých čias robili najlepšie ríbezľové víno, ktoré nemalo konkurenciu nikde v Európe. Skvelý ribezlák. Mali predajňu na Obchodnej v meste, taká malá viecha v strede ulice a v Líščom údolí v Karlovej Vsi, pamätáš, boli sme tam, keď sme ešte len spolu chodili. Všetci študenti z Mlynov tam chodili na dve deci. Liter za dvadsaťjedna korún, a po druhom padali aj trénovaní chlapi. Pochúťka. Kde je to dnes? Kde je družstvo a kde je ribezlák? A kde sú vinice a biele hroznové víno? Zničili všetko. A tá ich hlavná ulica, Kremeľská, veď je to čistý tankodrom, už trikrát na jej opravu vyčerpali dotácie a cesta je v prdeli, rozkradli prachy a asfalt tečie na súkromné parkoviská. A tá barabizňa pod hradom na brehu Dunaja? Môj otec mi hovoril, že oni ako mládenci tam chodili na pivo a hore na streche sa hralo divadlo a celé mesto tam chodilo cez víkendy za kultúrou... čo je z toho dnes? Pohraničiari z toho urobili sklad vojenského materiálu, v poriadku, bola taká doba, ale veď od revolúcie je už trinásť rokov, a stále nič. Jedni sa vyhovárajú na pamiatkárov, druhí na miestny úrad, tretí na nevysporiadané pozemky, štvrtí... hovno! Hajzli sú to a iba natŕčajú vrecká. Zase ide iba o prachy. Keby taká budova stála v Nemecku alebo v Rakúsku, už by ju obložili zlatom a vodili by tam turistov až z Patagónie a celý svet by vedel, kto je to Svätopluk a čo robil s prútmi... iba my debilní Slováci serieme na kultúru a staviame fabriky na autá, lebo štyri gumené kolesá majú väčšiu hodnotu než tisíc rokov staré múry." „...si sa naštval..."
„Asi... prepáč!" napil sa a skontroloval Lauru. S hladným poníkom si rozumela lepšie než

hociktorý starosta s daňovou kontrolou.
„Samonasierací proces?"
„Nie... iba ma to štve. Vieš, Sylvia, keď som maturoval, tak sme si sem pod hrad chodili ako študenti zahrať na gitare a zaspievať si a bolo tu plno ľudí a pred záverečnou aj tancovali na parkovisku a pivo stálo tri päťdesiat a každý, kto prišiel, na stôl položil ružicu..."
„Zo strelnice?"
„Nie, päť pív v jednej ruke sa volalo ružica... a žilo to tu... dnes tu pivo stojí dvadsaťpäť a študenta s gitarou tu ani neuvidíš. Pár zablúdených autobusov s rakúskymi dôchodcami... a to je všetko."
„Pesimista."
„Možno. Vieš, socializmus bol asi nahovno, väčšina ho vyštrngala na námestí a je pokoj, ale jedno som si všimol. Vtedy sme si chodili do krčmy zaspievať s gitarou a s dvackou vo vačku, dnes ti je dvacka naprd a v krčmách sa už nespieva..."
Krauz dopil a odsotil krígel doprostred stola.
„Hovorím... pesimista."
„Možno pesimista, možno realista. Aj táto krčma pod Moravou. Čo myslíš, ako dlho tu bude?" „Nafurt. Má tradíciu, nie?"
„Na tradíciu sa ti každý zvysoka... dám krk na to, že o pár rokov to nejaký magnát kúpi a postaví tu hotel, alebo Disneyland, alebo..."
„Kecáš! Richard, táto krčmička na parkovisku pod hradom má tradíciu a históriu a... toto tu jednoducho nikdy nezanikne."
„Nie? Tak ty stále neveríš sile peňazí? Tak ti niečo predvediem, sleduj."
Krauz sa zaklonil a pohľadom vyhľadal čašníka. Zodvihol ruku a luskol. Čašník v čiernych nohaviciach, predpisovo bielej košeli a peknej zelenej zástere pribehol a nadýchol sa. Krauz ho predbehol.
„Her oberst, wir haben ein Bier und zweímal weise Wein und eine Limonáde fúr Kinder... bitte, bezalen..."
Čašník sa uklonil, vylovil notes a pero a polohlasne si pri písaní šomral...
„Ein Bier... zweimal Wein... einmal Limonáde..." potom niečo napísal a razantne to podčiarkol. Odborným okom skontroloval svoje dielo a papier predložil Krauzovi.
Krauz pozrel na stípček nezmyslov a pohľad mu padol na spodnú podčiarknutú sumu. Sto štyridsaťosem. Opatrne siahol po peňaženke a čašníkovi sa viditeľne uľavilo. Krauz vybral peniaze, ale pri platení zaváhal. Bankovky položil na stôl a prikryl ich dlaňou.
„Viete, pán vedúci," vzhliadol k čašníkovi a milo sa usmial, „ja som bol pred chvíľou pri výčape a všimol som si, že pivo máte po dvadsaťpäť a dva deci za dvadsaťosem a limonádu..."
Ani nedohovoril, čašník sa nahol a vychmatol mu účet.
„Ja... som sa pomýlil... nerozumel som vám... to pivo bolo iba jedno? A víno... biele, všakáno... šesťdesiattri päťdesiat... nech sa páči..." usmial sa a nepodal mu žiadny účet iba nastrčil dlaň.
Krauz mu podal päťdesiatkorunovú bankovku.
„Ďakujem, to je v poriadku," povedal Krauz a Sylvia preventívne vzala zo stola pohár a pritisla si ho na hruď, lebo poznala svojho manžela.
„Ééé... ale, pane, povedal som šesťdesiat..."
„A ja som povedal, že je to v poriadku, inými slovami, že zatiaľ si ma ešte nevytočil, synečku, ale chýba ti k tomu asi tak osem sekúnd a je iba na tebe, ako ich stráviš."
Krauz sa postavil, kolenom odsunul stoličku a vystúpil do uličky medzi stoly k čašníkovi. Chlapec nelenil, prudko sa uklonil a zašomral niečo ako... ďakujeme za návštevu, alebo tešíme sa na vás aj nabudúce... ale to mu už nebolo rozumieť, lebo sa stratil vo dverách do pohostinstva.
Krauz si sadol.
„Vidíš? Takto dopadla povestná slovenská pohostinnosť. Tu je to tak so všetkým, a ty by

si tu chcela kúpiť chatku? S tými našimi chudobnými celoživotnými úsporami by nás tu ohli až k zemi pri prvom vyjednávaní o cene, srdiečko."
„Richard, s tou svojou zasratou poctivosťou raz narazíš a šeredne obanuješ, uvidíš. Niekto ti rozbije držku."
„Tak radšej poďme, kým na nás nezavolajú policajtov."
„Čo sa bojíš, tí vypýtajú dvadsať eur a sme voľní..."
Krauz sa aj nadýchol na mohutnú odpoveď, ale...
Keď otváral škrípajúce dvere na ošarpanej škodovke a nasadal, pohľad mu ešte raz padol na náprotivný svah posiaty luxusnými chatkami.
„S týmito tu nechcem mať nič spoločné... a nepáchnem sem najbližších desať rokov, to si píš, miláčik!"

5. Kapitola

Mýlil sa. Ešte v nedeľu, hodinu potom, čo zaspal, mu volal operačný dôstojník. Krauz nacvičeným hmatom zrušil pípajúci mobil a bez toho, aby skontroloval, kto mu volá, zasyčal:
„Buď je tam aspoň osem mŕtvol, alebo si synom smrti..." „Ako vieš, že som to ja?"
Krauz namáhavo vstal a prešiel do kuchyne, aby nezobudil manželku.
„Lebo iba hovädo v nočnej službe je niečoho takéhoto schopné! Každý normálny človek si inak ctí posvätnú nedeľnú polnočnú hodinu."
„Ty už píšeš zo zúfalstva aj modlitby nášmu krajskému kaplánovi? To čo máš za slovník... že posvätná polnočná hodina!"
Krauz predýchal, pustil vodu, opláchol si tvár a nabral si do pohára.
„Vysielaj... satan!" Krauz pil a počúval.
„Máte mŕtvolu, máš sa ísť na to pozrieť." Dopil.
„Dušan... to si ty?" „Nóó..."
„Kurníík... pošli tam doktora z erzetpéčky, nech ho uzná za mŕtveho a odlifrujte ho rovno do márnice, nech je pokoj."
„To som skúsil, Riško, ale dnes slúži doktora nejaký debil a odkazuje ti, že ten nebožtík je pichnutý do hrude a má rozmlátenú lebku na dvoch miestach a on s tým nechce mať nič spoločné."
„Hovacky rafinovaný spôsob samovraždy!"
„Aj to som skúsil, ale krajský riaditeľ ti odkazuje, že ťa tam chce okamžite a aby si mu okamžite podal správu o vražde, nie o samovražde a..."
„Seriem naňho!"
„Aj to som skúsil, ale nie nahlas, iba som si to myslel. Vieš, krajský je krajský a ja mám dve malé deti, ktoré treba kŕmiť. Inak... prajem ti pekný začiatok pondelka."
Krauz zažmúril oči a prečítal si číslice na mikrovlnej rúre. Nula nula nula osem.
„Dušan, najbližšie tri mesiace nechoď k Jumbovi, buď ťa zabije on, alebo na teba nahuckám chlapcov."
„Počujem, že si sa už prebral, tak začni aj myslieť. Koho ešte?"
„Čo koho ešte, ty výr nočný... nemilosrdný! Snáď mi o tom najprv niečo povieš, nie!?"
„Zavraždený je Zdeno Vámoši, štyridsaťročný podnikateľ z oblasti stavebníctva, tedáá... má nejakú stavebnú firmu. Zavraždili ho na jeho chate. Žiadni svedkovia. Našiel ho švagor. Pichnutý do hrude a rozmlátená hlava, ale to som ti už povedal. Okresný výjazd zabezpečil miesto činu a po privolaní lekára a jeho zisteniach chcú vás. Ja som vzhľadom na naše dobré medziľudské vzťahy navrhoval najprv konskú políciu, potom poriečne oddelenie, potom protidrogové, ale tí debili trvajú na oddelení vrážd... neviem prečo, ale uznaj sám, že som robil, čo sa dalo, aby si sa pokojne vyspinkal, ale už nevládzem."
Krauz si pošúchal tvár a už bol v podstate hore.
„Tak počúvaj, ty... medziľudský vzťah... poriečne oddelenie a konskú políciu si nechaj v zálohe a zobuď mi Chosého, Kukyho a Vaňu. Očuchneme to tam a potom sa uvidí. Kto má krajský výjazd?"
„Vyšetrovateľ major Kopca a operatívec poručík Zemko z ekonomickej kriminálky. Technik je Jožko Koštíl. Už sú vyrozumení a idú na miesto."
„Zemkovi z ekonomiky pomôžeme, inak je tam dobrá zostava. Vyrozumel si šéfov?"
„Mayor je prechladnutý z pohrebu, chce, aby si ho informoval, šéf kriminálky je prechladnutý z pohrebu, chce aby si ho informoval, šéf vyšetr..."
„Aj ten bol na pohrebe. Tak vieš čo, ja ich môžem..."
„Informovať?" „Aj to!"
„Prečo neberieš Burgera na miesto činu? Už nie ste kamoši?"
„Ty nevieš? Je v nemocnici." „Neviem... čo je?" „Niečo s pľúcami."
„Šak fajčí štyri krabičky denne, čo by chcel, zápal slepého čreva?"

„Nemudruj, ty mudr, a rob, na čom sme sa dohodli." „Idem na to, čau!"
„Čau..." Krauz skoro prerušil spojenie, ale na pol ceste si to rýchlo rozmyslel. „Héej, ty Johan! A kde to vlastne je? Však si mi nepovedal, kde máme tú mŕtvolu!"
„Néé? Tak si píš, chata číslo jedna jedna dva osem, záhradkárska oblasť Svätopluk nad Devínom."
Krauz sa chcel ešte napiť, ale ruka s pohárom mu zamrzla na pol ceste. Chvíľu čakal, či sa operačný dôstojník nerozosmeje.
„To... myslíš vážne, Dušan?"
„Nóó..."
„Ty si sa dohodol s mojou ženou, že?"
„Nóó..." Dušan zaváhal, „dohodol, ale ešte minulý týždeň, keď si mal nočnú, ale sľúbila mi, že ti to nepovie, tak neviem, odkiaľ to máš?"
„Ty debil, za toto ťa rozmačká nielen Jumbo, ale pošlem na teba aj Kukyho a ja osobne ti odrežem fógla! Cudzoložstvo je nemorálna prasačina!"
„Keď to ty hovoríš! Pošli na mňa, koho chceš, a odrež mi, čo chceš... ale... ja som z toho aj tak jeleň... čo sa ti na tom Svätoplukovi nezdá?"
„Dnes poobede... teda včera poobede som bol v Devíne na rodinnom výlete a žena chcela kúpiť chatku v tej oblasti. No ako si povedal, osada Svätopluk. Skoro sme sa pohádali. Prisahal som jej, že do tých končín moja noha desať rokov nevkročí, a teraz mi hovoríš, že je tam mŕtvola. Preto sa pýtam..."
„Jáj! Tak to je zvláštna náhoda!"
„Jasnačka, že náhoda! Všetko je to iba náhoda. Dúfam, že aj tá tvoja narážka... to s mojou ženou... a že ste boli dohodnutí..."
„Ježišukriste, Richard! Iba fór! „Máš šťastie!"
„Tak ja idem obvolať tých spachtošov..."
„Volaj! A nezabudni na Lengyela, potrebujem tam aj súdneho lekára."
„A je tu ešte jedna čerstvá správa z rádia Jerevan... možno ťa, Richard, bude zaujímať."
„No?"
„Že rádio Jerevan praje príjemné pondelkové ráno všetkým paroháčom..." „Ty hovadóóH"
Ale Dušan na operačnom stredisku už Richardove prejavy náklonnosti a nekonečných sympatií nepočul, lebo rýchlo tresol slúchadlom a začal vyťukávať čísla ďalších vyvolených.
Richard Krauz zaklapol mobil, zadkom sa oprel o kuchynskú linku a zahľadel sa do tmy za oknom. Pomaly si ešte raz odpil.
„Tak Vámoši... staviteľ... prepichnutý a dobitý... no, však uvidíme," zašomral a odišiel do kúpeľne umyť si zuby.

6. Kapitola

Patrik Rastislav vtrielil do kancelárie, lakťom zapleskol dvere a hodil sa na kožené kreslo na kolieskach. Pojazdné monštrum sa kancelárskou stoličkou nedalo nazvať ani pri najlepšej vôli. Dal si ho spraviť na mieru a peniazmi nešetril. Hojdalo sa, dvíhalo sa, dalo sa v ňom aj poležať a stačil jemný odraz nohou a odviezlo ho od preplneného stola až k obrovskému oknu, odkiaľ pozoroval figúrky dole na chodníku. Robil to vždy, keď ho nejaký telefonát vytočil, alebo sa mu nedarili veci tak, ako si predstavoval.
Rád relaxoval pri okne a rád pozoroval ľudí. Vymýšľal si pre nich osudy a predstavoval si, čo asi tak spravia, keď zájdu za roh, alebo keď prídu domov. Predstavoval si, ako by im on vedel skomplikovať život a čo všetko by im doprial. Rád sa hral na boha a rád rozhodoval o ľudských osudoch.
Preto ho vo firme všetci nenávideli, ale bol najmocnejší, a tak poslúchali na slovo. Boli na ňom závislí. Vedeli to oni a vedel to aj on, a to mu robilo dobre.
Zaklonil hlavu, privrel oči, pohojdal sa a chcel sa odviezť k oknu a trochu sa pokochať a uvoľniť, ale v tom si s hrôzou uvedomil, že bol vonku a ešte nespravil to najdôležitejšie.
Vyskočil ako struna. Strhol si sako, vyhrnul rukávy a zamieril do rohu k nenápadným dverám. V malej súkromnej kúpeľni spojenej s toaletou si mydlom a potom práškom vydrhol ruky, vodu zavrel lakťom, ako to robievajú chirurgovia, a papierovými utierkami osušil aj tú najnenápadnejšiu kvapku na koži.
Jednu čistú utierku si vzal do dlane, ňou otvoril zásuvku a na stôl hodil jemné jelenicové rukavice zabalené v celofáne. Vždy si dal priniesť tú istú značku, lebo jedine táto firma balila rukavice tak precízne, že vyzerali ako vákuované.
„Irenáá...!" zreval a ostal bezmocne stáť pri stole s rukami komicky natrčenými dohora. Presne ako bezmocný chirurg pred operáciou.
Sekretárka vošla a Rastislav ukázal bradou na stôl. Irena už vedela, čo má robiť. Zo stojanu na stole zobrala nožnice a odstrihla koniec celofánu. Vrecko otrčila k pánovi a stlačila okraje. Rastislav opatrne vsunul prsty a vybral rukavice, privoňal a na tvári sa mu na chvíľu objavil blažený výraz ukojenia. Nasunul si rukavice a pohýbal prstami. Perfektné! Aj veľkosť, aj kvalita.
Rukou urobil gesto, akoby chcel zo vzduchu odstrániť smietku, a Irena odišla na svoje miesto k stolíku za dverami.
Až teraz sa pohodlne rozvalil v kresle a nechal sa odviezť k oknu. Po chodníku kráčala mladá mamička s kočíkom a zadoček vo vypasovanej minisukni sa jej utešene vlnil. Rastislav sa zadíval, privrel oči a zamyslel sa. Tejto by som doprial... doprial... keby sa tak teraz stretla s matkou, odovzdala by jej kočík s bábenom a babka, staraj sa! Potom by sa zvrtla, vošla by do našej firmy, prišla sem do kancelárie a bez slova a bez zbytočného predstavovania sa by som z nej brutálne strhol tú minisukňu a...
Zazvonil telefón.
Rozohnal predstavy, otvoril oči a znechutene fľochol na svietiaci panel. „No!?"
„Manželka, pane..." „Dajte ju sem!"
Irena stlačila tlačidlo, počkala a zložila. Mala asi desať minút pre seba, a tak si vybrala lak na nechty a manikúrovú sadu.
„Miláčik?"
„Ahoj! Tak ako?"
„Máme to! Práve som bol podpísať zmluvy. Ten odkundes to zahral tak perfektne, že sme ešte pol melóna ušetrili..."
„Jupí! Aká som rada! Strašne tam chcem bývať! Ale... hovoríš, že sme ušetrili, tak potom prečo odkundes?"
„Lebo si bez chrbtovej kosti zvýšil províziu o tri percentá!"
„Nevídali, nevyhladuje nás tak ľahko, však?"
„To nie, neboj! Dám mu ich, lebo ten chlap sa mi rysuje dosť perspektívne, ešte niečo

nám našiel v tej lokalite."
„Načo sú nám dva pozemky? Ty chceš dva domy? Akože... jeden pre mňa a jeden pre seba? Ty si macinko... ako ťa len ľúbim..."
„No... tak som to práve nemyslel, ono... ide o chatu s veľkou záhradou, vieš, ako sme si to tam boli obzrieť, tak oproti na tom svahu..."
„Pod tými skalami?"
„No, presne tam!"
„Ale... chata... tak blízko pri dome, nie je to trochu pod úroveň, chodiť na dovolenky na chatu kilometer od domu?"
„Na dovolenky chodíme predsa tam, kam zapichneš na glóbuse prst, a nič nemienim na tom meniť, ja som iba myslel... vieš... taká väčšia chata poblíž sa môže zísť na oslavy a opekačky a... no! Aby sa mi tá darmožravá chamraď zakaždým nerozťahovala po dome a nešpinili nám všetko a..."
„Ty myslíš akože vyhnať ich na svah a domček ostane čistučký?"
„Presne!"
„Nie zlý nápad! Musím uznať... prezieravé."
„Ešte to nie je upečené, a vlastne som to ešte ani nevidel, ale dal som Karáskovi pokyny a už sa na tom pracúje!"
„Chcem ísť s tebou..."
„Jasné! Bez teba by som tam aj tak nešiel, kúpim to jedine s tvojím súhlasom, miláčik! A... inak... ty máš čo nové?"
„Níič... vlastne, tá hrča ráno zase strašne škrípala... ja ju už nechcem! Už som ti to minule hovorila, je to nejaké ojazdené."
„Polročný Mercedes géčko nemôže byť ojazdený."
„Je, a škrípe! Okrem toho, géčko už má v tomto meste každý debil! Mne to aj tak pripadá ako autobus, hebedo vysoké, nemotorné..."
„Tak dobre, vyber si niečo."
„Už mám! Bola som v Jaguári, macinko, keby si ho videl!! Strieborné žihadlo! Nejaký iks jé model, alebo cé? Tak nejako... bohovské niečo!"
„Čoby to...? "
„Osem a pol, ale dali by nám zľavu, už som jednala s majiteľom autosalónu, taký milý pán..."
„No... to by šlo," zašomral Rastislav a viditeľne sa mu uľavilo, že manželka ešte neobjavila talianske značky ako Masserati a Lamborghini. „Niečo s tým teda spravíme... ale až na budúci týždeň! Teraz chcem dotiahnuť tie veci okolo pozemkov."
„Jasné! Len doťahuj! Ja rada počkám! Aj tak ťa milujem! Cmuk!"
„Tak teda cmuk aj tebe... pá."
Patrik Rastislav položil, ale zmienka o pozemkoch mu pripomenula inú povinnosť, a tak opäť zodvihol a vyštekol, „Abrháma!" a opäť položil. Neodkopol sa k oknu, ale počkal a červené svetielko mu zablikalo, že Abrhám už volá.
„No?"
„Pán Abrhám je na linke..." „Dajte ho sem!"
„Nazdar pán podnikateľ! Tak čo nakreslíme tentoraz?"
„Ahoj! Akože čo!? Predsa môj nový dom!"
„Tak už si to kúpil? Gratulujem! Nech si za to vysolil koľkokoľvek, je to dobrá kúpa, budeš spokojný. Tá lokalita sa vzmáha a má perspektívu, uvidíš. Kto má rozum, balí kufre a sťahuje sa na periférium, kým sú tam prijateľné ceny. Centrum sa o desať rokov stane chaotickou zmesou asfaltu, betónu, železa a skla bez možnosti otvoriť okno a nadýchnuť sa čerstvého vzduchu. A keď ti náhodou vypadne minca, tak ani necinkne o chodník, padne niekomu do vrecka, toľko tam bude o chvíľu ľudí."
„Dobre, dobre, už ste ma aj s mojou polovičkou upiekli, tak už toľko nebásni a príď sem aj s nejakým návrhom."
„No moment! Ešte som nevidel pozemok, neviem nič o susedných budovách, neviem ako

je pozemok situovaný, ako sú rozložené siete, aké sú objektívne stavebné obmedzenia a... ty chceš návrh?!"
„Obmedzenia nie sú žiadne, staviam ja, nie? Tak švihaj!"
„A nebolo by lepšie, keby si ma navštívil ty v ateliéri a nemusel by som všetko prevláčať?"
„Nie!"
„Dobre, dobre... zabudol som, nerád chodíš do cudzích firiem... tak si zoberiem pár katalógov a pri..."
„Na katalógy sa vykašli! Hádam by si ma nechcel nasťahovať do nejakej prefabrikovanej barabizne!"
„Nie, katalógy sú dobré na výber detailov. Načo vymýšľať už vymyslené? Samozrejme, že tvoj dom bude originál, aký nemá nikto na tomto svete..."
„Veď preto!"
„... ale detaily sa okopírovať dajú."
„Nedajú! Chcem všetko originál, aj s detailmi!"
„Tak dobre, vieš čo? Zoberiem si teda iba ceruzku a obrovský papier a niečo vymyslíme."
„Fajn, a... chcel som sa ešte opýtať... to s Luciou... bol podľa teba dobrý nápad?"
„Ehm... no, pozri... aj keď je to tvoja dcéra, Paťo, ono... ako by som ti to... pozri, architektúra je pre kreatívnych ľudí s fantáziou a nápadmi."
„Veď ich má!"
„Iste, ale nechaj ma dohovoriť. Takžéé... chce to to, čo som povedal, plus technické myslenie. Lucia vyštudovala pod mojím vedením a dostala tú najlepšiu školu, aká u nás existuje, a neraz preukázala kreativitu aj nápaditosť aj fantáziu... ale nie je technik! Ona nikdy nebude technicky mysliaci konštruktér. To, čo robí teraz, je na ňu ako šité. Uplatní všetko, čo som ju naučil, a ešte aj kus svojho ja... akurát z toho nebudú domy, ale šaty, no bože!"
„Mne sa to zdá... také... podradné... alebo..."
„Si na hlavičku, Paťo!? Módni návrhári, štylisti, celý biznis okolo módy!! Veď to je čisté hogo fogo! Nič tam nie je podradné! Čo by si chcel viac? Sú to všetko mladí ľudia, ktorí sú in! A ako som počul, práve jej sa darí najlepšie. Ešte jej budeš závidieť, keď si o desať rokov porovnáte kontá!"
„O prachy mi nejde! Veď vieš, ide mi len o ňu, aby už nikdy nezažila..."
„Viem! A viem, kam tým mieriš. Odpoveď znie... nie! Nebolo to zbytočné! Dostal, čo si zaslúžil, Lucia doštudovala a je šťastná, lebo robí to, čo ju baví. Je mladá, pekná, zdravá a... šťastná. Čo viac môže otec ešte chcieť?"
„Ja neviem..."
„A ty si už tiež zdravý! Už ti to potvrdil aj profesor. Si zdravý a ostatné je už iba na tebe. Aj tvoja sebadôvera. Tá je tiež iba na tebe a... hlavne v tebe. Už sme to preberali aspoň tisíckrát..."
„Viem a ďakujem ti za to! Vilko, si jediný človek, s ktorým sa o týchto veciach môžem otvorene porozprávať a... poradiť sa... tak prepáč, že ťa otra..."
„Nekrič a nebuď agresívny, aj to sme už spolu preberali. Dohodneme sa takto. Ostaň tam, kde si, počkaj ma a hodíme reč. A niečo nakreslíme... alebo... vlastne... ty, počúvaj ma... ty si sa zase rozčúlil, však? Zase si bol v strese, čo?"
„No... bol som chvíľu vonku bez rukavíc."
„Doboha! Paťo! Čo ti povedal profesor! Nikdy nesmieš vyjsť von bez rukavíc! Sám si si ich naordinoval, tak to dodržuj! Ak im dôveruješ, tak ich maj stále pri sebe!"
„Chcel som vyskúšať..."
„Nič neskúšaj! Bez dozoru profesora, prosím ťa, nič neskúšaj! Aspoň nablízku ich musíš mať!"
„Viem! Mali byť v aute, a neboli! Môžem za to? Môže za to ten debil vodič! Už som ho..." . „Žije?"

„Žije... neblbni, iba som mu vyčistil žalúdok!"
„Tak fajn. Sme dohodnutí, idem za tebou. Upokoj sa."
„Som pokojný... úplne pokojný... ale radšej už príď," dychčal Rastislav.
Patrik Rastislav položil a chcel sa odraziť k oknu, ale pohľad mu padol na noviny na stole. Ležali nakrivo, ich hrana nelícovala s hranou stola. Zaťal zuby až mu na lícach na vreli hrče a očervenel. Zdrapol ich, zroloval a začal mlátiť okolo seba. Údery na stôl sa rozliehali ako údery na tympan. Z novín ostali iba zdrapy. Pár spisov sa ocitlo na zemi a slúchadlo telefónu vyskočilo z vidlice. Torzo novín mu vypadlo z rúk. Potom bezmocne dopadol do kresla a kŕč prestal. Povolil si kravatu a lapal po dychu. Bordová farba z tváre sa postupne vstrebala a fialové kruhy spred očí zmizli.
Asi už bol fakt vyliečený, cítil sa vynikajúco.
Normálna sekretárka by už pri prvých úderoch vyskočila zo stoličky a trielila by do kancelárie šéfa zistiť, čo sa deje, ale Irena si iba stoicky dolakovala necht a schovala manikúru. Už vedela, že v takýchto chvíľach nesmie šéfa rušiť, a že to prejde aj samo.

7. Kapitola

Krauz sa namáhavo vysúkal z auta, otvoril zadnú kapotu a s obavami vypustil oblak bieleho dymu. Motor nechal bežať, lebo niekde čítal, že keď sa škodovka začne prehrievať a vrie voda, treba nechať motor bežať na voľnobeh, aby vodné čerpadlo tlačilo chladiacu zmes ku chladiču. Pri vypnutí motora sa voda pri motore môže prehriať tak, že popraskajú hadice.
Krauz sa zohol pod auto, svetlo baterky nasmeroval pod motor a s obavami sledoval, čo sa stane. Nestalo sa nič, voda netiekla, iba smrad zhorenej gumy sa šíril do spiacich záhrad. Vypol baterku a s neprekonateľnou tmou nechal zápasiť iba reflektory auta.
„Doboha!" uľavil si a bezmocne sa poobzeral.
Zbytočne, všade videl iba tmu, a aby toho nebolo dosť, začalo popŕchať.
Chatová oblasť Svätopluk s chatkou číslo tisícstodvadsaťosem bola iba pár kilometrov od Krauzovho bytu a vybral sa tam vlastným autom. Netušil, že to bude to najhlúpejšie riešenie zo všetkých možných.
Škodovka nie je auto do terénu a stúpania, kde sa aj peším turistom dotýka nos cesty, nie je schopná zvládnuť bez toho, aby sa nezačala variť voda. V tých najstrmších úsekoch musel zaradiť jednotku a po chvíli mu v aute smrdela nielen spálená spojka, ale aj topiace sa gumové spoje v motore.
Navyše po čísle tisícstodvadsaťpäť nenasledovalo tisícstodvadsaťšesť a o dve chatky tisícstodvadsaťosem, ako by očakával, ale číslovanie sa zbláznilo a na konci uličky už boli čísla okolo tisícstoštyridsať. Slepá ulička končila a musel sa vrátiť, ale ešte predtým otočiť. To nebolo také ľahké, lebo chatári v snahe využiť čo možno najviac z obrábanej pôdy natlačili ploty tak blízko k sebe, že v uličke medzi nimi by sa neotočil ani cyklista. Krauz to napokon zvládol, ale ani keď sa s rachotiacim motorom vyštveral o uličku vyššie, nenašiel, čo hľadal.
Teraz tu bezmocne sedel a vetral aj motor, aj auto, a ešte k tomu sa schyľovalo k búrke. Vybral mobil a asi tretíkrát sa presvedčil, že v týchto miestach nie je signál. Pohľad na ukazovateľ teploty ho zas presvedčil, že prúser pokračuje, lebo ručička sa z konca červeného políčka ani nehla. Uvedomil si, že stojí do kopca a vodné čerpadlo asi nevládze vytlačiť vodu až hore k chladiču, lebo nejaký geniálny konštruktér ho umiestnil celkom na začiatok auta, ale na úplne opačný koniec, než dal motor. Krauz mal občas pocit, že jeho škodovku navrhli chlapci z Boleslavi tak debilné iba preto, aby ho mohli občas vytočiť. Zvlášť keď sa mu v lete zaseklo kúrenie a nedalo sa vypnúť, alebo keď mu praskol brzdový valček a mrcha odmietala zastaviť, alebo keď sa ráno pokúšal naštartovať, ale mrcha mu dávala jasne najavo, že do roboty sa ponáhľa on, a nie ona.
Spustil sa nižšie a zacúval do najbližšej vodorovnej uličky. Vrazil do orgovánu, ale iba trochu. S napätím sledoval, čo sa bude diať s chladením. Smrad horiacej gumy neustával. Ručička teplomera sa lenivo odlepila od maxima a pomaly prešla červeným poľom, potom sa prehupla do kritického poľa, potom do prehriatia a zastavila sa kolmo na značke zohriatého motora.
Krauz vypol zapaľovanie a zhasol svetlá. Dymenie spod kapoty ustávalo. Jeden prúser bol zažehnaný, teraz ešte nájsť chatku.
„Doboha!" zopakoval sám pre seba a pošúchal si čelo. „Mysli!" poradil si.
Vymyslel cigaretu, a tak si ju zapálil. Plamienok zápalky dal aspoň na chvíľu jasné kontúry jeho okoliu, ale ako zhasol, ocitol sa v úplnej tme. Tma na sídlisku je vlastne iba šero, riedia ju svetlá pouličných lámp a okien, ale hore v záhradách bola ozajstná nepreniknuteľná tma. Zhora ju ešte umocnili oblaky a Krauz už začal chápať Janíčka, prečo sa vyštveral na najvyšší strom v lese a zháňal pre Marienku nejaké medovníky na večeru a strechu nad hlavou.

Aj Krauz dostal neprekonateľnú chuť štverať sa, na medovník dnes večer nemal chuť, už si dal cigánsku, zato mal neodolateľnú chuť dať si po hube. Mohol sa pohodlne odviezť péemjéčkom, ale nie! On má vlastné fáro! Múdry!
Vybral mobil a chcel skontrolovať signál, ale zistil iba toľko, že mobil nesvieti. Odišla mu baterka.
„Ďakujem..." zašomral a hodil ho na sedadlo spolujazdca.
Poobzeral sa, započúval sa do ticha a potom vytiahol pištoľ. Obtiahol a dvakrát po sebe vystrelil hore do oblakov. Jedna nábojnica cinkla o kapotu, druhú ani nepočul, asi skončila v tráve. Z oblakov nespadlo žiadne lietadlo, takže asi netrafil.
Niekde v tme hore nad ním začul naskočiť motor a potom sa objavil kužeľ svetlometov. Bol od neho asi stopäťdesiat metrov, ale vzdušnou čiarou. Boli medzi nimi najmenej tri pásy záhrad. Kužeľ cúval, otočil sa k nemu a pomaly sa začal spúšťať.
Zbadali ho, zatiahli ručnú brzdu a auto nechali špicom dole. Vystúpili, popravili si opasky a jeden položil ruku na puzdro s pištoľou.
„Hééj! Vy! Niekto tu strieľal! To vy?"
„Ja."
Odstúpili od rozsvieteného auta a jeden odistil puzdro a jemne sa dotkol pažbičky.
„Prečo?"
„Niekde som si tu odložil mŕtvolu a zaboha ju nemôžem nájsť."
Chvíľu dávali pozor, či sa ten blázon pri hrdzavom aute rozrehoce, alebo vytiahne znova pištoľ a budú ho môcť legálne odstreliť, ale keď sa k tomu nemal, skúsili to ešte raz podobrom.
„Kto ste?"
„Kapitán Richard Krauz, oddelenie vrážd, poslal ma sem operačný, že tu máme nejakú mŕtvolu... ale asi som zablúdil. Teraz si pomaly siahnem do vrecka a vyberiem odznak, nezastreľte ma ešte..."
Ukázal im odznak, viditeľne sa im uľavilo a podišli bližšie. Chlapci z PMJ boli na mieste činu prví, ako vždy.
„My sme ju už našli, hentam hore. Tú rachotinu si tu nechajte vychladnúť a nasadnite!"
„To je moje osobné auto! A nevykaj mi, neznášam to."
„Ani ja, ale jeden nikdy nevie na akého funkcionárskeho chuja v tejto tme natrafí."
„Na žiadneho. Takejto tmy sa funkcionári boja, posielajú mňa."
„Pravda... a tiež menej často strieľajú, podľa toho sme ťa mohli rozpoznať... tak sadaj!"
„Najprv sa ospravedlň môjmu autu."
Rozosmiali sa a ani im nenapadlo, že Krauz to myslel vážne.
Vyviezli ho hore a zastali za iným policajným autom. Aj táto ulička medzi záhradami bola úzka a otočiť sa nedalo. Kto chcel von, musel vycúvať.
Krauz vystúpil a poprosil kolegu za volantom: „Prosím ťa... nezhasínaj, zacúvaj desať metrov."
Kolega cúvol. Krauz si prezrel terén pod nohami. Poľná cesta z ujazdenej hliny v strede s pásom zdecimovanej trávy.
„Daj diaľkové..."
Bolo to ešte horšie.
„Daj stretá vačky..."
Krauz rozoznal dva rôzne protektory odtlačené v jamách, kde bola hlina tmavšia a mäkšia. Dážď sa rozhodol, že mu nález trochu vylepší, a Krauz iba bezmocne zaklial. Kvapkalo čím ďalej, tým intenzívnejšie.
„Chalani, máte v aute nejaký kus igelitu?"
„Nie."
„A vyznáte sa v autách? V pneumatikách?" „Ja... trocha."
„Tak poď sa sem pozrieť na toto... od čoho sú tieto dvoje odtlačky?"
Kolega v uniforme sa zohol, ohol kútiky úst a pokrčil ramenami. Chvíľu šibrinkoval lúčom z baterky sem a tam a potom zamrmlal.

„Toto sú asi naše... ešte sme neprezúvali a vyzerá to ako zimný hrubý dezén a toto... je niečo jemnejšie, už letná pneumatika..."
Z tmavej oblohy sa zniesla nová spŕška. Druhý kolega v uniforme zasvietil baterkou na auto stojace pred nimi a zohol sa ku kolesu.
„To je ich, chlapci z obvodného oddelenia už prezuli na leto... vzor by aj..." vrátil sa k priehlbine s blatom, nechtiac drgol do čupiaceho kolegu a posvietil si, „sedel. Áno, je to z ich auta."
To bolo asi tak všetko, čo dokázali zistiť. Potom sa rozpršalo a vzory pneumatík sa začali rozpadávať. Ako na povel všetci vstali a zabohovali.
„Ďakujem," zašomral Krauz a prst v neslušnom geste otrčil hore k oblakom. Aj tým smerom hodil pohľadom a vystrúhal patrične kyslý ksicht.
„Tu už asi nespravíme nič... kde to je?"
Chalani ukázali bradou k pootvorenej bránke do záhrady.
Záhrada to nebola, iba tak vyzerala z ulice. Pletivo plota bolo zarastené orgovánom zostrihnutým na výšku priemerného basketbalistu, takže pootvorená bránička bola vlastne dierou v zelenej stene. Až keď Krauz vošiel, zistil, že koruny stromov, ktoré videl z ulice, sú iba okrasné, a nie ovocné stromy, a že hriadky zeleniny majiteľ nahradil prekrásne strihaným trávnikom. Od bráničky k chate poukladal nalámanú bridlicu. Jamu na bazén nedokončil a už ani nedokončí. Chatu umiestnil hore do rohu, aby mal na svoj kus zeme pekný výhľad.
Chata! Ako sa to vezme. Krauz čítal v nejakom stavebnom zákone, že záhradná chata má mať pôdorys štyri krát štyri metre, alebo obstavaných maximálne šesťdesiat kubíkov v rátane podkrovia.
Tu nebola splnená ani jedna podmienka, presnejšie... bola splnená až-až. Majiteľ si pri kopaní základov zjavne nerobil zo stavebného zákona ťažkú hlavu a predpisy prekročil doľava, doprava, dozadu, dopredu a aj hore. Namiesto malej chaty mu na veľké prekvapenie narástol obrovský dom.
Na terase stáli policajti. Pred dažďom ich kryla drevená strieška. Fajčili.
„Čau! Máme plechovku."
Krauz spoznal hlas riaditeľa okresnej kriminálky a pridal do kroku, aby bol čo najskôr pri ňom. Dážď zosilnel.
Podali si ruky. Bol tam aj okresný vyšetrovateľ, technik, kolega detektív z výjazdu a pár chlapcov v uniformách z obvodného oddelenia. Na zábradlí mali položenú prázdnu konzervu od vazelíny a poctivo do nej odklepávali popol a hádzali ohorky.
„Krista jeho aj s aprílovým počasím!" pozdravil Krauz a ostatní iba súhlasne pokývali hlavami.
„Si sám?"
„Bývam tu kúsok, tak som to zobral svojím autom." Dobehli aj chalani z pémjéčky a otriasajúc si z rukávov vodu neodpustili si komentár:
„A má ho odstavené vyvreté o dve uličky nižšie." „To ty si strieľal, Richard?"
Krauz na otázku okresného riaditeľa kriminálky iba ledabolo prikývol.
„Čo vás u tých dvoch levov učia, len samé debiliny?"
Krauz prikývol, ale tak, aby to nebolo príliš vidieť.
„Radšej mi povedz, čo už vieme."
Krauz si tiež zapálil a začali pracovať.
„Tí dvaja v rohu," riaditeľ okresnej kriminálky stíšil hlas a bradou mykol cez plece k stolíku v opačnom rohu terasy, kde sedeli muž a žena, „sú švagor a manželka zavraždeného."
„Kto povedal, že je zavraždený? Úraz na stavbe, samovražda, nešťastná náhoda..." šepkal Krauz.
„Zavraždený! Uvidíš sám!" nedal sa šéf okresnej kriminálky a pokračoval. „Našli ho o desiatej večer, doma nebol od soboty od obeda. Je podnikateľ, má stavebnú firmu, občas sa zdržal v robote, občas niekam odcestoval, občas sa zašil bohvie kam, takže boli

zvyknutí, a keď sa v sobotu neukázal doma, nerobili poplach, začali ho zháňať až dnes večer..." pozrel na hodinky, „vlastne včera večer, lebo už je pondelok. Tu ho našli. Je dobitý a pichli ho do hrudníka. Poloha tela, spôsob poranenia a ostatné okolnosti nasvedčujú tomu, že ho zabili."
„Aké ostatné okolnosti?"
„Nemá auto, ani mobil..."
„Ani ja."
„Ty si drbnutý poliš s vyvretým chladičom a vybitou baterkou v mobile, ale on je podnikateľ, ktorý bez auta a mobilu nejde ani na záchod!"
„... sa poser! A nie je... bol. Už to má za sebou."
Krauz zadusil cigaretu v konzerve od vazelíny a posledný šluk vypúšťal z nosa dlho a zamyslene. „Už ste boli vnútri všetci, že?"
„Manželka, švagor, chalani z péemjéčky, naša hliadka z obvodného oddelenia a okresný výjazd. Potom ešte sanitka."
Krauz pri každej novej zmienke o narušení miesta činu iba zmučene prikývol a prižmúril oči, akoby mu niečo padalo na hlavu.
„Pekne! Škoda, že ste nezavolali aj Alexandrovovcov, tých je iba stošesťdesiat. Kde sú papiere od lekára?"
„Má ich náš vyšetrovateľ, potom ich dá Lengyelovi. Keď príde váš krajský vyšetrovateľ, dohodnú sa na kvalifikácii s naším a..."
„Na to im kašlem. Nech sa dohadujú koľko chcú, teraz treba niečo vymyslieť... počúvaj, to prvé policajné auto je čie?"
„Chlapci z obvodného oddelenia."
„Tak nech nasadnú do auta a zvezú sa dole na hlavnú cestu k cintorínu a odtiaľ navigujú všetkých sem hore. Bez ich pomoci to tu nikto nenájde."
„Koho čakáš?"
„No, prídu naši vraždári, súdny lekár, havraní, šéfo... vlastne všetci sú chorí, takže to dnes budeme musieť vydržať bez šéfov."
„Dobre." Riaditeľ okresnej kriminálky zavolal dvoch chalanov v uniforme, odtiahol si ich do rohu terasy a chvíľu im vysvetľoval, čo majú robiť. Zasalutovali a prebehli záhradou k autu. Naštartovali, ale jeden sa vrátil a od bráničky zahulákal.
„Blokujú nás!"
Tak musel ísť dole aj chalan z péemjéčky a vycúvať. Už pršalo naozaj a chalan sa vrátil úplne mokrý. „Kto tu bol prvý?"
„My," priznal sa Krauzovi mokrý policajt a poskakoval, aby sa zbavil kvapiek na pleci a rukávoch.
„Tam, kde sme kľačali, všimli ste si aj iné odtlačky pneumatík?"
„Ani... sme príliš nepozerali."
„Fajn, a dovnútra ste išli ako?"
„S nimi," a bradou ukázal do rohu terasy, kde dvaja pozostalí zbystrili pozornosť, lebo postrehli, že je o nich reč. „Čakali nás dole pri cintoríne a zaviedli nás až sem hore. Nazreli sme dnu, ale k mŕtvole sme nešli, stačila nám poloha tela a kaluž krvi. Už bola zrazená a tmavá, a tak sme iba zahlásili na operačné, že oznámenie je pravdivé a aby poslali výjazd a sanitku."
„To ste urobili úplne perfektne, díky, chlapi."
Muž v rohu terasy zadusil cigaretu, vstal a chcel vykročiť k nim, ale žena ho chytila za ruku a trhla späť.
„Nechaj," muž si vyslobodil zápästie a podišiel ku Krauzovi. „Vy ste šéf?"
„Nie, iba detektív z oddelenia vrážd. Richard Krauz," a podal mu ruku.
„Roman Weith, ja som jeho švagor... to je moja sestra, jeho manželka," a bradou ukázal cez rameno k žene, čo ich pozorovala vystrašenými očami a snažila sa zachytiť útržky rozhovoru.
Bolo na nej vidieť, že je v šoku a nevie, čo má robiť. Muž jej ešte nikdy nezomrel a

zjavne si ani neuvedomovala celý rozsah tragédie, lebo tento muž zhodou okolností nezomrel iba tak. Rukami nervózne prevracala škatuľku zápaliek, kopkala nohou a vystrašene sledovala Krauza, lebo cítila, že na neho tu všetci čakali.
„Pán Weith, máme chvíľu času, kým prídu moji kolegovia, takže... poďme si sadnúť k vašej sestre a porozprávame sa, dobre?"
„Iste..."
„Krauz... detektív Krauz, oddelenie vrážd," predstavil sa dáme.
„Vámošiová," natiahla ruku a chcela vstať, ale s prekríženými nohami sa jej to na prvý pokus nepodarilo.
„Nevstávajte, len pokojne seďte, madam, takže..." Krauz si sadol, počkal, kým si sadne aj švagor, a až potom pokračoval, „asi ste to všetko už hovorili kolegom, ale budete to musieť zopakovať aj mne a neskôr, keď vás prevezieme k nám, aj vyšetrovateľovi do zápisnice. Hovorím vám to preto, aby ste neboli nervózni a vedeli, čo vás čaká. V najbližších dňoch vás jednoducho budeme otravovať, ale chápte..."
„Chápeme/' ponáhľal sa švagor.
„... že inak to nejde. Poprosím vás," Krauz si odkašlal, „ako to bolo? Kto ho našiel, kedy ste ho videli naposledy, s kým odchádzal, skúste..." Krauz si vybral zápisník a pero a teatrálne ním šťukol, akože je už pripravený, „mi to niekto porozprávať."
Brat a sestra si vymenili pohľady a švagor súhlasne pokýval hlavou.
„Tak začnem ja, takže včera..."
„Bola nedeľa."
„Ako? Aha! No áno," zalomil zápästie a skontroloval Krauzove tvrdenie, „máte pravdu, už je pondelok, takže vlastne predvčerom v sobotu bol u mňa niečo medzi jednou a druhou. Poobede. Viete, on býva v Petržalke a ja mám dom tu dole v dedine. Chcel ísť robiť elektriku na chatu..."
„Sem na chatu, áno?"
„Sem, pravdaže. Inú chatu nemá."
„To ja nemôžem vedieť."
„Iste... iste, takže sem na chatu. Volal ma, ale neboli sme dohodnutí a ja som mal na pláne skočiť si na loď kúpiť lacnejšie cigarety..."
Žena nespúšťala z Krauza zrak, sedela strnulo, zízala a na cigarete jej narastal popol. Potom konečne našla odvahu a oslovila ho. Prerušila brata uprostred vety a Krauzovi bolo jasné, že ich dialóg ani neregistrovala, že bola úplne mimo. Rozplietla si nohy, nahla sa bližšie a dutým hlasom sa ho spýtala:
„Vy... ste z oddelenia vrážd, takže môjho manžela zavraždili?"
Weith sa zarazil a prekvapene pozrel na sestru. Krauz sa nezarazil a pero trpezlivo položil na stôl vedľa popolníka.
„Pani Vámošiová, ja naozaj neviem." „Tak prečo nás vypočúvate?" „Vám to prekáža?"
„Nie," zaváhala, „zle ste ma pochopili. Nič mi neprekáža, ale... chcela by som vedieť, čo sa tu deje. Zdenko... tam leží... samé sanitky a lekári a policajti a detektívi a... nikto mi nič nepovie a..." hlas jej zlyhal a zahryzla si do chvejúcej sa pery. Nebola ďaleko od zrútenia. Brat jej zobral cigaretu spomedzi prstov a zadusil ju. O minútu by jej popálila kožu na ukazováku.
„Ivetka, prosím ťa!" napomenul ju.
Nepomohlo a rozplakala sa. Nemala vreckovku a Krauz jej podal vlastnú papierovú. Keď začul, koľko žiaľu do nej pustila, balíček neschoval, ale hodil ho na stôl, aby si poslúžila podľa potreby.
„Prepáčte," ospravedlnil sa Krauz a prekvapil aj sám seba, „mal som asi začať citlivejšie. Prepáčte, profesionalita je jedna vec a žiaľ pozostalých druhá, neuvedomil som si to. Ešte raz, prepáčte, pani. Upokojte sa... tááák... už je lepšie? Je?" chytil ju za ruku a druhou ju pohladkal po zápästí. „Je?"
„Uhm," odhodila usoplenú vreckovku do popolníka a vystrašene sa mu zahľadela do očí.
„Videli ste, kedy som prišiel. Iba pred chvíľou. Neviem o smrti vášho manžela o nič viac

ako vy, ale prišiel som práve preto, aby som sa dozvedel všetky podrobnosti a zistil, čo sa stalo. Prídu moji kolegovia a príde aj súdny lekár, odborník na zisťovanie príčin smrti, a keď niečo nájdeme, budeme vás informovať. Možno to bude jasné hneď teraz na mieste, možno si tento prípad vyžiada aj dlhšie a podrobnejšie skúmanie, ale v každom prípade vám dáme vedieť. A platí to, čo som vám už povedal, že budete musieť strpieť úkony, ktoré sa vám budú zdať ako otravovanie, ale prosím vás o prejavenie istej miery trpezlivosti, tolerancie a pochopenia pre našu prácu."
Počúvala a prikyvovala. Vymanila si ruku zo zovretia a zapálila si.
„Ďakujem vám pán..."
„Krauz, detektív Krauz."
„... Krauz. Prepáčte. Ja len, že... neviem, čo mám robiť." Smutne zvesila hlavu.
„Nič, len seďte a čakajte. Zatiaľ naozaj nemôžete urobiť nič. Je tu váš brat ako psychická opora pre vás a sme tu my, aby sme sa postarali o ostatné. Nič viac zatiaľ netreba a nič viac od vás nechceme."
„Dobre..."
„Môžeme pokračovať?"
Iba prikývla, lebo práve ťahala.
„Dobre, takže," Krauz si vzal pero a kývol smerom k bratovi, „išli ste na loď."
Weith prikývol a čakal. Potom mu trklo.
„Aha! No jasné, išiel som na loď. Kúpiť si cigarety. Večer som bol doma a u Jarky v Edene na pivo. Domov som prišiel okolo polnoci, trochu sme sa zapili. Veď bola sobota, nie? V nedeľu som robil na baraku a celý deň som bol iba tam. Večer okolo deviatej mi volala sestra, tedáá... Ivetka, že Zdenko nebol dva dni poriadne doma a že sadá do auta a ide ku mne a treba ho hľadať."
„Vy ste povedali bratovi, pani Vámošiová, že Zdenka treba hľadať?" Krauz obrátil pozornosť na manželku.
Vámošiovej stuhla cigareta na pol ceste k ústam a vyjavené sa pozrela na Krauza. V očiach mu nevidela žiadny výraz a na tvári sa mu nepohol ani sval. mštinktívne vycítila, že to nie je dobre, hoci to malo vyzerať, že všetko je v poriadku. Vyjavený pohľad preniesla na brata. Weith chcel pokračovať, ale stuhol tiež, lebo si uvedomil, že niečo pokašľal, ale nevedel čo.
„Nóó..."
„Moment, pán Weith, pýtal som sa vašej sestry." Potiahla si.
„Nóó... ja neviem, či som to tak povedala. Zdenko nebol doma a... asi som ho chcela ísť hľadať, je na tom niečo podozrivé?"
„Nie, vôbec nie," povedal Krauz a usmial sa, aby si získal ich dôveru.
Nikto mu už neveril. „Pokračujte, pán Weith."
„Nóó... a potom prišla a išli sme sem hore na chatu a tu sme ho našli. A... to je asi všetko. Vlastne nie! Hneď sme zavolali políciu a sanitku a... to je asi všetko. Teraz."
Krauz dopísal.
„Vy ste išli rovno sem?"
„Rovno... ako to myslíte?"
„Kde ste ho hľadali?"
„Tu."
„A ešte?"
„Tu... kde inde?"
„Ja neviem. Sestra vám volá, že dva dni nemá manžela a že ho treba hľadať, a vy idete rovno sem, prečo?"
„Nóó..."
Sestra s bratom si vymenili pohľady. Sestrin pohľad hovoril, ja som ti vravela, ty debil, aby si ho neťahal sem k stolu, že budú iba problémy, a bratov pohľad hovoril, drž hubu, ty krava!
Krauz vedel čítať pohľady celkom dobre. Venoval sa tomu už vyše pätnásť rokov. Fakt

vedel čítať pohľady a v ich mu niečo nesedelo. Našpúlil pery a hrotom pera hlasno ďobol do zápisníka. Oboch si premeral spýtavým pohľadom. Weith sa silene usmial a Vámošiová si podvedome potiahla.
„Vy..." zaváhala, ale napokon sa predsa len odhodlala, „vy nás upodozrievate?"
„Z čoho?"
„Ja neviem! Vaše otázky a ten tón a..."
„Nie, neupodozrievam. Iba dávam pozor na to, čo mi hovoríte. Povedali ste, že Zdenka bolo treba hľadať, a pritom ste išli rovno sem. Tu sa hľadá stratený manžel?"
Weith kývol na Krauza akoby nesmelo privolával čašníka.
„Ja... ak môžem," zajachtal a Krauz mu tvrdo pozrel do očí, „ja vám to vysvetlím. Kam inam by švagor išiel, ak nie sem? Staviame túto chatu už tretí rok a stále sem chodil. Práve sme dokončovali elektrinu..."
Krauz sa obzrel a kritickým pohľadom zhodnotil fasádu za sebou.
„Vyzerá to ako hotové."
„Iba zvonku. Minulý rok sme si mákli a ohodili sme to, ale vnútri je to ešte novostavba..." „Vnútri som ešte nebol." „... a je tam roboty a roboty. Uvidíte." „Švagor," zamyslel sa Krauz, „to ako Zdenko?" „Prosím?"
„Švagor! Ak hovoríte švagor, máte na mysli Zdenka?" „Iste!"
„Iného nemáte?"
„Nie! Ja mám iba sestru a on je jedináčik, takže mám iba jedného švagra."
„Prečo mu hovoríte Zdenko? Tak zdrobnene?" Sestra predbehla brata.
„Odmalička mu tak doma hovorili, a keď sme sa zoznámili, začala mu tak hovoriť aj celá naša rodina a potom aj kamaráti v dedine a v krčme a... jednoducho všetci, a stala sa z toho prezývka, alebo také niečo."
„Aha!" Krauz pokýval hlavou akože rozumie. „Takže si to zosumarizujem..." zahľadel sa do zápisníka a opravil jeden mäkčeň a na i dal bodku, „Zdenko bol za vami," a ukázal hrotom pera na Weitha, „v sobotu krátko po obede a chcel, aby ste mu išli pomôcť sem na chatu s elektrinou, ale vy ste nešli, lebo ste si išli na loď kúpiť cigarety."
„Sedí."
„Večer ste boli v krčme u nejakej Jarky a zapili ste sa až do polnoci. V nedeľu ste boli doma na baraku a robili ste si svoje až do večera, keď volala sestra, a spolu ste išli sem na chatu a tu ste ho našli."
„Sedí."
„Potom ste zavolali sanitku a políciu." „Sedí."
„To už bola nedeľa niečo po desiatej večer." „Sedí."
„Vy," Krauz ukázal hrotom pera na Vámošiovú, „madam, vy ste boli v sobotu doma, predpokladám."
„Doma, syn išiel hneď ráno na zápas a ja som upratovala, poobede okolo pol druhej Zdenko odišiel na chatu a odvtedy som ho nevi..."
Zasekla sa. Tempo otázok a odpovedí ju na chvíľu odpútalo od podstaty veci a sledujúc detektíva aj zabudla, prečo sú vlastne tu.
„... dela," dodala smutne a spodná pera sa jej znova rozochvela.
„Len pokojne, prosím, len pokojne... ale jednej veci nerozumiem, pán Weith. Čo to máte s tou loďou a cigaretami? Odkedy sa chodia cigarety kupovať na loď?"
Weith víťazoslávne mávol rukou, lebo takéto ľahké otázky ho nemohli zaskočiť.
„Odkedy chodí zo spodného móla spod hradu výletná loď do Hainburgu. Dvakrát denne tam a späť. Na lodi je tá... ako sa to... zóna voľného nákupu, či nákupu bez cla, či... no jednoducho sú tam cigarety za babku. Polovica mesta sem chodí a berú ich na kartóny. V Hainburgu si dajú pivo, prečkajú tri hodiny na lavičke v prístave a hajde domov."
„A kedy ste išli?"
„Pätnásť pätnásť."
„A loď priplávala?"
„O pol ôsmej, o... ôsmej? Tak mohlo byť!" „A potom ste išli rovno do krčmy." „Hej."

„A lístok z tej lode máte."
„He... éj! Ejha!" Zaváhal. „Ja... ani neviem..."
„No!"
„Fakt neviem, kam som ho dal!" a zhrozene sa pobúchal po bunde, akoby čakal, že odniekiaľ vypadne. Nevypadol.
„Nevadí," zašomral Krauz a zahľadel sa do zápisníka, akoby ho niečo veľmi zaujalo.
„Aá... chcel som sa ešte spýtať, pani Vámošiová, mal váš manžel nejakých nepriateľov?"
Sestra si s bratom vymenili spýtavé pohľady. „Nie! Určite nie!"
Krauz sa pohodlne oprel, zavrel zápisník a hodil ho oblúkom na stôl, aby buchol. Ako keď buchne drevené kladivko v rukách sudcu. Pozrel sa na Vámošiovú a na jej vydesený pohľad odpovedal posmeľujúcim úsmevom. Pozrel sa na Weitha a na jeho vydesený pohľad odpovedal žmurknutím. Weithovi poskočilo od prekvapenia obočie. Ani netušili, čo vyšetrujúcenru detektívovi práve preblyslo hlavou. Pokiaľ mu pamäť siahala, tak žiadny zo zavraždených nikdy nemal žiadnych nepriateľov... až na toho jedného, čo ho stretol naposledy.
Krauz otočil hlavu, prižmúril oči, trochu sa prikrčil, ukázal prstom a nenútene sa spýtal: „A tamto hebedo, to je čo?"
Weith nechápavo pozrel za Krauzovým prstom a nesúvislo vyjachtal: „Cha... ta, to je... chata... susedova..."
„Chata! Ani toto za mojím chrbtom nie je chata, je to dom, a tamto u susedov, to nie je ani dom, to je haj] och z Beverly Hills. Máte tu asi dobrého starostu, keď toleruje takéto flagrantné porušovanie stavebného zákona."
„Dobrého! A poctivého! My tu v Devíne máme najlepšieho starostu pod slnkom. By ste sa čudovali, ale päť korún by nezobral z cudzieho. Všetkým pomáha, a pritom nezištne. Tých pár metrov štvorcových navyše... nevídali! To sa pri kolaudácii stratí, veď sme ľudia. Každý sa snaží niečo po sebe zanechať, tak keď sa už máme narobiť, nech to stojí zato, chápete?"
„Uhm," prikývol Krauz. „A... ako sa volá?"
„Starosta?"
„Sused."
„Patrik Rastislav, nejaký zbohatlík z mesta. Ako všetci, čo sa sem sťahujú. Príma chlapík..." Krauz opäť súhlasne prikývol.

8. Kapitola

Ernest Galas vystúpil z autobusu na konečnej pri cintoríne a zhlboka sa nadýchol. Opäť bol doma. Medzi svojimi. Musel sa usmiať. Iba dva dni bol zavretý v paneláku. Iba dva dni ubehli od poslednej návštevy rodnej dediny, a už mu to chýbalo. Vôňa bahna z Moravy a ošarpaný plot cintorína. Opäť sa usmial. Ako dobre...
Teraz býval v paneláku. Nešomral. Musel vydržať. Predať dom bol jeho nápad. Zachránil celú rodinu. Z peňazí za dom vyplatili dlhy, syn sa vzchopil, prestal robiť tajtrlíka v esbéeske a znova si otvoril opravovňu počítačov. Ernest poslal aj bratovi do Mníchova, aby si kúpil nový taxík, a ostalo mu aj na jednoizbový byt iba o ulicu ďalej vedľa syna. Aspoň ho bude mať kto dochovať na staré kolená a nebude musieť hniť v domove. Vlastne... všetci boli spokojní.
Už nemusel každé ráno do vinohradu, už ho netrápili prízemné mrazíky ani nájazdy škorcov, už sa nestaral, či je škrabák dosť naostrený a či má zásobu hanšlógu na vysírenie sudov. Ani či má dosť dreva na kúrenie a zrna pre sliepky.
Už sa nestaral. Mal jednoizbový panelákový byt. Paráda. Automaticky to kúrilo, automaticky sa vyviezol výťahom, automaticky stiahol žalúzie a automaticky čumel do televízora. Paráda. Krásny bezproblémový život.
Tak potom prečo sa tak tešil na prvý ranný spoj zo sídliska po Nový most a na dvadsaťdevinu, ktorá končila pri cintoríne? Prečo?
Lebo doma je doma. A býva to iba jedno miesto na svete.
Devín sa zobúdzal a všetky krčmy boli ešte zavreté. Počkal, kým autobusár na konečnej vypol motor, podali si ruky a vystúpil. Kývol poštárke na pozdrav, popravil si plecniak, zhlboka sa nadýchol a vyrazil do kopca uličkou pomedzi záhrady.
Ako stúpal, hluk ponáhľajúcich sa áut slabol a ostával dole pod svahom. Cestu dobre poznal, chodil ňou ešte ako chlapec s otcom hore do vinohradov. Postupom času trávnaté svahy ustupovali záhradkám a ešte neskôr drevené búdy nahradili murované chaty. A murované chaty nahradili murované domy. A murované domy nahradili...
Ostal stáť v nemom úžase. Ktoré hovädo môže postaviť takú opachu uprostred záhrad? A čo susedia, ktorí chcú naozaj niečo pestovať? V tieni mrakodrapu dopestujú tak akurát kyslé jablká, jahody ako sušené hrozienka a mrkvu sotva ako malíček. O prečnievajúcich odkvapoch nad susedov pozemok ani nehovoriac.
Vykročil a smutne pozeral pod nohy. Dával pozor na dažďom vymleté výmole.
„Hééj, sused! Dobré ráno! Čo tak skoro?"
Galas prekvapene zastal a poobzeral sa.
„Tu!"
Zbadal mávajúcu ruku. „Poďte ďalej na pohárik..." Sadli si na terasu. „A... ty si čí?"
„Zdenko Vámoši, zobral som si Ivetu Weithovú."
„Jáj, starý Weith! Majú dom dole vedľa Srnčíka, čo?"
„No, vedľa starej školy."
„Ale ty tam nebývaš."
„Nie, bývam v paneláku."
„Už aj ja..."
„V Petržke."
„Aj ja. Takže sme zase susedia. A Čo ty tu?" „Ivetu to sem stále ťahá, tak sme to tu kúpili a staviam si takú..." obzrel sa a pokochal sa, „malú chalúpku." „Že malú!" „A vy čo?"
„Aj mňa to sem stále ťahá. Dom som predal..." „Počul som."
„Ale stále to človeka ťahá..."

Zdenko opláchol dva poháriky a nalial domáce. Galas privoňal. „Menej hanšlógu a skôr stáhnut z kvasníc..." zašomral a vypil.
„Ale ináč dobré/' a natrčil pohárik. „Kým Valika otvorí, mám vo zvyku sa trochu poprechádzať po starých chodníčkoch. Tam hore," neurčito mávol rukou do kopcov, „sme mali vinohrady. Komunisti to všetko pobrali a znivočili."
„A kapitalisti tomu nasadia zlatú korunu. Dám na to krk, že tam pôjde individuálka, alebo radovka." „Čo?"
„Výstavba. Domy, alebo radová zástavba." „Hovadina! Devín je historická pamiatka, tu sa nesmú stavať paneláky!"
„Pán Galas, dnešná doba slovo nesmie nepozná." „Zdravý rozum im to nedovolí!" „Ani zdravý rozum."
Galas rezolútne pokrútil hlavou. „Hovadina. A... ty čo tu tak skoro?"
„Neskoro. Som tu od včera večera. Omietam si vnútro, a keď sa zdržím do noci, tak aj prespím. Pod strechou už som, okná a dvere už sú, a na jednu noc mi stačí aj spacák."
„Aha. A to sám? Veď Iveta mala tuším aj brata."
„Roman. Roman Weith. Keď má čas, tak pomôže. Šanujem si ho na elektrinu, on je macher na kábliky."
„Macher, hovoríš," Galas pozrel bokom, „a tu vedľa..." zaváhal a prekvapene zvraštil tvár, „starý Ivanič sa zbláznil? Celé to zbúral?"
„Sused Ivanič to už predal. Zbúral to nový majiteľ a chce tiež stavať."
„Všetci sa zbláznili," Galas sa postavil, aby lepšie videl. „Podľa základov to bude asi kópia Primaciálneho paláca."
„Také niečo. Pozemok je perfektný, dvakrát taký ako môj, výhľad na pol Rakúska... ani sa mu nečudujem. Dobrá investícia."
„Niekto miestny?"
„Nie, nejaký zbohatlík z mesta. Má také zvláštne meno, také štýlové sem do tohto prostredia, že... Rastislav. Ako to knieža Rastislav."
„Ras... tislav? Si si istý?"
„Jasnačka. Už sme sa zoznámili. Prečo? Vy ho poznáte?" „Ako vyzerá?"
„Štyridsať, krátke čierne vlasy, šľachovitý čapatý nos... stále nosí rukavice, aj keď nemrzne..."
„Tak ja už pôjdem," Galas sa prudko postavil a skoro vylial.
„Hádam aspoň dopijete, nie? Dám vám fľaštičku na cestu?"
„Nechcem!"
Na polceste k bráničke sa ešte otočil. Kriticky si premeral Zdenkovu chatu, pokrútil hlavou a zasyčal: „Aj ty by si sa mal spamätať. Také hebedo do malej záhradky..." a odišiel.
Zdenko pokrčil ramenami, pozbieral poháriky a na rozlúčku si zašomral: „Druhýkrát ťa môžem... "
Natiahol si hnedé kožené rukavice a pustil miešačku.

9. Kapitola

Veľmi veľké a veľmi drahé auto zastalo pri vjazde na parkovisko a akoby váhalo. Čo sa dialo vnútri, nebolo vidieť, lebo všetky okná boli tmavé a na predné dopadal výbojkový lúč chatrnej lampy v neprirodzenom uhle tak, že nebolo vidieť ani vodiča.
Parkovisko motela bolo poloprázdne. Z troch lámp svietila iba jedna pri vjazde. Auto sa pomaly pohlo a zacúvalo do opačného rohu ku kríkom. Keď zhaslo svetlá, akoby zmizlo.
Zadné dvere za spolujazdcom sa váhavo pootvorili a muž vystrčil hlavu nad strechu. Rozhliadol sa a vystúpil celý Nahol sa späť a zasyčal: „Len ak začujete streľbu, inak dnu nechoďte, sme dohodnutí," a nehlučne pritlačil dvere.
Vykročil a ako prechádzal parkoviskom, všimol si iba tri zaparkované autá v tesnej blízkosti schodov. Potom už po nich svižne vybehol a zamieril do reštaurácie.
Boli dvaja, presne podľa dohody, a sedeli úplne v rohu pri kozube tvárami k nemu. Pohľady sa im stretli a jeden, ten vyšší, nebadane prikývol. Vzduch bol čistý.
Muž v perfektne ušitom obleku sa poobzeral a okrem dvoch zamilovaných dvojíc a osamelého staršieho pána, napchávajúceho sa zeleninovým šalátom, bola reštaurácia prázdna.
Prisadol si a nikto nepozdravil. Ruky si nepodali. Čašník priniesol jedálny lístok a napriek svojmu nízkemu veku a drzému výzoru sa úslužne uklonil.
„Dobrý večer, pán bude večerať?"
„Nie."
„Prinesiem niečo?" „Ako ostatní..."
„Iba džús?" čašník sklamane skrivil ústa. „Máme perfektný výber originál whisky, alebo vodku, máme aj originál ruskú, chladenú na olej..."
Muž pomaly vzhliadol a zmrazil ho pohľadom.
„Tak džús..." zašomral čašník a odišiel.
Muži mlčali. Ten vyšší s krátkymi vlasmi na ježka si odpil, ale nepovedal nič. Počkali, kým sa čašník vrátil s novým džúsom, a až keď odišiel do bezpečnej vzdialenosti k barovému pultu, začali.
„Dobrý večer..."
„Uhm..."
„Máte?"
„Mám."
Muž zalovil vo vnútri drahého saka a nenútene hodil na stôl obálku. Sotva sa dotkla obrusu zmizla v saku muža s ježkom na hlave. Ten menší si pretrel jazvu nad obočím, ale inak ani gestom nedal znať, ako sa mu uľavilo.
„Teraz vy," zašomral muž v drahom saku.
Ježko opäť zalovil vo vrecku a mužovi podal zápalkovú škatuľku. Muž potriasol, škatuľka zaštrkotala a potom ju pootvoril. Obočie mu poskočilo, ale uvedomil si, že pred týmito dvoma nesmie dať najavo žiadne city, a okamžite škatuľku schoval.
„Koľko?" zašomral mrzuto, lebo si všimol, že jeho prekvapenie a záujem im neušiel.
„Stoštyri. Okrem tejto."
„Chcem sa s ním dohodnúť. Osobne."
„Nie, iba my dvaja. Dvíhajte nám telefón, nie ako minule. Robte si s ňou, čo chcete, o tri dni zavoláme a dohodneme sa. Len my traja, nikto iný"
Muž zaváhal, od zlosti mu navreli na krku žily a sánky sa vyrysovali do ešte ostrejšieho uhla. Neznášal odporovanie. Neznášal veci, ktoré nemohol ovládať, ale prekonal sa. Napokon prikývol.
„Dobre, ale..." opäť zaváhal a milo sa usmial, „odkážte mu, že ak sa pokúsi ma napáliť, zabijem ho a vás dvoch nájdu až v Gabčíkove. Ale nie na výletnej lodi. Jasné? A... ja nikdy neplytvám sľubmi."
Prikývli až príliš horlivo. Aby odľahčili napätú atmosféru bizarného obchodu, zodvihli

poháre na prípitok. Muž v drahom obleku zodvihol tiež. Všimol si, že nechty muža s ježkom sú nestrihané a zašlé čiernou špinou. Hanky mal vyžrané od nejakej žieraviny. Kruto a veľmi spokojne sa usmial. Už vedel, odkiaľ fúka vietor. Všimol si aj niečo iné. Na kraji svojho pohára zbadal mikroskopický odtlačok rázu. Znechutene položil pohár a bez pozdravu rýchlo odišiel.
Ježko s Jazvou sa napili a Ježko zvraštil tvár. „Kurva, jaké je to odporné čisté..." a zamával na čašníka.
„... ste hovorili niečo o whisky."
„Prosím, nech sa páči! Škótsku, bourbon, alebo..."
„Tú... onú... čivac rékal, alebo nie! Prineste dva poldecáky z najdrahšej, čo máte."
„Prepáčte, ehm, poldecáky my... akosi... no," čašník iba jachtal a nechcel ich uraziť, „s ľadom, alebo so sódou, alebo...?"
„Né! Čisté! Šak džús už máme."
Čašník odišiel a Ježko vybral obálku. Prerátal bankovky.
„Boha... konečne si natankujeme plnú!"

10. Kapitola

Ako autá nadskakovali na výmoľmi rozrytej ceste, ich svetlomety šibali zboka na bok a osvetľovali raz koruny stromov, raz svah Devínskej Kobyly. Krauz vstal, nechal pozostalých ich smútku a prešiel na opačný koniec terasy k svojim. O chvíľu prišli k bráničke dve služobné autá a keby chlapi poznali reč motorov, spod kapoty by začuli hlasné uff, konečne to máme za sebou.
„Ktorý debil záhradkársky nechal zasratú škodovku trčať v polovici kopca, a ešte k tomu tak, aby zavádzala naozaj všetkým v tom najstrmšom stupáku!?"
Bránička sa rozletela a vpochodovali Chosé, Kuky a Tlstý Vaňa.
Ukecaný Chosé patril ku Krauzovi. Tvorili dvojicu od nepamäti a hoci sa podobali ako vajce vajcu... teda jedno vajce čierne a druhé biele, nikdy si ich nikto nepomýlil a nikdy to od nikoho ani neočakávali, lebo bielu od čiernej rozozná aj debil.
Ani krpatý Kuky a tlstý Vaňa nemali problémy s tým, že by si ich niekto pomýlil, jedine že by ten niekto tvrdil, že Laurel a Hardy sú dvojičky na nerozoznanie.
Vraždárska banda zavetrila mŕtvolu a začali sa zlietať ako supy.
Krauz počkal, kým prišli na terasu, a namiesto podania rúk zasyčal: „Minimálne jeden z vás pozná číslo môjho auta, takže očakávam úprimné ospravedlnenie a prejavy neskonalého obdivu, že sa vyštveralo do tejto nepríčetnej nadmorskej výšky."
„Ááá... kolega Krauz... ten vrak, čo sme ho odtlačili z cesty dolu svahom do Moravy, bol tvoj? Tak mu prejavujem neskonalý obdiv, podľa priania majiteľa," Chosé si popodával ruky s okresnými policajtmi a drzo sa zaškeril na parťáka.
Okresný riaditeľ kriminálky si vzdychol.
„Vy na tom oddelení vrážd asi nikdy neprestanete s týmito hovadinami, že? A že je tu mŕtvola a že sú tu pozostalí a že sa tu musím kvôli vám jeb... pracovať o jednej v noci, to vás netankuje, čo?"
Ale ruku im podal všetkým. Odpovedal mu iba Chosé.
„Tá mŕtvola je tu kvôli nám, inak by sme sa sem neštverali a tí pozostalí sú tu zas kvôli mŕtvole a my všetci sme tu kvôli drzému operačnému dôstojníkovi, čo nám nedá spať a vyzváňa o polnoci kvôli krajskému direktorovi, čo chce byť okamžite informovaný a... pekne uzavretý kruh, čo povieš? A každý v ňom má svoje miestečko. Jediní, čo tu zavadzajú, ste... áále, inak ťa tiež rád vidím."
„Vyser si..." skúsil okresný riaditeľ kriminálky, ale iba preto, aby pred podriadenými nestratil glanc.
„Provokuješ?" nedal sa Chosé. „Asi ti zajtra s Krauzom prídeme na okres na kontrolu!" a zatváril sa ubolene.
„Vy dvaja mi môžete prísť akurát tak na kontrolu chladničky."
„A čo iné si myslel?"
Odpovede sa nedočkal, lebo švagor vstal a podišiel k nim.
„Už... ste komplet? Už môžeme ísť domov?"
„Nie, ešte čakáme na súdneho lekára. Ešte vás poprosím o chvíľu trpezlivosti."
Tak sa vrátil a sadol si k fajčiacej sestre.
Chosé, Kuky a Vaňa sa ako na povel opreli o zábradlie a chvíľu vyzerali ako lastovičky na drôte. Keď sa oprel Vaňa, drôt ubolene zaškrípal, ale vydržal. Takú lastovičku ešte nedržal.
Chosé pohľadom odprevadil švagra a až potom sa šeptom spýtal parťáka: „To je čo zač?"
„Švagor zavraždeného. Našli ho s manželkou."
„Svojou?"
„Zavraždeného."
„O čo ide?"
„Včera... vlastne v sobotu krátko poobede." Krauz nedopovedal. Z údolia sa ozvalo zavýjanie motora a nový svetelný kužeľ si razil cestu k oblohe. Počkali.

Držali im palce. Zvládli to. Prišiel doktor Lengyel a ďalšie služobné auto péemjé.
„Čaute! Celú cestu z mesta na nás pršalo, ale akonáhle sme prišli sem, prestalo. Všimli ste si to už niekto? Kam príde súdny lekár, tam sa vyjasní a všetko opeknie," Lengyel začal skraja a všetkým podal ruku.
„Iste, ja som si dokonca istý, že príchod súdneho lekára nielenže rozjasní oblohu, ale dokonca aj náladu prítomných a pozostalých nevynímajúc. Všetci ťa majú radi, vitaj, nositeľ dobrých správ!" privítal ho Krauz. „Ešte nám povedz, kedy sa z toho ten nebožtík dostane, predpíš mu pár tabletiek a môžeme ísť všetci pekne domov."
Okresný riaditeľ kriminálky iba zmučene pokrútil hlavou.
„Kristepane, aspoň šepkajte! Tí dvaja v rohu z toho skolabujú."
„Prečo? Nestišovať! Možno pochopia a prinesú demižón a rozdúchajú prenosný gril..." skúsil Vaňa, lebo bol hladný. Od polnoci nič nejedol.
„Fajn. Vidím to na príma nočnú garden party," pridal sa Lengyel. „Čo nám bráni?"
„Ten vnútri v chate. Tvrdí, že ho niekto zabil," oponoval Krauz.
Doktor si ho prekvapene premeral.
„To hovoríš ty, Brutus? Zástanca bezbolestného riešenia akéhokoľvek prípadu? Čo takto úraz na stavbe? A môžeme ísť domov."
„Už som im to navrhoval. Neúspešne. Okresákom sa nechce dokumentovať úraz ani samovražda a tlačia to na nás. Vraj vražda!"
Šťavnatej odpovede riaditeľa okresnej kriminálky sa nedočkali. Stíchli, lebo švagor opäť vstal a podišiel k nim.
„Už ste, prosím, komplet? Už môžete začať?"
„Ešte čakáme na krajský výjazd, teda na krajského vyšetrovateľa a technika a..." skúsil ho upokojiť Krauz, ale ani nedopovedal.
„A čo keby ste nás so sestrou pustili domov vyspať sa... my sem v stredu prídeme, keď budete kompletní."
„Pán Weith, poprosím vás ešte o chvíľu strpenia, už to nebude dlho trvať."
Na potvrdenie Krauzových slov sa situácia s reflektormi a s revom motora zopakovala ešte raz. Prišiel krajský výjazd a technik sa teperil krížom cez záhradu s dvoma kuframi v rukách a videokamerou prevesenou cez plece.
„Čaute, máš tam ešte niečo, treba ti pomôcť?" ponúkol sa Chosé.
Peter Fillo iba pokrútil hlavou, a keď prišiel na terasu, opatrne zložil kufre a vyfúkol.
„Netreba, mám všetko, díky."
Rituál s podávaním rúk sa zopakoval. Mená nepadali, poznali sa, stačilo iba čaute, nazdar, ahoj, zase otravujete, čo nedrichmete a tak podobne.
Pani Vámošiová zadusila cigaretu a tiež vstala.
„Moment," zastavil ju Krauz zamietavým gestom, švagra poslal za ňou a celú kopu policajtov zatlačil do opačného rohu terasy, akoby sa ich báli. Krauz hovoril s vyšetrovateľom krajskej vyšetrovačky a ostatní okolo nich urobili kruh.
„Poškodený sa volá Zdenko Vámoši. Videli ho naposledy v sobotu krátko pred druhou poobede, okolnosti a to ostatné nechaj na nás, preklepneme to. V nedeľu, teda včera po deviatej večer, sa ho manželka a švagor," bradou ukázal cez terasu, „vybrali hľadať. Za akých okolností, to je opäť naša starosť. Teraz..." Krauz zaváhal, „podstatné je, že leží v chate a je mŕtvy a vyzerá to na cudzie zavinenie. Ja navrhujem..." opäť zaváhal, „prvý pôjde technik a povie nám, v akom stave je podlaha. Bola tam už erzetpéčka a naše hliadky. Potom sa dohodneme, ako sa do toho pustíme."
„Súhlasím," povedal krajský vyšetrovateľ, lebo sa s Krauzom dobre poznali a nebol dôvod si dokazovať, kto je na mieste činu dôležitejší.
„Tu sú lajstra z erzetpéčky, ja som okresný vyšetrovateľ."
Vyšetrovatelia si kývli, krajský prevzal písomnosti od okresného a dodal:
„Počkáme na prvotné zistenia technika a lekára a potom od teba prevezmem miesto činu."
Všetci prikývli vrátane Vaňu, ale bolo na ňom vidieť, že nie je vo svojej koži.

„Riško," zašepkal, „kde sa tu dá vyšťať?"
„Kde chceš."
„Ja len... aby som ti neostal stopy."
„Zalez tam za roh, dobre sa ohni dozadu, silno zatlač a drž ho dvoma prstami, nie celou dlaňou ako doma na hajzli, a určite neoštíš nič dôležité," poradil mu Kuky, za čo si vyslúžil buchnát do rebier.
Peter Fillo otvoril kufrík, vzal si latexové rukavice, baterku a smelo vykročil. Čupol si na prahu vchodových dverí a otáčal baterkou, aby nasvietila prah z rôznych uhlov. Švagor s manželkou naťahovali krky, ako sa len dalo, a tak si ich vzal na starosť vyšetrovateľ. Prišiel k nim, predstavil sa, usadil ich, rozložil si zápisník a začal obligátnou otázkou: „Vaše meno a vzťah k poškodenému?"
Pani Vámošiovej opäť vyhŕkli slzy. O svojom manželovi už počula všeličo, ale že by bol poškodený...
Technikovi trvala prehliadka podláh sotva päť minút. Vyšiel a pokrčil ramenami. Vyšetrovateľ sa ospravedlnil švagrovi a jeho sestre, prikázal im, aby ostali pri stole, a zamiešal sa do skupinky policajtov.
„Je to v prdeli, drahí kolegovci," šepkal technik. „Všade na zemi je vrstva stavebného prachu z rozdrvenej malty a cementu, vysoká asi jeden a pol centimetra, a navyše je premiešaná množstvom pilín a hoblín. Ideálny podklad pre zanechanie trasologických odtlačkov, ale... v tomto príde je nám to na obtiaž. Odtlačky sú všade, prekrývajú sa navzájom a je ich asi milión. Nikto tu nepozametal už aspoň mesiac. Podklad nedrží reliéf .podrážky, okraje a spodok sú sypké a v prachu ostávajú iba stupaje bez markantov. Nič tu neodlejem. Sadra ani lukoprén neprichádzajú do úvahy. Jednoducho... nemám markanty. Môžete pokojne vojsť a k tomu miliónu pridať pár vlastných."
Krauz rýchlo pozrel k stolu. Švagor ich sledoval a natŕčal uši. V jeho tvári postrehol akési nezvyčajné napätie. Švagor si ho všimol, zakašľal a pretrel si bradu. Potom chytil sestru za ruku, nahol sa k nej a niečo jej cez stôl pošepkal.
Technik pokračoval.
„Ten podklad je silno lepivý, zvlášť na vlhké podrážky. Počítajte s tým, že o chvíľu máte špinavé topánky, ale... tak isto dopadol aj páchateľ. Ak by vyšetrovanie po horúcej stope niekam viedlo, som schopný zaistiť podozrivému mikrostopy z podrážok a dať to do labákov na porovnanie, ale..." obrátil sa škodoradostne na Krauza, „máš už horúcu stopu?"
„Neser ma aj ty takto uprostred noci!"
Krauz vykročil cez terasu, ale uprostred nej si uvedomil ničotnosť svojho úmyslu. Aj tak ho dotiahol do konca.
„Môžem vidieť vaše podrážky?"
Weith bez slova vstal a zahral sa na koňa tesne pred podkutím. Podrážka bola biela od malty.
„Bol som vnútri, keď som ho našiel, a Ivetka tiež."
Weith presne vedel, kam Krauz mieri. Na potvrdenie bratových slov otrčila Krauzovi obe tenisky aj manželka. Krauz iba súhlasne prikývol.
„Už ste niečo zistili?" spýtala sa uplakaná Vámošiová.
„Nie, iba začíname, prepáčte."
Vrátil sa k chalanom, a tak nepočul, ako sestra zašepkala bratovi: „Čo má proti nám?" a ten namiesto odpovede iba nervózne pokrčil plecami a pokrútil hlavou.
Krauz upozornil ostatných.
„Dnu pôjde iba technik, vyšetrovateľ, doktor a ja. Nie je dôvod, aby ste sa zasvinili všetci. Potom uvidíme." Vošli.
Malá vstupná chodba, napravo dvere na toaletu, vedľajšie dvere do kúpeľne zatiaľ chýbali. Vľavo chýbali dvere do hlavnej miestnosti. Všade bordel ako na stavenisku. Pri schodoch do podkrovia ležala modrá kôpka niečoho neurčitého. Prišli bližšie.
Bol to zavraždený Zdenko Vámoši v montérkach. Ležal na boku s hlavou na prvom

schode, akoby si iba zdriemol.
Nebola to nehoda. Bola to vražda. Krauzovi stačil jediný pohľad na zdemolovaný zátylok, krv na hrudi a na polohu tela a vedel, že to nebola nehoda.
Schody boli síce strmé, ale také úzke a zalomené v takom nezmyselne ostrom uhle, že sa z nich nedalo spadnúť až sem. Zdenko by musel ostať zaseknutý v ohybe, a ak by padal iba od ohybu, musel by hlavou nájsť hranu, o ktorú by si ju rozbil, a ešte k tomu dvakrát, lenže schody boli drevené so zaoblenými schodnicami a ani na jednej nevidel krv. Iná hrana nebola široko-ďaleko.
Bola to vražda a Krauz ticho zaklial.
Lengyel vykročil.
„Počkaj, najprv pár orientačných záberov mimo poradia, to sa nám už zopárkrát osvedčilo, potom ho pozrieš," zastavil ho Krauz.
Technik prikývol, a odfotil Zdenka z rôznych uhlov. Potom nastúpil Lengyel. Vedel, že nesmie príliš zmeniť polohu tela a končatín, a pritom musí vyšetriť čo možno najviac častí a zistiť čo možno najviac. Vedel, ako na to. Natiahol si rukavice.
Rozhrnul vlasy na zátylku a opatrne ich rozhŕňal raz na jednu, raz na druhú stranu a trpezlivo hľadal cestičku medzi nimi. Krvavá línia sa objavila na dne chlpatého kaňonu a technik ju pohotovo zvečnil. Lengyel ešte raz prehrabal vlasy, sám sebe súhlasne prikývol a potom zovrel krvavú hlavu rukami tesne nad ušami. Protismerným pohybom zatlačil na lebku a kosti sa pohli. Opäť si prikývol. Vrátil hlavu na schod a rozopol mu košeľu. Pod ľavou bradavkou našiel v koži podlhovastý rozd'avený otvor. Príliš sa ním nezaoberal, iba doň vopchal ukazovák a snažil sa nájsť smer prieniku. Hĺbku nedokázal odhadnúť, lebo prst by mu do rany vnikol celý a aj tak by nebol na konci, ale to nechcel. Ranu chcel preskúmať, až keď ho bude mať na stole. Ešte viac mu rozhrnul košeľu a na spodnej časti brucha a rebier našiel tmavofialové posmrtné škvrny. Palcom a ukazovákom sa ich snažil vytlačiť, ale farba sa nemenila. Doktor zadumane pokrútil hlavou. Svojou. Potom skúsil pohýbať Zdenkovou čeľusťou a poohýbal mu pár prstov. Na záver sa mu snažil ohnúť ruku v lakti, ale nešlo to.
Doktor zistil, čo potreboval, opäť súhlasne prikývol a košeľu zapol.
„Páni..." odkašlal si a ukázal na nebožtíka zakrvavenou rukou, „je to jasné. Dva údery do hlavy tupým, presnejšie tupohranným predmetom, asi kusom železa. Sekeru vylučujem, je príliš ostrá a roksor je zas príliš okrúhly. Hľadajte niečo medzi tým, niečo ako hrana vinkla, alebo tupá časť sekáčika na mäso, alebo niečo podobné. Údery boli razantné a praskli lebečné kosti, jasne som cítil, ako sa pri bočnom tlaku pohli. Hĺbka nie je bohvieaká, ale asi došlo aj k zakrvácaniu do mozgu, uvidíme na pitve. Ďalšia rana je pod ľavou bradavkou a je to vpich, asi nožom, alebo útočnou dýkou.
Rana je horizontálna a tvar je jednoznačný, poznáte ho všetci. Takto sa koža otvára po bodnutí nožom, v strede najväčšia medzera a k okrajom sa zužuje do špica."
„To poznám, už som to niekde videl... ale vertikálne..." zašomral Chosé, ale nikto sa nezasmial.
„Takéto zranenia si nemohol spôsobiť sám, takže, pán vyšetrovateľ, konštatujem smrť zavinenú cudzou osobou a odporúčam vykonať súdnu pitvu za účelom zistenia presnej príčiny smrti," odverklíkoval zaklínaciu formulku a z mŕtveho Zdenka sa v tom momente oficiálne stal zavraždený Vámoši.
„Díky doktor," zavrčal Krauz a chcel dodať niečo vtipné, ale nič mu nenapadlo.
„Ďakujem, pán doktor," povedal vyšetrovateľ oveľa prívetivejšie, „ak vás môžem poprosiť, rozrežeme ho ešte teraz v noci, alebo..." a pozrel na hodinky.
Všetci pozreli na hodinky. Doktor Lengyel zauvažoval a pokrútil hlavou.
„Načo? Je pol druhej, kým tu skončíte, prejdú štyri hodiny, a to už bude pomaly pondelok, pracovný čas, zbytočne by som buntošil asistenta a druhého lekára. V pohode si to tu dorobte a o siedmej, o pol ôsmej mi ho privezte a dáme sa doňho."
Vyšetrovateľ prikývol.
„Prídeš mi s tým pomôcť?" pokračoval Lengyel teraz už ku Krauzovi.

Krauz pokrčil ramenami.
„Neviem, ako dlho sa tu zdržím a s čím ráno začneme u nás hore, ale... v každom prípade sa ti ozvem. Ešte jedna vec. Čas."
„Aha, skoro som zabudol," doktor sa rozpačito obzrel k mŕtvole, akoby ho nachytali na hruškách, „čas smrti. No..." akoby si vzdychol, lebo so stanovovaním času smrti boli večné problémy, „posmrtné škvrny sa už nedajú vytlačiť, a v týchto podmienkach by sa mali dať asi dvadsať hodín. Rigor mortis je plne vyvinutý a zdá sa mi, že na niektorých klboch už stuhlosť mierne povoľuje, čo by malo v týchto podmienkach nastať asi po jednom dni. Ak to zosumarizujeme, tak teraz je prelom noci z nedele na pondelok. O polnoci zo soboty na nedeľu už bol určite mŕtvy a stuhlosť sa iba začínala a posmrtné škvrny by som ešte okrajovo vytlačil, lebo sa iba tvorili. Musel byť mŕtvy už dvadsaťštyri hodín dozadu, teda v sobotu v noci, presnejšie pred polnocou. Naposledy ho videli o druhej poobede a o polnoci už musel byť mŕtvy. Obávam, sa, chlapci, že bližšie sa nedostaneme ani na pitve. Pozriem mu obsah žalúdka a zistím stupeň natrávenia chýmusu a vy sa snažte zistiť, čo a kedy naposledy jedol, to nás možno ešte viac priblíži, ale predbežne uvažujte o sobotňajšej noci, možno bližšie k polnoci. Určite nie nedeľa ráno, to už bol mŕtvy a tri štvrtiny stuhlosti už boli vyvinuté."
Krauz si to zapísal.
„Díky, máš to u mňa."
Ruky si už nepodali, iba si kývli na pozdrav. Lengyel si cestou von zroloval rukavice a hodil ich na terase do rohu k dvom od lekára z rýchlej pomoci. Lengyelove boli o poznanie krvavejšie. Asi bral vyšetrenie pacienta poctivejšie.
„Tak to tu roztočíme," navrhol Krauz a pokrčil ramenami. „Čo už s ním, keď je mŕtvy?"
Vyšiel von na terasu a všetkým vysvetlil, čo hľadajú.
„Rozdelíme si záhradu na úseky od plota z ulice hore k plotu od suseda. Kuky, zober si to na povel. Do pátrania sa zapoja všetci, čo sú voľní, uniforma, civil, všetko jedno. Hľadáme kus železa s hranou, ako má uholník alebo sekáč. Možno aj kus tvrdého dreva s takou hranou. Nie sekera a nie guľatina, teda roksor, a nie joklovina... vlastne... počkajte, aj joklovina má také hrany! Takže, vinkel alebo joklovina. Môže byť aj sekáčik na mäso, ale v tom prípade by mala byť krvavá tupá hrana. Musia byť krvavé a od vlasov, ale vzhľadom na dážď už môžu byť poumývané a nahrdzavené, takže vlastne ani nemusia byť od krvi a vlasov. Dávajte na to pozor! V každom prípade, ak niečo podozrivé nájdete, zavolajte mňa alebo Chosého."
Všetci počúvali a všetci prikyvovali. Jeden mladý v uniforme chcel zapôsobiť a vytiahol si pero a zápisník, ale Krauz ho zahriakol: „Nepíš si! To si musíš zapamätať, kolega!"
„Chosé, my spravíme s vyšetrovateľom obhliadku miesta činu, ostatní... kto nemá čo robiť, nech pomôže pri pátraní po vražednom nástroji." „Richard," ozval sa Chosé za jeho chrbtom, „mohol to zahodiť aj do susedných záhrad, okrem toho... prečo si myslíš, že to nájdeme práve tu? Čo ak si vražedný nástroj odniesol so sebou."
„Keď pôjdeš dovnútra, Chosé, a obzrieš si miesto činu a polohu tela, napadne ti to isté čo mne. To nebola detailne premyslená vražda a páchateľovi alebo páchateľom sa vymkla z rúk, musel použiť narýchlo nejaký tíčik, prvý úder sa nepodaril a musel udrieť aj druhý raz a potom ho on alebo spolupáchateľ musel doraziť pichnutím do hrude. A nezametali po sebe stopy, ale z miesta činu utekali napriek tomu, že času mali habadej. To všetko mi smeruje k tomu, že cestou vražedný nástroj odhodili, a možno aj v úplnej panike. Ak to dokážeme využiť, niečo určite nájdeme. Ak nie teraz v noci, tak ráno určite, a na prehľadanie susedných záhrad si vyžiadame od krajského posily z ostatných okresov."
„V poriadku. To som nevedel. Tak poďme na to!"
Všetci sa rozpŕchli a Kuky začal v dolnej časti záhrady organizovať rojnicu. Krauz mimovoľne fľochol pohľadom k stolíku. Obaja pozostalí stáli a civeli. Pani Vámošiová na Krauza nesmelo kývla. Krauz k nej neochotne podišiel.
„Viete, chcela som vám ešte povedať... som rada, že sa vyšetrovanie už pohlo, ale... chcela som vám ešte povedať... niečo dôležité."

„No, čo také?"
„No... ja som na to celkom zabudla, ale... Zdenko sem prišiel na svojom aute, a keď sme sem prišli my s bratom, tak tu nebolo. Má Renault Tháliu, takú tmavobordovú metalízu..."
Krauz neveriaco vyvalil oči. Nadýchol sa, že jej povie niečo pichľavé od pľúc, ale uvedomil si, že je to vlastne jeho chyba. Mal na to myslieť a predpokladať, že sem nevybehol peši alebo lanovkou, a mal sa sám spýtať na jeho auto.
Zmohol sa iba na ubolené čože!?
„A ste si istá? Nie je ani doma ani u brata na dvore?"
„Nie! Určite nie!"
„Tak," Krauz zauvažoval. Teraz by potreboval niekoho hore v kancelárii pri počítači, aby zariadil pátranie po aute a začal lustrovať, ale hore nebol nikto, „mi nadiktujte poznávaciu značku."
Krauz zavolal na operačné stredisko a vysvetlil operačnému dôstojníkovi, že zavraždenému sa stratilo auto.
„Jak stratilo, to bolo také maličké?"
„Neblbni, Dušan, a rýchlo vyhlás pátranie, nech všetky motohliadky majú jeho ešpézetku a hľadajú tmavobordový Renault Tháliu."
„Jasnačka, zariadim to."
Krauz schoval mobil, pošúchal si bradu a spod obočia sa znova skúmavo zahľadel na súrodencov. Ešte stále stáli pri stolíku a sledovali ho. Akosi čudne. Krauz sa nemohol zbaviť pocitu, že až príliš čudne.
„Tak, ešte niečo?"
Švagor zaodŕhal a našiel odvahu.
„Viete... no... jeho mobil!"
Krauz našpúlil pery.
„A? Čo je s ním?"
„Povedz mu to!" oboril sa brat na sestru. Krauz ju prepálil pohľadom.
„No... ja som si spomenula, že v sobotu poobede som Zdenka nevolala, lebo som vedela, že je na chate a robí, a mobil nenosil so sebou v montérkach, ale mal ho vždy položený na stole a párkrát sa stalo, že musel kvôli zvoneniu zliezať z lešenia a poriadne mi vynadal, tak som ho radšej cez deň ani nevolávala, ale..." zamyslela sa a keď samu seba presvedčila, že sa nemýli, odhodlane pokračovala, „určite som mu volala v sobotu večer. Chcela som vedieť, či príde domov na večeru, alebo ostane spať na chate, lebo aj to sa občas stávalo. Určite som mu v sobotu večer volala, som si istá!"
Krauz čakal a na tvári sa mu nepohol ani sval, hoci vnútri sa mu hýbalo všetko. Takýchto svedkov mal najradšej, čo si spomínajú na etapy. Iveta mlčala, a tak jej pomohol.
„Pokračujte, kedy to bolo?"
„Prvý raz som mu volala asi o šiestej, ale nebral, tak radšej som rýchlo zložila. Určite niečo robil a nechcela som, aby mi zase vynadal, že kvôli mne musí behať sem a tam. Potom som mu volala asi o ôsmej, a hneď to zodvihol a povedal mi, že akurát je rybičky v oleji a sťažoval sa mi, že mu k tomu chýba paradajka a paprika... on má... mal veľmi rád paradajky a papriku, viete?"
„Už áno, a čo ešte povedal?" „Že nepríde, že má rozrobenú elektriku a že prespí na chate a bude robiť celú nedeľu doobeda a že sa vráti až na obed a pôjdeme... áno! Už si spomínam! Že pôjdeme pozrieť na synov zápas, ako mu to ide."
„To mi nesedí, povedali ste, že syn išiel na zápas v sobotu ráno."
„Mali dohrávku z minulého kola, a tá bola v nedeľu poobede. V sobotu ráno hrali normálny plánovaný zápas. Vo futbale je to bežné, že hrajú aj dohr..."
„Viem! Aj ja som hrával. Takže si to upresníme! Bolo asi osem večer, áno, keď ste mu volali a jedol rybičky?"
„Asi tak osem."
„V sobotu."

„Áno, v sobotu!"
„Hlas mal normálny? Nič ste nepočuli v pozadí?" „Normálny. Nič."
„A v nedeľu? Doobeda ste mu nevolali?" „Nie."
„Až v nedeľu poobede."
„Áno."
„Kedy?"
„No... tesne po obede, chcela som vedieť, kde je a kedy príde, ale mobil bol vypnutý. Potom som mu volala asi päťkrát až do večera, ale stále bol vypnutý. Asi o deviatej som už volala bratovi, že niečo nie je v poriadku, a išli sme ho hľadať."
Krauz si zamyslene dopĺňal poznámky.
„Moment, musíme si upresniť jeden detail..."
Vámošiová spozornela.
„V nedeľu bol mobil vášho manžela vypnutý, alebo zvonil a nebral to, alebo bolo obsadené, alebo..." „Bol vypnutý. Stanica dočasne nedostupná." „Dobre, to je dosť dôležité. Tak ešte číslo. Zdenkovo..." Iveta diktovala. „Vaše."
Nadiktovala bez problémov. „A vaše."
„Načo? Ja som mu nevolal!"
„Pán Weith, ale volala vám sestra. My budeme chcieť vedieť, kde ste vtedy boli, a tiež budeme chcieť vedieť, kde ste boli v sobotu a nedeľu..."
„Už som vám povedal, doma!"
„A otvorene vám hovorím, že si to všetko preveríme!"
„Takže nás predsa podozrievate!"
„Nie, pán Weith! Ale to je bežná rutina. Musíme vás vylúčiť z okruhu podozrivých, a to čím skôr, aby sme sa mohli venovať pátraniu po horúcej stope a..."
„Tak pátrajte a vylúčte nás!"
„... nezdržovali sa zbytočným vyšetrovaním nevinných rodinných príslušníkov. Pátrame a vylúčime vás čím skôr, nebojte sa, ale zatiaľ chcem vaše číslo mobilu."
„A... to môžete?"
„Môžem!"
„Roman, neblbni..." zasiahla sestra. „Tak dobre."
Krauz si poznačil všetky čísla a vrátil sa do chaty, lebo technik s vyšetrovateľom už vošli, rozkladali žltočierne čísla a dohadovali sa, z ktorého kúta začnú. Chosé si vzal meracie pásmo a niečo premeriaval. Chlapci vonku usilovne dupali mokrú trávu a v svetle bateriek napínali zrak, aby im neušiel ani náznak odlesku z ledabolo odhodeného kusu kovu.
Obhliadka miesta činu sa utešene rozbehla.

11. Kapitola

Patrik Rastislav zbehol po schodoch a svižne zamieril krížom cez parkovisko k luxusnej limuzíne. Vo vrecku saka zvieral zápalkovú škatuľku. Keď bol od auta na pár krokov, dvere za spolujazdcom sa otvorili a on chvatne nasadol.
„Debili..." zašepkal a chvíľu predýchaval stres. „Sú to obyčajní debili! A... teraz vy dvaja. Sú vnútri, sedia pri kozube, jeden je vyšší, ostrihaný na ježka a druhý má nad okom zle zahojenú jazvu. Asi budú ešte chvíľu oslavovať vydarený obchod, tak ich nechajte a nekazte im ilúziu. Potom, keď vyjdú, chcem vedieť, do ktorého auta nasadnú, kam pôjdu a chcem, aby vás priviedli k tomu hajzlovi, čo sa opovážil ma podraziť. Nebudete robiť nič, iba mi všetko nafotografujete a napíšete si všetky čísla a adresy. A keď ho nájdete... keď ho nájdete, prisahám, roztrepem mu kotrbu a vyrežem srdce a..."
Ruky sa mu roztriasli a hlas zlyhal. Na čelo mu vystúpili kropaje potu, v kútikoch úst sa objavila pena a chlapi v aute sa ho naozaj naľakali. Zasiahol vodič, ktorý to už poznal.
„Tak vypadnite, na čo ešte čakáte!?"
Vypadli a prebehli do kríkov a potom ďalej dolu ulicou k svojmu autu.
Vodič mu do roztrasenej dlane vysypal dve biele tabletky, donútil ho prehltnúť ich a podal mu fľašu neotvorenej minerálky.
„Len žiadny stres, pane, len sa nerozčúliť, viete, čo hovoril doktor."
Upokojil sa, až keď sa napil.
„Domov..." vzdychol túžobne a z vrecka saka vybral zápalkovú škatuľku.
Otvoril ju a na tvári sa mu rozžiaril blažený úsmev.

12. Kapitola

Ernest Galas si zložil plecniak, všetkých pozdravil kývnutím ruky a sadol si do rohu na svoje obľúbené miesto. V krčme U Valiky sedelo iba pár štamgastov. Všetci sklonili hlavy a pozdravili tiež iba kývnutím. Bolo ešte skoro, Ernest si obišiel záhrady a vinohrady, ako to mal vždy vo zvyku, a pred obedom sa zastavil na jedno chladené.
Valika mu priniesla pivo a vedľa zaroseného krígľa postavila poldeci rumu.
„Čo je? Pijem pivo, zabudla si?"
„Len si daj, na účet podniku... budeš to potrebovať," a chvatne sa vrátila za výčap. „To sú už Vianoce?"
Nikto sa nezasmial, tak ho tam hodil a zapil poriadnym dúškom piva. Všetci čumeli pred seba na stoly. „Čo je? Čo ste jak obarení?"
Ernest Galas iba hodil rukou a kašľal na nich. Z plecniaka si vybral ranné noviny a iba tak z nudy v nich začal listovať. Občas sa s týmito starými páprdami naozaj nedalo. Akoby im niekedy naozaj uleteli včely.
Ako vtedy, keď ho vystrašil Zdenko. Sused Ivanič predal chatu, strhli ju a začali stavať hebedo s pôdorysom zimného štadióna. A keď mu Zdenko pri poháriku u neho v záhrade povedal, kto Ivaniča kúpil, až mu hrdlo stislo. Zbehol do doliny v rekordne krátkom čase ako za starých čias a trielil rovno k rodičovskému domu.
Visel na plote a sotva sípal. Až mu hánky zbeleli. Keby sa pustil, iste by spadol. Ale dom stál na svojom mieste. Rastislav dodržal slovo a starého domu sa ani nedotkol. Aj vtedy zašiel Ernest k Valike a všetci naňho iba čumeli, ani slovko nepreriekli... ako teraz.
Vtedy im starosta zrušil verejnoprospešné práce pre obec a chlapi prišli aj o to málo, čo mohli vymeniť za pivo. Ale... to už bolo dávno, už je to pekných pár týždňov.
Bohvie, čo im dnes preletelo cez nos. Prišla Valika a priniesla mu druhý poldecák.
„Ale už ma fakt seriete! Tak o čo ide!?" naštval sa Ernest a poldecák odsunul doprostred stola na znak protestu s takýmto zaobchádzaním.
„Zbúrali ti dom..." zašomral niekto.
Ernest poskladal noviny a unavene ich schoval do plecniaka.
„A tebe rozbijem hubu... za takéto blbé fóriky," a napil sa iba piva, hrdinsky ignorujúc poldecák.
Valika si k nemu prisadla a dlaňou mu prikryla žilnaté zápästie. Pochopil, až keď sa im stretli pohľady.
„Tú zákazku z ničoho nič dostal Zdenko. To on..."
Opäť bežal k rodičovskému domu a opäť urobil rekord ako zamlada. Hanky mu zbeleli, hoci ani nevisel na plote. Ani plot tam nebol, iba provizórne pletivo. Ani nevedel, ako sa dostal na dvor. Chytil ho pod krk a zodvihol do výšky. Staré ale mocné ruky triasli Zdenkom, akoby bol z papiera.
„Ja ťa... ja ťa... zabijem, ty hajzel privandrovalecký... ty...!!"
Ernest zatínal zuby v bezmocnej zúrivosti a cedil jednu vyhrážku za druhou. Napokon pribehli robotníci a pomohli stavbyvedúcemu na nohy a Ernesta vyhodili za plot na ulicu. Niekto z krčmy mu priniesol plecniak a odprevadil ho na zastávku.
Odvtedy ho nevideli.

13. Kapitola

Zdenko si sám nahodil do miešačky, sám si preosial nahladko, sám si vyhádzal na lešenie a sám si veľkým hobľom ponaťahoval jemnú omietku, ktorej murári na celom svete nadávajú pucovka. Robil sám a bol zvyknutý, aspoň sa nemusel s nikým hádať. Švagor mal dosť roboty na rodičovskom dome a okrem toho si ho šanoval na elektrinu, lebo v tej bol macher. Občas sa Zdenko zastavil v niektorej z miestnych krčiem a vyzdvihol si niektorého z miestnych povaľačov. Za pivo, guláš a dve stovky mu každý rád obskakoval okolo miešačky, ale dnes akoby mali povaľači zjazd, nikde ani jedného. Tak robil sám. Keď už bolo slnko dosť vysoko, poslúchol volanie žalúdka a miešačku vypol. Najedol sa, otvoril si pivo a na chvíľu sa pohodlne usadil na terase. Z vedľajšieho pozemku k nemu doliehali hlasy.

Iba prednedávnom sa dozvedel, že starý Ivanič pozemok predal a na Zdenkovo zdesenie do susedovej záhrady okamžite nabehli robotníci a ívaničovu obrovskú chatu zbúrali. Na svoju dobu bola luxusnou stavbou, ale moderné predstavy zbohatlíkov o luxuse ju asi zaradili medzi odpad.

Zdenko bol veľmi zvedavý na nového suseda, ale zatiaľ hovoril iba s majstrom stavebnej partie, čo mala zariadiť asanáciu a odvoz nepotrebnej sutiny. K Zdenkovmu plotu navláčili nejaké dosky a trámy, všetko využiteľný stavebný materiál pre lešenia a debnenia na novú stavbu. Majiteľ sa ešte neukázal, a ak áno, tak iba vtedy, keď tam nebol Zdenko, a vždy sa minuli.

Chlapi na vedľajšom pozemku kopali nejaký rigol pri novostavbe a Zdenko popíjal na terase. Z doliny sa ozval rev mocného motora a podľa toho, že nestrácal na obrátkach, Zdenko usúdil, že to bude mašina s uzávierkou a náhonom na všetky štyri. Auto s kolesami od malého traktora a karosériou vysokou ako autobus hladko pristálo pri vedľajšej bránke a Zdenko sa zvedavo vzpriamil v kresle.

Vošli dvaja páni v drahých oblekoch a vodič sa pohodlne oprel o vysoký blatník, fajčil a pľul do vlhkej trávy. Zdenko prešiel pomedzi stromy a ostal schovaný za orgovánom, čo kedysi dávno nasadil Ivanič ako živý plot medzi ich pozemkami. Zdenko sa nadýchol a zodvihol ruku. Chcel pozdraviť nového suseda a poprípade pozvať ho na pohárik domáceho, aby sa ich budúce susedské spolunažívanie začalo podľa starých dobrých tradícií, ale sused ho predbehol.

„Ty debil!!" zreval a trasúcim sa prstom ukázal do výkopovej jamy. „No pozri na nich, Vilo! Čo som vám asi iba stokrát hovoril, že tamtá pätka a táto tu musia byť s tým rohom v jednej lajne!? No pozri na to, Vilo, čo spravili! Načo vás platím, hovädá!? Za toto!? Za odjebanú robotu? Ja ťa..."

Zdenko rýchlo schoval ruku a prehltol pozdrav, ktorý mu už-už visel na perách. Aj sa pre istotu prikrčil. Z výkopu sa vysúkal vedúci partie a začal rozhadzovať rukami a niečo brblal, čomu Zdenko na tú vzdialenosť nerozumel.

Muž v drahom obleku sa neustále obracal na svojho spoločníka a živo gestikuloval rukami a ukazoval do výkopu. Spoločník ho zrejme chlácholil a párkrát mu položil ruku na rameno, ale rozhnevaný muž ju striasol a rozčuľoval sa ďalej. Potom, uprostred hádky, odrazu schmatol predáka za montérky, pritiahol si ho bližšie a z ničoho nič mu vrazil päsťou do tváre. Predák sa bolestne zohol, spojenými dlaňami sa snažil zachytiť kvapkajúcu krv z nosa a pre istotu urobil v predklone pár krokov bokom, keby domáci dostal ešte chuť na ďalšiu argumentáciu. Traja muži vyšli z výkopu a evidentne boli odhodlaní pomôcť predákovi. Jeden mal ešte stále v ruke krompáč. Neutrálny Vilo sa snažil oddeliť ich od svojho chránenca, ale ten naberal obrátky a chcel sa s nimi biť. V zúrivosti zodvihol zo zeme kameň a hodil ho do jedného z robotníkov. Ozajstnej bitke zabránil iba predákov pokyn, aby si pozbierali náradie.

„Kam do riti idete!?" reval muž v drahom obleku a napriek snahám kamaráta sa snažil zadržať robotníkov, driapal im rukávy a mával päsťou. Kamarát sa neustále staval medzi

nich a odtláčal ho. „Okamžite sa vráťte! Ešte sme neskončili! Ja som vám nedovolil odísť!"
Muži odišli a predák sa v bráničke ešte otočil.
„Seriem na teba, ty debil prachatý Daj sa liečiť!"
„Chuji vyjebaní," znela odpoveď.
Odišli.
Prikrčený Zdenko sa vzpriamil, ale divadlo sa ešte neskončilo.
Muž v drahom obleku zdrapol ďalší kameň a z celej sily ho šmaril do pokazeného výkopu. „Kurváá! Ja som im nedovolil odísť! Ja som im ešte nedovolil...!"
Potom padol na kolená, začal sa triasť a vracať penu. Dopadol na všetky štyri a muž po jeho boku ho podoprel kolenom, aby nespadol do trávy.
„Hééj! Vodič! Pilulky... bleskom!"
Chlapec pri aute nič nevidel, lebo záhrada bola aj od ulice oddelená vysokým orgovánom. Videl iba odchádzať čatu naštvaných robotníkov a jeden krvácajúci nos, a tak si zapálil ešte jednu. Potom začul známy hlas a známy pokyn a už vedel, že je zle. Ale našťastie vedel, aj čo má robiť.
Zdenko sa znova prikrčil, lebo, niečo také ešte nevidel.
Muž na štyroch sa celý triasol a z úst mu kvapkala pena. Druhý sa ho snažil kolenom a rukou pridržať, aby sa nevyválál vo vlastných vývratkoch. Vodič vyšprintoval hore záhradou a podal mu fľaštičku s liekmi. Muž mu ju hodil späť a zreval „Dve!" načo vodič chvatne odzátkoval fľaštičku, vysypal si lieky na dlaň a podal ich záchrancovi.
Potom už Zdenko nič nevidel, lebo sa obaja sklonili nad muža, a tak si iba domyslel, že sa mu snažia vtlačiť pilulky do úst.
„A vodu?" zaúpel záchranca a vodič ostal stáť ako obarený. Bezradne sa poobzeral, ale tí debili zbúrali nielen chatu, ale aj umývadlo.
„V aute! Minerálka!"
Vodič sa rozbehol dole záhradou.
Zdenko bol rýchlejší. Zdrapol nedopitú minerálku a medzerou medzi orgovánmi a dierou v plote sa ocitol na susednom pozemku.
Muž-záchranca sa ani neobzrel, iba zobral fľašu a nalial pár hitov do priateľových spenených úst.
Trvalo to iba chvíľu a muž otvoril oči, postavil sa a od priateľa si nechal poutierať ústa a tvár. Až potom sa spamätal. Začal sa tackať.
„Sadnúť," zašepkal a podlomili sa mu kolená.
Vodič sa práve vrátil, počul pánovo prianie a mykol sa smerom k autu. Asi chcel zacúvať až sem, aby si pán mohol sadnúť. Zdenko ho zastavil. Kývol im a so slovami... poďte za mnou... rozhrnul orgován a odtiahol pletivo.
Všetci traja ťažko dopadli do prútených kresiel na terase. Vodič ostal stáť.
„Choď k autu, nech nám nevytlčú okná," poslal ho majiteľ na jeho miesto, zmĺkol a zatlačil si ukazovákmi do kútikov očí.
„Ďakujem, pán... pán..."
„Zdenko Vámoši, som majiteľom tejto záhradky a onedlho aj tejto chatky."
„Ja som inžinier architekt Viliam Abrhám a toto je pán Patrik Rastislav, majiteľ susednej záhradky a onedlho, možno, aj majiteľ novej chatky."
Muž si prestal tlačiť na oči, vzhliadol, usmial sa, akoby sa vôbec nič nestalo, a kývol Zdenkovi na pozdrav.
„Patrik Rastislav, ďakujem."
Zdenko si všimol, že napriek príjemnému počasiu má na rukách rukavice. Neboli vidieť, lebo boli z jelenicovej kože telovej farby, ale teraz, zblízka, si ich všimol.
„Tak... keď sme sa tak netradične milo zoznámili... pohárik domáceho? Stará dobrá devínska receptúra. Mám teraz síce iba ríbezľové, ale fajnšmekeri ho cenia viac ako to oné... šató margo neviemzkerejonej."
Prikývli.

Zdenko vbehol do rozostavanej pivnice a priniesol fľašu a tri poháriky. Cestou dostal nápad. Prvá návšteva nového suseda, a on má čapovať do neumytých pohárikov? Mykol plecom, že no a čo, a aj sa pohol k nim, ale napokon si to rozmyslel a zašiel k umývadlu. Poriadne opláchol poháriky a všetko dal na drevenú dosku a až potom servíroval na stôl. Architekt vzal svoj pohárik, zodvihol ho proti svetlu, všimol si tmavočervenú jasnú iskru a súhlasne prikývol. Privoňal, odborne pokrútil nosom, ochutnal a popreväľoval na jazyku. Potom prehltol a vyletelo mu obočie.
Patrik vzal svoj pohárik, zodvihol ho proti svetlu a hľadal špinu. Pohár bol mokrý a tak si ho dal bližšie k očiam. Skúmal ho pozorným pohľadom, zvlášť horný lem. Nikde ani smietka, ani vlások, ani zrniečko piesku či prachu. Aj jemu vyletelo obočie, lebo v takomto bordeli toľkú čistotu naozaj nečakal. Napil sa a bez slova položil pohár späť na podložku.
„Naozaj výnimočné!" zajasal architekt. „Čo to je?"
„Ríbezľové víno robené z troch druhov podľa starej devínskej receptúry. Dnes to už pozná málokto, ale keď som sa sem priženil, narobili sme sa ho so svokrom hektolitre. Kým vládal, pravda, teraz je to už naprd. Okrem toho, nejaké hovädo po revolúcii zrušilo všetky družstevné ríbezľové sady a ríbezliak prestal existovať. Študenti z celého kraja sem chodili na oberačky, dnes nie je čo. Ak si pamätáte, za starých čias, v neďalekej dedine v Karlovej Vsi, v Líščom údolí bola stará viecha, patrila JRD Devín a dostali ste tam mastný chleba s cibuľou, devínsku tlačenku a ríbezľového, koľko vám hrdlo ráčilo. Za obyčajných dvadsaťjedna peňazí. Chodili tam.cez kopec všetci študenti z Mlynskej doliny a polovica Nášho Mesta. Tam som sa aj zoznámil s mojou budúcou, študoval som vtedy stavbárčinu a býval som na intráku na Mlynoch. Takých dvojíc ako my tam bolo veľmi veľa. Viete, ako dobre sa tam oblápali baby? A okrem toho, ak si dobre spomínam, aj v meste na Obchodnej, presne v strede, bola podobná viecha JRD Devín, iba taká malá miestnosť na stojáka, pár pultov na opretie popri stenách. Aj tam ste si mohli dať tlačenku, a červené a s pár korunami vo vrecku ste vydržali až do záverečnej. To všetko malo svoje čaro, svoju tradíciu a patrilo to k nášmu mestu ako škrupinka k vajcu. A dnes? Na Obchodnej si môžete dať akurát tak hamburger a kokakolu. Tiež tradícia."
„Zvláštne víno, naozaj dobré, a zvláštne..." pochutnával si architekt. „Ja som z východu, spod Tatier, u nás ríbezle nerastú, nepoznám to."
„Á... východniar! Poznám! Mal som ich pár v ročníku. Všetci po vyštudovaní ostali tu. Asi preto, že u vás nerastú tie oné... ríbezle... teraz mi je už jasné, prečo ste všetci tu."
Patrik Rastislav sa do debaty nezapájal. Víno ho zaujalo iba okrajovo hneď po čistote pohárikov a aj on si párkrát so slušnosti odchlipol. Okamžite očervenel, asi reakcia na lieky. Druhý si už nedal naliať, ale viac ako víno si všímal stavbu za sebou. Začal sa ošívať, obzerať a napokon sa postavil.
„Môžem?"
„Čo?"
„Pozrieť..."
Zdenko nechápavo prikývol. Rastislav podišiel k vchodu a obzrel si čerstvo omietnutý roh ostenia pri dverách. Prižmúril oko a skontroloval múr. Bol rovný ako napnutá bavlnka.
„Môžem?"
Zdenko prikývol. Rastislav si vzal pohodenú olovnicu a priložil ju k hrane múru. Hrana padala k zemi presne vedľa povrazu olovnice. Rastislav nepovedal nič a siahol si na vlhký roh. Kúsok sa mu podarilo odlomiť.
„Prepáčte, ja..."
„Níič..."
Zdenko vstal, napľul si na dva prsty a z vedra s maltou si vzal malú hrudku. Požmolil ju medzi prstami, pritlačil na odlúpnutú hranu a párkrát potiahol hore dole. Medzierka medzi zovretými prstami vymodelovala ideálne zaoblenú hranu a nič nebolo vidieť. Rastislav si obzrel opravené miesto a bez slova si sadol. Pošúchal si pedantne vyholenú

bradu a zamyslene sa zahľadel dole do doliny na sútok riek.
„A prečo ho už nerobíte, veď by sa na tom dal zarobiť majetok!"
„Ťažko, pán architekt. Sady nechali schátrať, malé vinohrady a sady sú nevýnosné, suroviny zdraželi. Okrem toho sa na trh tlačia lacné vína z Francúzska a Talianska a aj od domácich veľkovýrobcov. Na to, aby sa tu rozbehla veľkovýroba, nebolo dosť ochoty sa dohodnúť a malovýrobca nie je konkurencieschopný." „Ako to, že chýba ochota?"
„V tejto malej dedinke sa za posledných desať rokov zničilo všetko, čo bolo dobré. Vinohrady, záhradky, stará dobová zástavba, turistika... veď si len zoberte takú vec... chcú sem nalákať turistov z Rakúska, a čo im ponúkajú? Vybehnúť na zrúcaninu, pozrieť sa zhora, ako je pekne tam dole v Rakúsku a švihom nasadať do autobusu a tradá domov. Ani jeden normálny hotelík, ani jedno nočné kasíno či bar, žiadna zábava, žiadny relax, žiadna atrakcia, na čo sú títo austriáni ako diví! Nič! A keď je sezóna v plnom prúde, tak nejaká múdra hlava z národného výboru vymyslí vyberať za parkovisko, a urobia to tak, že krížom cezeň poukladajú školské lavice a každý, kto chce prejsť, musí zaplatiť. A sprostý Jožo chcel parkovné ešte aj odo mňa, hoci sa poznáme vyše desať rokov a vie, že som chcel ísť iba pod hrad na pivo a nič viac. Ja chápem, že do obecnej kasy je každá koruna dobrá, ale viete, ako to dopadlo? Všetky autá parkovali v bočných uličkách a domáci sa nedostali ani z dvora na ulicu, ani z ulice do garáže. Takých mudrcov máme na obecnom úrade. A pozemky? Všetko rozpredávajú. Pamiatková oblasť sem, pamiatková tam, tlačia sa sem zbohatlíci zo všetkých kútov mesta a stavajú jeden hajloch za druhým a dám na to krk, že sa tu raz budú stavať aj paneláky. Príde zahraničný investor z Ruska, z Rakúska alebo Švédska, alebo z kerej matere, a títo naši debili predajú aj osraté spodky. Za poondenú mincu sú niektorí schopní predať aj vlastnú mater. Ja osobne to nechápem. No, a tak si tu žijeme!"
Architekt mu neoponoval, iba chlipkal a trpezlivo čakal.
„Čo robíte?" spýtal sa odrazu tretí prísediaci, prestal si hladkať bradu a zasnený pohľad preniesol z doliny priamo na Zdenka. Evidentne ich debatu nesledoval.
Prekvapený Zdenko hodil pohľad na svoj pohár, potom na pohár v architektovej dlani a rozpačito odvetil:
„Pijeme, prečo?"
„Myslím... ako povolanie."
„Aha. Som staviteľ."
Patrik otočil hlavu a skúmavo si premeral chatu. „Tohto?"
„Nie, toto je koníček. Mám stavebnú firmu a staviam rodinné domy. Pretože som to vyštudoval a vyznám sa v tom, tak si dokážem niečo takéto," palcom ukázal ponad rameno za seba, „postaviť aj sám, ale občas sem naženiem pár chlapov z firmy alebo z krčmy a švihneme si s tým. Občas, ako dnes, sa trápim sám."
„Staviteľ..." zašomral Rastislav a architekt už ďalšiu tému nenačínal, lebo ho poznal. Vedel, že niečo vymyslel a o chvíľu sa s nimi o svoj geniálny nápad podelí.
„Staviteľ... tá vaša stavba sa mi páči. Trochu malé, na môj vkus, ale precízna robota, a to mi reže. Vedľa som mal takú partiu flákačov..."
„Vid..." Zdenko chcel povedať, že videl, ako dopadli, ale uvedomil si, že načúvať za dverami a nazízať cez ploty sa nesluší, a tak ticho dodal, „...dokážete oceniť kvalitu..."
„Ale vyhodil som ich. Som teraz bez staviteľa..." a nedokončil.
Zdenkovi podskočilo obočie.
„Aha! Už mi to došlo, ale my chaty nestaviame. Mám teraz rozrobené dva domy a už mám objednávku..."
„Mohol by som vidieť nejaký dom, ktorý vaša firma realizovala?"
Rastislav svojou novou požiadavkou prekvapil nielen Zdenka. Abrhám položil pohár a rozhodným gestom odmietol doliať. Tušil, že teraz bude musieť mať čistú hlavu aj on. Keď jeho kamarát kombinoval, výsledok bol nepredvídateľný.
„Iste, ale prečo by ste to robili?"
„Tak mohol?"

Zdenko vstal a v chodbe sa prehrabal vo vreckách kabáta. Keď sa vrátil, podal Rastislavovi dve vizitky.
„Pre týchto dvoch pánov som naposledy staval. Jeden rodinný dom a jedna rekonštrukcia mlyna."
„Ďakujem," Rastislav iba tak očkom hodil po vizitkách a chcel si ich schovať, ale prekvapene do jednej frčkol. „A tohto dokonca aj poznám osobne."
Mľaskol a dal si doliať.
„Aby sme nechodili okolo horúcej kaše..."
„Ale my chaty naozaj nestaviame!"
„Nejde mi o chatu. Mám dole v dedine celkom slušný pozemok. Stojí tam ešte stará barabizňa, ale to sa o chvíľu zmení. Tu s Vilkom sme nakreslili celkom pekný domček a aj keď mi odmietol nakresliť aj tretie poschodie, aj tak sa mi páči. Vraj trojposchodový by stavebný úrad v tejto lokalite nepovolil... pché... úprimne! Kašlem aj na celý stavebný úrad, ale už sa mi s týmto tu nechce hádať. Takže... o čo mi ide! Ja by som chcel, aby ste sa zhostili realizácie celého projektu práve vy a aby ste mi postavili domček s takou precíznosťou a citom, ako staviate tento svoj. Nič na svete ma nedokáže rozzúriť viac ako povrchný prístup k veci, na ktorej mi záleží. Nič ma tak neirituje, ako keď sa ma niekto snaží napáliť. Na flákačov som ras! Ale... vy sa báť nemusíte, to, čo som tu videl, mi stačí."
„To asi nepôjde. Pri všetkej úcte k vám, pán sused, my ešte dorábame dva..."
„A ja si viem poctivú prácu aj náležité oceniť. Pozrite..."
Patrik Rastislav zalovil vo vrecku saka a vybral veľkú koženú peňaženku. Odrátal pár bankoviek a položil ich na stôl presne doprostred medzi seba a Zdenka.
„Moja ponuka je nasledovná. Tu je dvadsaťpäť tisíc ako stimulačná záloha. Iba aby sa vám lepšie premýšľalo. A dokonca... môžete si ich nechať, aj keď mi napokon poviete nie. Berte to ako úvodný vklad pre naše ďalšie susedské spolunažívanie. Sú vaše! A ak sa rozhodnete pre môj návrh, zmluvu postavíme tak, že yám zaplatím štandardný honorár za vykonané práce plus dvadsať percent bonus, ak budem spokojný."
Zdenkovi sa zatajil dych a architektovi poskočilo obočie, dnes už druhý raz.
„Dvadsa..." Zdenko prehltol koniec číslovky, lebo v duchu rátal. „A... pán architekt, aký je predbežný rozpočet?"
„Osemnásť miliónov, nechceme nič hogo fogo, čo by rozzúrilo susedov alebo magistrát."
„Osem..." Zdenkovi dnes koncovky akosi nešli.
„Áno. Štrnásť materiál a asi štyri výkony."
Zdenko sa zahľadel do doliny na sútok riek a po vzore pokušitelá si tentoraz masíroval bradu on. Vypočítať dvadsaťpercentný bonus zo štyroch miliónov mu trvalo iba okamih, ale hodnú chvíľu mu trvalo, kým ho strávil. A to bol iba bonus! „Nóó..." zatiahol. Opatrne položil ruku na kôpku bankoviek a čakal, kedy mu po nej plesknú, zbalia prachy a rozrehocú sa. Ale nič také sa nestalo. Ak to mal byť fór, tak si ho chceli ešte vychutnať. Pritiahol si bankovky a drgnutím ich rozložil. Bolo ich päť. Presne ako hovoril Rastislav.
„Nóó... ale ja mám ešte rozrobené dva domy. Jeden končím asi o mesiac, vlastne už robíme iba terénne práce, ale ten druhý odhadujem asi tak na štvrť roka, a okrem toho, bielorusa mám v oprave a..."
„To ma vôbec nezaujíma! S takýmito prkotinami sa potom vyžalujete tu prítomnému odborníkovi na cement a vápno. Mne ide iba o kvalitu a termíny. Všetko musí byť ako zo škatuľky a v presne dohodnutom čase a... ak to dodržíte, kráľovský sa vám odmením."
Zdenko zložil bankovky späť na kopu a jemne ich posunul späť na prostriedok, aby nevyzeral chamtivo.
„A ak by sme sa teda... dohodli..." išlo to z neho ako z chlpatej deky, lebo rozbehnúť tretiu stavbu s dvoma na krku a okrem toho odmietnuť ďalšiu, čo sľúbil kamošovi, znamenalo iba samé problémy, ale na druhej strane, tých prachov, „hovorím, iba ak by! Tak o aký pozemok by išlo?"
„V strede dediny, ako sa volá?" spýtal sa Rastislav architekta.

„Chuchvalec. Mal to nejaký Galas. Ernest Galas."
„Ern...!? Ga... las!? Tak to nie!! To určite nie! Galas! Jeden z najstarších rodov v dedine, a ja mu mám zbúrať chalupu!?"
„Už nie je jeho."
„A okrem toho, ich je ako hadov, jeden brat je dokonca aj v Nemecku, nejaký bankár, či čo to tam robí! Tak s nimi sa ja za prsty ťahať nechcem!"
„Ani nemusíte, ja som to kúpil a ja budem stavať. Všetka zodpovednosť ostáva na mojich ramenách."
„Aj tak! A okrem toho, ten dom sa ani zbúrať nedá, veď má nejaké zvláštne priečelie, o ktoré sa zaujímajú aj pamiatkári!"
„Všetko sa dá zbúrať a na pamiatkárov zvysoka... viete čo! Jednoducho tam jedného dňa načúva buldozér a náhodou drgne do domu, a je po priečelí. Tých pár korún, čo mi vyrubia ako pokutu, ma nezruinuje, a na našej zmluve to nič nezmení, nebojte sa, o svoje peniaze neprídete."
„Ale pochopte, je to starý, historicky cenný dom! Patrí tam. Ja ako staviteľ a odborník nemôžem! Mali by sme byť na také stavby hrdí..."
„Ja som hrdý na stavby, ktoré postavím sám, pán sused, a toto," veľavravne poklopkal po kôpke na stole, „mi pomáha prekonať všetky prekážky a získavať si stále nových a nových spojencov. Aj na miestnom úrade, aj na stavebnom úrade, aj na pamiatkovom úrade, a ak vymyslia ešte tristo úradov, dosiahnu iba jedno, o niečo vyššie náklady v prípravnej fáze, ale ak sa ľudia ako ja raz rozhodnú stavať, ani sám Pán Boh..."
Ruku nechal na stole a ukazovák do rytmu bubnoval po hornej bankovke.
Architekt bol ticho a so záujmom sledoval Zdenkovu metamorfózu. Už ju zažil veľa ráz. Veľa ľudí už jeho kamarátovi oponovalo, a keď prestal bubnovať, hrali z jeho partitúry ako najatí. Bol iba zvedavý, ako dlho to Zdenko vydrží. Dával mu ešte tak desať minút.
Mýlil sa.
„Nie."
Rastislav s úsmevom siahol do saka druhý raz a pridal
jednu bankovku. .,
„A aj o tých percentách sa môžeme neskôr porozprávať."
Zdenko zmučene zavrel oči.
„A... kedy by sme teda... začali?" vyjachtal pomedzi zuby. Rastislav vstal.
„Pôjdeme, pán architekt. A vy, pán sused... tu je moja vizitka. V sobotu o tretej mi zavolajte, dohodneme podrobnosti."
Odchádzali. Ruky si už nepodali. Patrik Rastislav ľuďom, ktorých si skrotil, ruku zásadne nepodával. V strede záhrady sa ešte otočil.
„A majte na pamäti jedno! Kvalita a termíny. Nič iné ma nezaujíma!" Zdenko osamel. Civel na tridsať tisíc, ktoré mu odrazu až podozrivo začali pripomínať tridsať strieborných, a neveriaco pokrútil hlavou. Slušný človek na to robí dva mesiace. Jemu ich hodili ako...
Psovi kosť?
Kašľať na hrdosť, za tú sumu. Aj za tú, čo sa mu ešte len chystala spadnúť do lona.
A odrazu mu bolo jasné, ako môžu byť niektorí ľudia schopní za poondenú mincu predať aj vlastnú mater. A začal tušiť, ako môžu predať aj seba samého. Ak ich je dosť...

14. Kapitola

„Držte huby!" zreval Alexander Mayor a všetci stíchli.
Nie hneď. To by nebolo oddelenie vrážd, aby poslúchli na slovo. Ale napokon stíchli, lebo šéfa mali radi. Aj Šaňo, ako mu hovorili starší kolegovia, ich mal rád a často im to aj hovoril.
„Majte ma radi, debili, s takouto morálkou! Tak bude tu už ticho!? Čo ste dnes ešte neondili, že ste takí plní orálnej energie?"
„Nie," zašomral ticho Filip Kiss, ale zle odhadol intenzitu hlasu a všetci to počuli.
„Čo sa tam krčíš za Petrou, vylez a povedz nahlas svoj názor!" osolil ho šéf.
„Ja nič..."
„Len povedz! Nehanbi sa! Kedy si naposledy...?"
„A čo zákon na ochranu osobných údajov, šéf e?"
„Počúvaj, ty úd," predbehol šéfa Tlstý Vaňa, ale zakuckal sa, lebo sa napchával obloženou žemľou.
„... aj," doplnil ho krpatý Kuky, využil chvíľku zaváhania, pritiahol si Váňovu ruku pred ústa a poriadne si odhryzol.
„Ty údaj," opravil sa Vaňa a pokračoval, „pokojne sa nám zdôver, my si z teba srandu určite robiť nebudeme."
Zopár chlapov na potvrdenie jeho vyhlásenia vyprsklo smiechom.
„Dajte mu pokoj," zastala sa ho parťáčka Petra Pergnerová a Filip sa jej za to odvďačil úsmevom.
„Už ste skončili? Môžeme konečne začať?" skúšal šéf.
Nemal to s nimi ľahké. Zvlášť v takéto dni. Polovica z nich robila už od polnoci a druhá sa zapájala priebežne, ako prichádzali do práce. Bol pondelok desať tridsať a nie ktorým sa už zívalo. Prvá polovica nejedia už skoro dvanásť hodín a Alexander Mayor úplne v pohode prehliadal prehrešky voči subordinácii v podobe Vaňovej obloženej žemle či pohárikov s kávou a čajom. Niektorí chrúmali soletky a iní sa napchávali keksami.
Robili čerstvú vraždu a v prvý deň nového prípadu musela ísť subordinácia aj dobré vychovanie bokom. Išlo o to, chytiť tú sviňu, čo dokáže rozmlátiť hlavu a prepichnúť srdce slušnému človeku a ignorovať bolesť jeho manželky, syna a všetkých príbuzných.
A na to tu boli oni.
Oddelenie vrážd.
Banda jemných báb a uhladených chalanov, ktorých si musí každý obľúbiť hneď po prvom stretnutí.
„Tak držte už huby, kurvaajstým!" zahuiákal uhladený šéf.
„Nechytajte ma za riť!" povedala jemná Petra Pergnerová a lakťom vrazila Chosému do rebier.
„Sorry, ja som myslel, že si tykáme..." pokrčil plecami jemne uhladený Chosé a ruku presunul z jej zadného riflového vrecka pod svoju bradu a zatváril sa trpezlivejšie než Filip.
„To si bol ty? A ja som dúfala, že aspoň dvaja..." Alexander Mayor si povolil kravatu a zaboril si tvár do dlaní.
Dvere sa nenápadne otvorili a vošiel Krauz. Zavrel nohou. Nechtom sa špáral v zuboch a kým si sadol, stihol si grgnúť. V druhej ruke mal zápisník.
„Aj tebe dobrý," odzdravil Vaňa, „ja až po jedle."
„Prepáčte, že meškám, ale len tak narýchlo som do seba hodil tresku z chladničky, a hneď aj zaúčinkovala."
„Je tam od piatka, zabudol som ju zobrať žene," upozornil ho Vaňa.
„Neva, za tri dni sa jej nemohlo nič stať. Kam ste sa už dostali?" a spýtavo sa pozrel na Šaňa.
„Do... bre, že už ideš! Kam som sa s nimi asi tak mohol dostať? Sme komplet, takže môžeme začať. Pááni..."

„A ja…"
„A dáma, otváram dnešnú poradu a bod máme iba jeden a snahu dúfam tiež. Čerstvá vražda stavebného robotníka a cieľ nájsť jeho neprajníka."
„Čistý Hemingway, ten náš Šaňo," vzdychol Vaňa, „ako mu to rýmuje!"
„Kto začne? Richard, ty si bol na mieste činu od začiatku, tak spusť."
Mayor mu odovzdal slovo a hlasno si kýchol. Tým zároveň vysvetlil svoju absenciu na začiatku nočného vyšetrovania. Riaditeľ krajskej kriminálky dopadol ešte horšie. Na pohrebe zmokol a prechladol tak, že ostal v posteli a vyzeralo to, že ostane celý týždeň. Zatiaľ to vedel iba Mayor, lebo iba jemu riaditeľ telefonoval, a preto nikto z prítomných nejasal.
Krauz štýlom štvrtej cenovej skupiny vypľul, čo si vyšpáral zo zubov, lakťami si spravil na stole miesto, poobzeral sa, zamračil sa na napchávajúceho Vaňu a milo sa usmial na Petra.
„Čau. Pekný začiatok pracovného týždňa ti prajem. Máš super rifle."
„Už aj ty? A ináč, sú to levisky."
„Takže..." počkal, kým všetci stíchli, prelistoval si poznámky, odkašlal si a začal vysvetľovať, „v prvom rade, nebol to stavebný robotník, ale majiteľ stavebnej firmy. Zdenko Vámoši, vek štyridsať rokov, býva v meste, ale miestom činu je jeho záhradná chata, ktorú si svojpomocne stavia už druhý rok. Telo objavila manželka a jej brat, lebo zavraždený neprišiel v nedeľu na obed, ako bol so ženou dohodnutý. Išli ho hľadať a náhodou ho išli hľadať rovno na chatu a nikde inde a tam ho aj našli."
„Čo z toho dedukuješ?"
„Nič, Petrička drahá, iba toľko, že sa mi to zdá podozrivé, ale neviem prečo."
„Žena vedela, že ide na chatu?" „Vedela."
„Tak kam ho potom mala ísť podľa teba hľadať?"
„Neviem, možno je to v poriadku, ja iba hovorím, že zatiaľ, opakujem zatiaľ sa mi to zdá podozrivé."
Petra iba bezmocne mykla plecami. Jej sa to podozrivé nezdalo.
„Pokračujem... časové údaje. Zavraždený Zdenko Vá..." „Mohol by si prestať z jeho mena robiť ťuťuli muťuli zdrobneliny?"
„To nie je ťuťuli, šéfe, on sa tak naozaj volá. Spomeň si na nášho najlepšieho súdneho znalca z oblasti súdneho lekárstva, tiež mu nikto nepovie Miro Mego. Všade sa píše ako Mirko Mego a je to oficiálne meno, a nie ťuťuli muťuli. Aj tento náš je Zdenko, a nie Zdeno. Naposledy ho videli živého v sobotu krátko pred druhou a videl ho švagor Roman Weith."
„To ako brat jeho ženy, že?"
„Brilantný úsudok, Vaňa. Odhryzni si a nechaj ma to dopovedať. Takže, naposledy ho živého videl Roman Weith, a to v sobotu medzi trinásť tridsať a štrnástou. Zavraždený sa zastavil u neho na baraku a volal ho pomôcť mu niečo robiť na chatu. Weith odmietol, že má robotu doma a potom chce ísť na loď kúpiť si cigarety. Ako tvrdí, presne to aj urobil a bol v Hamburgu asi od tretej do ôsmej. To budeme musieť presne zistiť v prístave pod hradom. Chosé?"
Krauz drgol do parťáka. Chosé už hodnú chvíľu nepočúval a sledoval líniu Petrinho stehna v nových rifliach.
„No?" strhol sa a milo sa na Krauza usmial. „Vo všetkom s tebou súhlasím, kompl."
„O to by mi ani tak nešlo, ako skôr o to, že niekto by mal písať."
„Jáájj! Tak to povedz rovno!"
Chosé si šikovne otočil k sebe Kukyho zápisník a skôr, než krpec stihol zaprotestovať, mu vytrhol jednu stranu.
„Píšem!" prehlásil rezolútne Chosé.
„Daj to preč a tu máš dvojhárok," pokrútil znechutene hlavou Mayor a podal mu čistý štvorčekovaný dvojhárok, „pre prípad, že toho bude viac."
„Napíš bod číslo jedna, preveriť alibi švagra Weitha a vykonať vyšetrovanie na lodi. Daj tam poznámku, že treba zabehnúť aj do nejakej miestnej krčmy a zistiť, dokedy tam

švagor bol a v akom stave odchádzal. On totiž tvrdí, že z lode išiel rovno na pivo a potom rovno domov. Sobota večer alebo noc je pre nás kritická, takže tá dvojica, čo bude robiť Weitha, ho musí zmapovať na minúty. Odhady nám nestačia. Ďalej. Manželka. Tá tvrdí, že muž odišiel normálne v sobotu poobede a išiel robiť na chatu, ako to robieval bežne. Nepohádali sa, nebol rozčúlený, v podstate v pohode. Muž jej nepovedal, kedy príde domov, a tak ho volala asi o šiestej večer, ale nebral a ona zložila, lebo mal vo zvyku jej vynadať, keď ho kvôli hovadine sťahovala z lešenia. On totiž pri práci nemal mobil u seba, ale ležal vždy na stole, to potvrdil aj švagor. Opätovne ho volala o ôsmej večer a zodvihol hneď a povedal jej, že večeria olejové rybičky z konzervy a že už domov nepríde a prespí na chate a ráno bude v práci pokračovať a že príde až v nedeľu na obed. Potom ho už volala až v nedeľu poobede a potom celý večer až do deviatej, keď sa rozhodla prísť za bratom a ísť Zdenka hľadať."
„Dosť dlhý čas, nie? Od obeda do deviatej večera," zamyslel sa Mayor.
„Je to dosť dlhý čas, ale ešte nevieme, ako spolu žili, či to bolo normálne, že muž nedodržal slovo, alebo skôr výnimočné. Ale Vámošiová u mňa aj za toto dostala druhý čierny bod a bude treba ju poriadne preklepnúť. Píšeme, kolega! Preveriť alibi manželky na inkriminovaný čas a..." Krauz sa zamyslel, „a daj tam tretí bod, aby sme mali všetky časové údaje spresnené, niekto bude musieť vybaviť výpisy mobilov všetkých troch zainteresovaných, aby sme vedeli, kedy ktoré hovory prebiehali. Okrem toho, na mieste činu sa nenašiel mobil poškodeného, takže treba zistiť, či je živý, kde je a či doň niekto nevložil inú kartu."
Chosé písal odušu a Mayor súhlasne prikyvoval.
„Potom sme ešte na mieste činu zistili, že mu zmizlo aj auto. Červený Renault Thália. Alebo presnejšie tmavočervený, teda bordový. Požiadal som operačné stredisko o vyhlásenie pátrania, ale tento úkon bude treba administratívne ošetriť a vyhlásiť celoštátne pátranie po vozidle a posádke, a to čím skôr!"
„Bod číslo štyri, mám, kompl."
„Dobre, a teraz k samotnému miestu činu. Vieme, že o ôsmej večer ešte žil, lebo sa napchával rybičkami. To je posledný oporný bod, potom už iba dedukujeme podľa stôp. Ležal pri schodoch na boku s hlavou na prvom schode a hlavu má rozbitú dvoma údermi do tyla a je pichnutý do hrude. Vražedné nástroje sme zatiaľ nenašli. Na zemi je vrstva prachu a drvenej malty a stôp je tam milión, ale nepoužiteľných. Pršalo a ani trasológiu z príjazdovej cesty nemáme. Jeho mobil nemáme, takže ani o posledných hovoroch pred smrťou nič nevieme. Podčiarknuté, sčítané a podpísané... sme v peknej onej, drahí veriaci."
Krauz si sadol.
„Čo pitva, ako dopadla?"
„Dobre, šéf e. Prežili sme," slova sa ujal mladší kolega a začal prednášať. „Dve tržno-zhmoždené rany na zátylku, jedna s dĺžkou osem a pol centimetra, druhá šesť centimetrov. Obe široké osem milimetrov orientované zľava doprava smerom nahor k temenu. Hlboké. Obe penetrujúce do lebečnej dutiny so zlomeninami kostí lebky. Rany spôsobili krvácanie pod pleny mozgu a pomliaždenie tkaniva mozgu. Čo sa vpichu týka, tak smeroval cez štvrtý medzirebrový priestor z frontálnej strany hrudníka do hrudnej dutiny mierne vľavo. Poškodil horný lalok ľavých pľúc, pretrhol perikard a nabodol stenu ľavej srdcovej komory. Poškodený vykrvácal cez pľúca do hrudnej dutiny. Vpich je dlhý dvadsaťdeväť milimetrov, široký v strede päť milimetrov a hlboký štrnásť centimetrov. Bezprostrednou príčinou smrti by bolo každé zranenie aj samo osebe, takto došlo k podružnému bezprostrednému ohrozeniu života z dvoch poranení a zlyhaniu životne dôležitých centier mozgu s krvácavým šokom zároveň."
Mladý kolega zavrel zápisník a víťazoslávne vzhliadol, akoby čakal pochvalné ovácie od starších kolegov.
„Takže, čo sa mu vlastne stalo?" vzdychol si Vaňa. „Je vôbec mŕtvy?"
„Tóó... nepovedal."
„A pýtali ste sa doktora?"

„Veď to všetko nám nadiktoval práve on!"
„To mi odľahlo! Už som sa zľakol, že nám rastie extrémne inteligentná generácia mladých detektívov."
„Vaňa, nekecaj a nechaj ho!" napomenul ho šéf. „Jedno tu ešte neodznelo. Čas úmrtia?"
Mladý kolega zhrozene zalistoval v zápisníku, ale potom víťazoslávne zvolal.
„Mám! Aj na to sme sa pýtali! Doktor Lengyel povedal, že rybičky neboli ani len natrávené a aj nám ich ukázal. Fakt boli celkom v pohode, niektoré mali ešte aj oči, takže svoj odhad z miesta činu spresnil na čas tesne po večeri, prípadne počas večere."
„Výborne! Stačí už iba spresniť, kedy zavraždenému volala manželka a kedy sa jej pochválil, že práve večeria, a dostaneme sa prakticky na minútu k času vraždy Má ešte niekto niečo?"
„Ak dovolíš, šéfe, ešte raz ja," znova sa ujal slova Krauz. „Z toho všetkého mám taký nepríjemný dojem, že to nebola klasická vražda. Nie plánovaná a nie premyslená."
„Ty už máš nejaké východiskové verzie? Sem s nimi!" zajasal Mayor.
„No, verzie! Neviem, či sú to priamo verzie, ale mne to pripadá ako vražda v afekte. Mali by sme preveriť jeho rodinný život a či nezakášal. Chosé, píš piatu rilohu, nájsť potenciálnu milenku a zistiť, či mu nejaký parohatý manžel neroztrepal v slabej chvíli kotrbu. Ďalšia vec, píš! Jeho firma. Či nemal dlhy a niekto si s ním takýmto spôsobom nevybavil staré účty. To by mohla byť druhá verzia. A tretia, mohla to byť obyčajná krádež vecí zo stavby a vyrušil zlodejov. Došlo k bitke a takto dopadol. Tomu by nasvedčovali dva fakty. Po prvé, zmizol mu mobil a auto, a po druhé, v tejto lokalite už dlhšie šafárí nejaká skupina vykrádačov chát. Viem to preto, lebo som bol s jedným priekupníkom na pivo a niečo som začul. Zatiaľ mám tieto tri verzie."
Mayor si spokojne pošúchal bradu.
„Mnóó... to by šlo! Takže z ktorej strany sa do toho pustíme?"
„Ja navrhujem dve dvojice nasadiť na rodinu. Zistiť všetko o možnej nevere a o rodinných vzťahoch všeobecne. A tiež dve dvojice nasadiť na firmu. Tu by nám mohla pomôcť ekonomická kriminálka a prevetrať im faktúry. Ďalší ľudia by sa mali pomotať po Devíne a zistiť, čo hovoria ľudia a tak podobne. O dva-tri dni budeme mať viac informácií a uvidíme."
„To by šlo."
„A ešte jedna vec... už niekto volal?" „Kto by mal volať?"
„No, či ten náš zavraždený Zdenko k niekomu patrí. Či je to iba obyčajný podnikateľ, alebo... či už nevolali z prezídia, z ministerstva, alebo ešte z vyšších miest."
„Nie, nikto zhora zatiaľ nevolal."
„Fajn! Takže by sme mali konečne klasickú obyčajnú vraždu a nikto nám nebude dávať idiotské termíny na jej vyriešenie, to som rád. Stačí zachovať pokoj a chladnú hlavu a pôjde to. Ako som povedal, vydržme dva-tri dni vo zvýšenom tempe a niečo vysnoríme, som si istý!"
„Súhlasím! Teraz už iba posledné, kto si to zoberie na starosť?"
Skôr, ako stihli všetky pohľady prepáliť linoleum, zodvihla Petra ruku a veľmi nežne sa prihlásila o slovo.
„Ja s Filipom. Aj tak teraz nemáme nič dôležité... aúú... na práci. A nekop ma!"
Všetkým sa odrazu rozjasnili tváre, a dokonca bol počuť aj jeden tlmený výdych úľavy. A aj Chosé mal k tomu niečo.
„Viete, chalani, čo sa mi na tejto mladej generácii takzvaných jogurtových detektívov páči najviac? Ten pracovný zápal! Len bacha, aby niekto nevyhorel!"
Mayor sa oprel pevne o dosku stola a úradným tónom zadeklamoval: „Žiadam mladých kolegov, aby si nevšímali sprosté reči starých vyhorených detektívov a starých vyhorených detektívov žiadam, aby láskavo držali huby a nebrali im ilúzie. Čas ukáže, ako povedal klasik. Je rozhodnuté, prípad si preberie Petra s kopajúcim Filipom..."
„Iba som si narovná val nohy, šéf e!"
„...a pripraví si plán práce na najbližšie dni. Pripraví ho tak, aby sme zamestnali všetkých, lebo do prvotných vyšetrovaní hodlám zapojiť celé oddelenie. Ak by s tým mal

niekto problém..."
„Ja!"
„Richard, ty si na hlavu, alebo najnovšie na blondínky. Od teba som v prvom rade očakával, že Petre helfneš!"
Petra si prehrabala havranie vlasy a tiež dosť nevrlo zagánila.
„O to nejde, mne sa páči stále rovnako, ale musíme s Chosém skompletizovať tú správu o vraždách za minulý rok. O týždeň v pondelok odchádza riaditeľ do Varšavy na tú medzinárodnú poradu, zabudli ste?"
„Aha! Boha! Ešte že si mi to pripomenul, bol by som zabudol! Aby bolo všetkým jasné, riaditeľ mi ráno telefonoval, že má asi chrípku..."
„Jupí!"
„...bez tých prejavov neskonalého žialú, prosím starších kolegov, a že pár dní bude asi maródovať, ale všetky ostatné úlohy treba plniť v termínoch, takže, Krauz a Chosé vypracujú správu, a okrem toho budú Petre pomáhať s analýzou prípadu. Dohodnuté!"
Petra sa na oboch priateľsky usmiala a šibalsky žmurkla.
„Nebojte, chalani, ja vás nestrhám."
„Škoda," zašomral Chosé.

15. Kapitola

Rozliezli sa do kancelárií.
Vaňa si okamžite rozložil proviant a rozhodol sa dohnať, čo v noci zameškal. Krauz a Chosé sa hodili do kresiel a tiež sa snažili dohnať, čo v noci zameškali. Okamžite im klipli oči. Kuky nežne pohladil kaktus uprostred stola a preniesol ho na parapet. Dve miesta zostali prázdne. Hanzel si po pohrebe vzal pár dní voľno a starý Burger bol ešte stále v nemocnici.
Chosé sa pomrvil a všimol si Kukyho.
„Prečo ten kaktus prevláčaš trikrát denne zo stola na parapet a späť?"
„Aby cítil dotyk teplej ľudskej dlane."
„Ty si na hlavu? Ešte si nikdy nepočul, že kvetiny nemajú rady, ak ich stále premiestňujú?"
„Toto nie je kvetina, toto je kaktus. Richard, ako sa to...?"
„Carnegiea gigantea, zvaný Saguaro."
„Táák, presne! Saguaro! A ten sa rád prenáša, však Riško?"
„Nie, ale tebe to môže byť jedno. Aj tak si spravíš po svojom, ty krpec tvrdohlavý. Už som ti aspoň stokrát povedal, že keď máš nutkanie stále niečo prevláčať z miesta na miesto, mal si si kúpiť mačku, a nie kaktus!"
„Kašlem ti na mačku. Tento má krajšie chlpy."
Kuky nasrdene vstal, nabral si do pohára vodu a kaktus kvalitne zalial.
„A tiež som ti asi iba stokrát povedal, že tento kaktus rastie v púšti v Kalifornii, Arizone a Novom Mexiku a že vodu vidí tak raz za rok."
„Ale ja nemám to srdce takto ho týrať. Chudáčik, v púšti si jeho bratranci užijú svoje, ale tento u nás v kancelárii sa môže mať aj lepšie. A ako rýchlo rastie, si hovoril?"
„Meter za tridsať rokov, a dorastá aj pätnásť metrov."
„No prosím, kto by tu pri ňom vydržal čakať štyristo rokov, kým bude mať pätnásť metrov? Trochu ho polejeme a uvidíte, ako porastie! Na Silvestra ho máme po strop, to vám garantujem, amatéri!"
Krauz mykol plecom a zahniezdil sa v kresle.
„Že sa ti chce mlieť pántom, kvôli nemu!" zahniezdil sa aj Chosé a obom bolo jasné, že Kukyho mičurinské ambície neznesú kritiku, a dobrú radu už vôbec nie.
Chvíľu bolo ticho a obaja by aj zaspali, ale sotva sa Vaňa najedol a začal šuchotať s mikroténovými vreckami, vošla Petra a vzala si ho so sebou a kývla aj na Kukyho. Vraj na pokyn šéfa treba súrne niečo...
Krauz ani neregistroval čo, ale pretrhnutý spánok sa už nevrátil. Ponúkol Chosého a obaja fajčili s nohami vyloženými na vypočúvacích stoličkách.
„Počúvaj," začal Krauz, „čo tak čumíš po tej Petre? Hučí ti v hlavičke? Si zabudol, na čom sme sa dohodli, že čo je v dome..."
„Ja viem, ale má čím ďalej krajší zadok, a okrem toho mi to nejako nevychádza s... s..."
„Čo syčíš? S... s....! So Zdenou? Ešte do nej robíš?"
„No! Teda, nie! Ja..."
„Si normálny? Nevieš sa vymáčknuť?"
Chosé si nervózne potiahol a prudko vyfúkol, aby narobil čo najviac dymu. Krauzovi to pripadlo, akoby sa chcel zaň schovať.
„Tak bude to!?"
„S Ninou!"
„S Ni...!?" zaúpel Krauz, ale potom mu to došlo. „S veľkou, nie? So starou Ninou, ako s matkou."
„So starou, so starou!! Aká je ona stará? Nemá ani štyridsať! A... my tiež nemladneme, takže..."
Krauz zadusil, zložil nohy a zaujal bojovú pozíciu v predklone.
„Tak moment, niečo mi tu nehrá! Doteraz som od teba počul iba, ako nám to všetko

funguje aj po štyridsiatke a akí sme fešáci a čiperáci a... odrazu, že nemladneme a..."
„Choď do..."
„Počúvaj! O čo tu ide? Začni spievať, lebo ti jednu tresnem."
„Neviem, človeče! Fakt neviem, o čo tu ide! Myslel som si, že viem, čo chcem, ale v poslednom čase... ako by som ti to..."
„Normálne! Čo sa ideme rozprávať o babách prvý raz?"
„Nie. Ja viem! Zdena je fajn, fakt som sa do nej buchol ako do žiadnej inej, myslím to vážne, môžeš mi veriť."
„Verím. Aj ostatní si všimli, že tento rok mimoriadne poslúchaš a nerozdávaš semienka kdekade."
„No! A o to ide! Zdena... na mňa tlačí. Chce sa rozviesť a..."
„Už sme to preberali. Každý z nás ťa už milo upozornil, že ťa ženie do chomúta a používa všetky ženské aj neženské zbrane, a ty jej to žerieš surové. Za pol roka ťa to už mohlo pustiť, ty tetrov, a už by si mohol začať používať aj rozum, nie len stále ten istý orgán."
„Rozum! Rozum a ženy, akoby si nevedel, ako to u mňa chodí!"
„Viem, a preto ti hovorím, že v takejto lapálii ti najlepšie poradí kamarát s odstupom. Ja odstup mám, ale..." „Nie si kamarát, to viem."
„Ani to by nebol problém, problém je v tom, že nechceš počúvať starších."
„Si starší o dva mesiace."
„Ale som! A radím ti dobre. Nestrkaj hlavu, kam nemáš!"
„Kam nemám! Kam nemám! Tebe sa povie, kam nemám! A... kam vlastne nemám?"
„Do chomúta! Tam, kde si ju mal strčenú doteraz, si videl iba jednu časť Zdeny, ale všímaj si aj to ostatné, keď prinoží."
„Čo?"
„Hlavu! A čo má v nej! Uvedom si, čo je zač! Konečne už otvor oči a neštvi ma! Chceš počuť pravdu?" „Nie!"
„Tak počúvaj! Fetuje koks ako besná." „Už nefetuje! Mám ju pod kontrolou!" „To určite! Ty, a pod kontrolou!" „Dala mi slovo!"
„Aké? Čestné? Tak to sa mi uľavilo! Spomeň si, prosím ťa, koľko debilkov nám tu v kancelárii prisahalo na zdravie svojich detí a životy svojich matiek, že už sú čistí, že už ani gram, ani lajničku! Koľko? A o mesiac ich našli predávkovaných v rozklade niekde v opustenom byte, alebo ich chytila péemjéčka, ako vykrádajú lekáreň, alebo tú milovanú mater rovno podrezali kvôli trom stovkám na skladačku! Koľkokrát sme to už zažili? Nikto z nich nie je čistý, kto do toho spadol! Už nikdy nie je čistý! Chvíľu sa vytešuje z dočasnej abstinencie, ale v skutočnosti to v ňom drieme a čaká a stačí jedna príležitosť, zaúčinkuje chémia, a už sa vezie. Poznáš to presne tak dobre ako ja, ibaže si to v súvislosti so Zdenou nechceš pripustiť!"
Chosé sa načiahol za cigaretami a zapálil si ďalšiu. Krauz počkal na protiargumenty, a keď žiadne neprichádzali, pokračoval.
„A ako žila doteraz? Barak, luxusný byt, auto ako stodola. A v skriniach? Ak by si zošil všetky jej kožuchy dovedna, tak osem mongolských rodín by si z toho postavilo jurty ako cirkusové šapitó. Ty si myslíš, že po rozvode jej ten jej mamonár niečo nechá? A čo s ňou potom budeš robiť? Zavlečieš ju do toho svojho paneláka, a keď dostane chuť na saunu, tak budeš okolo nej krúžiť s naparovacou žehličkou? A keď budú mať tie strigy zase zjazd pri lajne a detskom striptíze, tak ona tam pôjde električkou? A všetky si dajú do nosa, len ona nie, lebo ti to sľúbila? A..."
„Mohol by si už konečne zavrieť hubu?!"
Tak si zapálil aj Krauz. Chvíľu iba tak fajčili.
„Ale," nevydržal Krauz, „aj tak sa v tom zle orientujem. Stále mi tam chýba Nina. S ňou si začal a nedokončil."
„Lebo mi stále skáčeš do reči!"
„Sorry, už som ticho."
„Načase. Vlastne som ti to chcel povedať už dávno, ale stále iba poučuješ a kecáš! Ide o

to, že... tá krpatá ma už párkrát dostala. Pozvala ma na večeru a namiesto toho nám zorganizovala stretnutie v trojici a... no... po prvom som si myslel, že ju pretrhnem, ale potom... vieš, pozval som ich aj ja a celkom sa mi to začalo páčiť. Konečne som mal aj ja nejakú rodinu, aj keď nie ofic na papieri, ale aspoň sme sa tak tvárili. Mama, tato a dcéra, príma zostava! A minule som pozval iba sta... veľkú a bol to celkom fajn večer. Zaspomínali sme si a..."
Krauz sa nahol ku kolegovi a výstražné nadvihol obočie.
„Takže táák, ty prasa! Už sa v tom orientujem celkom jasne! Ty si ju prekotil!!"
„Ja..."
„Ty! Kto iný!? Neklam a vybaľ to už!"
Chosé pokrútil hlavou. Ale smutne.
„Ty prasa," vzdychol si Krauz a hodil sa do kresla až zaprašťalo. „Chcel by si ju aj po toľkých rokoch, čo? Ty pra... vlastne..." potiahol si a pomaly vypúšťal dym, „vlastne prečo prasa? Vlastne, ja ti to chválim! Človeče! Veď to je úžasné! Dobre, že si ju tak rýchlo pozval na rande, to rieši všetko! Dieťa už máte, obrúčky vám zoženiem, Jumbo vyhádže lokál, vyzdobí ho a bude svadba!" rozhodol Krauz a spokojný sám so sebou si mocne potiahol.
„Prosím ťa, keby si radšej nedrístal! Až také jednoduché to zas nie je."
„A v čom je problém?"
„Ja mám Zdenu rád a..."
„Ježišukriste!"
Krauz zaboril tvár do dlaní a popálil si prst.
„Komu niet rady, tomu niet pomoci, Chosé. Alebo iba blafuješ. Zapáčilo sa ti sedieť na dvoch oných, stoličkách, čo? To s tou svadbou, a tak, to sú iba rečičky. Načo by si mal jednu, keď môžeš mať dve? Že som na to neprišiel skôr! Chlapsky priznaj, že som ťa teraz prekukol!"
„Nie! Ty zas myslíš iba na to jedno!" mávol Chosé rukou a evidentne považoval vec za vybavenú. Škoda reči, ale napokon sa ešte raz odhodlal.
„Vieš, niečo ti poviem, Richard," hovoril pomaly a ticho a nechtom na palci si čistil medzierku medzi zubami. „Mňa už tiež nebaví stále niekde pobehovať a kvôli jednému pichu preložiť celé mesto a nadránom sa celý rozbitý vracať domov alebo do kancelárie a robiť vám gašpara a terč pre vaše blbé vtipy a... vieš, minule, keď som pozval Ninu na večeru, vieš aký to bol pekný večer aj bez postele na konci? Úplne niečo iné, také... také... normálne. Je fajn mať niekoho rád."
Krauz sa prestal vyškierať. Chosé mal smutný výraz v tvári a Richard si uvedomil, že teraz to myslel naozaj vážne. Chosému sa zacnelo po rodine a Krauz ho chápal. Zvážnel aj on. Tvrdo si pozreli do očí.
„Hmm! Na teba až príliš rozumná reč, kompl. Tak dosť vtipkovania! Dobre! Priznávam sa, som z toho jeleň a vzdávam sa! Už nepoviem ani slovo a čakám na tvoje riešenie. Vopred ti hovorím, že s ním súhlasím, tak von s ním. Aký je tvoj návrh? A dúfam, že vieš, že sa na mňa môžeš vo všetkom spoľahnúť. " Chosé si pošúchal bradu.
„Keď ja ti človeče fakt neviem, čo mám robiť! Pre ktorú sa mám rozhodnúť!"
„No, tak to by sme mali. Blbý, ale zato nerozhodný. Všetka česť, parťák!"
Chosé pokrčil ramenami a zase iba fajčil. Krauz mlčal tiež. Baby okolo Chosého ho fakt štvali. Nejako podvedome a čisto kolegiálne aj on cítil, že Chosé by si už tiež zaslúžil poriadny domov. Ale bola tu ešte jedna vec, ktorú s ním chcel už dávno prebrať, a tak využil situáciu.
„Počúvaj, okrem tých veľkých báb som s tebou už dávnejšie chcel prebrať aj tie naše malé."
„Ninu?"
„A Sylvinku."
„Deje sa niečo?"
„Asi nie, vlastne asi nie nič vážne, ale... akosi sa príliš často flákajú spolu po vonku, presnejšie po meste, a to do dosť neskorých hodín a..."

„Prosím ťa! Sú to sedemnástky a behajú po obchodoch a občas si sadnú na kofču. Je tam toho!"
„Mne sa to nezdá, aby sa im niečo nestalo..."
„A čo? Neblbni už aj ty. Mám to pod kontrolou!"
„Prečo sa nejako podvedome desím vecí, čo máš v poslednom čase pod kontrolou?"
„Lebo si starý! A tým mladým nedopraješ!"
„No dovoľ! Som starší iba o dva mesiace."
„Tak vidíš, to je tá relativita času, raz iba o dva, raz až o dva."
„Povedal si, že neblbni už aj ty. Aj niekto iný už blbol?" „S tebou sa fakt nedá normálne rozprávať! Si ako fízel, bazíruješ na každom slovíčku!" „Kto?"
„Áále... Nina. Väčšia. Tiež mi spomínala, že Nina sa občas vracia po polnoci."
„Tak to sa musí flákať sólo, Sylvinke sa to ešte nestalo a ani tak skoro nestane, na to by som sa pozrel!"
Sotva si znova pohodlne vyložili nohy prepadol ich Mayor.
„Pozrimeže, aká idylka!"
„Šaňo, neblbni, aká idylka? Premýšľame, ako najlepšie napísať hodnotiacu správu, aby si direktor neurobil vonku hanbu. Uznaj, bude to čítať celá Varšava, možno aj celé Poľsko a o týždeň aj celá únia."
„Ty si na hlavičku, chlapče. Veď to budú tajné matérialy!"
„No vidíš! O to lepší dôvod, aby sme to najprv premysleli."
„S vami dvomi sa neoplatí naťahovať, ale mňa neoblafnete. Aspoň sa zavrite, keď si chcete zdriemnuť."
„Načo? Kto by nás tu otravoval? Ty si nás už videl, chalani sú vonku a direktor je chorý, tak čo?"
„Tiež pravda," musel uznať Mayor, ale aj tak chcel mať posledné slovo, „ale ležadlá si dúfam na chodbe neroztiahnete, aj keď sme bez velenia!"
„Néé."
A odišiel. Po chvíli sa vrátil.
„Úplne ste ma zblbli, prišiel som kvôli Burgerovi, boli ste už za ním?"
Krauz iba rozhodil rukami. Chosé aj pokrčil ramenami.
„Pekní parťáci! Kolega im fibriluje na smrteľnom lôžku a oni..."
Krauz pozrel na hodinky.
„A vieš čo, Šani? Dobre, že si prišiel, my tam vybehneme hneď teraz! Aj tak mi to akosi nemyslí."
„No, to som chcel počuť! A zastavte sa aj za primárom, chcem vedieť, ako je na tom objektívne. A u Jumba maximálne dve, jasné!?"
„Rozkaz! Pôvodne sme k Jumbovi ani nechceli, ale keď si nám to dal rozkazom..."
Radšej odišiel. Vo dverách iba bezmocne hodil rukou. Aj keď ho dnes nečakala porada u riaditeľa, aj tak mal dosť svojej roboty, a nie sa naťahovať s týmito tu.

16. Kapitola

Zdenko zavolal v sobotu presne o tretej. Z Rastislava mal rozpačitý dojem, z jeho peňazí už menej. Jedno si však uvedomil velmi presne, ten chlap podriadených prenasleduje a trýzni detailmi a maličkosťami, a to s puntičkárskou precíznosťou a robí mu to radosť hraničiacu až so sadizmom. Povedal precíznosť a termíny, nič iné ho nezaujíma.
Tak zavolal presne o tretej.
„Ááá... to som naozaj rád, že máte zmysel pre presnosť. Už teraz vidím, že si budeme rozumieť, pán sused. Tak kde ste, prídem po vás."
„Pred vaším novým pozemkom, trocha som si to chcel obzrieť."
„Tak počkajte, o chvíľu som tam."
Prišli opäť dvaja. Architekt lozil po dome a kopal do zavlhnutých stien, až opadávala omietka.
„Príšerné! Takto nechať schátrať dom! Samá pieseň! Všetko dole! Musíme dať všetko dole a von! Ani tehla sa nedá použiť... všetko von! Samá pieseň!"
Lozil po dome a lamentoval.
Rastislav vytiahol Zdenka von a na popraskaný stôl pri podstienku rozložil územný plán.
„Tak, tu sa to bude odohrávať. Búracie povolenie budem mať vo vrecku už na budúci týždeň. Môžete sa nasťahovať..." pri tom slove sa škodoradostne usmial, „už od pondelka a urobiť zatiaľ prípravné práce, sprístupniť dvor pre mechanizmy, vyhodiť bránu, vyramovať zadné šopy, skontrolovať, či tam nenechali nejaké horľaviny, poprípade niečo z druhej svetovej, aby nám tu niečo nebuchlo a nepoškodilo stroje. Jednoducho, chcem už začať."
Potom rozvinul nový výkres s plánom novej stavby a nový dom v mierke jedna ku päťdesiat. Zdenko všetko podrobne študoval a občas ukázal prstom na nejaký roh na výkrese a potom tým istým prstom mieril po dvore a snažil sa narysované preniesť do reálu aspoň takto fiktívne. Prikyvoval a hundral presne ako architekt ešte aj vtedy, keď sa k nim pridal a omrzelo ho okopávať starú omietku. Stáli traja okolo stola s hlavami sklonenými nad výkresmi, živo debatovali a hádali sa o detaily a ani si neuvedomovali, ako čas beží.
„Ak má byť tu hore monolitický prievlak od rohu až sem a ešte napojený na schodisko, budem musieť použiť pucmajster, a ten nemám, bude ho treba prenajať, a to je mastná vec."
„S tým sa počíta v nákladoch, žiadny problém."
„A táto stena z dvojitého vákuovaného skla je príliš vysoká... z rezu cé dva je zrejmé, že asi šesť metrov... na to musím zobrať úencéčko...."
„Aj s tým sa v rozpočte počíta."
„A tu..."
Išlo im to ako po masle. Odborníci debatovali a Rastislav sa iba usmieval.
„A kto bude robiť stavebný dozor?"
„S tým si nelámte hlavu. V žiadosti na stavebné povolenie je uvedený inžinier Demovič, ale vy s ním ani neprídete do styku. Všetky problémy budete konzultovať so mnou."
Napokon už nebolo čo riešiť. Všetky podrobnosti a problémy prebrali a tie, čo mali ešte iba prísť, sa predvídať nedali, tak stíchli a hodnú chvíľu iba tak čumeli raz do výkresov, raz do dvora. Každý si v duchu preberal svoju časť stavby.
Rozlúčili sa bez zbytočného podávania rúk, ale domáci pán sa od auta ešte vrátil uľaviť si a pridať vlhkým múrom ešte trochu vlhkosti.
„Ak sa smiem spýtať... ehm... prečo pán Rastislav nosí stále rukavice?"
Architekt Abrhám neochotne pokrčil ramenami.
„Taký zvyk... časom uvidíte, že ich má viac, jeden čudnejší ako druhý, ale každý sme nejaký, nie?"
Zdenko iba prikývol a ani netušil, akí podaktorí naozaj sme.

17. Kapitola

„Táák tu ho máme, flákača jedného! Čo by niektorí leniví fízli nevymysleli, len aby sa vyhli poctivej práci, že, Chosé? Tu vidím jedného, čo sa radšej zašije do nemocnice, len aby nemusel ráno na rozdelenie!"
Starý Burger odložil noviny, sklonil hlavu a podozrievavo pozrel ponad rám okuliarov. „Hlas poznávam, ale tie ksichty sú nejaké strhané! Žeby po nočnej?"
Vtrhli do nemocničnej izby a opatrne za sebou zavreli. Popodávali si ruky. Chosé si drzo sadol na susednú opustenú posteľ a Krauz si pritiahol stoličku.
„Máte šťastie, že dnes slúži dobrá zmena, tá včerajšia mrcha by vás mimo návštevných hodín nepustila."
„Myslíš?"
„Vlastne, vás dvoch..." iba mávol rukou.
Dobre vedel, že jeho dvaja zverenci sa vždy dostali, kam chceli, a aj keby mali zavolať ministrovi zdravotníctva, aj tak by tu dnes sedeli.
„Čo sa deje, chlapci?"
„Áále, nejaký dobitý a prepichnutý na chate. Zo soboty na nedeľu. Majiteľ stavebnej firmy. Šlohli mu mobil a auto." „To je dobre."
„Trtošili sme sa tam celú noc." „Máme niečo?" „Nič, bez stôp." - „To nie je dobré."
„Veď preto sme prišli, aby sme prehovorili primára, nech ťa na pár dní uvoľní."
„Nie na pár! Chlapci zlatí, keď ja raz odtiaľto odídem, už nikdy sa sem nevrátim, bohuotcuprisám, nikdy!"
Krauz sa musel usmiať. Burger bol všeobecne známy odporom k lekárom a nemocniciam. Bál sa injekcie ako malé decko a k zubárovi by ho nedostali ani párom volov. Teraz bolo na ňom jasne vidieť, že si to užíva. Ležal ako na ihlách a to ani nevedeli, že veci, čo mu priniesla manželka, si z tašky ani nevybalil, len aby mal pocit, že je tu iba na skok a o chvíľu ide domov.
„Vydržať, stará vojna!"
„Zoberte ma odtiaľto a ja vám prisahám, že odslúžim tri dvadsaťštvorky za sebou bez nároku na príplatky!"
„Aj to bude, neboj. Keď sa to začne sypať, tak sa poondíme. Je ešte len apríl a my už máme päť vrážd, zatiaľ vyriešených, ale počkaj na jesenný prídel, ešte budeš za týmto lehárom tu banovať."
„Si na hlavičku, Riško?"
Chvíľu iba tak tliapali a doberali sa navzájom. Krauz sa nemohol zbaviť pocitu, že Burger schudol v tvári a že mu zbelela pokožka a spriesvitnela ako pergamen. Zostarol, uvedomil si, a spomenul si, ako ho pred pár dňami prekvapil vlastný obraz v zrkadle. Ráno sa išiel oholiť a kvôli pupáčiku nad obočím sa nahol bližšie...
Chlapi sa po štyridsiatke menia, s tým sa nedalo nič robiť. Aj mentálne, aj fyzicky. Niečo sa dalo postrehnúť na Chosém, niečo videl Krauz sám na sebe.
„Tak ako to s tebou vyzerá? Pýta sa Šaňo, nám je to jedno..."
„Vtipný, vajčák Chosé! Šak počkaj, pes jeden, aj na teba to raz príde! Ale inak nič moc. Stále nič nevedia, iba mi robia vyšetrenia, a keď sa ich na niečo spýtam, tak ma odbijú, že ešte nie sú všetky výsledky skompletizované, a že ešte hento, a ešte tamto... už ich mám plné zuby!"
„A... ešte pľuješ krv?"
„Už nie. Ale zle sa mi hltá. Všetko ma páli a štípe... chcelo by to jedno chladené u Jumba a niečo výdatnejšie na dezinfekciu hrtana, a bolo by po vyšetreniach."
„A... fajčíš?"
„Čo si!?"
Krauz bleskovo odokryl roh vankúša. Bola tam iba jedna škatuľka.
„Ty si agent primára, alebo nový aktivista boja za čistejší vzduch?"

„Edo, Krista ti tam, teraz by si nemal!" „Alebo moja druhá žena?"
„Tak vidíš, všetci ti to hovoria. Aspoň teraz by si nemal."
Krauzov hlas prešiel do chlácholivého tónu, akým matka vyčíta dieťaťu rozbitú vázičku. Ale Krauz aj Chosé dobre vedeli, že je to aj tak zbytočné. Burger fajčil šesťdesiat denne, keď mu nechutilo, a keď mal slinu, tak osemdesiat, aj sto. Keď sa po fajronte zastavili u Jumba na pivo, tak sto dvadsať a potom to prestali počítať. Budil sa aj v noci a každé dve hodiny si išiel na balkón zapáliť. Vtedy spravil na počkanie tri, aby ďalšie dve hodiny ako-tak vydržal. Burgera si bez cigarety v ústach vlastne nikto ani nepamätal a ani nevedel predstaviť.
„Áále, kašlime na to, radšej mi porozprávajte o tom novom morde."
Porozprávali mu podrobnosti z obhliadky miesta činu a aj ako sa dohodli na rozdelení u šéfa.
„Z tvojej strany dobrá analýza, Richard, tie východiskové verzie sú reálne a Petra to určite zvládne, len ju nechajte pracovať v pokoji a nedovoľte, aby na ňu šéfstvo tlačilo, ona nie je ako vy a každá výčitka ju hneď mrzí. Musíte jej helfnúť s analýzou výpovedí a nech ju chlapi rešpektujú, inak to zvládne, uvidíte."
Prikyvovali a bolo im to jasné aj bez jeho rád, ale nechceli mu kaziť radosť. Aj tak na ňom bolo vidno, ako ho mrzí, že musí byť tu, a nie tam s nimi.
Ešte chvíľu pokecali, do stolíka mu nasilu natlačili kilo pomarančov k tým desiatim, čo tam už mal, a zberali sa na odchod.
„A ešte jedna vec, chalani. Nezabudnite na starú kriminalistickú zásadu. Za každým mordom hľadaj ženu alebo peniaze."
Keď odišli, Burger dlho civel na ošarpané dvere. Potom sa mu roztriasla spodná pera, a tak si radšej nasadil okuliare, vzal si noviny a iba tak do nich čumel netušiac, čo v nich píšu.
Primára nenašli, mal voľno, ale našli ošetrujúceho lekára. Povedal im zhruba toľko, čo Burger. Zatiaľ nič presné nevedia, čakajú na výsledky, potom budú múdrejší.
Odchádzali s pocitom, že asi fakt budú musieť počkať, kým budú doktori múdrejší.

18. Kapitola

Peter Priehoda smutne pohladkal motorku po prázdnej nádrži, odfrčkol steblo slamy zo sedadla, skontroloval pneumatiky a iba tak sa posadil. Ani ju nedal dole z vidlice, načo? Už si nezajazdil, ani nepamätal kedy, a ani dnes to nehrozilo. Chvíľu vydržal iba tak sedieť a predstavovať si, ako kedysi okolo neho svišťal vzduch a štípal ho na čele, ale potom odrazu nasrdene zosadol a vybehol von.
Dvere na stodole zavrel na zámku, aby mu niekto neukradol jeho miláčika, a prešiel chodníkom popri múre k pootvoreným dverám do domu.
„Otec! Idem pozrieť von!" zahulákal.
„Kvôli robote?"
„Aj! Kuknem, či sa niečo na mňa nenalepí." „Ak ideš rovno k Valike a aj tam celý deň stvrdneš, ako vždy, tak sa nenalepí." „Dóóbre!"
„A dôchodok mám až v stredu na budúci týždeň."
„Viem! Ale... dvacku nemáš? Požičať."
„Nie!"
„Tak čau večer!"
Peter Priehoda sa vyučil za zámočníka, ale keď mu remenica odtrhla malíček na ľavej ruke a vytrhala šľachy až do polovice, predlaktia, skončil s robotou, lebo ho vyhodili. Oficiálne si dal výpoveď, lebo majster mu vysvetlil, že to tak bude pre neho lepšie a dostane aj odchodné, ale v skutočnosti ho vyhodili.
Nežilo sa mu ľahko. Mama zomrela už dávno a otec bol starý a chorý. Bývali v starej časti dediny v starom dome postavenom vagónovým systémom. Vpredu okná do ulice, potom jedna izba, za ňou druhá, potom tretia a za tým stajne, šopa a stodola. Všetko za sebou ako vagóny. V prednej izbe bývali s otcom a občas ju vykúrili peterkami, občas nie, a prikryli sa dekami. V šope bývali sliepky a v stodole motorka. Dvor bol neupratený a samé bahno a haraburdy navŕšené na kopy rokmi poctivého zbierania. Občas niečo odniesol do zberu a peniaze prepil. Peter sa roboty chytil iba príležitostne, keď niekoho potrebovali na záskok na stavbu, alebo keď bol sezónny zber úrody, alebo keď ešte fungoval program miestneho úradu na verejnoprospešné práce. Ale teraz zrušili aj ten a prišiel aj o tých pár korún, čo doteraz mal na pivo. Otcov dôchodok stačil sotva na lieky, a tak si zvykol jesť iba občas, ak sliepky niečo zniesli, alebo keď sa zmilovala suseda, umývať sa neumýval vôbec, lebo bojler museli odpojiť, neholil sa, neprali si, lebo všetko stálo peniaze, a tie nemali. V tridsiatke vyzeral ako starý zarastený chlap a že by vyženil milióny, tiež nehrozilo. Smrdel ako tchor a rifle sa mu leskli mastnotou a zažranou špinou. Ženu nemal už niekoľko rokov.
Večer, keď sa vrátil z krčmy, zašiel dozadu do stodoly a opretý o motorku onanoval. Spomínal na Kvetku, ako im bolo na motorke dobre. Jej fotografiu mal schovanú pod sedadlom a bola už celá ulepená. S Kvetkou chodil, keď mal ešte stálu robotu a bolo aj na benzín. Často jazdili na výlety a často sa milovali na tých najromantickejších miestach popri poľných cestách, ale to všetko sa pominulo a jemu ostala iba fotografia a pivo. A prázdna nádrž. Ale svoju motorku miloval aj tak, skoro ako Kvetku, a keď sa mu odlomil prehnitý predný blatník, zohnal si v šrote druhý a aj si ho sám namontoval. Tiež bol hrdzavý, ale menej, a aby motorka neutrpela na estetickom dojme, natrel ho olejovou farbou na modro. A keď už bol rozbehnutý, jedným ťahom napísal na plech nad zadnou stúpačkou meno svojej vyvolenej. Milované Kvetky ho každý večer čakali v stodole a aspoň o jednej si bol istý že ho nikdy neopustí. Tá druhá...
Dnes mal šťastie. Pred Valikou stála dodávka a na chodníku boli porozhadzované sudy. Bez opýtania sa chopil najbližšieho a vyhodil ho na korbu.
„Aj tamtie dva a tieto tu dolu do pivnice," povedala Valika namiesto pozdravu. „A potom basy, prázdne na auto a tieto dozadu do skladu. A nezabudni na malinovky."

Nezabudol. Ruka sa už dávno zahojila a štyri prsty boli silnejšie než päť pôvodných. O chvíľu bol hotový a sadol si ticho do kúta. Vo vrecku nemal ani mincu, ale vedel, že si sadnúť môže. Odmena prišla v podobe plného krígľa a nikto ho neotravoval s platením. Pracoval a teraz si mohol vypiť. Jeho život sa zredukoval na tieto dva úkony. Zohnať peniaze a vypiť si. Na tri. Večer ešte zájde do stodoly.
Opatrne si odchlipol, akoby bolo horúce. Musel si šanovať, lebo nemohol vedieť, či sa dnes ešte na neho šťastie usmeje.
„Mohla by si mi aj niečo zmazať z dlhu," skúsil nesmelo, ale Valika iba hodila rukou.
„Jedol si?"
„Uhm, včera."
Podala mu bagetu so šunkou. „A za dnešok sme vyrovnaní. Dlh ostáva!" Aj tak dobre. Ale Šťastena z tejto krčmy ešte neušla.
Peter zjedol polovicu a druhú zabalil späť do celofánu. Potom si ju zastrčil do vnútorného vrecka saka, kam si iní dávajú peňaženky. Aj otec bude večer hladný.
Dal by si ju aj do bočného, ale jeho sako bočné vrecká nemalo. Asi preto ho dostal zadarmo. Z vnútornej strany malo šesť. Perfektné sako.
Chlapi s dodávkou odišli a pár štamgastov vo výčape riešilo svoje problémy, každý pri inom stole a Peter ostal v kúte sám, ako skoro vždy. Zo zadných dverí za výčapom prišiel do lokálu miestny veterinár a utieral si ruky do papierovej utierky. Jožovi hovorili veterinár skoro všetci kamaráti, lebo choval holuby a zajace a vo všetkom, čo sa týkalo zvierat, sa vyznal aspoň tak dobre ako ozajstný doktor. Valika mu naliala poldeci a pri pulte zrazili hlavy dokopy a niečo veľmi dôležité si šepkali.
Peter začul, že už niet pomoci a je príliš stará a bude jej treba pomôcť od trápenia a aj sa trochu prestrašil, lebo Valikina svokra už dlho ležala bez pohnutia hore v izbičke nad výčapom. A veterinára Jožu občas zavolali pichnúť injekciu alebo odmerať tlak aj k zvieratám v ľudskej koži, to vedel každý.
Jožo odišiel, dnes ešte nekŕmil, a na pozdrav všetkým od dverí kývol a na Valiku iba bezmocne pokrčil ramenami. Valika chvíľu štrngotala pohármi, pár ich utrela a pár ich položila za seba na policu, ale stále bola zamračená a zadumaná.
Peter vstal a slušne si vypýtal od chlapov cigaretu.
„Zalez, ty smradoch, ak ťa začneme ládovať cigaretami už teraz ráno, do polnoci sa ťa nezbavíme a vyfajčíš celý balík za padíka! Kto ti to má platiť!? Prečo už nejdeš niečo robiť, aby si mal aspoň na cigarety, há!?"
Tak si sadol a z popolníka z vedľajšieho stola si vzal dva špaky.
Valika sledovala incident a odrazu prestala utierať poháre. Našpúlila pery. Do jedného pohára naliala trochu rumu a spod pultu vybrala dve cigarety. Niekto zapol televízor a chlapi sledujúc box na športovom kanáli si ani nevšimli, ako si prisadla k Petrovi. Chvíľu si šepkali. Valika mu dala cigaretu a druhú hodila pred neho ku krígľu s pivom. Z druhej strany postavila poldecák. Zase mu niečo šepkala. Peter rezolútne pokrútil hlavou. Valika siahla na poldecák. Peter jej zachytil ruku a s vypočítavým výrazom v tvári prikývol. Prisunul sa bližšie a šepol.
„Ale zmažeš mi dve stovky zo sekery."
„Jednu!"
„Ale dnes mám ešte u teba päť pív!"
„Tri!"
„Sedí..."
„Ale zabiješ ju bezbolestne..." Peter iba sprisahanecky žmurkol.

19. Kapitola

„Pán Rastislav, prišli tí dvaja páni, čo tu boli včera."
Rastislav prestal oprašovať sošky, zavrel vitrínu, antistatickú prachovku pozorne schoval do stolíka, stlačil gombík na stolovom telefóne a vydal pokyn.
„Tak nech vojdú!"
Chvíľu im to trvalo. Sekretárka im otvorila dvere a vpustila ich. Rastislavi práve niekto zavolal na mobil.
„Lucia, dcérenka moja, všetko bude, ako navrhneš, ale nedávaj mi tie idiotské biele šály a prestaň s tými ružovými košeľami... na módne trendy ti kašlem a na ružové košele zvysoka, ja chcem klasické biele... dóóbre, ešte to preberieme, teraz musím končiť, mám tu niekoho... páá!"
Vrátil sa k stolu, svižne si sadol a nervózne zabubnoval prstami.
„Tak poďte ďalej a spievajte, už som netrpezlivý! Ako, dobre?"
„V podstate áno. Zistili sme všetko, čo ste chceli."
„Vý... bor... ne! Takéto správy mám rád! Tak sem s nimi, dopodrobna!"
Ostali rozpačito stáť na koberci pred magnátovým stolom ako dvaja študenti pred docentom, iba namiesto indexov mali pod pazuchami tenké dvojhárky.
„Iste..." pochopil Rastislav a ukázal do rohu kancelárie, „prejdeme tam," a posadali si okolo konferenčného stolíka.
„Mali ste pravdu, pán Rastislav, ostali v podniku a celkom slušne sa rozšupli, akoby niečo oslavovali, ale potom ich to prestalo baviť, asi keď si vypýtali účet. Jednoznačne to nebola ich cenová skupina. Na parkovisku nemali žiadne auto, nie sú až takí sprostí a asi už videli nejaký špionážny film, lebo odparkovali v bočnej uličke. Tu..." jeden otvoril farebný dvojhárok a pred Rastislava položil pár fotografií, „nech sa páči, je ich auto a je celkom pekne vidieť aj poznávacia značka. Starý ošarpaný žigulík, presne vystihuje ich úroveň. Odviezli sa rovno na ubytovňu. Tu je fotografia a tu adresa," otvorili aj druhý farebný dvojhárok a Rastislavovi ukázali hárok papiera popísaný paličkovým písmom, „to pod tým sú ich mená. Vrátnik ich pozná veľmi dobre, vraj sú to známe firmy a stačila mu stovka a dozvedeli sme sa aj číslo izby a ukázal nám aj ich okná. Svietilo sa do druhej v noci a evidentne popíjali, lebo keď chcel jeden tesne pred spaním vyvetrať, skoro vypadol. Najzaujímavejší je však údaj úplne dole," muž ukázal prstom na spodok papiera, „to je názov firmy, pre ktorú teraz pracujú."
Rastislav čítal a žmúril.
„Do kelu, niečo mi to hovorí..." zaťahoval.
„Aj nám."
Sedeli a sledovali Rastislava s povytiahnutým obočím. Všimol si to. Pripadal si ako učeň za jedným stolom s ozajstnými majstrami. Potom ho trklo.
„A Boha!"
„Presne tak. Aspoň už viete, odkiaľ vietor fúka."
Rastislav veľmi pekne poďakoval, veľmi štedro ich vyplatil a veľmi rýchlo ich vypoklonkoval z kancelárie. Chvíľu premýšľal a žmolil si dlane v jelenicových rukaviciach.
„Nerušiť!" zreval do prístroja a gombíkom presmeroval všetky telefonáty na sekretárku. Chvíľu iba tak sedel a premýšľal. Otvoril zásuvku na stole a vybral dva predmety. Pedantne ich uložil vedľa seba a zarovnal podľa hrany stola. Prižmúreným okom skontroloval, či sú v zákryte, a jeden si vzal. Bola to zápalková škatuľka. Zahrkotal ňou a otvoril ju. Milo sa usmial.
„Môj krásny, zlatý, milovaný..." zasyčal a škatuľku schoval späť do zásuvky.
Potom si vzal druhý predmet. Bola to dýka z dalmatínskej ocele z devätnásteho storočia. Pevne uchopil rukoväť a myknutím vytrhol dýku z pošvy.
„Takže sa asi v najbližšom čase porátame s tým naším vypečeným Zdenkom staviteľom, čo ty na to, moja drahá?"

20. Kapitola

Zabil ju bezbolestne.
Peter sa zahnal kusom železnej pásoviny a trafil presne na temeno hlavy. Ani necekla a padla na brucho. Na temene ostala rana hlboká asi centimeter, dlhá asi osem a široká asi päť milimetrov. Druhý úder pridal iba tak pre istotu. Nepodaril sa tak perfektne ako prvý a rana bola kratšia, ale rovnobežná s prvou a aj rovnako hlboká.
Na hlave jej ostali dve rozďavené krvácajúce koľajnice, ale už nič necítila. Bola mŕtva.
Peter Priehoda mal naozaj veľkú silu a aj napriek chýbajúcemu malíčku to so železom vedel perfektne.
Odopol jej obojok, šupol ju do vreca a prehodil si ju cez plece. Cez druhé si prehodil rýľ a zamieril do vrbiny na brehu Moravy.
Keď sa vrátil, iba oprel rýľ o garážové dvere a sadol si na svoje miesto. Prvé pivo tu bolo hneď.
„Ako? Všetko klaplo?"
„Pani Valika, už som vás niekedy v niečom sklamal?" „A... nevidel ťa nikto?" „Jasnačka, že néé!"
„Fajn..." vzdychla si a vrátila sa za pult.
Trasúcou rukou si naliala poldeci a prudkým záklonom ho vypila. Zhlboka si vydýchla. Jeden problém vyriešený, ten druhý si vyžiada asi viac trpezlivosti.
Naliala ešte jeden a odniesla ho Petrovi.
„A ako sme sa dohodli, dcéra sa nesmie nič dozvedieť! Bola na toho psa citovo naviazaná ako na malé decko, ale..."
„Bola to fenka."
„Tak fenku, ale čo už, mala šestnásť rokov, už ani nechodila, nepočula, len skučala... chúďatko... už nemám to srdce nechať ju iba tak trápiť, bez pomoci."
„Veterinár jej mohol dať injekciu, nie?"
„Jožo? Také nemá a normálny vypýta tisícku! No čo som, milionárka!? Takto je to dobre, ako to je, ďakujem ti, Peťko."
„A mám dnes ešte dve pivá a zmažete mi z dlhu, ako sme sa dohodli, áno?" „Dohoda je dohoda."
„A... cigy by sa nenašli?" skúsil nesmelo, ale fakt mal dnes šťastný deň, lebo namiesto hubovej polievky iba prikývla.
Valika odbehla a spoza pultu mu hodila načatý balíček. Skoro plný! Peter sa slastne uvelebil v rohu krčmy, zapálil si svoju, po dlhom čase, labužnícky vynikol a schuti si odpil. Nechlipol, odpil, veď o chvíľu dostane druhé s ozajstnou penou, nie ako tie zlievky, čo sa mu občas ušli. Fakt príma deň!
Lenže to hlavné malo ešte len prísť.
Ozajstné šťastie vošlo spolu so Zdenkom.
„Čaute!" pozdravil všetkých a ahoj adresoval aj krčmárke.
„Jedno fľaškové..." a sadol si k mariášnikom.
Odborným okom pozrel susedovi do karát a spýtal sa: „Kto volal?"
„Ja, zelené, sto sedmu."
„Sedmu neuhráš, majú ešte štyri štichy a ty len..." „Drž hubu, né!? Ak chceš kibicovať, tak zmizni k vedľajšiemu stolu!" „Sa nepotento..."
Tak iba ticho sedel, popíjal malými hitmi prechladené fľaškové a sledoval, ako sused prehral sto sedmu, lebo mu v posledných štyroch štichoch zobrali dve desiny a eso a nakoniec mu zabili aj sedmu.
„Čo som hovoril..." zahundral Zdenko a radšej sa presunul k vedľajšiemu stolu, lebo naštvaný mariášnik sa začal nebezpečne oháňať pravačkou.
„Kde si bol?"
„Áále, bol som si obzrieť novú robotu. Končím dva domy a náhoda mi prihrala do cesty celkom slušný flek. A rovno tu pod nosom, za rohom."

„Tu? Kto predal?" „Starý Galas."
„Gal... Zdenko, ale ak siahneš Galasovi na dom, ten ťa zabije."
„Mňa? Nech zabije tú sviňu zbohatlícku, ktorej predal, nie mňa. Mňa? A za čo? Že si robím svoju robotu?"
„On to tak nebude brať a... nielen on, nikto!"
„Kurva, chlapi! Tak ja mám dostať cez držku za to, že robím, čo ma živí!? A tí, čo skupujú celú dedinu a prerábajú ju na milionársku štvrť, tí čo!? Tí hovno, lebo sa ich všetci bojíte!? Tak držte láskavo huby a nerýpte do mňa! Nič zlé som neurobil, ja nie!"
Naštval sa a odsadol si do rohu.
„Mne sa bude niekto vyhrážať!" frflal a ani si nevšimol, ku komu si prisadol.
Potiahol nosom a prudko vyfúkol.
„Ahoj Peťo," pozdravil a trochu sa odsunul.
„Čau."
Peter sa prisunul, zo stola vzal škatuľku cigariet a teatrálne veľkým gestom ponúkol spolusediaceho. „Díky. Ty máš cigy?" „Mám!" „A oheň?" „Nemám..." Zdenko si pripálil.
„Tak tu máš zapaľovač, môžeš si ho nechať, mám dva." „Fáákt? Díky!"
Štrngľi si a popíjali. Nikto nič nehovoril, lebo nemali o čom. Zdenko vypúšťal paru a Peter si užíval. Už mal pivo, cigarety, a najnovšie aj zapaľovač.
A... potom to prišlo. Šťastena.
„Ty... a čo teraz robíš?"
„Nič, ale už si zháňam."
„Čo?"
„No... tak všeobecne. Nič konkrétne." „Aha."
Zdenko dostal nápad.
„Ty... ja tu rozbieham celkom slušnú stavbu. Odhadujem tak na pol roka plus niečo na úpravy terénu a dorábky. Nemáš záujem?"
„Boha!"
„Boha áno, alebo Boha nie?" „Jasné, že áno!"
„Pokiaľ som informovaný, tak stále niečo robíš po stavbách, nie?"
„Príležitostne."
„Tak na tejto stavbe by si bol natrvalo a robil by si pri majstroch podľa aktuálnych požiadaviek všetko možné, veď to poznáš."
„A výplatu?"
„Päťdesiat na hodinu."
„Si na hlavu, Zdeno?"
„Tak nie! Kašli na to."
„Počkaj! Kam ideš? Sadni si! Ale uznaj... päťdesiat? Šak pivo stojí polovicu a cigaretle..." „Tak... koľko?" „St... nie! Tak osemdesiat!"
„Dám šesťdesiat, robí sa desať hodín denne, bez stravy a bez papierov. To znamená žiadne poistenie, žiadna zmluva. Ak sa ti niečo stane, vynesú ťa za plot a môžeš sa plaziť na Kramare sám, jasné? Ak príde kontrola, si môj bratranec a prišiel si si niečo požičať na stavbu. Za to ponúkam šesťdesiat na ruku bez dane a bez problémov."
„Beriem! Kedy začíname?"
„Poviem ti."
„A... menšiu zálohu, prosím ťa!" „Na..."
Zdenko odišiel. Ani druhé si nedal. Peťo civel pred seba na stôl. Neveril vlastným očiam. Také šťastie!
Bolo tam pivo, cigarety, zapaľovač a dvestokorunová bankovka.

21. Kapitola

„Pane, prišiel pán staviteľ."
Rastislav sa nahol k stolovému telefónu, stlačil gombík a vzdychol.
„Že prosím."
Doutieral kord a zasunul ho na stenu do makety štítu v strede s vyobrazením erbu, z ktorého už trčalo päť iných všetkými smermi. Keď zasunul posledný, už ich bolo šesť a okamžite vytvorili symetrický obraz s tromi kordmi trčiacimi na každú stranu.
„To ste mi nepovedali, že ste zberateľ."
Zdenko stál uprostred kancelárie a kochal sa. Sám mal vzťah k starým veciam, občas ich búral a občas aj obdivoval a u nového zamestnávateľa toho bolo na obdivovanie neúrekom.
„Samé šable, kordy, pištole... toto je nádhera!"
„Henryho systém, opakovačka z roku tisícosemsto osemdesiatosem. Žiadna maketa, používaný kus. Rarita. Má vadu na ručnom vyhadzovači. Na celom svete ich je iba dvadsať kusov."
„Musia byť drahé..."
„Nie sú. Sú nepredajné."
„Aha! Perfektná. Takže... prečo som prišiel... ten bývalý majiteľ, Ernest Galas, ma skoro prizabil." „Počul som."
„Počul. To je dobre. A bol za mnou pracovník Mestského múzea, ktorý vykonáva archeologickú činnosť na hrade, vraj aby sme okamžite zastavili búracie práce, lebo lokalita nie je legislatívne vysporiadaná a búracie povolenie nie je platné."
„Viem."
„Viete. Mne ste však povedali, že všetko je v poriadku." „Je."
Rastislav nalial do dvoch obrovských napoleoniek a pohodlne sa posadil do rohu sedačky. Koža ubolene zavŕzgala. Rukou urobil gesto, ako keď Ludvík šestnásty prijímal vyslanca galejníkov.
Zdenko si sadol. Aj si tak pripadal. Za jeden týždeň toľko problémov... hotové galeje.
Ovoňal, ukázal mu, že na zdravie, a odpil. Zamľaskal a uznanlivo pokýval hlavou. Lepšie než rum u Valiky, to musel uznať.
„Rémy Martin sedemdesiatosem, dvanásť rokov v dreve... mimoriadne vydarený nápoj, bežne sa nepredáva, iba limitovaná séria... aby sme sa vrátili k podstate veci," Rastislav si utrel ústa a pre istotu ešte raz zodvihol pohár a dlho ho kontroloval proti svetlu. Nenašiel ani smietku a s uspokojením ho položil na stolík. Túto sekretárku zatiaľ ešte neprepustí. „Nič sa nedeje. Kopte ďalej. Nech je sutina vyvezená podľa plánu a nech už môžeme pokračovať. Zajtra ráno sa vám budú na stavbe hlásiť štyria noví robotníci. Nedávajte im montérky a nedávate im do rúk fúriky. Nech majú ruky voľné a postarajú sa, aby vás nikto neotravoval. K bráne privezte unimobunku, budú tam aj cez noc. Pochopili ste?"
Zdenko pokýval hlavou.
„Jasné, a..."
Zaspieval mobil.
Hééj hor sa, sveta proletári...
„Prepáčte, taká recesia... pozostatky ideológie robotníckej triedy," Zdenko chvatne vybral mobil a zasyčal, ale Rastislav iba pobavene mávol rukou.
Zdenko zbledol a Rastislav prestal mávať.
„Je mŕtvy? Stará? Ako stará, že starý človek, alebo stará v zemi? A kto to má vedieť, ja som tam? Kurva, chlapi, chvíľu vás nechám samých! Prikryť a nech o tom nikto nevie... už je neskoro!? Ako neskoro? Kto ho zavolal? Ju? Tam je žena? Boha... nič nerobte, už aj som tam!"
Bleskovo vypil.
„Niečo našli, musím sa vrátiť."

„Čo našli? Na mojom pozemku? Hádam by som o tom mal a mohol niečo vedieť, nie!?"
„Iste, ale ani ja nič neviem! Som tu s vami. Vraj nejaká mŕtvola a na potvoru tam bola nejaká puča z archeologického ústavu na kontrolu a všetko videla. Taká smola..."
„Aká smola, vy idiot! Veď som vás vyslovene upozornil na to, že kopeme v archeologicky záujmovom území a že pri výkopových a búracích prácach nesmie byť nikto prítomný! Dal som vám na to zvlášť financie, aby ste ich rozdelili robošom ako prémiu a aby držali hubu, keď niečo nájdu, a volali v prvom rade vás a mňa! A teraz mi idete tvrdiť, že je tam archeologická!? Odkiaľ? Kde sa tam, do riti, zobrala?!"
„Ani netuším..."
„Netušíte!!" v kútikoch úst podnikateľa sa objavila biela pena a Zdenko vytušil, že je zle.
„Ja tam radšej rýchlo utekám," chvatne vstal.
„Choďte vopred a všetko stopnite. Ja som tam o pol hodiny, nič nepodpisujte a s nikým nejednajte!" reval Rastislav a v nepríčetnom kŕči zvieral operadla kresla.
„Vykonám," pomýlil sa Zdenko, nezasalutoval, ale okamžite vybehol z kancelárie a trielil na stavenisko. Naposledy s ním tak jednal veliteľ roty, keď im pri sčítavaní chýbal jeden samopal a on ako výkoňák mal na starosti zbrojný sklad.
Rastislavovi chvíľu trvalo, kým sa dokázal pustiť operadla a vyťukať číslo.
„Vilo... oni niečo našli... okamžite poď sem a ideme to riešiť!"
„Ja mám prednášky."
„Ty...!!" zavyl Rastislav a hlas sa mu stratil.
„Len pokojne, prosím ťa, len pokojne, aby si nedostal záchvat. Pošlem na prednášku asistenta a o chvíľu som u teba. Len pokojne, prosím ťa!"
Rastislav prerušil hovor a chvíľu nepohnuto sedel v kresle. Potom sa pomaly, pomaličky postavil, zaťal zuby, až mu navreli svaly na sánkach, a z celej sily hodil mobil o stenu. Iba sa rozprskol, a to bolo málo. Vzal fľašu a ročník-neročník, zahnal sa a letela tiež. Až vtedy nazrela sekretárka.
„Vy... pad... níií!!"
Tak ho nechala samého. Ale vytočila číslo a tichučko prestrašene šepkala:
„Asi je to tu zas..."
„Už idem, všetko už viem, nech k nemu nikto nechodí, som tam o desať minút! Nech k nemu nikto nechodí! Už idem!"
A z kancelárie sa ozvalo zaračanie a rachot rozbíjajúceho sa skla.

22. Kapitola

Bola nedeľa a začínal sa apríl, mesiac, keď sa už stavitelia neboja betónovať a ani ťahať múry, lebo prízemné mrazíky neporušia tuhnúci betón ani maltu. Niektorí síce tvrdia, že betónovať sa dá až do mínus šesť stupňov, že betón sa zohreje sám teplom vznikajúcim pri hydratácii, teda teplom z chemickej reakcie medzi vodou a cementom, ale v takej zime stavbári betónujú iba debilným amatérom, čo sa o svoju stavbu nestarajú a spoľahnú sa na sľuby stavebného dozoru. Tí múdrejší kašlú na stavebné firmy a na ich moderné metódy a stavajú, až keď sa oteplí. Aspoň potom nemajú popraskané múry a nervy.
Rastislav bol múdrejší. Vlastne... kúpil si múdrejších, lebo jeho stavba ani trochu nezaujímala a všetko riešil cez bankové konto. Preto dal príkaz, aby koncom zimy vyčistili dvor a na jar strhli, čo sa strhnúť dalo, a aby sa už konečne rozbehli.
V apríli už stála hrubá stavba a tesári končili krov. Zdenko čakal pokrývačov a medzitým kopal jamu pre bazén a jazierko a kanál, lebo pozemkom mal pretekať umelý potok.
O čo lepšie sa mu darilo na stavbe domu, o to viac obdivoval novú partiu, čo Rastislav nasadil na rekonštrukciu chaty. Musel ich strašne vystrašiť. Chata už bola skoro hotová a Zdenko sa ani nečudoval, že je to tak, lebo keď sa v noci po robote zastavil na svojej niečo dorobiť, chlapi ešte veselo dreli a stavbu im zohrievali obrovské päťstokilowattové reflektory.
Podnikateľ chcel mať chatu evidentne skôr ako dom, asi to sľúbil manželke, alebo sa s niekým stavil.
Zdenkovi to bolo jedno, lebo na jeho stavbe išli podľa harmonogramu a domáci bol spokojný. Platil pravidelne a nikto nereptal. Všetko išlo ako po masle.
Až teraz...
Bola nedeľa a začínal sa apríl.
Zdenko sa zastavil u Valiky. Našťastie bol tam.
„Peťo, Boha! Že si tu!"
Ťažko dosadol. Ani si neobjednal, a podala mu jedno fľaškové.
„Poď, musíme vykopať ten prívodný kanál, zajtra prídu vodári, teraz mi telefonovali, že to prekladajú o týždeň skôr." „Je nedeľa..."
„Dám ti päťstovku a zožeň ešte jedného. Rozdelíte sa."
„Nikto tu nie je. O týždeň tu má byť tá výstava rely perfektných starých motokár a všetci robia na úprave parkoviska."
„Kurva... tak ideme my dvaja! Do zajtra to musí byť vykopané, lebo iná čata vodárov sa v takom časovom strese nedá zohnať a sme v prdeli s plánom! Ideš?!"
„Ja..."
„Šesťsto a sú iba tvoje, nemusíš sa deliť. Ja ti pomôžem vyvážať z jamy."
„Ale kúp aj bagetu a cigy, ja som švorc a určite tam stvrdneme do noci."
„Švorc! Boha! Vo štvrtok si bral!"
„A tata? Lieky a elektrina a vodné stočné a..."
„Ak si mu kúpil jeden balíček acylpirínu, tak si dám prepichnúť srdce!"
„Aby ti niekto nevyhovel, kúpil som mu dva balíčky takých žltých a tie ružové... oné... Bruben proti bolesti a obväzy, aby mu nemokvali rany, a..."
„Kašli na brufen, teraz pohni zadkom a poďme robiť!"
Išli. Ak horí, musí hasiť aj pán inžinier. Hasí s krompáčom a s lopatou v ruke, ale Zdenkovi to nikdy neprekážalo. Ruky mal zvyknuté na robotu a dlaň mocnú aspoň tak ako štvorprstý Peter.
„A... chcel som sa spýtať," začal Peter cestou, „ako to dopadlo s tou mŕtvolou? Prečo sme tak rýchlo pokračovali v stavbe, veď tu keď sa nájde mŕtvola, tak je stavba zastavená aspoň na tri roky?"
„Drž hubu, dobre? To nechaj radšej tak a nikde to nespomínaj! Nie je to naša vec, my sme platení za stavbu, to ostatné je vec domáceho!"

Tak držal hubu a kopal.

23. Kapitola

Krauz a Chosé dopili.
„No čo je!? Mám vám jednu švacnút? Alebo si dáte ešte jedno dobro volne."
„Jumbo, neblbni, máme od šéfa povolené iba dve."
„Čisté, alebo ze zásmažkú?"
„Čisté..."
„Tak ste už porušili príkazy nadrídzených tak či tak, tak jedno navyše vás nezabije a já vám napíšem omluvenku, keby volaco. Alenkááá... dve s vodku a mne to moje!"
„Choď do..."
„A dakuvat nemosíte, som zvyknutý. Za to mi povite, o čo ide." „Prečo?"
„Čo prečo, aby som vás nenabonzuval krajskému direktorovi."
„Ty sviňa, tak kvôli tebe minule fúkali na majetkovej kriminálke!?"
„Néé! To kvôli blbosti vašich nadrídzených! Ja som za celú moju tridsatročnú službu nezažil, aby jeden detektív mosel fúkat do trubičky! Kriminalista to bol za našich časóf chlap, kerý mal flákanie sa po lokáloch a zbieranie poznatkov od vagabundov dokonca v popise práce! Teraz vám tam šeckým už kone drbe! Dávajú fúkat aj kriminálke! Ste normálni?"
Krauz naprázdno poprežúval a radšej prehltol. Chosé mal ešte chvíľu strpenia.
„My? Jumbo, Krista, vidíš na nás, že by nám z toho kresťansko-demokraticko-amatérskeho ministra jebinkalo!? Nestačí, že jemu?"
„Šak preto! Asponže vraždári si zachovali chrbtovú kosť, ked už sa posrali šetci ostatní funkcionári..."
Alenka priniesla, nahla sa ponad stôl, porozkladala poháre a Chosé ju objal okolo pása a pobozkal na pupok.
„Konečne, ty debil... už som si myslela, že ti vyschli..." napravila si leukoplast na oku a išla si po robote.
„Čo jej je?"
„Vystrelilo jej šampanské a ten oný... plechový cibazol jej sekol do oka, ale nič moc, boli sme na pohotovosti a že sa to zahojí."
Chosé ľútostivo pokýval hlavou a sledujúc jej perfektnú postavu, vzďaľujúcu sa k pultu, si sťažka povzdychol.
„A ty si též debil! Mohol si ju mat už dávno pod čepcom, já nevím, na co čekáš?" zaochkal Jumbo a bez vyzvania sa napil.
„Jumbo, prosím ťa, mám dosť svojich starostí..."
Krauz sa uchechtol a radšej si priložil k ústam pohár, než by niečo vyzradil na kamaráta.
„A ty drž hubu!" pripil si s ním Chosé a tiež nečakal na štrngnutie.
„Voľačo mi ušlo?" skúsil Jumbo, lebo keď sa títo dvaja kamaráti na život a smrť štengrovali, vždy za tým niečo bolo.
Neodpovedal ani jeden, a tak skúsil opäť Jumbo. Vytrvalo ryl do Chosého.
„Teraz máš príležitosť, ty Johan! Vieš, ako sa dvorí jednookej babe? Néé!? Srdénko, tvoje krásne modré oko nemá páru..." a rozrehotal sa, až sa Alenka obzrela od pultu a hodila po nich očkom, že čo sa deje.
„Ale vráťme sa k tomu začátku... koho zabili?"
„Jumbo, nič moc. Nejaký stavebný podnikateľ. Nemá kontakty medzi podnikateľmi, ani vo vláde, ani v podsvetí..."
„Opakuješ sa, dvakrát za sebou spomínaš vládu," opravil Krauza parťák.
„...a ani nie je blonďavá moderátorka televíznych novín, takže o ňom nebudú v jednom kuse písať v novinách, takže v podstate sa nič nestalo. Zomrel iba obyčajný človek."
„Ale robíte na tom, né?"
„Jumbo, našťastie my máme v popise práce aj obyčajné vraždy, ergo... robíme."

„Boli sme sa pozrieť za Edom." „Je podezrelý?"
„V podstate áno, zo simulantstva a hypochondrie..." „Počúvaj, Richard, a bez tej tvojej večnej latinčiny by to nešlo?"
„Šlo, máme ťa pozdravovať a že sa teší na prvé chladené, čo si spolu dáme."
„Temu rozumím! Pekné od neho, též sa za ním chystám... ale s tú vraždu nemá nič, né?"
Chosého to prestalo baviť a skočil parťákovi do reči.
„Jumbo, robí si srandu, nevidíš? O vražde nič nevieme, ubehlo sotva pár hodín a Eda sme boli pozrieť fakt, ale aj k tomu nás nakopol Šaňo a Edo sa fakt teší na pivo, v tom Richard nekecal. A okrem toho..." pozrel na hodinky, „budú tri, poďme na fajrontovú poradu, lebo budú zúriť."
„Jakí ste dneska suchí, vajčáci, samá robota! Tam si prečítajte heslo týždňa," napomenul ich domáci a neurčito mávol k pultu.
Chosé sa nahol, aby videl, a nad výčapným pultom si prečítal jednu z Jumbových múdrostí, napísanú na veľkom zažltnutom papieri s obhorenými rohmi. Asi aby bolo každému jasné, že podľa tohto hesla sa riadili ľudia už v stredoveku. Na papieri stálo: Je lepšie váľať si šunky v malej krčme, než pracovať vo veľkej firme.
„Tá naša je maličká a krčmu máš obrovskú, takže na nás nič z toho neplatí," smutne skonštatoval Chosé a naozaj vstal na odchod.
„A Oto, jak je po pohrebe?" skúsil ich ešte zdržať Jumbo.
„Má dovolenku, ale asi dobre... chcem povedať, že to zvláda," opravil sa Krauz, lebo asi ťažko by sa Oto, po tom všetkom, čo si za posledného pol roka užil, mohol mať dobre.
Rozlúčili sa a radšej odišli, lebo zvedavec by sa mohol začať vypytovať na detaily a stvrdli by tam ďalšiu hodinu.
Porada o tretej sa nezačala.
„Chalani, čo ste po nočnej, choďte sa vyspať. Petra s partiou je ešte vonku a volala mi, že niečo majú a nestíhajú poradu, takže je zbytočné, aby som vás tu držal iba tak. Choďte domov a ráno príďte v plnej zbroji. Ja tu na nich počkám, keby horelo, večer vás ešte obvolám, ale dúfam, že to niečo dôležité, čo Petra má, vydrží do rána. Čaute."
Mayor ich rozpustil a Krauz s Chosém boli aj radi, že to dnes dopadlo takto. Po prebdenej noci sa im už poobede ťažko rozmýšľalo.
Na chodníku pred levmi si podali ruky. Krauz postrehol v Chosého očiach napätý výraz.
„Čo je?"
„Nííč..."
„Ak chceš ísť Jumbovi, tak nejdem! Mám toho plné zuby a idem si ľahnúť." „Aj ja."
„Tak o čo ide?" „O nič!"
„Si nejaký napätý." „Iba nevyspatý." „Ako povieš, tak čau!"
Rozišli sa. Krauz sa ešte obzrel. Chosé mieril do centra mesta, a nie k svojmu autu, takže asi ide riešiť dilemu Zdena verzus veľká Nina, pomyslel si Krauz a tešil sa do postele. Chosého pustil z hlavy.
Chosé jeho nie. Už to bolo na spadnutie, už mu to skoro povedal, ale tu na chodníku na to nebol vhodný čas ani miesto. Škoda, že s tým nezačal u Jumba, ale ten tlstý tchor si k nim prisadol tak rýchlo, že sa ani nestihli porozprávať.
Škoda, chcel mu to už povedať, ale akosi... okolnosti... a tak podobne, proste, stále to v sebe iba dusil, a to sa parťákovi nerobí. Parťák by mal vedieť všetko a rýchlo. Čím rýchlejšie, tým lepšie, keď išlo o ich deti.
Chosé sa bál, že niečo prepískol, preto na ňom Krauz postrehol napätie. Ale rozhodol sa, že zajtra mu to už určite povie.

24. Kapitola

Krauz prišiel domov a Sylvia ho privítala s prekvapeným výrazom v tvári.
„Prvý deň po vražde, a ty si doma ako úradník, o pol piatej?"
„Vyfasovala ju Petra s Filipom, tak nech sa snažia. Majú dosť ľudí."
„Hmm... a starých nepotrebných poslali domov, aby sa im tam neplietli pod nohy."
„Čo si šomreš?" zakričal na ňu z kúpelne. „Nííč, že dobre, že si doma!!" „Dám si sprchu a..." „Urobím ti posteľ!"
„Nie! Pozriem si telku, hádam len nepôjdem spať o piatej, čo si?"
Osprchoval sa a pohodlne sa uvelebil v obývačke na gauči. Pustil si športový kanál. Hrali basketbal. Modrí dali dva koše a bieli štyri. Viac nevidel, zaspal s ovládačkou na pupku skôr, než zistil, kto sú modrí a kto bieli. Sylvia niečo písala na počítači, a keď začula prvé zachrápanie, odišla do spálne a predsa mu len spravila posteľ. Videla, v akom nenormálnom uhle má zalomenú hlavu, a bolo jej jasné, že takto na gauči dlho nevydrží.
O pol hodiny sa hrdina strhol zo sna a celý rozlámaný sa odplazil do perín.
Zdalo sa mu, že ani poriadne nezaspal, a už ho niekto budí. Bola to Sylvia. Tvár mala ako v hororovom sne, bielu s vyvalenými očami. Richard nechápavo zavrčal a chvíľu mu trvalo, kým sa zorientoval.
„Tele... fón..." zastonala Sylvia a zatočila sa jej hlava. Musela si sadnúť na kraj postele.
Krauz si pošúchal tvár a nahol sa za mobilom. Nesvietil.
„Pevná."
„Čo ti je? Sylvia, stalo sa..." „Poď rýchlo!"
Prešiel do chodby a vzal si ovísajúce slúchadlo. „Krauz, prosím?"
„Dobrý večer, ešte raz prepáčte, že ruším, nechcela som vystrašiť vašu manželku, ale niekomu z rodiny musíme dať správu, to je predpis."
„Správu?"
„Tu je centrálny príjem Kramáre, pán Krauz, máte dcéru menom Sylvia Krauzová, narodená..."

25. Kapitola

Petra si zorganizovala robotu ako starý profík. Už dlho robila s Krauzom a už veľa prípadov spolu vyriešili, viac jej nebolo treba. Učila sa naozaj rýchlo. Jej testy boli stále vysoko pozitívne. Nie tehotenské, tie chodili po rozume jedine Filipovi. IQ testy. Prirodzený potenciál rozvinula a obohatila na policajnej akadémii, a hoci by sa toto tvrdenie niekomu zdalo paradoxné, u niektorých to bola naozaj pravda. U Petry určite, a sotva sa skončilo netradičné obedňajšie rozdelenie, chopila sa iniciatívy.
Dala dokopy pátraciu čaru. Okres a obvodné oddelenie požiadala o pomoc a všetci jej ochotne poslali chlapov v maskáčoch. Medzitým si z miestneho úradu dala odfaxovať fotokópiu z katastrálnej mapy s číslami okolitých pozemkov a s menami majiteľov záhrad. Úradníčka na miestnom úrade si vypočula jej požiadavku a oznámila jej, že do troch týždňov jej zašlú, čo žiada. Petra jej dala dve hodiny a úradníčka vyprskla smiechom. Určite ju to potom mrzelo. Petra zavolala starostovi a odcitovala mu znenie paragrafu zo zákona, ktorý hovoril o spolupráci štátnych orgánov a organizácií s políciou a škodoradostne sa spýtala: „Dúfam, že viete, o čom hovorím? Poznáte tento zákon, však?"
„Iste..."
„To som rada, inak by sme museli iniciovať preskúšanie a malú kontrolu na vašom úrade a zabezpečiť preškolenie."
„Nie, prosím vás!! Načo kontrolu, načo preskúšanie! My o tom samozrejme vieme! Možno že kolegyňa mala na mysli písomnú požiadavku, alebo ste si iba zle porozumeli... ale ja to zariadim! Dokedy ste hovorili, že to potrebujete?"
Petra sa znova škodoradostne usmiala. Aj Krauz by z nej mal radosť, takto vedel oďubávať možno pred desiatimi rokmi, dnes by ho Peťa určite tromfla.
„Do hodiny."
O štyridsaťosem minút jej fax vyplazil mená a adresy okolitých nájomníkov a vlastníkov záhrad a zistiť ich telefóny bola už iba rutina.
Petra sa na miesto činu dopravila peši. Posledných sto metrov. Tam niekde vyvrela voda z ich služobnej mrciny. Filipovi prikázala, aby cúvol až dole a zohnal vodu na doliatie a aby ju počkal pri cintoríne. Najlepšie na tom boli chalani z obvodného oddelenia, v rajóne ktorého sa vražda stala. Tí mali Ladu Nivu. Charošaja mašinka! Ani nevzdychla a vyviezla ich piatich aj s náradím na kopanie, keby bolo treba.
Chalani išli na Petre oči nechať. Tie nové vypasované rifle jej fakt sekli. Na miesta činu nechodila tak často ako Krauz s Chosém, a tak ju mnohí kolegovia z okresu videli prvý raz. Fakt príjemné spestrenie pracovného dňa. A ešte keď sa zohla nad kapotu a rozložila mapu... odrazu všetci chceli stáť za ňou, aby lepšie videli. Mapu.
Rozdelila si chlapov, vysvetlila im, čo hľadajú, a celé to nechala na starosti kolegovi z oddelenia vrážd. Ona zbehla do doliny za Filipom.
„Opravené?"
„Dolial som vodu, čo ja viem?" „Tak poďme!"
Najprv sa odviezli na miestny úrad. Lenivá úradníčka ju nezaujímala, chcela sa spoznať s úslužným starostom. „Víí... taj... te!" zajasal.
To asi ten odznak v Petrinej ruke. Chvíľu sa bála, že ju objíme. Filipovi ledabolo podal ruku a hneď sa predvádzal:
„Kávičku, čaj... alebo niečo výdatnejšie? Také červené ste ešte nepili."
„U nás je to teraz dosť prísne."
„Tak so sebou! Dám vám pripraviť pár fľaštičiek..."
Milučký pán.
„Netreba, prišli sme kvôli tej vražde." „Už som informovaný, chudák Zdenko, taký príjemný človek a úspešný podnikateľ... strašná tragédia!"

„To určite, ale okrem toho by ma zaujímalo aj toto," Petra položila na stôl modrý dvojhárok a vylovila z neho pár listov spojených spinkou. „Je to zmluva medzi miestnym úradom a nejakým podnikateľom poskytujúcim služby v oblasti elektroinštalácií a verejného osvetlenia a..."
Starosta podozrivo zbledol a oprel sa dozadu, pričom ruky pevne objali operadla mohutného koženého kresla.
„Za váš úrad je tu váš podpis a pečiatka a ten podnikateľ sa volá... volá... počkajte... tu to mám! Roman Weith! Poznáte ho?"
„No..."
„Ja nie, ale kolega ma informoval, že nejaký Roman Weith je švagor zavraždeného. To je menovec, alebo...?" „No..."
„A tá suma! Trinásť miliónov! Za kúsok chodníka osvetleného verejným oslepnením. Prepáčte, osvetlením. Slepá som asi ja, lebo pred chvíľou sme sa previezli po parkovisku pod hradom, ale žiadny nový chodník ani lampy sme nevideli, a tu sa jasne píše, kde má byť zákazka realizovaná."
„No..."
„A nakoniec. Nájdem u vás doklad o vypísaní verejnej súťaže na túto prácu?"
„No... viete..." už ho nechala dohovoriť, „ako by som vám to...?"
„Stručne a jasne, my máme pred sebou ešte celý vyšetrovací deň a..."
„V tom prípade by som si vás dovolil pozvať na obed do mojej... chcem povedať miestnej reštaurácie, tam to môžeme prebrať dopodrobna. Viete, niektoré otázky ohľadom riadenia obce a vypisovania verejnej súťaže sú také zložité a navzájom prepojené, že treba vysvetliť všetky okolnosti a širšie aspekty jednotlivých úkonov, čo pri neodbornom, povedal by som až laickom interpretovaní by mohlo viesť k mylnej domnienke, že sú netransparentné alebo robené narýchlo či neodborne, pričom opak je pravdou a..."
„Prepáčte, z toho viem tak akurát veľké guľové. Je to náš Weith, alebo nie?" „Je, ale..."
„Je to váš podpis, alebo, nie?"
„Je, ale..."
„Je to vyplatená zákazka, alebo nie?" „Je, ale..."
„Je tam prázdne miesto namiesto chodníka a lámp, alebo nie?" „Je, ale..."
„Je to podvod, alebo nie?"
„Je, ale... vlastne nie! Čo to trepem, nie! Jasné, že nie! Úplne ste ma zblbli... to robia asi tie vaše vlasy, máte prekrásne vlasy, slečna a..." hlas mu úplne znežnel.
„Tak to by bolo asi všetko!" uťal mu slovo naštvaný Filip. Že sa tu kradne, mu ani tak neprekážalo, ale v jeho prítomnosti Petru nikto baliť nebude!
„Ešte jedna otázočka a už vás nebudeme zdržovať. Moji kolegovia už s pánom Weithom hovorili, nie síce o tejto zmluve, ale o okolnostiach nálezu mŕtvoly, lebo neviem, či viete, práve on so sestrou našli Zdenka Vámošiho."
„Viem."
„Viete, takže... on uviedol, že v sobotu bol v Hainburgu kupovať cigarety a potom bol až do noci v nejakej miestnej krčme. Viete, kam chodil na pivo?"
„V tomto vám môžem pomôcť celkom presne, stretli sme sa v sobotu u Jarky, on to má pár metrov domov a ja tiež. Prišiel okolo ôsmej večer a sedeli sme až do polnoci..."
„Áále, aké máme šťastie! Ja som si myslela, že nám iba poviete, kam chodí, a budeme to musieť prácne preverovať, a ajhľa! Vy mu priamo potvrdíte aj alibi, že bol s vami!"
„To... som nemal?"
„Mali! Ak je to pravda, tak mali! Stopercentne si pamätáte, že to bolo v sobotu?"
„Určite, veď sú to dva dni. V piatok som bol na oslave u starostu v Biskupiciach, v sobotu s Romanom u Jarky a v nedeľu, teda včera, som bol vo vajnorskom kultúrnom stredisku na pozvanie miestneho predsedu družstva podielnikov..."
„Náročná funkcia, taký starosta obce, ako tak počúvam."
„No, ono to iba tak znie. V skutočnosti ide o obchodné rokovania a manažovanie..."
„Isto! Veľmi náročné! Ale s Weithom ste boli v sobotu, to je isté, áno?"

„Áno."
„Vy ste tam boli prvý, alebo on, alebo..."
„Ja som tam už bol o pol ôsmej a on prišiel asi o ôsmej."
„Boli ste dohodnutí?"
„Nie, iba náhoda."
„A o čom ste hovorili?"
„Prepáčte?"
„Či ste niečo preberali obchodne, alebo..."
„Ani nie, iba bežné problémy. Zastavilo sa pri nás tisíc ľudí a každý si dal pohárik, a tak... iba náhoda, nič dohodnuté."
„Takže by sme našli aj tisíc svedkov, ktorí by to dosvedčili, však?"
„Určite, stačí sa opýtať u Jarky."
„A... to je kde?"
„Oproti futbalovému ihrisku, asi päťdesiat metrov. Oficiálne je to cukráreň Eden, ale aj čapuje a nalieva... má najlepšiu Plzeň široko-ďaleko... ak chcete, môžeme sa tam zastaviť."
„Nie, ďakujeme. Kolega?" Petra pozrela na Filipa, či sa ešte nechce na niečo spýtať.
„Nie."
„Tak ďakujeme za vašu ochotu a... je dosť možné, že sa ešte uvidíme."
Starosta toporne vstal.
„No... počkajte! Ako to myslíte? Ja... to s tým obedom berte ako hotovú vec, choďte si vyšetrovať, koľko chcete, a o drahej vás tu rád uvidím, ukážem vám..."
„Motýle..." zastonala Petra.
„Nie... alebo ako chcete, ale určite historicky zaujímavú časť obce a samozrejme naše najlepšie reštauračné zariadenie pod hradom, hotel so štyrmi hviezdičkami."
Podali si ruky.
„Nie, ďakujeme."
„Tak to vínko... ste autom, predpokladám?" „Sme."
„Dám príkaz môjmu zástupcovi... dve-tri basy do kufra."
„Ani fľaštičky, ani basy, ani cisterny. Ďakujeme. Ale... to s tou loďou a cigaretami by ma zaujímalo, čo je to za finta?"
„Žiadna finta, na lodi je priestor voľného predaja, cigarety tam vyjdú o tridsať percent lacnejšie a každý si môže kúpiť tri kartóny na osobu a aj nejakú fľaštičku či voňavku."
„Takže kašlať na Hainburg a jeho pamätihodnosti."
„Asi tak."
„A kedy to jazdí?"
Starosta pozrel na hodinky.
„Rannú ste už zmeškali, tá ide o deviatej. Poobedná ide o tretej. V sobotu a nedeľu sú intervaly o hodinu dlhšie."
„Teraz to už bude naozaj všetko. Dovi!"
„Ešte ja," osmelil sa aj Filip, „ten zavraždený Zdenko mal stavebnú firmu... staval aj pre vás ako pre obec?"
„Nie."
„Takže žiadne zmluvy už u neho doma nenájdeme?" „Určite nie."
„A viete, kde teraz staval?"
„No... nejaké domy mal rozrobené v meste a na jar začal stavať tu kúsok, na pozemku Ernesta Galasa, poďte, ukážem vám kde."
„Netreba, tu máme katastrálnu mapu, stačí, keď nám to ukážete na nej."
Ukázal.
„Fakt nič nechcete... aspoň mesačný voľný lístok na hrad..."
Veľmi milučký pán.

26. Kapitola

Krauz chvíľu nechápal. Dátum narodenia sa mu zdal povedomý.
„Kramáre? Ako... nemocnica?"
„Presne. Centrálny príjem. Bolo by dobré, keby ste sem prišli osobne, už sme volali políciu a..." „Moment! Moment! Políciu? A načo?" „Vaša dcéra..."
„Ako viete, že je to moja dcéra a... čo sa vlastne stalo?"
„Ak to nie je vaša dcéra, tak potom nám priviezli asi osemnásťročné dievča, ktoré malo doklady vašej dcéry vo vrecku bundy. Je predávkovaná a je v bezvedomí. Lekár z ára nám dal príkaz, aby sme vás okamžite volali a aby ste prišli osobne. Je to vážne."
„Ako vyzerala?"
„Veľmi vážne..."
„Myslím... popis!"
„Neviem, ja som si ju ani nevšimla, videla som ju, iba ako ju vykladali zo sanitky, bola intubovaná, a tak som toho veľa nevidela, prepáčte."
„Predávk... ja nerozumiem, ako predávkovaná?"
„Viete, najlepšie bude, ak sa porozprávate priamo s lekárom. To sa nám občas stáva. Rodičia vôbec netušia, čo ich deti robia po večeroch a..."
„Prosím vás! Ušetrite ma týchto rečí! Ani neviete, koho vám priviezli, a ani netušíte, s kým hovoríte, takže... ale ja idem! Už aj idem, v každom prípade sa to musí vyšetriť! Kam mám prísť?"
„Krám…"
„Už viem, už ste mi to hovorili, prepáčte! Tak ja už letím!"
Krauz položil. Civel do zrkadla na stene pred sebou. Civel tam celý čas, ale až teraz sa zbadal. Iba tak v boxerkách s vyvaleným pupkom si pripadal ako neinformovaný idiot na plese informatikou Odzadu zacítil dotyk na ramene.
„Však nie ona..."
„Počkaj... prosím ťa, chvíľočku..."
Nežne jej zložil ruku z ramena a zašiel do kúpeľne. Jedine studená voda mohla odohnať čiernu dieru, čo sa pred ním otvorila. Pustil si ľadovú a nabral si plné dlane. Vyrážalo mu dych a scvrkávala sa mu tvár, ale naberal si stále a ponáral sa do nej a rozotieral si ju po lícach a aj po sluchách. Fučal a aj sa napil. Na sprchu nemal čas, tak sa iba tak ošpliechal a s uterákom na hrudi chcel vybehnúť.
Vošla skôr a zatlačila ho k vani. „Telefón..."
Mierne ju odstrčil a nabral smer do chodby.
„Tu... mobil..." a podala mu ho. Vtedy znova zapípal.
Krauz pozrel na meno volajúceho.
„No?!" zreval.
„Rišo!! Mne... volali z nemocnice! Že Nina... je v bezvedomí!"
„Ty...!!" Krauz privrel oči.
„Čo mám robiť? Vraj... predávkovaná... čo mám..."
„Vyhni sa mi!"
Ticho. Iba na seba fučali.
„Aj... tebe...?" znelo to veľmi opatrne. Veľmi smutne. Veľmi dúfal, že jemu nie. „Aj!"
„Ja ju zabijem!!" vyhŕklo z Chosého.
„Neviem koho, neviem kde a ani neviem kedy, ale jedno viem určite, sadaj do tej tvojej plechovej mrciny a švihaj na centrálny príjem. Ja som tam o pätnásť minút. Tam sa dohodneme!!"
Krauz odbehol do spálne a rýchlo sa obliekal. Sylvia stála vo dverách a nič nechápala. Sledovala ho, ako poskakuje s jednou ponožkou na pol chodidle a ako sa zároveň snaží zapnúť si košeľu.
Vedela, čo je to predávkovaná, ale zatiaľ to počula iba z televízie a párkrát o tom čítala. Ešte nikdy jej to nepovedala sestrička z Kramárov do telefónu. Takému oznamu

nerozumie žiadna matka.
Obliekol sa a ostal stáť pred ňou. Ani si neuvedomila, že nemôže vyjsť, pokiaľ stojí vo dverách. Kúsok sa uhla.
„Gombíky."
Zohol sa. Zbytočne. Na rifliach mal zips. „Na košeli."
Znova sa rozopol. Tentoraz začal spodným gombíkom do spodnej dierky.
Zacúvala do kuchyne.
„Dám ti so sebou?"
„Načo, veď nejdem do roboty?!"
Ale potom si uvedomil, že ani nevie kam.
„Jednu fašírku a chleba."
Z chladničky si pribalil plechovicu bažanta.
Až teraz pozrel na hodiny na stene. Pohľad na takú normálnu a bežnú vec ho vrátil zo stresu do normálu. Pol deviatej. Oprel sa o drez.
„Klídek... káámo... len pokojne..." konečne si vydýchol a zhlboka sa nadýchol. Mal pocit, že prvý raz od telefonátu z nemocnice.
„Tak... klíídek..." poradil sám sebe.
Pustil sa drezu a objal manželku. Potom si spomenul: „A kde je Laura?"
„Spí."
Odstrčil ju a nacvičeným pohybom nehlučne otvoril dvere na detskej izbe. Laura spala. Pre istotu vošiel a skontroloval aj druhú posteľ. Bola naozaj prázdna.
Vyšiel a opäť ju objal. Sylvia sa triasla. Už to začínalo účinkovať. Prvotný stres sa vytrácal a nastupovalo obyčajné zdesenie.
„Vydrž. Idem. Ozvem sa," šepkal jej do vlasov.
„Richard..." pustila ho, ale nechty na košeli zaškrípali, akoby ju mal plechovú, „prosím ťa... zavolaj mi..."
„Hneď ako tam prídem... len ťa prosím, vydrž a nič nerob. Nikam nevolaj a na žiadne telefonáty neodpovedaj. Ak by ešte niekto telefonoval tebe, okamžite mi zavolaj, povieš mi, kto to je, a dohodneme sa, ako ďalej, dobre? Sama nič nepodnikaj a never nikomu, kto by sa ti predstavil ako môj kamarát, alebo nadriadený alebo ktokoľvek. Ľudia sú svine a novinári obzvlášť. A aj iní škodoradostní hajzli. Voláme si, zlatíčko!"
„Choď už a... zavolaj mi... preboha ťa prosím... že jej nič nie je..."
Dole v aute skôr než naštartoval, si skontroloval zásobník v pištoli a vrazil ju späť do puzdra na opasku. Nespravil to už roky. Už roky sa nechystal strieľať na človeka.
Dnes by to spravil.
„Ja ho asi zabijem," zašomral, úplne zbytočne si nastavil spätné zrkadielko, lebo nastavené bolo, a vyrazil do nemocnice.

27. Kapitola

Petra s Filipom sa odviezli pár kilometrov na okres a z evidencie občianskych preukazov si vybrali kartu Romana Weitha. Prefotili ju a fotografiu si dali zväčšiť. Vrátili sa na mólo a zistili, že poobedná loď je už pripravená. Dalo sa to zistiť dosť ťažko, ale boli to dobrí detektívi. Pred mólom stál asi dvestometrový rad ľudí v dvojiciach aj trojiciach.
„Polícia," skúsila Petra a ukázala odznak.
Chlapíka blokujúceho prístup na lávku k mólu ani nehlo.
„Aj my sceme len cigaretle."
„My nechceme cigarety, sme tu služobne."
Zasmialo sa viac ľudí, než by si prial autor Človečiny Radošinského naivného divadla na premiére.
„Mohli by ste ustúpiť, pane!? Som dôstojnícka kriminálnej polície a v služobnej záležitosti sa potrebujem dostať na loď. O pár minút sa budem vracať a uvidíte, že nemám žiadne cigarety ani nič, kvôli čomu ste tu vy!"
Ani sa nehol a tušiac podporu slušných bohabojných spoluobčanov sa jej otočil chrbtom, aby ešte viac zavádzal.
Slušná bohabojná korpulentná manželka svojho muža ešte podporila.
„Fero, bohajehotam, any sa nehny! Už tu stojíme jak frčiny dve hodziny a takýto ze služobákem nás budú predbíhat!? Nepusci ich a hotovo, néé!?"
A všetci boli zajedno.
Dvaja väčší vykročili z davu a dav čakal iba na to. „Ľudia, ja chcem iba..."
Petra ani nedokončila, jeden chlap do nej sotil a vletela na Filipa.
„Aj fízli tu stoja v radze! Ze služobákem si tu môžeš akurát tak utret rit! Postaf sa do radu, puča zelená! Otevrite už dverá, telce lodnícke, nech si nakúpime!" kričali slovenskí turisti a dav sa nebezpečne zavlnil.
„V mene zák..." zapípal Filip Kiss.
„Drž hubu!" poradila mu Petra a triezvo zhodnotiac situáciu ho zdrapia za rukáv a odpochodovali k zaparkovanému služobnému autu.
„Au..." povedala Petra, keď Filip zahol za roh skaly a zastal na parkovisku. Petra si v spätnom zrkadielku kontrolovala drganec na líci. Ten debil mal prstene a dva šrámy jej začali puchnúť a červenať.
„Zavolám posily, Peťka..."
„A rehotať sa nám budú až v Kútoch! Ty si nepostrehol, že je tu samá sediac, ochotná ťa prizabiť za kartón cigariet?! Serieme na nich a odchádzame urazení."
„Alebo aj tak," súhlasil parťák.
Odišli naozaj urazení, lebo turistika na Slovensku naberala naozaj ľudské rozmery.

28. Kapitola

Asi letel, lebo Chosé to mal dvakrát ďalej ako Krauz. Napriek tomu sa skoro zrazili pri rampe. „Len sanitky, páni..."
„A polícia," upozornil Krauz vrátnika a ukázal mu odznak.
„A polícia, ale nie dlho, dnes sa to akosi rozbieha, aby ste zbytočne nezaberali na parkovisku miesto. Už tam mám tri príjmy z havarovaného autobusu, jeden vyskočený z okna, dve feťáčky, podrezané žily, a teraz polícia a nikto neodchádza, akosi sa mi prepína horné parkovisko pri centrálnom príjme, takže..."
„My hneď vypadneme. Ten za mnou je tiež policajt a ideme v tej istej záležitosti, takže ho pustite, prosím."
Ani sa nepozdravili. Odstavili to vedľa seba kúsok bokom, aby fakt nezavadzali, lebo ani náhodou nehodlali vypadnúť hneď. Kráčali bok po boku a ani necekli. Prvý sa k okienku naklonil Krauz.
„Dobrý večer, Krauz, volali mi z centrálneho príjmu asi pred štvrť hodinou..."
„Tie podrezané žily?"
„Ani nie, vraj predávkovanie."
„Tak to sú tie dve dievčatká, chúďence... tak na tretie, doktor Vacek."
Išli na tretie. Išli po schodoch. A išli ako dve múmie. Vyhral Chosé.
„Jozef Fischer, mám tu vraj... dcéru..." zašepkal do reproduktora.
„To asi ťažko, pane." Krauz ho odsotil.
„Buď Nina Pechová, alebo... alebo..." akosi to nešlo z hrdla, „Sylvia Krauzová, predávkovanie."
„Tak to áno, počkajte, zavolám pána doktora!"
Bzučiak ich zatiaľ pustil iba do chodby. Vyšla sestrička s rúškou na tvári a bez slova im ukázala na lavicu v rohu. Okamžite zmizla vo dverách s mliečnym sklom. Sadli si bez reptania.
Krauz pozrel na hodinky. O desať deväť. Niektoré autá jazdia naozaj rýchlo, aj keď sú staré. Aj keď ich šoférujú starí fotri. Zvlášť ak sú to starí vystrašení fotri.
Krauzovi zapípal mobil.
„Sylvinka... sedíme v chodbe a čakáme na lekára... nie, nič nevieme... nie, bol by tu pohyb a rozruch, asi je to v pohode, prepáč, ja viem, idiotský výraz, moja chyba... áno, sme tu obaja, je tu aj on... určite, hneď ti volám, vydrž, srdiečko."
Dvere znova zabzučali a opatrne vošli dvaja seržanti v uniformách. Skúsili prejsť ďalej okolo dvoch strhaných starcov na lavičke.
„Hej!"
Starci vstali a chalani na nich podozrievavo zazreli.
„Poďte sem," obaja zalovili v sakách a ukázali im služobáky. Všetkým sa uľavilo.
„Máme zistiť, čo sa deje a či sú to vaše... poslal nás Igor, tedáá... major Korch..." habkali, lebo situácia to bola ozaj ošemetná.
„Máš na neho mobil?"
„Nóó..." chalan vytiahol mobil oveľa rýchlejšie než pištoľ na previerkach zo streleckej prípravy a vyťukal číslo. „Nech sa páči... mám ešte šesťdesiat neprevolaných minút a nemám kde, kočka sa na mňa vykašlala a... vlastne, to je moja vec, nemám kde, tak pokojne hovorte," a podal mu svoj mobil.
„Díky... Igor? Richard. Som v nemocnici, nikto s nami zatiaľ nehovoril, nič nevieme, tak nás skús informovať aspoň ty."
„Netreba takto, to je zbytočné. Bol som na oddelení na kontrole a čakal som iba, kedy mi chlapci zavolajú. Idem za vami, som tam o chvíľu, čau."
Krauz podal kolegovi mobil a slušne poďakoval.
„Díky, že ide sem."
Potlačili sa. Na lavičke už sedeli štyri policajné lastovičky.

29. Kapitola

„Tak sa pozrieme na ten pozemok, kde mal poškodený stavať." „To som chcela aj ja."
„Tak vidíš, ako spolu ladíme, už aj rozmýšľame rovnako."
„Filipko, len jazdi opatrne, dva šrámy mi stačia." „Zastavím niekde a vypýtam ľad, Peťka?" „Nie."
„A keby som ti to olízal? To je dezinfekcia..."
„Nelíž, chlapče, len ťa prosím, nelíž! Aj tak som niekde čítala, že na improvizovanú dezinfekciu je najlepší moč, nie sliny."
„Tak zastavím tam za tými kríkmi..." „Vlastný moč!"
„To nevadí! Tak zájdem hlbšie a nebudem sa pozerať." „A ako si tak asi oštím líce, há?"
„Tak vidíš, že ma nakoniec potrebuješ. Spravíme to takto, čupneme si, ja nastavím dlane a urobím takú misku..." „A kde mám záruku, že palce nebudeš mať vztýčené?" „Nóó..."
„Tak vidíš, ty perverzák! Myslíš občas aj na niečo iné!?"
„Jáá!? Kto začal s tým močením?"
„Dóóbre... náhodou ja. Tak nie si perverzák, si záchranca, a ešte k tomu perfektný, ale bacha na cestu! Zahni sem... nie sem, tam... tretí pozemok napravo... tu zastav!"
Petra skonfrontovala ich polohu s mapou. Všetko sedelo. Vystúpili a rozhliadli sa. Pekný rad starých domov. Tri voľné miesta po troch zbúraných im pripadali ako tri vytlčené zuby v úsmeve operného speváka. Pozemky boli od ulice oddelené vysokým plotom z vlnitého pechu. Nikto nemá rád čumilov, ani ľudia stavajúci si za posledné úspory malé domčeky v historickej časti dediny. Zamierili k improvizovaným dverám v strednom plote. Namiesto kľučky iba reťaz, tak zabúchali.
Pes bol vynikajúco vycvičený. Aby si nevyplašil večeru, nestekal, až pokým sa im neocitol zoči-voči. Potom bol ako besný. Našťastie sa zmietal na silnom koženom remeni, ktoré držalo mocné svalnaté rameno. A rameno bolo našťastie prirastené k mocnému bezkrkému telu, inak by sa rotvajler naozaj schuti navečeral. Sliny mu už z papule tiekli prúdom.
„Toto je súkromný pozemok, nemáte tu čo robiť!" pozdravil milý človek so psíkom a trochu mu povolil, aby sa postavil na zadné a ostal visieť na remeni.
„Kriminálna polícia, mohli by ste upokojiť toho psa?" usmiala sa Petra a odhrnula si bundu, aby chlapíkovi ukázala, čo má ona na remeni.
Psovi Glock tridsaťšesť s priemerom hlavne jedenásť milimetrov nič nehovoril, ale muž asi ten model poznal, lebo trhol remeňom a zasyčal k nohe! Pes prestal a poslušne si sadol k pánovi. Vyzerali ako čierne dvojičky. Muž mal oblečené černáky, chýbal iba nápis Polícia na chrbte a ľavom náprsnom vrecku, a obuté mal vysoké čierne vojenské baganče. Na hlave mal čiernu šiltovku. Pes mal oblečený čierny kožuch a bol bosý. Ani šiltovku nevyfasoval.
„Prajete si?" znelo to o poznanie milšie, ale od milého to malo ešte veľmi ďaleko.
„Hľadáme stavbyvedúceho alebo majiteľa tejto novostavby," začala Petra.
„Ani jeden, ani druhý tu nie sú."
„Môžeme sa pozrieť za plot?"
„Prečo?"
„Vyšetrujeme jeden závažný prípad a stopa nás priviedla až sem..."
„A ten závažný prípad sa stal tu na stavbe?" „To nie, ale..."
„Tak potom platí, čo som povedal. Toto je súkromný pozemok."
„A my sme štátom platená polícia!" Muž zvraštil čelo. Tak trochu aj Filip. „A... to ako súvisí, slečna?" spýtal sa čierny. „To neviem, ale v každom prípade máme právo prezrieť všetko, čo..." sa nám zachce, mala na jazyku, ale akosi sa jej to nepozdávalo, tak to zmenila, „čo s trestným činom súvisí."
„Máte, ak máte povolenie. Máte povolenie?"
Petra sa nebadane usmiala. Mala ho tam, kde ho chcela mať. Vyhrážať sa povolením a prokurátorom ju Krauz naučil ešte úplne na začiatku jej kariéry.

„To je najmenej. Ak vám iba to chýba ku šťastiu, kolega tu ostane strážiť, aby zo stavby nikto nezdrhol, a ja idem za prokurátorom. O pol hodiny som späť aj s povolením a s celým komandom a rozhádžeme to tu tak dôkladne, že môžete začať stavať znova od pivnice."
„V poriadku," pokojne prikývol muž, urobil ukážkový čelom vzad a chcel vojsť. Pes bez mihnutia oka vykonal cvik spolu s ním a prestal si votrelcov všímať.
„Moment! Ešte sme neskončili!"
„Nie? Ja že idete za tým prokurátorom."
Petra zovrela pery.
„Dáma," obrátil sa v bráničke a dokonca sa aj milo usmial, „aby bolo jasné... mám u polície bracha, kým vybavíte niečo na prokuratúre, táto stavba už bude tiež patriť k historicky významným dominantám podhradia, a čo sa toho stráženia týka, nech kolega stráži, koľko sa mu zachce, aspoň si s pokojným svedomím hodím šlofíka. Ale neviem, ako chcete zabrániť slobodným občanom tohto štátu, aby sa voľne pohybovali sem a tam cez túto bráničku, navyše občanom, ktorí si tu v potu tváre zarábajú na chlieb. Alebo máte na niektorého z našich robotníkov zatykač, alebo je aspoň dôvodne podozrivý z toho vášho... zááávažného prípadu? Nie? Tak..." a zakýval im dlaňou, ako to robievajú cisári, keď zdravia pospolitý ľud.
Bránička sa zavrela a reťaz zaštrngotala.
„Zavolám posily," rozhodol Filip.
„Kurva! Dneska sa nám teda darí, kámo!" nespoločenský zasyčala Petra. „Najprv sa nás pokúšajú podplatiť vínom, potom nás nepustia na loď, potom nás skoro zožerie pes, potom nám zaplesknú bránku rovno pred nosom... už len aby nám nejaké decká prepichli pneumatiky a ošťali kľučky na aute, a sme kompletní..."
„Vidíš, zase si pri tom močení, a ja že som perverzák!"
Zdrapia ho za rukáv a odviedla si ho do auta. „Cúvni tam na koniec ulice za tú dodávku, zavolám šéfovi."
Filip cúvol a vypol motor.
„Petra, a keby sme to obišli a zozadu preskočili plot?"
„Filipko! Nejdeme zatýkať nebezpečného zločinca, lebo, ako správne poznamenal ten čierny pán s premúdreným brachom, naozaj nemáme zatykač ani dôvodné podozrenie! Chceme sa iba porozprávať s majiteľom a so stavbyvedúcim, a k tým sa naozaj nemusíme plížiť vysokou trávou odzadu, kapíšto!?"
„Uhm..."
Petra vybrala mobil. Upútal ju pohyb pred bráničkou, a tak ho schovala v dlani a prikrčila sa. Drgla aj do kolegu, bradou ukázala k bráničke, a stiahla ho za rukáv nižšie, aby nevytŕčal spoza volantu. Bránička sa otvorila, muž v montérkach vyzrel na ulicu, poobzeral sa a potom vytlačil zo stavby motorku. Naštartoval a ufujazdil. Bránička sa za ním okamžite zavrela.
Motorka bola stará a predný blatník mala natretý na modro. A niečo mala napísané tou istou farbou na boku pod sedadlom. Petra na tú vzdialenosť nestihla prečítať čo.
„Za ním?" Filip bol dnes odhodlaný si svoj služobný plat naozaj zaslúžiť. Ak inak nie, aspoň by ho zrazil.
„Nie," uvažovala pomaly Petra, „asi nie, montérky a stará motorka... fakt nemusíme prenasledovať každého murára."
Petra zatelefonovala Mayorovi a vysvetlila mu, že širšia ohliadka miesta činu sa ešte robí a všetci hľadajú vražedné nástroje a oni s Filipom pátrajú po horúcej stope a bude to trvať možno až do večera, tak nech nezdržuje ostatných a nech na nich nečakajú. Všetko si povedia ráno na rozdelení.
„A máte niečo? Vysnorili ste niečo podozrivé?"
„No... uvidíme, nechcem predbiehať."
Mayor ju pochválil a zaželal veľa zdaru na love a vraždárom tlmočil jej odkaz a pustil ich domov, lebo zatiaľ fakt nič poriadne na preverovanie nemali.
Tak sa Krauz dostal o piatej do postele a o deviatej už bol v nemocnici.

30. Kapitola

Krauzovi sa uľavilo. Bol to starý a strhaný doktor. Oveľa strhanejší než dvaja policajti, čo si ho prišli vypočuť. Bol taký strhaný, až vzbudzoval dôveru. Posadil si ich do kancelárie, prehrabal si bielu bradu zažltnutú okolo úst a normálne si nalial poldeci.
„Ste v službe?"
„Odkiaľ...?"
„Je toho už plná nemocnica. Dve nadrogované dcéry dvoch policajtov z kriminálky. Ale kto to sem priniesol, som nezisťoval, mám tu dôležitejšiu prácu."
„Iste, prepáčte."
„Tak ste?"
„Nie..."
Bez opýtania pred nich postavil poháriky a nalial. Okamžite si všetci traja zapálili cigarety.
„Ale aj tak by som vás odkopal, že ste z oddelenia vrážd."
„Ako?"
„Lengyel je môj dobrý kamarát. O detektívovi Krauzovi a Fischerovi som už počul. Pri pive."
„Dlhšiu dobu ho teraz neuvidíte... za vyzradenie služobného tajomstva mu dáme tak osem, možno desať rokov."
„Som rád,.že vás neopúšťa humor. Budete ho potrebovať."
„Je to... vážne?" vrátili sa do reálu.
„Už nie, ale bolo. Ešte tak polhodinu, možno hodinu, a bolo by to kritické. Spravili sme drogový skríning z moču a hladinu alkoholu z krvi a už sme získali aj parametre vnútorného prostredia. Asi o hodinu budeme mať kompletné výsledky. Nateraz im tečie infúzia, forsírovaná diuréza. Dostanú veľké množstvo tekutín, aby sa toxíny vyplavovali močom. Stav je stabilizovaný, ale hovoriť s nimi nemôžete, ešte sa úplne neprebrali."
„Čo sa im stalo?"
„Otrava alkoholom a ešte niečím. Labáky budeme mať asi až o hodinu, ako som už povedal, ale dnes tie decká zoženú na ulici prakticky všetko. Heroín, kokaín, extázu... tabletky, prášok, fajčivo... sortiment je pestrý. Čo v sebe majú, zistíme aj sami, ale ako sa k tomu dostali, sa asi najlepšie dozviete od nich vy, ale až ráno."
„Otrava!?"
„Presne tak."
„Alko..." Krauz zagánil na pohárik. „Nemusíte, ak nechcete."
Ale chceli všetci traja a dvaja to aj nutne potrebovali. Vlastne... traja.
„Bezprostredné ohrozenie života už pominulo?"
„Už áno. Ak by nastala kardiopulmonálna dekompenzácia, vieme, ako postupovať. Inými slovami, sme pripravení aj na zástavu srdca či zlyhanie dýchania, ale v tomto prípade sme už za vodou, už nič také nehrozí. Viem to odhadnúť, už som to párkrát za tých tridsaťosem rokov robil, verte mi. Jediné, čo môže celú vec skomplikovať, je kvalita, či presnejšie nekvalita toho, čo do seba dostali. Pouliční šmelinári dnes miešajú naozaj nebezpečné svinstvo. Môže dôjsť k poškodeniu pečene či obličiek, alebo k druhotným poškodeniam, ktoré sa môžu prejaviť až po čase, ale to budeme riešiť až potom, ak by k tomu došlo. Po zistení presných výsledkov z laboratória môžeme nasadiť účinné antidotá, priamo intravenózne, tie vyviažu a neutralizujú zvyšky toxínu v krvi. Momentálne sme urobili, čo sa dalo. A... teraz by ste mali vy."
„My? Treba dať krv, alebo..."
„Nie. Ani krv, ani obličku od vás zatiaľ nechcem. Stačilo by nájsť to hovädo, čo deťom predáva také svinstvo, a ja by som mohol cez nočnú pozerať telku a vy spokojne spať, čo vy na to?"
, Prikývli. Tu výhovorky, že oni sú páni vraždári a drogy si robí protidrogová jednotka, neobstojí, a obaja to vedeli.

„Okrem toho... závislosť vzniká aj po prvom požití, mali by ste na ne dávať určitý čas pozor. Určite sa k tomu nesmú dostať v najbližších týždňoch po prepustení."
„Že týždňoch... v najbližších troch životoch!" „A tiež rátajte s tým, že im odporučíme protidrogovú ambulantnú poradňu, a ak bude treba, aj liečbu." „Kriste..."
„A to nie je všetko, bežne v takýchto prípadoch informujeme aj políciu, a tá už teda vie narobiť hanbu v škole a v baraku... ale túto časť prednášky asi vynecháme, to zvládnete aj sami, však?"
„Pokúsime sa."
„A na záver to najdôležitejšie, nie aby ste im polámali kosti, sotva prekročia prah detskej izby. To majú naštvaní tatkovia občas vo zvyku. Ak vám povedia, kde a ako sa k tomu dostali, skúste svoju energiu vybiť skôr týmto smerom. Oproti iným otcom máte tú výhodu, že viete, ako na to. Decká to po prvý raz urobia väčšinou zo zvedavosti a jedna skúsenosť, zvlášť takáto, im stačí na celý život. Bežne je to tak. Jedine zlé sociálne zázemie ich potom privedie k recidíve, ale to u vás nepredpokladám, takže, ako sa hovorí, klídek a nohy v teple. Majte na pamäti, že aj ony budú z toho vystrašené, a keď si uvedomia celý dopad svojej nerozvážnosti, budú potrebovať pohladkať, počičíkať, a nie világoš, jasné?"
„Uhm..." a pekne synchrónne prikývli.
„To je všetko, druhý vám nenalejem, mám službu až do rána."
„To nič. Ďakujeme, pán doktor. Ešte jedna vec... keď prídu tie výsledky z labákov, zastavíme sa po ne zajtra osobne, netreba to nikam posielať... na políciu, alebo tak."
„Rozumiem. Zariadim to. Nechajte mi na seba kontakt. V každom prípade ma tu nájdete aj zajtra, robím celý deň."
„Vy nemáte po nočnej voľno?"
„Iba páni policajti idú po nočnej hajať, plebs musí makať." „No... ale za tie platy..." „Iste, polovičné, než sú vaše!"
„To je matematický nezmysel, pán doktor, polovica policajného platu sa ani nedá vyrátať, taký plat neexistuje, to by už bola čistá nula..."
„A približne z toho my lekári žijeme."
Krauz sa nadýchol, ale aj vysyčal. Chcel sa zahrať na vtipného a povedať doktorovi, že za starých čias mal kamaráta čašníka, ktorého plat bol tisícšesťsto korún brutto a vedúci podniku mu to odôvodnil tým, že sa automaticky počíta, že si na rajóne niečo do vrecka prilepší... možno aj moderné vedenie ministerstva zdravotníctva si túto myšlienku osvojilo a pri koncipovaní nového bodovacieho systému akosi automaticky počítali... Ale napokon vysyčal, zdalo sa mu nemiestne pohybovať sa na hranici humoru a urážky, zvlášť zoči-voči odborníkovi a starému praktikovi, ktorý na prvý pohľad vrecká na plášti používal výhradne na odkladanie vreckovky a kľúčov. A tak sa iba usmial a smutne a súcitne pokýval hlavou.
Popodávali si ruky. Podali mu aj lístoček s mobilnými číslami.
„Na revanš, jedna prosba..."
„Vopred splnená, hovorte, pán doktor!"
„Nezatvárajte ho. S kým budem osem rokov chodiť na pivo?"
„Máte šťastie, že ste nám pomohli, a sme vám zaviazaní, inak sme v týchto veciach neoblomní ako skala!"

Na chodbe už čakali traja policajti. Igor, riaditeľ obvodu, už medzitým dorazil.
„Poďme dole, nech tu nerobíme teátro," navrhol a zbehli po schodoch dolu. Zašili sa do rohu parkoviska. Chalanov v uniforme poslali do auta.
„Ako?"
„Už sú stabilizované, vraj už priame ohrozenie života nehrozí, iné následky nevylučujú, ale to ukáže až čas." „To som sám rád, fakt, chalani." „Díky... doboha! Ja som zabudol, prepáčte!" Krauz rýchlo vyťukal číslo.
„Sylvinka... už je to dobré, nič jej... nič im nehrozí. Nie, nevidel ani nehovoril, vraj spia a nie sú schopné komunikovať, až zajtra. Nie... hovoril som priamo s doktorom, čo ich

zachraňoval, starý skúsený praktik, dá sa mu veriť. Áno... postarám sa, ak ju zajtra pustia, aj ju doveziem... nie, netreba, pokojne môžeš ísť do práce... tak dobre, zober si dovolenku, ako chceš. Nie... ešte nejdem, máme s Chosém ešte nejakú prácu, nemôžeme to nechať iba tak, pochop, pokojne si ľahni a skús sa vyspať, ja sa budem ponáhľať. Dobre, ľúbim ťa, bubinko... aj ja, pá!"
Schoval mobil a dlaňami si prekrvil tvár.
„Sory, sľúbil som manželke, že jej hneď zavolám... tak poďme na to, Igor, ako to vyzerá?"
„Dobre, mali ste šťastie, že som bol na oddelení a všetko som zachytil od začiatku. Našla ich nejaká babka presne o ôsmej večer, ležali iba tak na chodníku. Hneď volala sanitku a políciu, to ich asi zachránilo. Myslím tá sanitka. Žiadnych novinárov naši na mieste nevideli, nikto nič nefotografoval, nikto z nekompetentných nezisťoval ich totožnosť, písomné hlásenie hliadky mám u seba na stole, v knihe udalostí sme to zapísali ako dve osoby bez zistenia totožnosti. Zajtra sa to aj tak rozkríkne, takže vášho šéfa by ste mali informovať tak či tak. My zatiaľ vyšetrovať nebudeme, dáme vám deň náskok, ak chcete, môžem celú vec zbaliť a poslať na protidrogové, nechám to na vás, ako chcete vy."
Krauz si olizoval pery a uvažoval.
„Díky, Igor, máš to u mňa. Urobil si to korektne. Ja sa zajtra poradím so šéfom a dáme ti vedieť, ako vo veci postupovať. Teraz mi nič nenapadá, asi sa pôjdeme vyspať a pustíme sa do toho až zajtra," a pozrel na Chosého.
„Asi tak," súhlasil parťák.
Popodávali si ruky.
„A ešte... skoro by som zabudol... kde ich to našli, Igor?"
„To som vám nepovedal? Večer o ôsmej na Kláštornej ulici v centre mesta. Je to taká slepá ulička opretá o hradné bralo... ale mali by ste to tam poznať, pred pol rokom ste tam robili tú vraždu malého chlapca, čo bol taký dobitý. Oproti tridsiatke je taký priechod na Zvonkovú ulicu, tak v tom priechode ležali. Úplne grogy, bez pohnutia. To je zvláštne, chalani, teraz mi napadá... ležali presne tam, ako ten chlapec... vy myslíte, že by to mohlo mať spojitosť?"

31. Kapitola

„Nekúpiš mobil?" „Aký?" „Takýto."
Kupujúci si ho obzrel, skontroloval baterku, všimol si, že karta je vybratá, a mobil opäť zložil. Ledabolo ho poprevracal v dlani. Skoro nový, žiadne škrabance, posledný model.
„Koľko?"
„Dva litre."
„Na, nechaj si ho! Za dva mám ŕungláč aj s papiermi..." „Si na hlavičku? Tento model tak za päť!" Kupujúci si tentoraz prezrel predávajúceho. Bola to jeho krvná skupina, fízli takto nevyzerajú. „Dám päťsto." „Na hlavičku si asi ty!" „Máš nabíjačku?" „Nie."
„Tak čo chceš?" „Liter a pol!"
„Nie! Dám liter! Ber, alebo vypadni z môjho fleku!" „Tak... daj liter, sviňa!"
Obchod prebehol podľa všetkých pravidiel slušného a korektného biznisu. Predávajúci si schoval bankovku a bez pozdravu zdrhol za roh supermarketu. Kupujúci vložil nový prírastok do veľkej tašky prevesenej cez rameno a mobil zapadol hlboko na dno medzi štyri fotoaparáty, dve videokamery a asi pol tucta podobných mobilov.
Kupujúci však urobil ešte jednu vec. Aby si bol istý, že o chvíľu nepríde hliadka a nezbalia ho, zahol za roh aj on. Videl predávajúceho odchádzať z parkoviska. Bol už na výjazde na hlavnú, zastal, dal prednosť v jazde a zaradil sa do prúdu smerom do centra mesta.

32. Kapitola

Ostali sami. Odišlo policajné auto a aj dve sanitky zaparkované priamo pred vchodom na centrálny príjem. Nové neprišli. Chvíľa oddychu. Pani na vrátnici si zapla televízor a ubolené nohy si vyložila na stoličku. Cez nočnú nikdy vopred nevedela, koľko sa ešte do fajrontu naskáču. „Chcel som ti to povedať..."
„Kurva, a kedy!? Na pohrebe!? Ty chceš vidieť naše decká v truhle, alebo si už úplný debil!?"
Chosé zaťal zuby. Pokašľal to. Tušil, že sa k niečomu schyľovalo, ale že to dopadne až takto, to...
Pokýval hlavou a aj ju sklonil. Rezignovane mávol rukou. V takomto strese sa o takýchto vážnych veciach hovoriť nedalo.
„Dobre, necháme to na zajtra, je už neskoro. Ideme sa vyspať. Si vytočený a ja tiež a chápem ťa, ale pochop aj ty mňa, aj ja som vystrašený! Ani ja som nepočítal..."
Krauz zodvihol ruky, akože sa vzdáva, a zhlboka sa nadýchol.
„Dobre... dobre, upokojíme sa. Už je to za nami, decká sú oukej, teraz treba logicky rozmýšľať."
Oprel sa o blatník a vybral cigarety. Úplne automaticky ponúkol aj parťáka, a až potom si uvedomil, že by mu najradšej jednu vrazil, a nie ho hostil cigaretami. Ale Chosé ju už mal v ústach a čakal na oheň. Krauz mu s veľkým sebazaprením ešte aj pripálil, pripálil aj sebe, vypustil dym a namieril prst.
„Tak spusť, nie je neskoro. Na takéto veci nie je nikdy neskoro. Tá Kláštorná nie je náhoda, vieme to obaja, ale ty vieš viac, tak... spusť!"
Chosé vypľul zrnko tabaku a oprel sa vedľa neho.
„Asi pred dvomi mesiacmi..."
„Doboha! Dva mesiace, a vraj kamarát!"
„... sme boli s Ninou na večeri. S malou Ninou, mám na mysli. Veľká mala pohotovosť, či čo, jednoducho mala robotu, tak neprišla. Boli sme v centre u Vačku, to je..."
„Prosím ťa!"
„Vieš, kde to je. Už sme dojedli, už sme vlastne iba dopíjali a kecali sme, a... prišla Zdena."
„U Vačku je za rohom, nemala to ďaleko z Kláštornej." „Tak som ani nerozmýšľal! Bola to náhoda, nie zámer!" „Povedzme." „Neser ma!" „Dóóbre, verím ti!"
„Zbadala nás, prisadla si. Nina pochopila hneď, ako sa Zdena nahla a dala mi pusu. Bol som ako obarený, bál som sa scény, alebo že sa Nina naštve a zdrhne, ale na moje prekvapenie sa nič také nestalo. Nina to zobrala športovo, aj tak som jej už predtým povedal, že niekoho mám a že... jednoducho vedela, že nie som pustovník. Dali sme sa do reči v trojici, smiali sme sa, objednal som ešte zákusky a aj dve dečky červeného, akože pre baby... jednoducho, neviem, či to dokážeš pochopiť, ale bolo to celkom fajn... bol som... šťastný, že to takto vypálilo!"
Chosé na neho po očku pozrel, či chápe. Krauz z toho namäkko nebol. Aj on si odpľul a iba zasyčal: „Boli ste u nej!"
„Nie! Tedáá... iba sme ju odprevadili. Volala nás hore, že starý je v Mníchove a urobíme si pekný večer, ale... nešli sme. Bolo mi to blbé."
„Ale Nina už vedela, kde býva!"
„Vtedy mi to nedošlo!"
„Tak si počkám! Možno ti to dôjde na konci rozprávočky o Snehulienke s bielym práškom pod nosom! A tých siedmich trpaslíkov narobím z teba, to si píš!"
Chosé si vybral svoju a pripálil si ju od dohárajúcej. Starú odfrčkol do kanála a pokrútil hlavou.
„Podcenil som to, kristajehotam! S Ninou sme sa o tom stretnutí potom znova porozprávali. Povedala mi, že v pohode, že som už veľký a že je normálne, že mám babu, že ona aj tak nikdy nedúfala, že ja a Nina, teda ako veľká Nina, že by sme sa znova dali

dokopy, a že... no jednoducho ma odrbala! Hrala divadielko a ja som jej na to skočil! Nepostrehol som jej úmysel! Považoval som celú vec za vybavenú a to ostatné som si chcel vyriešiť sám." „Kedy sa to zlomilo?"
„Pred dvoma týždňami. Ako si si zobral tie tri dni starej dovolenky. Robili sme postriežku do prípadu toho podrezaného taxikára a ja som si zobral flek v centre. Počítal som s tým, že keď mi bude zima, skočím sa zohriať k nej a po fajronte, že ostanem u Zdeny a príma večer a aj noc, a obšmietal som sa po starých uličkách a... vtedy som ju zbadal. Bola sama. Sylviu som nevidel. Prisahám! Richard, keby som bol čo i len tušil, že v tom idú obidve, okamžite by som ti... ale Nina bola sama! Odsledoval som si ju. Úplne suverénne zazvonila na bzučiak a úplne normálne vbehla do domu, akoby tam chodila bežne. A úplne suverénne po desiatich minútach vypadla."
„A ty debil si si myslel čo, že si za desať minút so Zdenou prelistovali Burdu, vypili kávičku, poklábosili si ako staré kamošky, ohovorili pár susediek a spokojne sa rozišli, nie!?"
„Vtedy som ti to chcel povedať a poradiť sa..."
„Prečo si to neurobil, dovolenku som mal iba tri dni!"
„Chcel som!"
„Kedy!?"
„Pred dvoma týždňami, pred týždňom, včera, dnes... stále! Vždy do toho niečo prišlo! Dnes u Jumba... ani som nestihol hubu otvoriť, a už ten spuchnutý zvedavec sedel pri nás a nepohol sa ani na krok! No dalo sa?!"
„A tie tvoje sprosté reči v kancelárii, ako ich obidve miluješ a nevieš sa rozhodnúť?"
„Každú chvíľu nám niekto vlezie do kancelárie, dá sa tam? Okrem toho... ja som nekecal... ja mám Zde... ja som mal Zdenu naozaj rád... kurva, ver mi aspoň ty!"
Chosé sklonil hlavu a zaťal zuby. Na sánkach mu navreli svaly a čelo rozryli hlboké vrásky. Bolo mu do plaču. Všetko, o čom si až doteraz myslel, že je v pohode, sa odrazu otočilo hore riťou, a najviac ho štvalo, že ublížil svojmu najlepšiemu kamarátovi a jeho dcére. Najradšej by sa nevidel.
Krauz odfrčkol ohorok a vymenil si strpnuté nohy. Chvíľu počkal.
„Ja to vidím takto/' zauvažoval pokojným hlasom, „bez emócii a bez urážok. Teraz vážne, Chosé. Zdena berie ďalej, a navyše už aj priekupníci. To, že zásobuje ludry z klubu nudiacich sa paničiek, by mi ani tak nevadilo, ale zrejme načala aj Ninu. Sú iba dve možnosti. Buď Nina iba začala a iba skúsila, alebo v tom ide naplno už dávno a zásobuje polovicu školy. Ako to naozaj je, z nej vytlčieme zajtra. Ako v tom figuruje Sylvia, z nej vytlčiem ja, o to sa starať nemusíš. O celej afére vieme iba my dvaja. Igor nič nevie a aj keby sa niečo domákol, on nám nohy nepodrazí. Nesmie sa to prevaliť, inak nám ich protidrogové zavrie na sto rokov, to ti je dúfam jasné. O hanbe v rodine a v robote ti hovoriť nemusím. Takže..." cmukol a opäť si vymenil nohy visiace z blatníka, „zajtra zariadime u šéfa, aby spis stiahol na protidrogové, a tam si to už ustrážime. Deckám sa nesmie nič stať ani fyzicky, ani psychicky, to je prvoradé a o to sa musíme postarať sami. Druhá vec je Zdena. Je na nás, aby sme vec upratali a dali ju do smútku. A tých jej dodávateľov tiež. Čo ty na to?"
Chosé smutne pokýval hlavou. Nebolo mu do reči.
„Alebo sa jej chceš ešte aj po dnešku zastávať?"
Chosé iba smutne pokýval hlavou. Potiahol si a zašepkal: „Ja viem, že máš pravdu..."
„Pre dnešok končíme, máme čerstvú vraždu, musíme sa vyspať a zajtra byť fit. A musíme sa vysporiadať aj s týmto tu, je to otázka rodiny, a tam sa končí každá sranda. Máme čo robiť, kompl, zajtra sa teda nudiť nebudeme."
Krauz sa odrazil od blatníka, hlavu zaklonil tak, aby videl na najvyššie poschodie nemocnice, a pokýval ňou z boka na bok v márnej snahe, že krk zapraští. Nezaprašťal, stavce a platničky mal ešte stále stuhnuté od únavy a vôbec sa mu neuľavilo. Energia nahromadená v pleciach, v zátylku a. v zadnej časti krku sa neuvolnila a cítil sa stále unavený a zbitý.
Vrátil sa k parťákovi a ostali stáť tvárou v tvár. Počkal, kým zodvihol hlavu. Chvíľu iba

tak stáli a kontrolovali si priemer zreničiek.
Trafil ho do ramena a zamieril k autu.
„Richard..."
Krauz zastal a otočil sa.
„Prepáč. Nejako som to celé zle odhadol." Krauz sa vrátil. „Kurva..." dodal Chosé.
Krauz súhlasne prikývol. Podal mu ruku a pevne ju stisol.
„Chosé, o tom to celé je, tak sa už na to vykašli! Mohol si mi aj skôr, ale chápem okolnosti. Už je to za nami, teraz treba riešiť aktuálny problém. Kašli na to."
„V pohode?"
„V pohode."
A objali sa. Padli aj dva-tri buchnáty.
„A povoľ už tie sánky! Vyzeráš ako buldog. Máš normálne vražedný výraz v očiach, kto by ťa nepoznal, tak by sa ťa zľakol. Čau!"
„Čau, Riško."
Krauz sa sťažka vyvalil na sedadlo a pevne zovrel volant. Chvíľu mu trvalo, kým sa sústredil. Zle videl. Akosi rozmazane. Pouličné osvetlenie mu prekážalo a prižmúril oči. Opäť si slúbil, že už pôjde k očnej a dá si predpísať okuliare. Ale kedy, má policajt čas? Pohol sa, až keď odišiel kolega. Začal premýšľať. Lepšie sa mu premýšľalo s cigaretou, a tak si otvoril okienko a fajčil. Išiel pomaly a pritlačil sa k pravému okraju cesty, aby nezavádzal.
Ako v tom figuruje jeho dcéra? To bola prvá otázka, ktorá mu napadla. Nina bola živel, to videl od začiatku, od jej prvého príchodu do ich kancelárie, a že ťahala Sylviu večer von, mu prekážalo tiež od začiatku. Baby hnusné! Čo sa jeden natrápi, kým sa ich zbaví, aby sa s nimi trápil zas niekto iný.
A ten čvirik Chosé! Naštval ho, to je fakt, ale nie zas tak, ako to zahral. Chcel ho vytočiť, asi sa mu to aj podarilo, ale parťák je parťák, lepšieho by nezohnal nikde na svete. A ku koncu už fakt vyzeral ako buldog. Tie oči. Dobre mu povedal, že má normálne vražedný výraz...
Pomaly prišiel k poslednému autu. Bol asi desiaty v rade a zastal.

33. Kapitola

Filip si dal kofolu a Petra pivo.
Filip si dal praženicu s hriankou a Petra dvoch utopencov s cibuľou a smrdela ako námorník. Filip si spôsobne utrel ústa do servítky a dal si mentolovú žuvačku, Petra si grgla do rukáva, ale povedala mu sorry. Takže to bolo ok a Filip jej aj povedal, že... to je ok, Petrička, však sme jedli.
„Nehovor mi..."
„Ja viem, si Petra! Bože."
„Zavolaj ju."
Filip kývol na šéfku a skôr než sa stihla spýtať, či chcú ešte niečo, ukázal jej odznak.
„Faktúry?"
„Nie, my sme z oddelenia vrážd."
„Takže faktúry a otvorím aj mrazák, áno?"
Petre sa to páčilo a usmiala sa, z čoho mala pani Jarka, majiteľka kaviarne Eden, úprimnú a nefalšovanú radosť. Iba o niečo menšiu, než keby už vypadli.
Filip zaplatil a Petra sa spýtala, či by jej neprekážalo, keby si mohli na chvíľu sadnúť von do záhrady, kde nebolo nikoho, a teda nikto nemohol natŕčať uši. Na vysedávanie pod holým nebom bolo ešte chladno a občasný dáždik zahnal dovnútra aj posledných otužilcov. Majiteľka súhlasila.
„Roman Weith," a Petra jej chcela ukázať fotografiu pôvodne určenú pre lodného kapitána, ale pani Jarka ju okomentovala iba hodením ruky a prikývla, že pozná.
„Už viem, už sa to šíri po celej dedine, vyšetrujete Zdenka... chudák!"
„A už viete aj čas, ktorý nás zaujíma?"
„Nie, iba... odhadujem, na čo sa ma asi budete pýtať."
„Takže starosta ešte nevolal?"
„Volal, ale..." „Šikovný chlapčisko!"
„Nemá to žiadny význam pre vaše vyšetrovanie. Iba sa chcel uistiť, že tu boli v sobotu, to je všetko. Mňa uisťovať nemusel, ja si to pamätám celkom presne. A okrem toho tu bolo asi päťdesiat nezainteresovaných svedkov, ktorí vám to tiež potvrdia. A že ste sa zastavili, ma tiež neprekvapuje, veď boli švagrovia, takže vás asi bude zaujímať, kedy tu bol a čo sa dialo. V sobotu, ako prišiel z lode, a nedialo sa nič zvláštne. Že bol na lodi, som iba počula od neho a dalo sa to odhadnúť podľa dvoch plných igelitiek, čo mal pod stolom, že tu bol do polnoci, je pravda, to som nielen počula, ale aj videla na vlastné oči a môžem to potvrdiť. A nestalo sa naozaj nič zvláštne, normálne si dali pivo a pred polnocou som to tu rozpustila."
„Neodišiel?"
„Ale áno, sám a rovno domov."
„Myslím... medzitým, čo tu popíjal."
„Ak áno, tak určite nie na dlho... chcem povedať, že určite nie na tak dlho, aby vybehol hore do záhrad a..."
„Len pokračujte, znie to zaujímavo."
„No... na začiatku určite podozrievate každého z rodiny, ja občas čítam detektívky a tam policajti vždy podozrievajú manželku, alebo švagra."
„Aha! Takže detektívky," vzdychla si sklamane Petra, „a iné podozrenie, presnejšie podozrenie podložené niečím iným než románovými výmyslami nemáte?"
„Nie. Romana poznám od malička. A okrem toho so Zdenkom vychádzali veľmi dobre. Nechcem vám radiť, ale týmto smerom sa mi to zdá úplne nezmyselné."
„Ďakujeme za názor. Poznáte toho podnikateľa, čo mu Zdenko staval dom?"
„Nie. Ešte som ho nevidela."
„A ten pôvodný majiteľ pozemku?"
„Starý Galas? Toho som tiež už pár týždňov nevidela. Má vo zvyku pricestovať prvým ranným autobusom a pochodiť si chotár, potom si v niektorej z krčiem dá pivo, zje si

svoj chleba so slaninkou a poobede sa znova vráti do tej betónovej klietky v meste, čo mu kúpil syn za peniaze z predaja ich domu. Ale ako hovorím, už som ho dlhší čas nevidela."
„Ani v sobotu? Určite nie?"
„To určite nie, to by som si pamätala. Po dlhšom čase by sme sa určite zvítali a poklábosili si o starých zlatých časoch."
„Ďakujeme vám za ochotu aj za pohostenie." Petra sa poobzerala. „Máte to tu fajn útulné, asi sa ešte zastavíme."
„Ste vítaní, aj mimo služby, vlastne... oveľa vítanejší, ale služba je služba, to chápem."
Rozlúčili sa.

34. Kapitola

Auto pred Krauzom zhaslo svetlá a vodič vypol motor. Žeby to bolo až také vážne? Richard odhodil cigaretu cez okienko a vystúpil z auta. Vo výhľade mu bránila vysoká dodávka so žltou plachtou na korbe, tak urobil pár krokov bokom. Asi noční kazisveti, zas vŕtajú do asfaltu. Alebo nehoda, ale nevidel majáky.
Sotva mu myšlienka o majákoch prebehla hlavou, zjavili sa za jeho chrbtom, a aby si sanitka vynútila koridor, pustila prerývaný klaksón. Takže nehoda.
Krauz sa vrátil do auta a vypol motor. Autá pred ním sa rozostavili tak, že sa nedalo prešmyknúť ani po krajnici a stredový trávnatý pás zatarasili vysoké kríky, takže bol odkázaný iba na trpezlivosť.
Vypol rádio. Metal nemal rád. Pohodlne sa rozvalil na sedadle. Premýšľal ďalej.
Decká! On bol na tom ešte dobre, mal Sylviu odmalička, ale čo chudák Chosé! Má dcéru sotva pol roka, a už takéto problémy. Je to presne, ako sa hovorí medzi ľuďmi, malé deti malé starosti, veľké deti veľké starosti. Ako sa on porozpráva so Sylviou, už vedel, a vedel aj to, že určite nebudú po sebe ziapať a dramatizovať celú situáciu vyhrážkami a zákazmi a mentorovaním o dnešnej mládeži a nástrahách nočného mesta. Vybaví to pokojne a použije svoj hlboký hlas, upokojujúci aj splašené kone, a už teraz si bol istý, že so Sylviou nájdu spoločnú reč. Pozná ju predsa! Ale Chosé? Bude sa cítiť zodpovedný, a to mu zrýchli tep a aj frekvenciu reči. Zvýši hlas a Nina sa bude brániť. Chosé chytí obrátky a bude zle, a ak narazí kosa na kameň, aj sa zaiskrí, ale ak by k tomu došlo, nikto sa nebude môcť čudovať. Chosé nemá s deckami žiadne skúsenosti, chýba mu šestnásť... vlastne už skoro sedemnásť rokov praxe, a tá sa nedá nahradiť ani snahou, ani dobrým úmyslom prevychovať, čo doposiaľ nebolo vychované pevnou otcovskou rukou. Na druhej strane, práve tento hendikep sa Nine vyčítať nedá. To nebola jej vina.
Krauz našpúlil pery a sám sebe súhlasne prikývol. Bude to tak, ako predpokladá. Chosému sa nedá uprieť snaha a ani láska k čerstvo získanej dcére, ale cit a takt pri ich debate budú určite absentovať. Možno mu ponúkne, aby to vybavili vo štvorici, ale s tým asi nebude súhlasiť Sylvia. Možno ani Chosé nie.
Krauz tentoraz pochybovačné pokrútil hlavou a ani si neuvedomil, že sa rozpráva sám so sebou.
„Tak nech si trhne... čo si navaril..."
Ale ak Chosé požiada, pomocnú ruku mu samozrejme podá. Urobí všetko preto, aby parťák neurobil nejakú hlúposť, ktorú by neskôr banoval. Ak by prišiel o Ninu, asi by to nerozchodil. Tak dlho sa hľadali, a teraz, keď sa našli... určite by niesol veľmi ťažko, keby mala na neho zanevrieť.
Krauz mal Chosého prečítaného od a po zet. Drsniak z oddelenia vrážd, to áno, playboy s fičúrskymi fúzikmi, aj to, milujúci otec, to určite áno, ale určite nie hazardér s citmi a s pekne sa vyvíjajúcim vzťahom s Ninou.
Určite urobí všetko preto, aby Ninu ochránil a aby sa všetko vrátilo do starých koľají. Aj on by to spravil pre Sylviu. Chránil by ju proti všetkým aj s vedomím, že nemá pravdu a že decko pochybilo, aj tak by ju chránil a ospravedlňoval, lebo otcovia sú už raz takí. Ak ide o vlastné, objektivita je to posledné, čo ich trápi.
Krauz si tentoraz súhlasne prikývol.
„Je to tak, všetci sme rovnakí."
Aj on by bojoval za Sylviu a rozbil by hubu každému, kto by sa opovážil čo i len krivo na ňu pozrieť, a Chosé bol otcom ako on a ako každý iný, tak prečo by nebojoval?
„Prečo nie...?"
Krauz sa musel usmiať. Aj si znova súhlasne prikývol. Chosé by ho v tejto veci určite nesklamal! Ak ide o ich deti, určite by stál na jeho strane a bol by ochotný aj klamať do zápisnice, aj použiť zákulisné ťahy, aj využiť konexie, aj... použiť päste, čokoľvek, len aby ich deti ostali čisté a nikto ich nevypočúval na polícii a nepredvolával na výsluchy a neoznačoval za fetačky a...

Urobil by čokoľvek! Veď iba pred chvíľou vyzeral ako buldog.
„Ako nasratý buldog..."
... a v očiach mal doslova vražedný výraz...
„... čistý vrah na objednávku..."
... a nechcel by byť v koži nepriateľa, ktorého Chosé dnes večer stretne! „...to teda nie!"
Krauz sa spokojne usmieval, lebo niet nad pocit spolupatričnosti a bezpečia, ktoré poskytuje jedine ozajstný parťák a kolega rovnakej krvnej skupiny ako on sám.
Siahol po cigaretách v priehradke spolujazdca a...
Úsmev mu odrazu zamrzol na perách a ostal zaseknutý v predklone.
Chvíľu mu trvalo, kým si vybavil celý rozsah poznania. Na čo to vlastne prišiel? Že to aj vyslovil nahlas, vôbec neregistroval.
„Nodoboha!"
Toto už registroval. Povedal to úplne nahlas vystrašeným očiam v spätnom zrkadle a zovrelo mu hrdlo. Až teraz si naplno uvedomil, aký prúser sa na nich valí, ak Chosé...

35. Kapitola

Petra svietila baterkou na kusy železa zabalené v igelitových vreckách. Všetky sa zhromaždili na kapote ich auta a ona mala rozhodnúť, ktoré sú zaujímavé a ktoré nie. Bol to jej prípad. Musela rozhodnúť.
Väčšina chlapov si svoju povinnosť splnila poctivo a po okolitých záhradách pozbierali, čo sa len dalo. Tam, kde boli prítomní domáci, to bolo jednoduché. Keď našli starú hrdzavú kramlú pokrytú hnedými podozrivými fľakmi a domáci o nej povedal, že ju má na záhrade aspoň desať rokov, prestala byť podozrivá. Ale keď im domáci otvoril aj bočnú bráničku na susedov pozemok a aj tam našli kramlú a aj tá mala podozrivé fľaky, museli ju odfotografovať a zabaliť do igelitu. Bohvie, ako dlho tam ležala a čo to bolo za podozrivé fľaky.
Petra ich spočítala. Dvanásť. Dvanásť kusov železa, s ktorými sa dá rozraziť hociktorá lebka až na kosť a aj hlbšie. Nôž ani jeden.
Chlapi postávali, fajčili a škodoradostne na ňu civeli. Detektív bez vajec môže rozhodovať tak akurát, či má varešku držať v pravej ruke alebo v ľavej, poprípade či sa dnes bude prať s predpierkou na štyridsať, alebo bez predpierky na šesťdesiat stupňov. Tak si to niektorí chlapi predstavovali, ale tp nepoznali Petru.
„Chalani, všetko uložiť do kufra môjho auta! Technik, kde si? Tu si... fotografie miesta nálezu jednotlivých kusov chcem mať zajtra ráno na stole. Ten digitálny foťák, čo máš v kapse, si do zajtra rána požičiam, my sa tu ešte s kolegom pomotkáme, a keby niečo, aby sme ho mali pri sebe. Kolega vyšetrovateľ má všetko spísané, takže my sa zajtra dohodneme, ako vyplníme žiadosti na kriminalisticko-expertízny ústav a čo od našich expertov budeme žiadať. Nateraz je to všetko. Páni, ďakujem vám za účasť a naozaj výdatnú pomoc! Dovidenia!"
A bolo. Niektorým aj ovisli sánky. Žiadny trapas sa nekonal. Pomaly sa rozchádzali. Jeden mladík ešte skúsil...
„Slečna, aspoň predpokladám, že ste..."
„Som!"
„...slečna. Ste! Fajn! Ja... ehm... ak to tu dnes skončíte do polnoci, tak by som vás rád pozval na neskorú večeru, poprípade na drink, ak by to nebolo drzé..."
Filip zagánil a mal neodolateľné nutkanie mu jedno železo obúchať o hlavu. Chalan sa iba drzo usmial a uhladil si fičúrske fúziky.
„Díky! Jeden mi do polnoci stačí," a hlavou ukázala na Filipa, „a po polnoci mám voľno a spím. Sama! Takže nie!"
„Škoda... vaša," uškrnul sa a chcel odísť, ale ešte si to rozmyslel. „Dám vám aspoň mobil."
„Díky, už mám foťák od technika."
„Vtipná!"
„A rýchla! Sleduj... kolega, rýchlo nasadajme..." a treskla Filipa po ramene.
Chalan sa usmial a uznajúc prehru vycúval.
„Chosé dva," zašomral Filip, zavrel kufor auta a nenávistným pohľadom odprevádzal mladého drzáňa.
„Už osprostievaš aj ty, alebo si oslepol? Od Chosého to má o dve triedy ďaleko!"
„Chosé sa ti páči?" skúsil nesmelo Filip, keď sa uistil, že ich už nikto nepočuje.
„Radšej už nasadni a poďme... ale dám ti jednu radu do života, Filipko, nikdy sa nepýtaj otázky, na ktoré nechceš počuť odpoveď."
„Tak mu zajtra pred rozdelením rozbijem hubu!"
Pomotali sa medzi záhradami a Petra si odfotografovala príjazdové cesty z dediny a koniec dvoch cestičiek ústiacich do lesa. Pomotali sa aj po dedine. Petra si odfotografovala plot novostavby, nástupné mólo pre lode, a ani nevedela prečo, ale pár záberov venovala aj lužným lesom na brehu Moravy a zastavili sa ešte v jednej krčme. Petra si dala pivo a Filip kofolu, a pretože už bola pokročilý čas a chlapom už svietili

očičká a mali nemiestne poznámky o Petrinom zadku, radšej vypadli.
„Hovädá... mal by im niekto rozbiť hubu/' skonštatoval Filip, keď nasadali do auta a spôsobne pridržal Petre dvere.
Petra sa nad jeho hrdinstvom len usmiala. Chosé by to povedal inak. Vlastne... ani by toho v podobnej situácii veľa nenahovoril.
Cestou do mesta začalo popŕchať. Zase.
„Pribrzdi, neponáhľame sa."
Filip neochotne spomalil a obaja si užívali pomalú jazdu na záver služby. Ako prichádzali ku križovatke, všimli si blikajúcu sanitku.
„Tak vidíš, radšej pomaly a isto... preboha! Filip! Pozor!"
Filip tiež zreval, pustil volant a rukami si kryl tvár. Petra strhla volant k sebe a iba o pár centimetrov sa vyhli debilovi, čo sa znenazdajky vynoril z kríkov, preletel cez deliaci trávnatý pás a bezohľadne si to namieril do centra mesta.
„Hovädo!" Filip sa odrazil od okienka, navalil sa na Petru a až potom našiel rovnováhu. Hádzalo ich oboch rovnako ako na rozbúrenom mori, ale auto nedostalo šmyk a Filip ho napokon ovládol a Petra sa mohla sústrediť na poznávaciu značku.
„Filip, to je Richardovo auto!"
„Si normálna!? Richard takto nejazdí!"
„Tak mu ho ukradli! Švihaj za ním!"
Filipovi viac nebolo treba. Podradil a vyrazil. Rýchla jazda nočným mestom, to bolo jeho!

36. Kapitola

Krauz zacúval na blatník za ním stojaceho auta a vynútil si, aby sa trochu posunulo. Teraz mal dosť priestoru, aby strhol volant doľava a vyrazil proti obrubníku. Vyletel na trávu a prerazil kríky v mieste, kde sa mu zdali najredšie. Netušil, že za kríkmi je trávy iba pár chumáčov a že zoskočí rovno na cestu. Skoro ho nabralo iné auto, ale vodič našťastie nestratil duchaprítomnosť a zrážke sa ako zázrakom vyhol. Krauz iba podradil, gumy zapišťali a už uháňal do centra.
Chvíľu mal plnú hlavu starostí a ani neregistroval, ako prešiel prvý kilometer, ale potom si v spätnom zrkadielku všimol, že ho niekto sleduje. Zvraštil čelo. Nemali dôvod. Už dávno sa nikomu nepoplietol do cesty, už dávno nerobili s Chosém politickú vraždu a staré bolesti boli už zahojené, tak prečo? Žeby neboli ešte zahojené a starí trojpísmenkoví kamaráti si spomenuli práve teraz?
Strhol to z hlavnej na Husákovu odbočku a zašil sa medzi rodinné domy. Prenasledovateľ stratil krok na prvej križovatke.
Krauz si vydýchol. To neboli oni. Oni tieto finty s pravouhlými križovatkami v zástavbe rodinných domov dobre poznali. Buď to bola náhoda, alebo čistý amatér.
Pustil ho z hlavy a zamieril do centra mesta.
Prešiel si celú Kláštornú ulicu a na konci pod bralom pri opornom múriku našiel, čo hľadal.
„Doboha..." zašepkal a zvraštil čelo. Jednak nemal kde zaparkovať a jednak nechcel, aby sa jeho predtucha potvrdila.
Chosého auto potvrdzovalo všetko. Vybehol na chodník a pritlačil sa k lampe aby ho nemohli odtiahnuť.
Zagánil na dva rady zvončekov a urputne rozmýšľal, koho by zobudil. Podvedome siahol na kľučku a zalomcoval. Dvere sa otvorili. Asi pokazený elektrozámok. Tri poschodia vybehol akoby nič a okolo výťahu zamieril k dverám s menovkou Adam Rys.
Dvere boli odchýlené a tenký prúžok matného svetla padal na dlažbu chodby. Pre istotu vytiahol pištoľ.

37. Kapitola

„No, tak to by sme mali! Si ty ale Fitipaldi! Striasol ťa po pol kilometri, macher!"
„Prepáč..." zašomral Filip a dosť sa hanbil. Až doteraz si myslel, že jazdí úplne bravúrne a že by sa na sledke užival ľavou zadnou.
„Aj tak sa mi zdalo, že v ňom sedel Richard," šomral Filip.
„Mne nie. Ak mu ho naozaj ukradli a nechali sme zlodeja pláchnuť..."
„Tak to radšej nikomu nepovieme, dobre, Petra?"
„Máš bobky, čo? Bojíš sa, že ťa chalani vysmejú, čo? Radšej uvažuj, kam mohol zmiznúť!"
„Sme na kopci nad mestom, odtiaľto mohol ísť kamkoľvek."
„To je pravda, kamkoľvek. Kým si nás všimol, mieril do centra."
„Tam sa aj dostane, vybehne po Bubnovke, zbehne dole okolo hradu a je v centre."
„V centre..." mrmlala si Petra a v snahe pomôcť myšlienkam si masírovala čelo. „V centre... hrad... v centre... Niečo mi napadlo! Je to iba výstrel do tmy, ale vyskúšajme to! Ak šoféroval Richard a tak bezhlavo sa ponáhľal do centra, tak potom... šibni to pre istotu pod hrad na Kláštornú. Ak šoféroval zlodej, už je auto upratané a do rána bude rozobrané, takže zbohom, stará mama!"
„Zbohom stará kára!"
„Neurážaj škodovečky."
„Ty myslíš, že aj také rachotiny sa ešte kradnú?" „Na objednávku určite! Jedno auto, hotový veľkosklad náhradných dielov, nie?"
„Asi. Tak ty hovoríš Kláštorná. Ty myslíš „Nič nemyslím, iba dúfam." Ale obaja mysleli na to isté.

38. Kapitola

Prúžok matného svetla z pootvorených dverí zosilnel v momente, keď časovač vypol osvetlenie na chodbe. Krauz pevnejšie zovrel pažbu pištole a vystrel ruky, aby bol pripravený aj na prekvapenie. Špicou topánky drgol do dverí a tie sa nehlučne pootvorili.
V chodbičke bolo šero, ale na konci v obývačke sa svietilo. Všade ticho. Vošiel. Prekročil kufrík naprostred chodby a opatrne sa preplížil k dverám obývačky. Skoro odpadol.
„Chosé... nie! Chosé... prebohaživého... nie!" zasyčal na parťáka.
Krauzovi sa naskytol obrázok ako z nepodareného gangsterského filmu. Chosé stál uprostred obývačky prikrčený ako leopard. V rukách zvieral pištoľ a mieril na pohovku. Až sa triasol od zúrivosti a zbraň zvieral tak kŕčovito, že sa chvela.
Na pohovke sedela Zdena Rysová, nohy a ruky naširoko, a priblblo sa usmievala. Krauz okamžite pochopil prečo. Na stolíku pred ňou ležalo nádobíčko. Fľaša vodky a prevrhnutý pohár, zrkadielko, kôpka bieleho prachu, šnupacia trubička, ale aj gumená hadička, injekcia a pár ihiel. To bolo zlé.
Kto si občas šnupne a nahovára si, že je to iba na povzbudenie, je feťák, ale má ešte šancu, kto si začne pichať, je feťák bez šance.
Zdene to bolo evidentne jedno. Ruky mala naširoko roztiahnuté na operadle gauča a župan sa jej otvoril tak nešťastne, že jeden prsník vykukoval von. Aj nohy roztiahla ako chlapi v krčme, ale odtiaľ jej našťastie nič nevy kuklo.
V rohu v kresle sedel Adam Rys v obleku a držal si nos. Spomedzi prstov mu kvapkala krv.
Nikto sa ani nepohol, iba Zdene poletovala z pleca na plece hlava s priblblým úsmevom. Krauz schoval pištoľ a opatrne zboku, tak, aby ho periférne videl, pristúpil k Chosému.
„Nerob to, len to nie. Zo všetkého sa vyvlečieme, nikto sa nič nedozvie, ale ak vystrelíš, je po všetkom! Nerob to, nestojí to za to. Takto nikomu nepomôžeš, Nine už vôbec nie... nerob to... daj ju sem... pomaly..."
Krauz pristúpil až k parťákovi a opatrne ho chytil za zápästie. Pomaly zatlačil a odchýlil mu ruky tak, aby už nemierili na Zdenu. Potom uchopil uzáver pištole a vykrútil ho do boku. Vedel, že nesmie dohora ani dole, pretože parťákov kŕčovito zovretý ukazovák by automaticky vystrelil. Chosé povolil a sklonil hlavu. Krauz si nedbanlivo vopchal pištoľ do vrecka nohavíc a zdrapol parťáka za plecia. Otočil si ho k sebe. Chosé hlasno dychčal. Krauz ním zatriasol.
„Kompl..."
Až teraz Chosé zodvihol hlavu a všimol si ho.
„Kurva, skoro som ju zabil!" oznámil úplne zbytočne Krauzovi.
„Nevrav, ja že si prišiel na pytačky."
V rohu obývačky postrehli pohyb.
„Takže už sa môžem vo vlastnom byte aj postaviť a niečo povedať, páni policajti!?"
Iba ho sledovali, nepovedali nič.
Adam Rys si vybral vreckovku a poutieral sa.
„Je tu niekto ochotný mi celú vec vysvetliť skôr, ako zavolám ministrovi vnútra a poviem mu, ako sa jeho podriadení správajú k daňovým poplatníkom, z ktorých peňazí žijú a kupujú si náboje, ktoré chcú v konečnom dôsledku do nich aj vystrieľať? Upozorňujem vás, že s ministrom si tykám a..."
„Sklapni, už som ti to dnes raz povedal!" zasyčal Chosé.
„Tak toto je už vrchol!"
„Moment!" zasiahol Krauz. „Takto by sme sa ďaleko nedostali! Pán Rys, povedal vám kolega, prečo prišiel a...?"
„Nie! To teda akosi nestihol! Namiesto toho sa na mňa vrhol ako besný a rozbil mi nos! Práve som sa vrátil z Mníchova a otváral som dvere, keď sa vyrútil z výťahu, vovliekol ma do môjho vlastného bytu, zranil ma a moju nič netušiacu manželku ohrozoval

pištoľou! Keď to tak teraz počúvam, ako som to pekne zosumarizoval, myslím, že je toho dosť na inšpekciu a na vyhadzov od polície, čo myslíte? Alebo že by sme k tomu pridali aj trestné oznámenie a zariadili pánovi pár rokov v chládku? Viete, ako zaobchádzajú s bývalými fízlami v base?" „Ty..."
Krauz ho strhol späť.
„Ostaň!" zavelil, a až keď si ho Chosé prekvapene premeral, uvedomil si, že si Rysovu obývačku asi pomýlil s cvičákom.
„Pán Rys, o tom, čo sa deje v base, vy nemáte ani potuchy, a verte mi, že práve my dvaja sme informovaní veľmi, ale naozaj veľmi presne! Vyhrážanie sa ministrom vám nepomôže, na to akosi nereagujeme. Namiesto toho by sme si mali v pokoji pohovoriť..."
„V pokoji! S pištoľami v ruke, čo? Tomu vy hovoríte pokoj? Tak dajte jednu aj mne, nech je to zaujímavejšie! A ak sa vám nepáči moje vyhrážanie, tak mi povedzte, čo spravil on!? Vyfackal mi manželku, mne rozbil nos a pobehoval tu s pištoľou, a vám sa nepáči vyhrážanie!? Pekný zmysel pre spravodlivosť!"
„Vyfackal!?"
„Áno, vyfackal! Ako ona k tomu príde!? Ako sa môže cítiť..."
Krauz si premeral kreatúru nagauči.
„Evidentne fajn."
„A ešte chcete byť aj vtipný!"
„Nechcem, ale láskavo sa na ňu pozrite. Aj keby ste ju fackali päťkilovým kladivom, ani tak by jej to nevadilo."
Rys ukradomky zazrel na manželku a na lícach mu navreli svaly. Zohol sa k nej a upravil jej župan. Namáhavo zodvihla hlavu. Až teraz ho spoznala.
„Vytrt... vytra... vitaj..." vykoktala a snažila sa milo usmiať. Radšej sa ani nemusela. Z kútika úst sa jej pustili sliny.
„Pán Rys, ak to pomôže, tak ja sa vám ospravedlňujem za seba aj za kolegu za toto nepríjemné intermezzo, a ak dovolíte, na vysvetlenie asi toľko... vaša pani manželka ide na kokse ako Santove sane na čerstvo napadanom prašane a podarilo sa jej nadrogovať aj moju a kolegovu dcéru tak, že skončili v nemocnici. Ideme práve odtiaľ, a tak sa nečudujte, že kolega je trochu nervózny. Takže s tým trestným oznámením pomaly, aj my by sme mali čo porozprávať do protokolu, ale myslím si, že džentlmeni sa bez polície obídu."
„Džentlmeni... s pištoľou v ruke a odznakom za pásom... jeden z nich mi obrába ženu a druhý ho kryje a snaží sa ma tu oblbnúť rečičkami! Džentlmeni!! Naozaj sa asi zaobídete bez polície, to vám verím! Viem si predstaviť, ako neradi by ste tu videli políciu... tú z iného okresu, než ste vy dvaja, pochopiteľne, ale mne sa tá predstava začína páčiť! Asi ju skonzultujem aj s ministrom, možno aj jemu sa bude páčiť."
„Už som vám vysvetlil, pán Rys, ako toto celé vzniklo! Nejde o vašu ženu, ide o deti..."
„Kašlem vám na vaše zasraté nepodarené decká!!"
Rys urobil chybu. On sám deti nemal a nemohol celkom dobre chápať, ako sa cíti otec, keď mu ide o dieťa. Ani netušil, ako sa bije lev o svoje mladé. Tak mu to Chosé ešte raz predviedol.
„Ty!!"
„Počkaj!" lenže Krauzovi sa ho po druhý raz zastaviť nepodarilo. Načiahol sa, ale prsty sa bezmocne skízli po rukáve.
Chosé priskočil k Rysovi a vrazil mu takú, až skončil opäť v kresle. Ruky mu bezvládne ovisli a z nosa sa pustil ďalší pramienok.
Krauz stratil rovnováhu, zapotácal sa a kamošova pištoľ mu vypadla na koberec. Chosé ešte stále nemal dosť, priskočil k sediacemu Rysovi, zdrapol ho za drahé sako a zodvihol ho.
„Polícia!! Nehýbte... sa..." slovo sa dodala Petra veľmi tichučko, hoci na začiatku ziapala ako na hory.
Aj jej s Filipom sa naskytol pohľad ako zo zlého filmu.
Krauz stál uprostred obývačky a v ruke zvieral pištoľ. Chosé v kúte mároval

krvácajúceho chlapíka v drahom obleku a evidentne vyhrával. Na gauči sedela žena so šialeným výrazom v očiach a na privítanie im ledabolo kývla a oznámila im: „Bu... dem vrackať..." a netárala.
Nemala dosť síl na predklon, a tak jej vývratky stekali po hrudi pod župan a po župane do rozkroku. Okamžite omdlela a hlava jej padla dozadu na operadlo.
Petra povytiahla obočie, vystrela sa a schovala pištoľ. Krauz to urobil tiež, lebo nič iné s vypadnutou pištoľou ani nezamýšľal. Filip pištoľ ani nevytiahol, asi čakal, ako dopadne vedúca dvojice, a podľa toho by si nalistoval v príručke mladého detektíva, ako postupovať. Chosé pustil krvavého neboráka a zhnusené sa vrátil k parťákovi do stredu obývačky.
„Nepotrebujete pomoc, vy dvaja...?" a pretože na ňu civeli s vyvalenými očami, vysvetlila im pointu. „Skoro si do nás vrazil, tak sme ťa sledovali, mysleli sme, že ti ukradli auto a... dvere boli dokorán, tak sme sa dali pozvať."
„A teraz už mám toho naozaj dosť! Volám Vlada... teda ministra vnútra! Ten sa s policajtmi nemazná," ozvalo sa z kresla.
„Debil," vzdychol si Chosé, ale neupresnil, koho z dvojice Adam - Vlado vlastne myslel, takže mu prikývol iba Krauz. Ten sa v tom orientoval celkom presne.
„A čo s týmto druhým chudákom tu?" a ukázal bradou na kreslo.
„Ja mám nápad," Petra prižmúrila oči a Krauz už vedel, že to neveští nič dobré. Nič dobré pre protivníka.
Petra vybrala digitálny fotoaparát a skôr než si kto stihol uvedomiť, čo zamýšľa, namierila na Zdenu a urobila cvak. Potom to isté s Rysom. Potom jeden celkový orientačný záber na miesto činu a detail na stolík.
„A je to!"
Krauz pochopil prvý. Iba sa usmial.
„Pán Rys, a teraz trochu zmeníme rétoriku. Žiadne prepáčte, ale boh ťa ochraňuj, ak čo len cekneš! Tieto fotografie sa omeškajú za tvojím telefonátom iba o dvanásť hodín, potom si ich zväčšené môžeš vystrihovať z titulných strán všetkých novín a časopisov a môžeš si ich lepiť rad za radom v kancelárii na nástenku. Ale rýchlo, lebo po takomto škandále si tú kanceláriu dlho neužiješ! Jasné?! Ak sa dozviem, že ťaháš za nitky, budeme sa brániť a škandál ti zlomí väzy, takže sa dohodneme takto: my teraz vypadneme, ty sa pôjdeš do kúpeľne umyť a cestou použiješ to, čo máš na krku. Pevne verím, že to použiješ správne. Odchod, vážení!"
Petra s Filipom už boli skoro v chodbičke a Krauz a Chosé už odchádzali tiež, keď sa pani Rysová prebrala. Premerala si prítomných neprítomným pohľadom, zaostrila a prstom ukázala na Chosého.
„Chosé... ja ťa miluj..."
Nedopovedala, lebo zle požuté mäso jej vypadlo z úst, skotúľalo sa po brade do výstrihu a zmizlo medzi kozami. Aby si vyčistila jazyk, trochu si odpľula. Stieklo jej to po brade.
„Budem... cikať..." oznámila im ešte, ale Chosé už na výsledok nečakal.
„Je tvoja," kývol Rysovi na pozdrav a vypadli.
Pod balkónmi sa postavili do kruhu a Krauz rozdal cigarety.
„Petra... Filip, dobre si zapamätajte, čo vám teraz poviem. Jeden z najstarších policajných zákonov je zákon omerty, zákon mlčanlivosti. Inými slovami, čo sa v jednej službe spíska, to v nej aj zostane. Čo hliadka počas jednej služby zažije, to ostane medzi jej členmi pochované nastálo. Tak to bolo za našich mladších čias a tak to musí byť v polícii naveky, inak to nebude dobrá polícia. Za pomoc vám dvom ďakujeme, tie zábery si zajtra prehráme do nášho počítača a z foťáku ich vymažeme, a tým sa to pre vás skončilo. Nič z toho, čo ste tu dnes videli, sa nikdy nestalo, jasné?"
„Uhm," ponáhľal sa Filip.
Petra nič nepovedala, iba sa zahľadela Krauzovi do očí.
„Je mi to jasné, díky Petra, ale musel som vám to pripomenúť, prepáč."
Kývli si na pozdrav a odišli. Krauz ich odprevádzal pohľadom a počkal, kým Filip naštartoval a zmizol za rohom.

„A teraz ty."
„Ja viem..."
„Vieš hovno!"
„Ja by som ju aj tak nezabil."
„Najprv to tak nevyzeralo, ale na to ti zvysoka..." Krauz ho zdrapol za golier a pritiahol si ho k sebe. „Počúvaj, zmizni už domov a nechaj ma aspoň trochu sa vyspať! Máme čerstvú mŕtvolu v Devíne a mali by sme s tým zajtra niečo urobiť, tak maj zľutovanie a zalez už do pelechu!" „Idem... pusti ma!"
Krauz ho dosť surovo odsotil. Chosé otvoril auto a naštartoval. Krauz si spomenul ešte na niečo a rýchlo dobehol k okienku. Zaklopal. Neochotne sa spustilo.
„A ak ťa napadlo ísť si to ešte sčerstva vybaviť aj s Tonym, tak ťa upozorňujem, že ráno volám ministrovi ja!"
„Seriem na neho!"
„A čo ten Tony?"
„Veď toho som mal na mysli."
„Aha!"
Chosé odrazil od obrubníka a s kvíliacimi gumami opustil scénu. Krauz si zhlboka vydýchol, prehrabal si vlasy a pošúchal si tvár. Konečne ticho. Nejako to predsa len zvládli.
Kvíliace gumy sa vrátili. Okienko opäť padlo. „Daj ju sem, je moja," a Chosé natrčil ruku. Krauz chvíľu nechápavo civel, potom ho trklo. „Na... a zmizni už!"
Podal mu pištoľ a aj mu kopol do pneumatiky.
Keď osamel a ulica stíchla, pozrel hore na balkóny. Na štvrtom poschodí vedľajšieho vchodu zbadal vystrčené malé zrkadielko na hliníkovej tyči. Uklonil sa a zamával. Zrkadielko ho spoznalo, potočilo sa z boka na bok a zamávalo mu tiež.
Až potom nasadol a celkom spokojne odišiel domov.

39. Kapitola

Zdenko dobehol na stavbu Rastislavovho domu ako prvý, presne, ako prikázal domáci. Už z diaľky tušil, že je zle, lebo pred bránou parkovala rachotina s nápisom na dverách, ktorý desí každého staviteľa. Mestské múzeum. No zbohom!
Blbeček v černákoch pri bráne sa usmial a prekvapene sa spýtal: „Jéj, aj vy ste prišli pozrieť na zdochlina?"
„Ty... debil..." dychčal Zdenko, „načo si tu? Prečo si ju vpustil?"
„Mala izéé... papér, že je arkeológ, tak já myslel..."
„Ty nemáš čo myslieť, ty máš strážiť jeho stavbu!! A aj keby mala sto papierov a bola ministerka archeológie, aj tak tu nemá čo robiť!!"
„Nempovedal nigdo..."
„Uhni!"
Zdenko ho odsotil, prebehol dvorom a už za prvým rohom zbadal skupinku ľudí v zadnej časti pozemku, kde kopali prívodný kanál a šachtu pre jazierko.
Archeologická ho zbadala a urobila dva kroky vpred.
„Pán inžinier Vámoši? Ja som doktorka Alena Ábelova, Mestské múzeum... teší ma."
„Potešenie na..." vašej strane prehltol a dodal, „mojej strane! Vitajte! Boli sme dohodnutí na zajtra."
„Ale ja musím zajtra služobne odcestovať a volala som vás, ale..."
„Iste! Mobil mám už tri dni polofunkčný a nemám čas na opravu."
„To nič! Hlavne, že sme sa stretli a konečne sa poznáme aj osobne a môžeme celú vec dať do absolútneho poriadku priamo na... ako sa to hovorí... na tvári miesta!"
„Na tvári, iste."
„Okrem toho, táto náhoda je priam fascinujúca!" posunula si obrovské okuliare vyššie na nos a preložila si hrubý fascikel pod druhú pazuchu, lebo ju asi ťažil.
„Náhoda, hovoríte?"
„Iste, veď sa len pozrite! Ja som prišla prerokovať podmienky zemných prác za hlavnou stavbou a som tu sotva pol hodinu, a už vaši ľudia našli prvé kosti! Úchvatné! To nezažil asi nikto z mojich kolegov, tí budú zízať, keď ich zavolám..."
Zdenkovi sa pred očami zjavili fialové kruhy. Horšou predstavou pre stavebníka, než je archeológ na stavenisku, môže byť už len skupina archeológov na stavenisku. Prehltol nadávku a milo sa usmial.
„A kde je pán Vyskočil?"
„Ten odišiel minulý mesiac do dôchodku, teraz mám túto lokalitu na starosti ja!"
No zbohom! Ešte aj toto! Človek, ktorého mali pod palcom, si odíde do dôchodku a nedá nikomu nič vedieť! Taká drzosť! Ale zase prehltol nadávku a zase sa milo usmial.
„Tak sa na to poďme pozrieť."
Kanál pretínal mŕtvolu niekde v oblasti kolien. Krompáč prerazil jabĺčko a zlomil kolenný kĺb, ale ďalšie údery už boli robené opatrne a kostra už bola do pol pása obnažená a žiadna kosť nebola zlomená. Asi aj vďaka mužovi, ktorého Zdenko síce nepoznal, ale vo výkope sa zvŕtal, akoby sa v ňom narodil.
„To je môj asistent, doktor Kamendy..." vysvetlila archeologická a naďalej s napätím sledovala postup odkrývacích prác.
Kostra nebola zakopaná hlboko a ako plávajú v zemi kamene, tak sa aj kostiam podarilo rokmi predrať skoro až na povrch. Dvaja robotníci odkrývali zostávajúcich pár centimetrov zeminy a z kostry bolo vidieť čím ďalej, tým viacej.
„Stop! Hlbšie už nie, mohli by ste ju poškodiť! Hlbšie pôjdem ja, keď si prinesiem náradie!" zastavil doktor Kamendy horlivých kopáčov.
Pri bráne nastal hluk a Zdenko sa vrátil kúsok späť od výkopu, aby videl, čo sa deje. Muž v černákoch čupel na zemi a kryl si hlavu. Pán Rastislav sa zaháňal rukami ako

mláťačka a architekt Abrhám ho odťahoval od nešťastníka preč. Abrahám vyhrával. Oprel si ho o múr a niečo mu dôrazne vyčítal a aj mu pohrozil vztýčeným ukazovákom. Rastislav sa upokojil, opakovaným prikývnutím mu niečo sľúbil, a až potom ho architekt pustil a narovnal mu golier na saku.
„To je domáci pán? Má zvláštne jednanie so strážnikmi. Čo urobil ten nešťastník, pán Vámoši?"
„To si nevšímajte, pani doktorka, asi bol zas opitý v službe..."
Doktorka Ábelova neveriaco pokrútila hlavou. Fyzické tresty podľa nej prestali niekedy na prelome devätnásteho a dvadsiateho storočia, a tu mala jasný dôkaz toho, ako fatálne sa mýlila.
Pán domáci vybral mobilný telefón a až sa predkláňal, ako veľmi sa snažil tomu na druhej strane vysvetliť, čo chce. Nemohol sa zmieriť s tým, že by účty s neschopným strážnikom už boli vyrovnané.
„Čo si mi to sem poslal za debila!? Platím ti snáď dosť na to, aby si si ma vážil a neurážal ma takýmto postojom k mojej stavbe! Drž hubu a neskáč mi do reči!! Jasne sme sa dohodli a veľmi presne som ti vysvetlil, ako si predstavujem ochranu môjho majetku, takže ak ma nechceš naozaj nasrať, tak dnes večer tu chcem mať mohutného chlapa so zúrivým psom... lepšie s dvoma, a od dnešného dňa bez môjho povolenia neprekročí bránku ani noha! Ani prezident republiky, jasné!? Ani prezident! Inak..."
Keď prišli k výkopu, bol už Rastislav pokojný a dokonca sa usmieval. Asi ako krokodíl pred večerou.
„Patrik Rastislav, majiteľ pozemku, rád vás vidím," a ešte viac sa zazubil.
„Doktorka Alena Ábelova z Mestského múzea. Toto je môj kolega doktor Kamendy."
Patrik Rastislav mal pri predstavovaní ruky pevne zovreté za chrbtom, ale doktorka Ábelova mu jednu bez váhania podala. Rastislav sa chvíľu tváril, že po oblohe práve letí prekrásny kŕdeľ divých husí, ale doktorka bola vytrvalá, a tak jej napokon s veľkým sebazaprením ruku podal. Doktorku prekvapil dotyk rukavice, lebo bola telovej farby a vôbec si ju nevšimla. Až taká zima nebola, asi nejaká choroba, exém, alebo iba zvyk, ktovie, ale bola slušne vychovaná a taktne túto netaktnosť prehliadla.
„Pokiaľ viem, tak ste mali prísť zajtra."
„Iste, pán Rastislav, prepáčte, že prichádzame skôr, ale zajtra cestujeme na inú lokalitu, tak sme to chceli mať za sebou. V podstate ide iba o formalitu, prerokovať podmienky zemných prác a presvedčiť sa na vlastné oči, ako je dodržiavaný zákon číslo štyridsaťdeväť z minulého roku o ochrane pamiatkového fondu a..."
„Tak zákon, hovoríte! A ako to všetko viete tak perfektne naspamäť, obdivujem vás! Mám rád vzdelaných ľudí, ktorí vedia, čo chcú, a vedia aj, prečo to chcú... a vedia aj, prečo to môžu chcieť..."
„Pochopila som! Ja viem, prečo to môžem chcieť. Lebo je to uvedené v zákone a zákony, to je moje hobby."
„Správne! Zákon je na tomto pozemku na prvom mieste! Tak... čo to tu vlastne máme, pani archeologická?"
Doktor Kamendy sa vyštveral z výkopu, oprášil si nohavice a aj dlane a sklamane sa zaškeril na kolegyňu.
„Toto... asi nebude pre nás, Alenka. Kabát a vesta sú až neuveriteľne dobre zachované, zrejme došlo k zílovateniu tenkého nadložia, a to zabránilo prístupu vzduchu a látka sa konzervovala. Na hrudi má pozostatky klobúka, asi mu ho hodili do jamy. Vedľa neho je hrčovitá palica, presnejšie pozostatky, ale oceľový špic je neporušený. Našiel som aj dva gombíky, sú medené s razeným ornamentom, nie ručné. To všetko nasvedčuje tomu, že ide o mŕtvolu starú asi osemdesiat, možno sto rokov, v žiadnom prípade nie o historicky významný nález..."
„Škoda," sklamane vzdychla doktorka.
Jupíí!!! nezakričal Vámoši, iba si to spolu s Rastislavom pomysleli.
Rastislav sa opäť zazubil, tentoraz oveľa úprimnejšie. Ale smiech ho hneď prešiel.
„Jedno koleno je zničené úderom krompáča, ale na druhom sú jasné deformácie kostí

kolenného klbu, ten muž evidentne kríval a palicu nenosil iba na parádu. Lebka je roztrieštená silným úderom, takže zjavne ide o násilie, a asi preto nie je medzi ostatnými na cintoríne. Pán staviteľ..."
„Áno," Vámoši pristúpil bližšie.
„Viete, ako máte v takýchto prípadoch postupovať! V prípade kostrového nálezu na stavbe ste povinný privolať políciu."
„Políciu..." hlesol Rastislav a bezmocne zaťal päste.
„Iste, to viem, pán doktor, a aj to urobím!"
„Výborne, my s kolegyňou si počkáme na príchod znalca zo súdneho lekárstva a niečo s ním prekonzultujeme, a medzitým s majiteľom pozemku prerokujeme, čo prerokovať musíme."
Vámoši sa spýtavo pozrel na Rastislava. Bezmocne prikývol, ale napnuté svaly na sánkach jasne svedčili o jeho duševnom rozpoložení.
„Môžete ísť prerokovávať do maringotky, je tam upratané, a ja zatiaľ zavolám," vyzval ich Zdenko a vybral poloфunkčný mobil.
V maringotke bolo naozaj upratané a aj si mali kde sadnúť. Rastislava archeológovia vôbec nezaujímali, zato architekt Abrhám si citácie zákona pozorne vypočul.
„Pán Rastislav," archeologická si posunula veľké okuliare a milo sa usmiala, „prečo sme sa dnes zišli. Lebo Krajský pamiatkový úrad v Našom Meste vám vydal záväzné stanovisko k zámeru stavby rodinného domu a s tým súvisiacich zemných prác pri realizácii novostavby. Jednou z podmienok realizácie stavby je, že všetky výkopové práce pre základy novostavby, vedenie sietí, oplotenia, úpravy terénu, prípadne iné práce pod úrovňou terénu, budú správnym orgánom posúdené samostatne vydaním záväzného stanoviska k projektovej dokumentácii pre stavebné konanie, ale až po predchádzajúcom vyjadrení archeologického ústavu SAV Nitra. Je to zatiaľ jasné?"
„Nie."
„Áno, pokračujte, prosím," prikývol architekt a gestom ju vyzval, aby deklamovala ďalej.
„Táto podmienka týkajúca sa zemných prác je štandardnou podmienkou ochrany archeologického kultúrneho dedičstva pri realizácii zemných prác v pamiatkovo chránenom území v prípade, že pri stavebných prácach dochádza k narušeniu zemných vrstiev pod úrovňou terénu a v katastri obce sú evidované archeologické lokality."
„Aj to je nám jasné."
„Malo by, lebo Devín je obec, kde je archeologických lokalít dokonca niekoľko, takže citované predpisy sa na vás vzťahujú vo zvýšenej miere."
„Sme si toho vedomí. Vieme, že Devín je jedna veľká archeologická lokalita, a staviame s citom a šetrne. Ale akosi nám uniká dôvod, prečo uvedené záležitosti prejednávate práve na našej stavbe."
„Lebo na vás prišlo udanie!"
„Uda..." Rastislav ani nevládal dopovedať. Hodil sa na operadlo stoličky a koženými dlaňami si hlasno pleskol po stehnách.
„Tak udanie!!"
„Áno, presne tak, pán Rastislav! Píše sa tam, že ste svojvoľne a proti dohode s bývalým vlastníkom zbúrali prednú historicky významnú časť starého domu a..."
„Žiadna dohoda neexistuje!"
„Asi máte pravdu, pán Rastislav, v zmluvách priložených k žiadosti o stavebné povolenie ani v zápisoch v katastri sme žiadne ťarchy nenašli, ale vyšetrovanie som iba začala, takže ešte neviem, k akým uzáverom sa dopracujem..."
„Takže vyšetrovanie! Vy nás vyšetrujete!?"
„Nie, pán Rastislav, iba si robím svoju prácu. Požiadali nás ako expertov o preskúmanie legálnosti tejto stavby z hľadiska archeologického výskumu a či boli, sú a budú dodržiavané všetky mnou citované podmienky, s ktorými ste boli pred začatím stavby oboznámený. Stavebný úrad si vás isto v najbližšom čase predvolá, ale ja som zvyknutá nestrácať čas a prišla som už dnes."
„Udanie..." nešlo to Rastislavovi z hlavy, šomral si popod nos a neveriaco krútil hlavou.

„Vy ste ho čítali?"
„Iste."
„Kto ma udal?"
„To vám môžem povedať presne, lebo tým nič nevyzradím. Anonym." „Sviňa stará šedivá!" „Prepá..."
„Nie, nie! To ja len nahlas rozmýšľam. Pre mňa to totiž nie je anonym, viete?"
„Nie, a ani ma to príliš nezaujíma, pán Rastislav. A teraz, páni, to najdôležitejšie, vysvetlím vám, čo je to nález a čo máte v takom prípade robiť. Nález je vec pamiatkovej hodnoty, ktorá sa nájde výskumom, pri stavebnej alebo inej činnosti, a to v zemi, pod vodou alebo v hmote historickej stavby. Ak sa vec pamiatkovej hodnoty nájde mimo povoleného výskumu, musí to nálezca ohlásiť Krajskému pamiatkovému úradu, a to najneskôr na druhý pracovný deň po náleze. Môže to urobiť cestou miestneho úradu alebo osobne. Premiestniť nález môže iba oprávnená osoba metódami archeologického výskumu!"
„Takže už mi je to jasné! Vy nás upodozrievate, že sme niečo našli a zatajili a..."
„Nie! Na to nemám dôkazy! Ale prišlo anonymné udanie, ktoré uvádza, že sa táto stavba realizuje nešetrným spôsobom k historicky cenným hodnotám a je mojou povinnosťou celú vec vyšetriť a dozrieť, aby sa veci dali na pravú mieru."
„A... čo chcete konkrétne?"
„Aby sme sa tu mohli ešte porozhliadnuť a porozprávať sa s robotníkmi a urobiť si pár záberov fotoaparátom. Pre začiatok, potom uvidíme a dohodneme sa."
Rastislav sa zahľadel na architekta. Ten nestrácal duchaprítomnosť.
„Samozrejme, v poriadku. Počkajte tu a zariadim to."
Vybehol z maringotky a uľavilo sa mu, hneď ako zbadal Vámošiho kúsok od výkopu.
„Pán inžinier! Pán... inž... rýchlo, chcú snoriť po stavbe!"
„Nevadí, nech si snoria, nič nenájdu, tie dva hlinené hrnce som už včera previezol pánovi Rastislavovi do kancelárie."
„Ale chcú hovoriť s každým robotníkom!"
„No a čo, nech hovoria, nie sme včerajší! Chlapi sú poučení, vedia, čo majú povedať, nestaviame v Devíne po prvý raz. A držhubné tiež dostali vyplatené."
„A chcú aj fotografovať!"
„Môžu, ja som učesaný, iba sa trochu pomaľujem a chlapom poviem, aby sa usmievali..."
„Vy to zľahčujete!"
„Nie je čo, ono je to celé smiešne. Ako chcú zabezpečiť dodržiavanie nezmyselných predpisov na súkromnom pozemku, keď za každým paragrafom stojí upozornenie, že nálezca čohokoľvek staršieho než včerajšie noviny je povinný zastaviť stavbu hoc aj na tri roky? Kto si za takýchto podmienok dá kafrať do stavania a bude riskovať, že rodinný dom bude stavať desať rokov? Nech sa nečudujú, že ich nikto nevolá a kašlú na nich! Ja tu nepoznám jeden jediný dom, kde by v garáži nemali skrutky a klince v hlinenej nádobe, nad ktorou by zapišťalo srdce nie jednému archeológovi a riaditelia múzeí by sa o ňu radi pobili." „Tak to vybavíte?"
„Jasnačka, pustite ich von, nech to tu presnoria a nech môžeme stavať ďalej. Ozaj, poliši sú už na ceste, ale aj tých vybavím, už som to zažil dva razy a nič svetoborné sa nedialo."
Abrhám sa vrátil do maringotky.
„Hééj, chlapi," Vámoši si zavolal robotníkov k sebe, „bude s vami rozprávať kontrola z mesta, tak ideme na to, ako vždy! Usmievať sa a na otázku, či ste videli niečo podozrivé odvážať zo stavby, krútime hlavou, na otázku, či sa pravidelne vykonáva stavebný dozor kývame hlavou, jasné!? Kto to popletie, bude nakopaný, viete kam, a príde o prémie. Pochopil každý?"
„Jasnačka, rozumieme, pochopili..." chlapi naokolo kývali hlavami a niektorí si pre istotu nacvičili aj krútenie.
Z maringotky vyšla pani Ábelova, posunula si okuliare trochu vyššie, pripravila si pero a predpísaný formulár a spýtala sa chlapov nastúpených v rade.
„Páni, videli ste v poslednej dobe vyvážať zo stavby niečo podozrivé, zabalené, rozbité...

nejaké hlinené nádoby, kosti., alebo niečo podobné?"
„Nijéé..." všetci pokrútili hlavami.
Nikto sa nepomýlil, boli to skúsení stavebníci.

40. Kapitola

Krauz sa vrátil domov po polnoci, ale Sylvia ešte nespala. Aj keď jej do telefónu povedal, že všetko je už v poriadku, aj tak nemohla zaspať. Vyšla mu na chodbu v ústrety a ticho ťapkala bosými nohami po dlažbe. Unavene sa mu zavesila na krk. „No táák..."
Pohojdal ju z boka na bok, a až vtedy sa naozaj rozplakala. Stres z celého večera vytiekol Krauzovi na plece a on iba stál s privretými očami a pevne ju stískal. Párkrát ju pohladil po vlasoch a šepkal no táák, no táák, ale najradšej by sa rozplakal aj on.
„Richard, ja... som si myslela, že to mám pod kontrolou, že Sylvinka a Nina, že... že sa iba tak prechádzajú po meste a..."
„Ty sa neobviňuj, miláčik, ty nie. Veď ty sama si mi vysvetľovala, ako to v skutočnosti je, že rodičia sú v podstate rukojemníci svojich vlastných detí a deti si s nimi robia, čo chcú. Mala si pravdu. Každý, komu dorastú deti, na to raz príde. Myslím si, že my dvaja sme žiadnu chybu neurobili. Vychovávame ich, ako najlepšie vieme, a snažíme sa, aby mali všetko, na čo si len pomyslia. Nemôžeme nad nimi stáť dvadsaťštyri hodín v jednom kuse, to nejde. Občas musia aj ony použiť vlastnú hlavu a občas to takto zlyhá, ale našťastie, urobili sme s Chosém krátky proces a už sa to nebude opakovať, o to sa postaráme. Poď, pôjdeme si ľahnúť. Už neplač, miláčik."
„Však sa im nič nestane?"
„Nie, mali sme šťastie. Dnes v noci mal službu starý praktik, ktorý to zažil už veľakrát a vedel, čo má robiť. Zachránil ich a dúfam, že žiadne následky neponesú, myslím zdravotné. Malo by to už byť v poriadku, tak poď, ľahneme si a musíme sa trochu vyspať, zajtra ma čaká perný deň."
V utorok ráno bolo vo vraždárskej kancelárii akosi smutno. Starý Burger ešte ležal v nemocnici, Oto Hanzel mal dovolenku po manželkinom pohrebe, krpatý Kuky lupou študoval dva nové pichliače, ktoré mu narástli na kaktuse, a Vaňa sa napchával, lebo od raňajok, čo zjedol doma, už ubehlo trištvrte hodiny.
Keď vošiel Krauz, bolo ticho ako v kostole a ani Kuky, ani Vaňa si nedali tú námahu, aby ho porušili. Vaňa iba kývol vidličkou, akože vitaj, a Kuky vztýčil ukazovák, takže Krauz netušil, či ho zdravil, alebo upozorňoval, aby ho nerušil vo vedeckom bádaní.
Ani Krauz nič nepovedal, ticho zasalutoval a zvalil sa na stoličku.
„Má dva nové pichliačiky, Richard, poď sa pozrieť!"
„Kašlem ti na pichliačiky. Okrem toho, je obrastený kol dokola od vrchu až po zem, tak ako môžeš vedieť, že akurát tie dva sú nové?"
„Lebo včera tu určite neboli, pod sa pozrieť!"
Aby mu nepokazil radosť, neochotne vstal a nahol sa nad kaktus.
„Tu... tieto dva..." Kuky ďobol hrotom ceruzky do dvoch pichliačov.
„Uhm..." súhlasil Krauz, lebo oponovať nemalo zmysel. Všimol si vodu v miske.
„Koľkokrát som ti hovoril, že kaktus sa nepestuje ako ryža?"
„Len trochu, nech sa napije, potom ju vylejem," zaprosil Kuky, akoby to záležalo od Krauza.
„Rob si čo chceš, tvrdohlavec, a... zasa ho prevláčaš! Má byť na parapete!"
„Len na chvíľu, aby mal pocit, že ho tu má niekto naozaj rád..."
Krauz rezignovane mávol rukou.
Prišiel Chosé. Oči mal červené a bol neoholený. Krauz na neho zagánil a výstražné pokrútil hlavou. Ďalší tvrdohlavec! Určite nešiel spať domov. Bolo to na ňom vidieť.
Vaňa dojedol.
„Mnó... to by sme mali, ako hovorí klasik, jedz do polosyta, pi do polopita! Chosé, to druhé pasuje na teba, kde si zas bol celú noc?"
„Vynechaj ma, láskavo..."
„Ako chceš. Ja som si trochu zobol, a stačilo! Toto si zabalíme na neskôr, okrem toho, o chvíľu otvárajú bufet, takže ja letím na rozdelenie, vajčáci, a vy si tu dumajte nad utopeným kaktusom, koľko chcete."

Všetci pozreli na nástenné hodiny. O tri minúty pol ôsmej. Dupot nôh na chodbe nenechal nikoho na pochybách, že pracovný deň sa o chvíľu začne.
Vaňa a Kuky odišli.
„Tá istá otázka."
„Čo?" nechápal Chosé.
„Tá istá otázka, ako ti dal Vaňa. Kde si zas bol celú noc? Myslel som, že sme sa na niečom dohodli!"
„Neboj sa, Tony ešte žije. Ani mi nenapadlo... kašlem na neho! Zatiaľ."
„Tak?"
„Bol som v Malackách za Ninou." „A... ha. Sorry. A?"
„Plakala, chcela ísť do nemocnice, mal som čo robiť, aby som ju upokojil a vysvetlil jej, že sa o všetko postarám. Chvíľu som si zdriemol u nej na gauči. Chvíľu."
„V poriadku, verím ti."
„... sa mi uľavilo..."
„Nekecaj a padajme, Šaňo zas bude mať diskusné príspevky."
Krauz si sadol oproti Petre a sprisahanecky na ňu žmurkol. Sprisahanecky sa naňho usmiala. Nezasvätení si mohli myslieť, že ju zas opaľuje, ale oni dvaja vedeli, o čo ide. Iba oni dvaja a Filip s Chosém, a to bolo akurát dosť na malé nočné tajomstvo.
„Dobré ráno, páni a dámy..."
„Komu dobré, komu nie, ... aj tebe, šéfko, ... díky Šani, ... nazdar šéf e,... au, netlač sa na mňa, daj tú ruku preč..." ozývalo sa z davu a všetci sa hniezdili na svojich miestach.
„Alebo dámy a páni, aby sme boli slušní aj v oslovení... tak ticho už a začíname! Prečítam vám zvodku zo včera na dnes... včera večer o dvadsaťtri pätnásť hliadka péemjé v zložení..."
Alexander Mayor čítal prehľad udalostí za včerajší deň a noc a keď skončil, Krauz si vydýchol. Igor dodržal slovo a v oficiálnom hlásení sa o ich dcérach nič neobjavilo.
„A teraz by sme prešli k robote. Kto začne? Ako sme včera dopadli? Petra, máš už nejaké analýzy?"
„Iste, takže..." chvíľu sa prehŕňala v papieroch a potom sa rozbehla, „zoberiem to podlá bodov, čo sme si včera napísali. Preveriť alibi švagra Romana Weitha. Na loď sme sa s Filipom nedostali, to by ste neverili, čo tam tí ľudia robia. Kvôli pár korunám ušetreným za lacné cigarety a chľast by nás boli ochotní aj zlynčovať. Ani nás nepustili za posádkou. Budeme musieť zavolať na kapitanát a dohodnúť si schôdzku s kapitánom a personálom lode mimo prevádzkových hodín, inak to asi nepôjde. Ale našli sme krčmu, kde mal byť Weith v sobotu večer až do noci. To sa potvrdilo, ale škrtnúť ho zo zoznamu podozrivých zatiaľ nemôžeme, lebo zatiaľ zistený, ale nepotvrdený čas príchodu lode, asi o pol ôsmej večer, sa nám kryje s časom vraždy, a tu musíme bazírovať na minútach, takže sa na to ešte s Filipom pozrieme podrobnejšie. Pomohli by nám aj výpisy z mobilov, ale tie sa asi urýchliť nedajú, budeme musieť pár dní počkať. Čo sa týka manželky, to včera robil Ivan, tak skús..."
Dvere sa otvorili a vošiel Oto Hanzel.
„Čaute, prepáčte, že meškám," a oprel sa o dvere. Bol biely ako stena a ešte chudší, než si ho pamätali.
„Oto!"
Chlapi vstali a ponáhľali sa k nemu.
„Ahoj! Čo ty tu, máš dovolenku! Stalo sa niečo?" každý mal nejakú otázku.
Popodávali si ruky, poklepali ho po pleciach a pomaly sa upokojili. Posledný ho privítal šéf.
„Vitaj, čo sa stalo?"
„Nič, Šani, ale ja to už doma sám nevydržím. Tri dni som chodil po byte ako lev v klietke od jedného múra k druhému... to sa nedá vydržať, chalani. Ešte deň, a hodím si mašľu! Ja... chcem zrušiť dovolenku a hlásim sa do práce. Som oukej, trochu nesústredený, ale to asi z tých liekov na spanie, ale inak som už oukej. Nechajte ma tu."

„Jasné! Sadaj, chlape!"
Tí na kraji sa posunuli a Oto si sadol na svoje zvyčajné miesto za stôl. Vyložil si lakte, drgol do Kukyho, aby sa posunul, uhol sa Váňovmu buchnátu a šťastne sa usmial. S úľavou sa poobzeral po kolegoch a oči sa mu zaleskli. Aj ostatným. Petra ho cez stôl objala a zašepkala mu do ucha: „Vitaj, rada ťa vidím."
Oto ju pohladkal po líci.
„Díky, žabec..."
„Oto, máme čerstvý mord..."
„Čítal som v novinách, šéfe."
„...a dostala ho na starosť Petra s Filipom, takže teraz si to všetko vypočuj a Petra ťa zaradí a dá ti nejakú robotu. Rozbehneš sa sám, ako každý po dovolenke. Keby si niečo potreboval..."
„Nič, len tú robotu, Šani!"
„... som tu! A teraz, pokračujeme! Kde sme prestali? Ivan!"
„My sme sa pomotali okolo manželky a rodiny. Jeden syn, končí základku, trénuje futbal, bezproblémové decko..."
Krauz s Chosém si vymenili pohľady.
„... manželka mala v sobotu návštevu, do noci sedeli pri poháriku so susedkou, nevytiahla päty z domu. Má alibi, jedine, že by si niekoho najala, ale nezistili sme žiadny motív. Žili ako usporiadaná rodina, nič podozrivé."
„Ju by sme zatiaľ zo zoznamu podozrivých mohli vyškrtnúť, aby sa nám to zúžilo. Pokiaľ sa z výpisov nezistí, že klamala, je za vodou."
Všetci so šéfom súhlasili.
„Tretí bod," pokračovala Petra, „bol o výpisoch."
„To sme zariadili my. Žiadosti už išli, požiadali sme aj o preverenie, či do mobilu zavraždeného nebola vložená iná karta, výsledky budú... budú... no však viete, aké sú s tým naťahovačky."
„Dobre, výpisy sa robia. Ďalej... pátranie po aute."
„Je vybavené," odpovedal Petre ďalší kolega.
Krauz sa prebral.
„Moment! Tu by sme mali použiť aj vrtuľník. Ak treba, zavolám na letku a vybavím to. Mali by sme zvrchu pozrieť všetky záhradky, okraj lesa, brehy Moravy až hore, niekde po Vysokú, alebo aj ďalej. Ak ho páchatelia nekradli na kšeft, ale použili ho iba na útek z miesta činu, môže byť niekde zašité a čaká nás aj s plnou náručou stôp." Petra si to poznačila.
„Richard, nemusíš volať, my si to vybavíme a poletíme."
„Dobre... a teraz sa dostávame k verziám," pokračovala Petra. „Jedna z možností bola milenka a žiarlivý manžel."
„My sme sa motali včera okolo rodiny, nič nenasvedčuje tomu, že by zavraždený mal nejakú milenku. Ale ešte sa trochu povypytujeme."
„Výborne! Ďalej sme uvažovali o dlhoch vo firme."
Slova sa ujal sám šéf.
„Požiadal som o spoluprácu chlapcov z ekonomickej kriminálky. Pozrú sa nám na to. Prevetrajú celú firmu, preveria zmluvy a zistia nám ekonomickú situáciu vo Vámošiho firme. Budú potrebovať asi jeden, dva dni."
„Dobre, takže aj na tom sa robí. Tretia možnosť bola krádež na chate a náhodná bitka."
„Ja som za tým informátorom ešte nebol," priznal sa Krauz. „Poobede za ním vybehnem a zistím, kto a čo to tam po záhradkách kradne, a ak nebude do čoho, tak sa pohneme aj týmto smerom."
Petra prikývla a viac nemala čo povedať.
„Fajn," pokračoval Mayor, „vyšetrovanie nám beží, zatiaľ bez valných úspechov, ale napredujeme. Dnes by som si predstavoval, že si trochu švihneme a dokončíme aspoň základné vyšetrovanie k rodine a k známym okolnostiam, a už by niekto mohol priniesť aj niečo zaujímavé! Tak, banda..."

„Ešte ja!"
„Nech sa páči, Petra, máš slovo."
„Niečo zaujímavé by sme už mali. Včera sme sa s Filipom zastavili za starostom. Ešte skôr sa chcem spýtať... Richard, tá kopa papierov, čo si mi včera dal na stôl, to je odkiaľ?"
„Z ohliadky miesta činu. Bolo to zviazané v doskách a schované v zásuvke stolíka, na ktorom jedol. Zaistili sme to pre istotu celé, ako to bolo, a ani sme to nečítali. Prečo? Bolo tam niečo zaujímavé?"
„Bolo. Našla som tam zmluvu medzi obecným úradom a Romanom Weithom na vybudovanie alebo dobudovanie verejného osvetlenia pri nejakom bližšie nešpecifikovanom chodníku, a podržte sa, išlo o trinásť miliónov korún. A teraz ráno som si pozrela ostatné písomnosti a našla som ešte jednu zmluvu na jeho meno na údržbu toho záhadného chodníka, a tá je na milión dvestotisíc. Keď som sa na to pýtala starostu a chcela ten chodník vidieť, tak sa nám snažil najprv naládovať auto vínom, potom nás pozýval na obed, večeru a možno aj polnočnú kapustnicu, a nakoniec vyjachtal niečo o ťažkom živote manažéra."
„Predstav si! Takže ten švagor bude predsa len zaujímavý!"
„Bude, a starosta asi tiež. Všetci si ho chvália, že by dal aj posledné... ale asi nie zo svojho, a že by ani päť korún neukradol..."
„Päť asi nie..."
„...a okamžite si spomenul, že s Weithom sedeli celú sobotu večer na pive."
„Táák?" aj šéfovi sa to už zdalo čudné. „No asi pošlem ekonomickú kriminálku nielen do firmy, ale aj na obecný úrad, nech im to tam trochu preňúrajú. Možno takých faktúr na pár melónov hore-dolu nájdu aj viacej."
„V Devíne? Určite nie! Tam je na obecnom úrade určite všetko v poriadku!" zazubil sa Krauz. „Čo sa vám na tých starostoch nepáči? Veď sú to demokraticky zvolení zástupcovia z vôle ľudu, čo si kto zvolí, to má! Fakt je ten, že v čistých, priehľadných a korektných voľbách čistou náhodou vyhrávajú samí notorickí ožrani, úplatkári a vagabundi, čo večne natŕčajú vrecká a chcú províziu z každého lukratívneho pozemku, iný zas chodí na jelene a nemá ani poľovnícky lístok, lebo celý chotár považuje za vlastný... takí sú niektorí starostovia. To je demokracia!"
„To je krádež, milý Riško!"
„Vaňa! Keď to ty povieš!"
„Samozrejme, že je!"
„Vaňa, ty hovoríš slovo krádež s takým kyslým ksichtom, akoby si bol včerajší! Zvykni si na naň! Neodmysliteľne patrí k slovu demokracia! Skús to, nacvič si to, povedz slovo demokracia..."
„Demokracia..."
„Nie tak kyslo, usmievaj sa, Vaňa!" „Demokracia..."
„Nie! Ešte to nie je ono. Usmievaj sa a teš sa!" „Demokracia..."
„Vidíš! Teraz to bolo ono! A teraz povedz slovo krádež..." „Krádež..."
„A usmievaj sa pri tom!"
„Krádež..."
„Nie! Široký úsmev!"
„Krádež..."
„Vidíš! Perfektné... žiadny rozdiel v mimike! Vidím, že si pochopil. A teraz môžeš ísť na televíznu obrazovku a s nacvičeným širokým úsmevom celému národu vysvetľovať proces demokratizácie na Slovensku, presne ako to robia naši politici."
„A o kupónovej privatizácii, Riško?"
„To môžeš tiež, ale tam len úsmev nestačí... musíš sa rehotať, až ti budú tiecť slzy, a občas sa poplieskať po stehnách..."
„Vy dvaja debili, vás keď natriem fízlom, tak vás zavrú na sto rokov za urážku štátu," zahriakol ich Kuky. „Za čo?"
„Za podrývanie autority tejto vlády a štátu a..." „Vláda tohto štátu má iné starosti, než

zatvárať dvoch obyčajných fízlov."
„A aké starosti, prosím ťa?" „Musia demokratizovať!"
„A tým je povedané všetko," súhlasil nielen Kuky, ale aj ostatní. Iba Vaňa nechápavo krútil hlavou.
„Ja neviem, o čom hovoríš!"
„To len potvrdzuje to, o čom hovorím."
„Dobre, nechajte starostov starostami a venujte sa nášmu prípadu!" rozhodol Mayor. „Petra, tie zmluvy a toho starostu si ešte preklepneme a pošlem na nich ekonómov, možno tam niečo odhalia, už som sa rozhodol. Čo máš ďalej?"
„Včerajšia pátracia akcia nám priniesla dvanásť kusov železa s hranami. Radšej sme zaistili všetko, čo sme našli, dohodnem sa s vyšetrovateľom a pošleme to do labákov, či nenájdeme nejakú krv."
„Výborne, inak ste nenašli nič?"
„Nič. Posledná vec, chceli sme sa pozrieť aj na stavenisko, kde naposledy pôsobil náš zavraždený. Majiteľom stavby je Patrik Rastislav, nejaký zbohatlík z mesta, ale stráži mu to tam taký premúdrený chlapík s ešte premúdrenejším rotvíkom a nepustil nás. Že až keď budeme mať povolenie z prokuratúry."
„Asi číta detektívky."
„Nie, má bracha na polícii."
„Ešte lepšie! Povolenie nebudeme vybavovať, nadviažeme kontakt s majiteľom a vysvetlí sa mu to tak, že nás ešte rád pozve na pozemok a možno aj pohostí! Kto si to zoberie na starosti?"
„Aj my," prihlásil sa Krauz.
„Dohodnuté! Ešte niekto niečo? Nie? Tak odchod, o hodinu mám u riaditeľa poradu a..."
„Šani, ale riaditeľ má chrípku."
„Aha... no tak vypadnite len tak, zo zvyku!"
Osadenstvo začalo hrkotať so stoličkami a tmolili sa von. Krauz a Chosé ostali sedieť.
„Vy dvaja?"
„Niečo máme, Šani."
„K vražde?"
„Ani nie..."
„Tak príďte poobede!"
„Ono je to dosť naliehavé a chúlostivé."
„Chosé, ak si zas prekotil nejakú štrnástku..."
„Nie! Už dávno im kontrolujem občaňáky... ide o..."
„Posledný zavrieť!" zavelil šéf a ostali sami.
„No, ale rýchlo, fakt niečo mám aj bez porady."
„Včera na Kláštornej našli naše dcéry, Sylviu a Ninu. Boli... boli zdrogované..."
Mayor odložil ceruzku, zložil si okuliare, odsunul papier, ktorý mal dodať jeho tvrdeniu a zaneprázdnenosti vážnosť, a prekvapene sa zvalil na operadlo kresla. Nepovedal nič, iba sa zahľadel Krauzovi do očí.
„... previezli ich na Kramáre."
„Zdravotný stav?"
„Už dobre, zachránil ich nejaký starý macher." „Aspoň to! Vo zvodke nič nebolo, to vy?"
„Uhm. Dohodli sme sa s Igorom, šéfom obvodu, kde ich našli, že to stopí." „Múdro."
„Dohodli sme sa s ním, že sa to nikto nedozvie." „Tak prečo mi to hovoríte?" „Okrem teba..." „Múdro."
„Ak by sa oficiálne predsa len niečo prešmyklo, chceme, aby si to zastavil a zavolal nás."
„Dohodnuté."
„Protidrogové si vybavíme sami."
„Opatrne, chlapci. Neviem, či ste postrehli, ale tento nový minister rozbehol lov na policajtov ako divý. Prepúšťa a vyhráža sa pri najmenšej príležitosti. Ak by niečo prasklo, našijú vám stopäťdesiatosmičku a idete na éčko ako namydlení! Bacha! Aj ja vám môžem pomôcť iba po hranicu paragrafu, potom už musím myslieť na svoj

výsluhový dôchodok, chápeme sa?"
„Iste, Šani, nechceme ťa namotať do žiadnej neuváženej hovadiny. Stačí, ak nás budeš informovať, keby sa nejaký horlivec vypytoval, o ostatné sa postaráme my."
„Toho sa bojím najviac, časy sa zmenili, chlapci, už to nie je stará dobrá kriminálka ako pred povedzme piatimi rokmi, a viem, že bude ešte horšie, tak bacha!"
„Bacha bude, neboj! Tak ti díky... a dnes by ich mali prepustiť, tak sa na chvíľu zdekujeme a prevezieme si ich domov."
„Vybavené. Ešte... počkajte. Tento nový prípad, boha, veď sa nemáme čas ani porozprávať, čo si o tom myslíte? Ako to ide Petre, zvládne to?" ,
„Švihneme si s tou správou pre riaditeľa a potom sa na to pozrieme. Petra ide dobre, má plán a ide podlá verzií, zatiaľ je v pohode. Ak bude treba, helfneme jej hoci aj dnes. Ak to neboli náhodní zlodeji bez vzťahu na obeť, ktorí dobre zakryjú stopy, tak by sme niečo mali vysnoriť, ja som optimista."
„Ja major, ale verím vám. Padajte už!"
Oto Hanzel sa posadil za stôl, s úľavou pohladil jeho hranu a pár vecí presunul z pravej polovice na ľavú a späť. Upratoval. Skontroloval zásuvky a s uspokojením pokýval hlavou. Bol opäť šťastný, ak sa to tak dá povedať.
Kuky si vzal z parapetu kaktus a skontroloval, či cez poradu nenarástli ďalšie pichliače. Vaňa odbehol do bufetu.
Starý Burger práve dostal injekciu do zadnej časti tela a neslušne zanadával, ale to nemohli počuť.
Keď prišli Krauz a Chosé do kancelárie, nemohli odolať a ešte raz Ota vyobjímali. Nebránil sa a zniesol aj mierne pobúchanie po chrbte.
„Vitaj, stará vojna!"
„Chalani, neprajem to nikomu, verte mi, doma mi bolo fakt hrozne bez... bez... nej... a bez vás."
Iba prikývli. Chápali sa aj bez zbytočných rečí. Krauz začal telefonovať. Najprv nemocnica.
„Takže asi okolo obeda, áno? Výborne! Takže v poriadku... to rád počujem... aj raňajkovali!! Vý... bor... ne! Ďakujem! Ešte raz, ďakujem!"
Chosé sa pomrvil v kresle a spokojne si zapálil. Aj jemu sa uľavilo.
„Počul si!"
„Počul, Riško, okolo obeda."
Potom zatelefonoval Lengyelovi na súdne.
„No čo je? Ty sa už bojíš mŕtvoly, alebo si spanštel a pitva ti nevonia!?"
„Neser ma, doktor, aj ty! Mal som roboty vyše hlavy na mieste činu, museli sme prezrieť aj pivnicu, a kým som sa vymotal, mal si odpitvané."
„Bol by som ťa čakal, keby si zavolal."
„Načo, stalo sa niečo? Nech sa učia aj mladí. Mne stačí, keď mi povieš, čo sa ti na ňom nepáčilo."
„Nepáčilo... nepáčilo... ono je to dosť jednoznačné. Príčinu smrti a popis rán ti chlapci asi povedali. Zvláštnosťou tohto prípadu sú asi iba tri veci. Po prvé... málokedy sa môžeme dostať k presnému času smrti tak ako teraz. Medzi zubami som našiel kúsky rybacieho mäsa a pár hláv, čo boli v žalúdku, malo ešte oči, aj som ich vašim ukázal."
„Pochválili sa."
„Aj s tým, že jeden vybehol von?" „Nie, to sa nehovorí."
„Máš pravdu, každý raz musí začať. Neboli vôbec natrávané, takže ho zabili počas večere, lebo jedol olejovky z konzervy, alebo tesne, ale naozaj tesne po nej. Pokiaľ som na mieste činu počul, tak v tom čase mu mala volať manželka a pochválil sa jej, že práve večeria, takže ak zistíte, kedy ten telefonát prebehol, máme čas smrti plus mínus pár minút."
„To už vieme, robíme na tom."
„Fajn. Po druhé... vyhodnotili sme nechty na pravej ruke. Váš technik vyškrabal všetky mikrostopy a zaistil ich a vyzerá to tak, že došlo k bitke a ku kontaktu s páchateľom, ale

to vám presne povedia vaši experti. My sme po vyčistení nechty ešte raz preskúmali a tri boli zalomené až do krvi. Bol to intenzívny tlak a v sebaobrane má človek trojnásobnú silu. Aj my sme si vyhodnotili niektoré mikročastice, a čuduj sa svete, pár kúskov kože pod nechtami nebolo jeho."
„Dá sa z toho vyhodiť déená línia?"
„Netreba, bola to jelenica, a nie ľudská koža."
„Jelenica?"
„Presne!"
„Ako koža z jeleňa?"
„Presne!"
„Zabil ho jeleň?"
„Ty si buď magor, alebo vtipný. Alebo vtipný magor."
„Díky, stačí vtipný. Čo z toho?"
„No... jeleňa s nožom v ruke som ešte nevidel."
„Ja raz, ale keď som ráno vytriezvel, už pri posteli nestál a už ma nechcel prepichnúť."
„Aha, tak to by vysvetľovalo, prečo sa niektorí pacienti bránia syndrómu bielych myšičiek a zanovito tvrdia, že ich nikdy v živote nevideli. Majú jeleňov, a tí lepší ozbrojených jeleňov. Bol si s tým u niekoho?"
„Netreba, Kukyho bracho robí na psychiatrii, má nás všetkých pod palcom."
„Fajn, uľavilo sa mi, poznáme sa, je to dobrý doktor. Ešte stále nosí tú zelenkavú prilbu proti útoku mimozemšťanov?"
„Už nie."
„„„. sa mi uľavilo znova, mal som oňho istý čas strach." „Teraz používa prudko červený dáždnik." „Uhm... tak aby som pokračoval, tá koža je zodretá z nejakého pevného povrchu, mne to pripadá ako rukavice." „Máme hľadať páchateľa v jelenicových rukaviciach?"
„No a? Čo sa ti na tom nezdá?"
„Níič, ja len tak. Lepšie niečo ako nič, díky aj zo to málo."
„Za to málo? Tomu ty hovoríš málo!? Kto iný okrem mňa by bol kvôli vám ochotný trčať do noci v labákoch a robiť za vašich expertov? Toto, čo ti hovorím, ti už niekto z vašich hlásil?"
„Nie, naši experti z expertízneho ústavu pristupujú k veci oveľa dôstojnejšie než vy amatéri. Najprv tri dni skúmajú dožiadanie, či je správne opečiatkované a vyplnené, potom nastavujú stroje a zháňajú chemikálie, potom opravujú pokazené stroje a vylievajú staré chemikálie, potom nechajú vzorky vykvasiť, aby nadobudli správnu farbu, a keď ozelenejú, vypracujú znalecký posudok, že koža bola z ropuchy."
„No, vzhľadom na to, že tento postup dosť dobre poznám, som sa do toho pustil sám s asistentom v našich labákoch. Taký je výsledok! Jelenica!"
„Takže páchateľ v rukaviciach?"
„To som nepovedal, uvažuj, čo takto jelenicový kabát?"
„Neviem, ty povedz!"
„No veď ti hovorím! Vzorka je zoškriabaná z nejakého pevného povrchu, môžu to byť rukavice, ale aj rukáv jelenicovej bundy alebo kabáta, alebo..."
„Z tchorovej riti! Kam ma to vedieš? Si normálny? Vieš, čo chceš? Aby som preveril všetkých majiteľov jelenicových kabátov v meste a..."
„To nie, ale ako stopa je to dobré, nie? Už si natrafil na niekoho z okruhu zavraždeného, kto má takéto oblečenie?"
„Nie, úprimne povedané, ani som netriafal. Prípad má Petra a ja teraz píšem jednu správu a vo vyšetrovaní sa spoliehame všetci na ňu a..."
„Tak potom končím! Načo sa tu namáham? Keď vraždári píšu správy namiesto naháňania vrahov, tak ja môžem ísť na pivo a vykašľať sa na vás, chuji!"
„Nie! Len to nie! Ty si jediný seriózny súdny lekár, ktorý je ochotný chudákom detektívom pomôcť aj po pracovnom čase a za lacné pivo."
„Teraz si sa trochu v mojich očiach rehabilitoval, ale to lacné pivo aj tak zaplatíš, s tým

počítaj!"
„Počítam. A ak zoberieš so sebou aj jedného postaršieho doktora z Kramárov, čo včera slúžil nočnú na detskom, tak zaplatím aj jemu."
„Prečo?"
„To až osobne. Vieš, o kom hovorím?" „Viem."
„Tak pokračuj. Čo zbrane?"
„Na hlave nejaký kus tupého železa. Ak drevo, tak zvláštne tvarované do hrany, tvrdé alebo lakované, lebo nezanechalo triesky. Skôr železo. Vinkel, pásovina, viem ja?"
„A nôž?"
„Nič moc. Bežný kuchynský, asi tri centimetre široký, rana má hĺbku štrnásť-pätnásť centi, takže bežný kuchynský. Takým mohol aj večerať."
„Počkaj! Čo si to povedal!?"
„Že večerať..."
„Doboha, som ja ale debil!"
„Sebakritika je síce zdravá, ale neboj, Riško, Kukyho bracho vás má všetkých pod palcom..." „... sa smeješ, ale ja som niečo skurvil!" „Prvý raz?"
„Chosé! Zober si ceruzku a píš!"
Oto ho predbehol a gestom ho zastavil, aby ostal sedieť v kresle a dorozjímal, čo mal rozrozjímané. Oto si vzal ceruzku, papier a pripravil sa.
„Doktor, teraz budem diktovať, to nebude patriť tebe, ale Otovi."
„Už je v robote?" „Je, teraz iba počúvaj, či to hovorím správne. Oto... píš... pod nechtami prstov pravej ruky je koža, jelenica, tvrdý podklad, asi rukavice alebo rukáv bundy či kabáta..."
„Sedí..."
„Ktoré prsty, doktor?" „Malíček, palec a ukazovák."
„Malíček, palec a ukazovák," zopakoval Krauz a pokračoval, „bod druhý... rybičky nie sú natrávané, takže čas smrti sa zhoduje s časom večere, bod tretí, vražedný nôž je obyčajný kuchynský nôž, aký mohol zavraždený použiť pri večeri, ale pri ohliadke sme žiadny nôž nenašli, hoci na stole bol odkrojený nedojedený krajec chleba."
Oto dopísal a spýtavo zodvihol pohľad.
„Zatiaľ všetko, díky, Oto, možno neskôr. Doktor?"
„Som tu... a čo si na tom skurvil?"
„Že som si to vôbec nevšimol! Ak páchatelia použili jeho nôž a kus železa zo stavby, tak to vôbec nemusela byť plánovaná vražda. Mohli to byť nejakí kamoši, alebo ktokoľvek z rodiny a došlo iba k hádke a potom k intenzívnejšiemu útoku s náhodne pozbieranými zbraňami. Dokonca mohol prvý zaútočiť Zdenko a páchatelia sa spočiatku iba bránili, až potom pritvrdili!"
„Nóó... vidíš, ako ti to ide, keď chceš a nepíšeš debilné správy."
„Môžeš ma aj ty..."
Na chvíľu stíchli. Krauz zvraštil čelo a uvažoval. Chosé prestal fajčiť a uvažoval tiež. Oto bol v siedmom nebi, lebo mohol uvažovať s nimi.
„A... tretia?"
„Čo tretia?"
„Povedal, si, že zvláštnosťou tohto prípadu sú iba tri veci. Pýtam sa na tú tretiu, doktor!"
„Aha! Tak to budeš zírať!"
„Teraz zíram! Čo ešte máš? Lístky na Chicago Bulls?"
„Nóó, v piatok hrajú v Pezinku."
„Tak sa neondi, doktor, a vysielaj už!"
„Počúvaj, mám teraz v kancelárii nového kolegu..."
„Fakt zvláštnosť!"
„Doktor Fric, poznáš..."
„Nepoznám."
„Tak spoznáš neskôr... a ako som včera poobede po pitve vypĺňal formuláre a písal si poznámky, tak si všimol meno zavraždeného, Zdenko Vámoši."

„No a?"
„Asi pred dvoma týždňami sa s ním stretol." „Prečo?"
„Lebo našiel mŕtvolu." „Kto? Fric?" „Zdenko."
„Ty... čo robíš dnes poobede? Kukyho bracho sa na teba pýtal... a má poobede čas, pozrel by ťa..." „Vážne!"
„Čo vážne! Ja som z toho jele... bože, už mi z tých jeleňov šibe! Ničomu nerozumiem! Môžeš mi to vysvetliť normálne a pomaly? Kto našiel mŕtvolu a kde a prečo?"
„Iste, veď sa snažím! Ty furt vyskakuješ! Kušuj a počúvaj! Zdenko Vámoši je človek, ktorý telefonoval na políciu, že na pozemku, kde stavia, sa našla mŕtvola."
„To je hovadina, to by som musel vedieť, pred dvoma týždňami som bol normálne v robote a žiadnu čerstvú vraždu sme nemali!"
„Nemusel, ide o starú mŕtvolu."
„A čo? Odkedy sa tu špecializujeme iba na trojdňové?"
„Staršiu! Ide o kostrové pozostatky na hranici archeologického nálezu."
„Aha! Už sa to začína rysuvat! Pokračuj, dobrý človeče."
„Fric mal službu, a tak ho policajti prizvali na miesto nálezu. Bolo to v Devíne na pozemku nejakého... nejakého... počkaj, mám to tu napísané... počkaj... nemám! Niekde som to stratil!"
„Máš! Boha tvojho, máš, ale si slepý, pozri sa pod stôl, určite ti ten lístoček spadol!"
„Počkaj... a tu je! Ako si vedel?"
„Lebo ja ich tu mám pod stolom osem, tak kde by asi tak mohol byť ten tvoj, há!?"
„Logika. Pokračujem. Volá sa Patrik Rastislav a je to nejaký zbohatlík, lebo tam stavia hajloch jak sviňa. To je názor Frica. Ako som povedal, volal vedúci stavby inžinier Vámoši, na mieste už boli policajti z okrsku, a tiež archeológovia. To sa mi zdalo čudné, lebo normálne ich treba zháňať, ale Fric hovoril niečo o tom, že tam boli už pred ním nejakou náhodou, neviem akou. Už na mieste povedal archeológ, že to nie je až taký významný nález, lebo vraj sa zachovala látka zo saka a aj gombíky a všetko nasvedčovalo na osemdesiat až storočnú mŕtvolu. Niečo splietali o ílovitej zemine a dobrých konzervačných účinkoch, ale to je ich problém, Fric tie pozostatky previezol k nám a antropológ potvrdil vek aj ostatné okolnosti nálezu, ale čo je zaujímavé..."
„No?"
„...tá mŕtvola mala podobné zranenia ako Zdenko." „Maposer!"
„Môžem, ale nebude sa ti to páčiť. Radšej ti prezradím, že som si pozrel kolegov pitevný nález a fakt má rozmlátenú hlavu ako Zdenko. A čo je najzaujímavejšie, má ostrým predmetom prepichnuté piate rebro vľavo. Úder nožom smeroval na srdce spredu, presne ako v našom prípade!"
Krauz sa postavil, a ani si to neuvedomil. Chosé sa postavil tiež a Oto tiež, lebo Krauz medzičasom zapol hlasný odposluch a jeho dialóg s doktorom Lengyelom počúvali obaja.
„Kde je tá mŕtvola?"
„Tu u nás. Doktor Fric ešte neskončil. Chceš ju vidieť?" „Asi áno. Len tak okrajom, našlo sa pri nej niečo vzácne?" „Myslíš zlato, diamanty, jantár, kupónová knižka..."
„No!"
„Nie! To mi už tiež napadlo. Nič také."
„Dobre," zauvažoval Krauz, „a čo by to mohlo znamenať pre náš prípad? Vidíš tam nejakú analógiu?"
„Neviem síce, čo je analógia, ale súvislosti tu nevidím žiadne. Podľa mňa iba zvláštna náhoda. Rozbitá hlava a prepichnuté srdce pred sto rokmi nemôže predsa motivovať niekoho k podobnému činu dnes!"
„No..."
„Richard! Fakt chceš, aby som zavolal Kukyho brachovi?"
„Netreba, ja mám dohodnuté pravidelné sedenia... počúvaj, doktor, to lacné pivo platím! Zatiaľ neviem ako, ale asi si nám pomohol."
„Môžem aj viac."

„Dám aj jednu vodku."
„Mám meno a telefón toho archeológa, čo bol na mieste. Možno by vedel viac."
„Sem s ním, Oto, píš!"
„Doktorka Alena Ábelova."
„To znie ako samička od archeológa, nie?"
„Tak archeologická, aj tak tam boli dvaja, aj nejaký muž, ale jeho meno nemám. Meno znie zaujímavo, čo povieš... Alenka Ábelova... niečo pre Chosého."
„Nič pre Chosého, Chosé sa už polepšil a... bude sa ženiť."
„Debil, daj sem ten telefón, lebo ti jednu..."
Chvíľu sa naťahovali o slúchadlo, ale Krauz vyhral.
„Akosi sa mu to ženenie nepozdáva, Rišo!"
„Dobre, už radšej skončíme, doktor, lebo ma tu umláti."
„Počúva nás?"
„Počúva, zapol som nahlasno."
„Tak nevestu k oltáru by som chcel viesť ja, Chosé, ak by ti to nevadilo!"
„A môžete ma obidvaja... na striedačku..."
Krauz radšej položil. Stihol sa ešte poďakovať a počul, ako sa Lengyel rehoce. Potom už ostali stáť okolo stola a iba po sebe čumeli.
„Iba náhoda, chalani?" spýtal sa ich Krauz.
Oto pokrútil hlavou.
„Nič o tom zatiaľ neviem, ale vyzerá to už teraz zaujímavo."
Nazrela Petra a do dverí strčila iba hlavu a kúsok pleca. „Oto, Kuky, môžete?"
„Veľmi rád, srdiečko!" vyskočil Hanzel a Kuky iba namosúrené zadudral, ale išiel tiež. Žiadny nový chlp na kaktuse nenašiel a ešte ho aj otravovali s robotou.
Krauz neváhal, využil chvíľočku súkromia a zatelefonoval na protidrogové. Šéfovi.
„Čau, si sám?"
„Sám."
„Mal by som za tebou prísť."
„Načo? Kvôli včerajšku. Tie dve nevybavené položky z centra mesta?"
„Kurva! Igor mi sľúbil..."
„Igora z toho vynechaj! Čo si myslíš, že len ty si požral všetku múdrosť sveta a my tu na drogách sme včerajší? Aj ja mám svoje zdroje... v modrých sukničkách a bielych čepčekoch..."
„Až tam moje kompetencie nesiahajú..."
„A preto o tom viem! Klíídek! Iba ja. Na papieri sa nič neobjaví, a ak by horelo, ozvem sa, ale nemalo by, je to dobre ošetrené. Dobre, že ste večer vybehli do terénu, niet nad osobný kontakt. Trochu ma mrzí, že si mi nedal vedieť."
„Ty Johan, a čo asi tak robím teraz? Keby som ti nedôveroval, tak ti nevolám, né!?"
„Oukej. Beriem to ako ospravedlnenie."
„To nebolo..."
„A ostávam s pozdravom!"
„Počkaj! To nie je všetko! Ešte niečo..." Krauz pozrel na Chosého. Zase pokojne fajčil v kresle a počúval na pol ucha. „Spískal to chalan, čo sa volá Tony..."
Chosé vyskočil a zdrapol Krauza za ruku s telefónom.
„Pusti! Boha!"
„Rišo, neser..."
Krauz sa oslobodil a pokračoval. „Si tam?"
„Nóó, vy sa tam bijete? Chosé má pripomienky?" „Má, kašli naňho. Tony, jednouško."
„Poznám."
„Má v centre jedného dílera, taký krpatý blonďáčik." „Keby jedného!"
„Mne ide o tohto. O nich dvoch." „A?"
„Tak Tony už nie je náš kamoš. Ak by sa ti náhodou priplietol do najbližšej razie, tak nemusíš volať, je váš." „Rozumiem."
„Alebo, poviem to inak. Ani sa nemusí náhodou... po večeroch vysedáva v bare u Princa

a je večne nafulovaný." „Dobrý typ, díky!"
„Nemáš za čo. Ja ďakujem a Chosé ťa pozdravuje." „Aj ja jeho. Ozaj, nechystáte zas nejakú kovbojčinu, nejako je nuda."
„Nie, nemáme kedy. Vychovávame deti."
„Aha! Starnete, chlapci."
„Všetci..."
„Už to nie je ako za starých čias." „Škoda, že je vás čím ďalej tým viac, čo si takto vzdychajú."
„Asi na tom niečo bude." „Asi. Tak čau." *„Cau."*
Krauz položil.
„Prečo si to spravil?" Chosé bol fakt naštvaný a prižmúril oči.
„Chosé, sadni si a sklapni! Uvažuj! Raz sme vyprášili po holom zadku zmrda, čo pichol Eda do brucha pred panelákom, a nechali sme ho holého pochodovať cez pol Záhoria. Tak za to by nás dnes prepustili a zavreli, ty debil! Tony je sviňa a pozná nielen nás, pozná chlapíkov zhora a zásobuje aj dievčence z prokuratúry a... zabudol si, čo nám povedala Zdena? Je medzi nimi aj jedna sudkyňa a... bohvie, kto ešte!"
„To nie je čestné! Tonymu sme mali rozbiť hubu my dvaja!"
„Tonymu sa čestne huba rozbiť nedá! Je to sviňa a namočil by nás! Šaňo má pravdu, doba sa mení, spravodlivosť je slepejšia než pred pár rokmi a ešte aj osprostieva, takže za tohto stavu som urobil to najrozumnejšie, čo sa dalo."
„Ale mal si sa so mnou aspoň poradiť!"
„Nemal. Poradil by si mi, aby sme mu rozbili hubu."
„Tiež pravda..."
„Tak neskáč a začni čítať tie podklady, dnes musíme dopísať správu, previezť detičky a pomôcť Petre s analýzou. A večer si sadnem pekne s rodinkou v obývačke a budeme sa rozprávať, kde sa stala chyba, a nebudeme na seba kričať, lebo sme to sľúbili doktorovi, a budeme sa objímať, lebo sa máme radi a... tebe odporúčam to isté."
„Zdena nemá detičky."
„Ty si...!!"
Chosé sa rozrehotal. Krauz tiež a vrazil mu päsťovku do bicepsu.
„Dúfam, ty kretén, že s touto otázkou si už vysporiadaný!"
„Som, kompl, a buď si istý že už viem, s kým si dnes večer sadnem v obývačke a komu mám naozaj pomôcť. Už mi je jasné, o koho mám strach."

41. Kapitola

O pol jednej im vrátili deti.
Kým otcovia podpisovali formuláre, decká stáli na chodbe so zvesenými hlavami a civeli do zeme. Keď ich potom otcovia objali okolo pliec a veselo sa usmievali, decká dosť nechápavo zazerali a v obavách, odkiaľ príde prvý úder, ich po očku sledovali.
Neprišlo nič. Nasadli každé k svojmu a otcovia si ich rozviezli domov. Vlastne jedno domov a druhé k matke do bytu, kde by sa domov ešte len dal postaviť.
„Tati..." skúsila skormútene Sylvia.
„Nechaj tak, srdiečko. Doma to bude lepšie."
Viezli sa mlčky a každého trápili ich vlastné starosti.
Veľká Sylvia si predsa vzala dovolenku, lebo aj tak nespala celú noc a netrpezlivo ich čakala. Matka sa s dcérou vystískala už v chodbe a potom aj v detskej a obe mali slzy na krajíčku a obom sa chvela spodná pera.
„Mami..."
„Teraz nie, Sylvinka, neskôr. Choď sa okúpať a umy si vlasy a trochu si ľahni a o chvíľu bude obed. Potom... neskôr, času máme dosť."
Krauz sa chcel vrátiť do práce, ale nedalo mu to.
„Srdiečko," objal ju a silno pritisol, „všetko bude v poriadku, neboj. Večer si sadneme, a ak budeš chcieť, tak nám to porozprávaš, a ak nie, tak možno zajtra, času máme naozaj dosť. Vieš o tom, že ťa strašne ľúbim?"
„Uhm."
Krauz sa rozlúčil aj s manželkou a obom im zamával prstami.
„Tak ja už bežím, čaute!" „Tati... a ďakujem..."
„Za čo?"
„Že ťa mám... a odmalička..."

V kancelárii nebolo ani nohy. Chosé to mal ďalej než Krauz a ešte sa nevrátil. Krauz si sadol k počítaču, rozložil si podklady a začal písať správu pre riaditeľa. Jeden problém mal vyriešený, a tak sa mohol sústrediť na ďalší. Vlastne iba čiastočne vyriešený, ale Sylvia už bola v bezpečí doma, a to stačilo, aby preorientoval myseľ na pracovné problémy. Ak si dnes s Chosém švihnú, zbavia sa aj ďalšieho papierového problému a budú sa môcť naplno venovať Petre a novej vražde.
Krauz sa rozpísal, a keď prišiel Chosé, iba mu kývol, aby ho nerušil. Chosé si prisadol, cez rameno si z monitora prečítal, čo už parťák vypotil, prelistoval si podklady a začal mu diktovať. Išlo to rýchlejšie.
Boli by s tým do večera hotoví, ale...
Chosému zapípal mobil.
„Doriti... Fischer, prosím?"
„Volám ti z čistého mobilu, preto ma nevidíš na displeji... máš pero a papier?"
Volal človek z okruhu kontaktov, ktorých čísla si žiadny detektív nepíše do notesa a neukladá na kartu. Ostávajú iba v pamäti v hlave, lebo pamäť elektronická je vystopovateľná.
Chosé ho okamžite spoznal a nezdržoval sa hlúpymi otázkami, ako sa máš a čo stále robíš, namiesto toho chňapol po zošite a z pohára v strede stola vytrhol ceruzku.
„Ideš!"
„Písali ste požiadavku na výpisy z mobilov do jedného prípadu... záhradná chata..."
„Viem!"
„...a tiež ste chceli vedieť, či do jedného nebola vložená iná karta..." „Viem."
•„... bola, a to pred pol hodinou. Váš mobil ožil. Nová karta je písaná na meno Karol Kálmann, na konci je dvojité en. Udal trvalé bydlisko Na barine číslo osemnásť. Na tejto adrese sú ešte dvaja Kálmannovci, jeden Dušan a druhý Peter, asi otec a brat, Karol iba jeden. Lovu zdar!" a položil.

Krauz sledoval Chosého, a keď schoval mobil a pri pohľade na papier sa jeho úsmev začal postupne rozširovať od pousmiatia až po vycerené zuby poľovníka s mieridlami opretými o hruď kapitálneho šestnástoráka, vedel, že správu dnes nedopíšu.
„Doboha!"
„Presne tak! Mobil mŕtveho práve ožil."
„Kamoš od mobilného operátora?" Krauz iba mykol bradou k papieru.
„Presne tak! Zlatý kamoš. Musím mu zvýšiť gázu. Máme ho! Na, začni lustrovať, čo je to za chlápka, ja zavolám Petru, nech si zvolá prepadovú skupinu, a ideme na to!" Chosé podal papier Krauzovi.
„Kur... dop... ja som sa chcel dnes vypýtať od Šaňa a ísť skôr domov. Chceli sme si sadnúť v obývačke a..."
„Tak si nemal ísť k fízlom, ale za cukrára, ako mamička chcela, a mohol si už byť doma. A možno by si ani nemal čo doma riešiť, tvoja dcéra by namiesto svinstva mala v nose iba práškový cukor a..."
„Nebuď nasilu vtipný, ešte stále ma to neprešlo a trasie sa mi žalúdok!"
„Aj mne, ale, Richard, toto nemôžeme nechať iba tak! Šaňo by nás ukrkal!"
„A hanba vyfackovala, je mi to jasné... tak do zbrane a poďme na to!"

42. Kapitola

Štvrták na gymnáziu, práve bol na tréningu a hral v telocvični basketbal.
To prvé zistili z počítača, to druhé hlásila dvojica, ktorej sa bežne hovorí tykadlo. Ostatní sedeli v kanceláriách a čakali, čo tykadlá zistia. Tykadlá zistili, že vyučovanie sa už skončilo, že doma nie je a že je v telocvični na tréningu. A že telocvičňa je v zadnej časti školy a sú z nej dve únikové cesty, jedna cez školu a druhá cez samostatné dvojkrídlové dvere vedúce buď na športový areál, alebo chodníkom zase pred hlavný vchod do školy.
„Šéfe?" spýtala sa Petra a všetky pohľady sa upreli na Mayora.
„Ty si vedúca tímu, ty navrhni! Ja za seba iba toľko... použil by som kukláčov a normálne by som ho zatkol. Naši budú zaisťovať okolie a prevoz."
„Ja..." Petra zaváhala. Pozrela cez stôl na Chosého a Krauza.
„Popísali ti situáciu na mieste?" spýtal sa Krauz. Petra si vzala veľký štvorčekový dvojhárok a začala kresliť.
„Tu je budova školy, touto chodbou je prilepená telocvičňa, vchody sú tu, tu a tu... tento je súkromný pre školníka. Tadiaľto sa dá ísť do športového areálu, tadiaľto iba do školy a tadiaľto iba pred školu."
Všetci vstali a nakláňali sa nad stôl.
„Je to osemnásťročný študent... ja neviem..." šomral Krauz.
„Ten, čo minulý rok na jeseň prestrelil otca, mal šestnásť," šomral Mayor.
„Kukláčov na holobriadka na tréningu," šomral Krauz.
„Lepšie ako štátny pohreb," šomral Mayor.
Krauz si pošúchal strnisko. Parťák sa ho zastal.
„Ja by som uvažoval takto... pri vražde nebola použitá strelná zbraň, takže sa nedá predpokladať, že páchateľ bude aj teraz ozbrojený Z toho, čo sme doteraz zistili, boli pri čine použité asi iba náhodné nástroje, takže vôbec nepredpokladám, že by sme mali do činenia s nebezpečným a ozbrojeným páchateľom. Ak aj mal komplicov, nepredpokladám, že všetci hrajú basketbal, takže fakt ide iba o jedného študenta. A... jedného študenta hádam dokážeme zatknúť aj sami, nie?"
Chlapi naokolo súhlasne pokyvovali hlavami.
„Chosé má pravdu..."
„Vaňa, ty drž hubu, kým vylezieš z bufetu, tak bude po akcii..." kontroval mu nasrdene Mayor.
„... sa pletieš, šéfko! Bufet je už zavretý..." dodal skormúteným hlasom. „Okrem toho, už ste zabudli, ako sme sa raz pod stanicou bili s Kukinom o holý život!? A ja som tam ostal, nezdrhol som!!"
„Dóóbre, dobre! Kašlite na to, teraz treba vyriešiť toto, a nie tvoje zásluhy, keď si ako lev bojoval holými rukami o Kukyho život. Sústreďte sa na papier! Ako to teda spravíme?" Mayor už bol netrpezlivý.
„Petra, spravme to takto," navrhol napokon Krauz, „tento vchod si zoberú Kuky a Vaňa..."
„Nie, Kuky by mal ísť dovnútra..."
„Máš pravdu, Petrička, Kuky, ešte cvičíš s tými bambusovými paličkami spojenými retiazkou na psa?"
„Neboj!"
„Tak dobre, vchod si zoberú Vaňa a Oto... Oto, kde si..."
Oto Hanzel sa predral pomedzi telá až k stolu.
„Tu, sledujem ťa!" nahol sa nad papier a preštudoval si plánik. Usmial sa. Naozaj sa usmial po takom dlhom čase! UŽ bol zase y tom!
„Vy dvaja sem, ale upozorňujem na jednu vec, chalani! Oto! Pištole všetci pripravené, ale iba na sebaobranu! Ak by nám aj zdrhol, nebudeme strieľať! Nezastrelíme osemnásťročného galgana do chrbta len preto, že sa splaší. Ak nám zdrhne, nech si beží, aj tak nemá kam ujsť a dostaneme ho neskôr, takže v žiadnom prípade nestrieľať na

chlapca. Ďalej, vy dvaja sem, vy tento chodník a vy tu na rohu. Dovnútra pôjdeme štyria. Petra, Chosé, Kuky a ja. Ja pôjdem do telocvične a zavolám si trénera. Predstavím sa a ukážem mu placku a požiadam ho, aby mi zavolal chlapca von. Na chodbe budete pripravení vy a obstúpime ho. Zoberieme si ho do šatne a tam ho načneme. Kuky hrá osôbku a ak vyjde z telocvične, už sa od neho nepohne. Chosé stále za chlapcovým chrbtom. Petra nás povedie a ja budem k nemu tvárou a budem cúvať. Ak by mal v telocvični nejakú tašku a vyšiel s ňou, Chosé mu ju vytrhne hneď na chodbe. Inak nepredpokladám žiadne problémy. Otázky?"
„Ja by som tam presunul aj kukláčov, aspoň na roh ulice, pre istotu," nedal sa Mayor.
„Tak zavolaj na operačné, nech nám pošle auto s kukláčmi, ale nech sú iba v zálohe a nevystrkujú brokovnice."
A šéf bol hneď spokojnejší.
Krauz otvoril dvere na telocvični a nazrel. Ovanul ho smrad spotených tiel a pach starých žineniek. Chrbtom k nemu stál chlapík v teplákoch a pískal. Veľa chalanov behalo po parketách a hádzali na kôš a pár ich sedelo na lavičkách pri stene.
Krauz vošiel a poklepal chlapíka po ramene.
„Človeče, sem nemôžete v topánkach, buď sa prezujte, alebo sa vyzujte, alebo..."
„Môžete na chvíľočku na chodbu..."
„Nie! Mám tréning! Ak chcete informácie o vašom chlapcovi, príďte po tréningu!"
„Ja som z komisie pre radiačnú bezpečnosť, budeme robiť merania a je to súrne, nemám čas! Poďte na chvíľu von!"
„Radiačnú bezpečnosť!? To je čo za... bude nejaké atómové cvičenie?"
„Bude, a aké!"
Telocvikár vyšiel na chodbu, ale tí ostatní mu ako z komisie nepripadali. Opierali sa o stenu a tvárili sa nenápadne ako poliši.
Krauz mu ukázal preukaz.
„Kriminálka, detektív Krauz..."
„Veď preto! Robím tu už dvadsať rokov, ale o komisii pre radiáciu som ešte nepočul! O kriminálke stále... moja žena robí u vás na trojke. Kopečková... poznáte?"
„Jasnačka! Poznám!"
„A ako dobre?" zagánil podozrievavo manžel. „Tak, z videnia." „Aha! Tak o čo ide?" „Je tu Karol Kálmann?"
„Karol!? Myslíte Soletku!? To bude nejaký omyl, chlap... páni!" „A ja!"
„A dáma, pardon!" „Prečo omyl?"
„Čo by mohol Soletka vyviesť? Od rána do večera počíta a občas to preruší a príde na tréning. Ale chodí pravidelne, to musím uznať. Už trikrát vyhral matematickú olympiádu a minulý rok aj chemickú, a odkedy ho mám pod palcom, tak sme dvakrát po sebe vyhrali stredoškolský pohár. Otec vedecká kapacita a matka vysokoškolská profesorka! Čo by ten mohol vyviesť!? Ukradol kriedu? Nepomýlili ste sa?"
„Býva Na barine osemnásť?"
„Býva."
„A jeho otec je Dušan?"
„Je, ale aj tak, čo by ten mohol vyviesť!?"
„Nič, práve že nič! Dozvedeli sme sa, že bol svedkom závažnej dopravnej nehody a chceli by sme sa ho na to opýtať. Môžete nám ho zavolať von?"
„Ne... ho... dy? Odkedy kriminálka vyšetruje nehody?"
„Odkedy sú do nich zapletení opití prominenti z vlády, čo to chcú ututlať..."
„Jáááj, vy myslíte tých hajzlov!? Už aj vám ho volám a nech ich usvedčí na sto rokov! Vagabundi... hovno tu zarobíme a ešte odklepli zákon, že nám zoberú príplatky za mimoškolskú činnosť, nech zdochnú aj s ich šesťdesiattisícovými platmi, hajzli..."
Otvoril dvere a zreval:
„Karóóól... Soletka!! Sem poď!" a privrel dvere. „Choďte do šatne, tam budete mať pokoj... tu máte kľúče. Viete, kradne sa, musíme zamykať."
Vyšiel chlapec o hlavu vyšší než všetci naokolo a utrel si čelo.

„Nó? Tréner?"
„Choď s nimi do šatne, niečo od teba chcú, a nevychladni! Prehoď si uterák..."
Tak išli do šatne. Tašku so sebou nemal. Chosé mu nič nevytrhol. Naplánované rozmiestnenie okolo osoby podozrivého nedodržali, akosi sa im to zdalo smiešne. Iba tak ho odprevadili.
Petra zavrela dvere a pobavene sa oprela o zárubňu. Chosé si bez váhania sadol na lavičku. Kuky pozrel na Krauza, jazykom si prešiel po predných zuboch a cmukol, akoby mu z obeda medzi nimi niečo ostalo. Krauz iba unavene pokrútil hlavou.
V strede šatne stál chlapec s vyvalenými očami. Chlapec...
Soletka! Vysoký ako eifelovka, ramená ako užovka, ručičky dengľavé ako reklama na odtučňovaciu kúru, nohy o nič svalnatejšie. Hrudník mal vpadnutý dovnútra, až sa skoro dotýkal chrbtice, a ramenné klby vyčnievali dopredu, akoby mal pod kožou nepodarené vypchávky. Trenky a tričko na ňom iba viseli, a keď sa spýtal, že o čo ide, zapišťal fistulou poznačenou neskorou pubertou.
Kuky do neho trochu drgol, a už sedel pri Chosém, a kým sa stihol poďakovať za pozvanie, prisadol si aj Krauz. Ukázal mu preukaz.
Chlapcovi poskočilo obočie. Živého policajta z takej blízkosti videl asi prvý raz v živote.
„Karol Kálmann?"
„Uhm," fľochol na Petru a prinožil.
„Kolega ti niečo predvedie..."
Chosé vybral mobil a vyťukal číslo. Jedna bunda začala spievať sovietsku hymnu. Petra siahla do bundy a vybrala mobil. Podala ho Krauzovi. Chlapec už viac oči vyvaliť nedokázal, a tak pootvoril ústa.
„Karol, čí je to mobil?"
„Môj!"
„Ako dlho?"
„Od obeda!"
„Ako si k nemu prišiel?"
„Kúpil som ho."
„Za koľko?"
„Za liter tristo."
„Kde?"
„Pred Tescom." „Od koho?" „Od takého cigoša." „Akého?"
„Takého... je tam bežne, stále niečo predáva."
Petra si prehrabala indiánske čierne vlasy a Karol si zložil ruky do lona.
„Karol, ja ti niečo prezradím."
„Už viem, ten debil mi predal kradnutý mobil, že?"
„Aj to, ale ešte niečo... my sme z oddelenia vrážd."
Čakali na reakciu, ale Karol zavrel ústa a požmolil si oko. Asi aby lepšie videl.
„Pozri, Karol, trénerovi sme nepovedali, prečo sme prišli, vymysleli sme si, že si bol svedkom nejakej dopravnej nehody a pokojne mu môžeš potom povedať, že sme sa zmýlili a nič si nevidel, ale najprv sa musíme dohodnúť na jednej veci. Je to veľmi vážna vec. Nesmieš nám klamať. Ten mobil patrí mužovi, čo ho v sobotu zavraždili, a máš ho teraz ty a my sme ho u teba našli. Ak..."
„Preboha!"
„... presne ako hovoríš, preboha! Ty si veriaci?" „Všetci sme... doma..."
„Tak vidíš. Jedno z prikázaní znie aj... neoklameš!" • „Ja vám nebudem klamať."
„Tak odkiaľ máš ten mobil?"
„Kúpil som ho od Róma pred Tescom."
„Ale veď si povedal, že ho máš od obeda, tak kedy by si ho kúpil?"
„Odpadli nám tri doobedňajšie hodiny, to si môžete preveriť u triednej. Nechcelo sa nám sedieť v škole a išli sme sa iba tak poflákať do Tesca. Ja, Slepúch a Miky. Aj tí vám to dosvedčia. Ten Róm..."
„Predtým si povedal cigoš."

„A môžem? Vy ste z kriminálky, vraj je to rasizmus."
„Nie je, slovo rasizmus znamená niečo iné, ale hovor, ako chceš, tak čo on?"
„On je tam stále a stále niečo predáva z takej laminátovej tašky cez plece. Aj tak som zháňal nový mobil, a tento je super, posledný model. Dal som mu liter tristo, dobrá kúpa!"
„Dal ti aj záručák a nabíjačku?"
Karol prekvapene zazrel.
„Ja viem, prepáč, za liter tristo z laminátovej tašky, čo by jeden fízel ešte nechcel, že? Záručák!" „Nóó..."
„Vieš o tom, že sú to profesionálni priekupníci kradnutého tovaru?"
„Viem, ale... všetci tam nakupujú..."
„A že existuje aj paragraf, ktorý sa volá podielnictvo?"
„Nie, ani neviem, čo to je, ale všetci tam nakupujú..."
„Tak dobre, keď všetci, tak všetci, to nebudeme teraz riešiť... teraz to spravíme takto: pôjdeš sa osprchovať a ja ťa vypýtam od trénera. Sadneme do auta a ty nám ho ukážeš, dobre?"
„A zajtra ma podrežú."
„Nie, ty nám ho ukážeš z auta a nebudeš vystupovať, a my ho zbalíme bez teba a ak si neklamal a chlapík to potvrdí, tak nebudeš ani konfrontovaný, a teda ťa už nikdy v živote neuvidí."
„Ja... som to ešte v živote nerobil... s policajtmi, ja... to musím?"
„Nie, nemusíš. Druhá možnosť je, že si ťa teraz zoberieme so sebou neosprchovaného, iba tak v trenkách, a stráviš noc s nami na výsluchu a my ti budeme stále dookola tvrdiť, že žiadny cigán neexistuje a že si si to všetko iba vymyslel, a zavoláme tvoju matku, aby si ťa prišla vyzdvih..."
„Tak dobre... idem sa osprchovať..."
„Kolegyňa pôjde s tebou, aby sa ti v sprche niečo nestalo..."
Karol neveriaco vyvalil oči, hoci si všetci mysleli, že ich už vyvalené má. Petra s pobaveným úsmevom pokrútila hlavou. „To ťa baví?"
„Tak nie kolegyňa, pôjde s tebou tento malý pán... pre istotu, aby sa ti fakt nič nestalo... kde máte sprchy?"
„Tieto dvere tu v rohu. Sprchy sú súčasťou šatne."
„Aha, to som nevedel, tak aspoň nechá otvorené dvere a my počkáme vonku."
Vyšli na chodbu a zapálili si.
„Ja som to tušil. Bude to oveľa zložitejšie, než len mobil zavraždeného vo vrecku vraha."
„Myslíš, že kecá?"
„Petra, ja ani netuším, ale nevyzerá. A tréner ho vykreslil celkom presne, ja by som mu veril." Vyšiel tréner.
„To nemyslíte vážne!? Na tréningu fajčiť?"
„My sme už dotrénovali a jedna zdravotná... šéfe... a aby som nezabudol, Karola si zoberieme so sebou, je to oveľa dôležitejší svedok, než sme pôvodne mysleli, takže..."
„Príma, bude to zajtra v novinách?"
„To ťažko."
„Škoda, tak podrobnosti budem musieť vymlátiť so ženy."
"Netvárili sa príliš nadšene.
„Fór, néé!?"
„Aha," uľavilo sa im.
„Ale fakt mi tu nefajčite..." Chosé odhodil ohorok a rozdrvil ho špicou topánky, „alebo dobre, ale choďte ku dverám a vyhadzujte to svinstvo von!"
Keď bol oblečený, bol ešte o pol metra vyšší. Keď si sadol dozadu do auta, trochu sklonil hlavu, aby sa nešúchal o strop.
Petra medzitým zvolala všetky hliadky a vysvetlila im zmenu plánu. Každý už raz bol na parkovisku pred Tescom, a tak plánik nekreslila, iba si spamäti rozdelili fleky Našli aj auto s kukláčmi, lebo biely tranzit s dymovými sklami už elektrárne nepoužívali, a tak ho

nebolo ťažké nájsť, a poslali ich k supermarketu, ale dosť ďaleko od vchodu, aby nikoho nevyplašili.
Chlapec sa nepomýlil a sotva prešli krížom cez parkovisko, ukázal prstom.
„Ten v tej hnedej bunde!"
Ten v tej hnedej bunde mal cez plece prevesenú veľkú laminátoví! tašku a otravoval ľudí, čo si nakladali nákupy do áut.
Práve ukazoval jednému majiteľovi bieleho bavoráka príma digitálnu kameru, keď k nemu pristúpil taký krpec a poklepal ho po pleci.
„Nó? Chceš niečo?"
„Foťák, ale aspoň dva megapiksely..."
„Mám! Čo len chceš, mám!"
„Poď sem k autu, nech sa pozriem... a máš aj laptop?" Chlapíkovi v hnedej bunde zaihrali očička.
„Tu né, ale keď sa dohodneme, do týždňa ho máš, vieš typ a parametre?"
„Viem, napíšem ti... poď sem..." a krpec ho odviedol bokom k autu.
A odrazu sedel v aute a viezol sa a... zadarmo, čo by sa mu malo páčiť, ale nepáčilo sa.
„Áúúú..." povedal namiesto pozdravu, keď už vychádzali z parkoviska.
Pozdraviť by však mal, lebo ak sa zíde na jednom mieste viac ako päť ľudí a majú klasické vzdelanie, mali by sa slušne pozdraviť. Zišlo sa ich asi desať, ale asi klasické vzdelanie nemali, lebo nikto nezdravil, iba ho naládovali do auta a ešte po ňom aj poskákali.
„Áú... kurva..." dodal, aby bolo všetkým jasné, že je nevinný. Že sú to fízli, bolo všetkým jasné aj bez predstavovania.
„Meno?"
„Ja, prosím pekne, to je švagrova kabela, ja s tým nemám nič spoločné!" „Meno?"
„A ani jedna z tých vecí nie je moja, to sú švagrove, on je teraz v Čechách, tam podniká, ale každého pol roka sa zastaví, tak ja ho potom pošlem a on vám to potvrdí..."
„Meno?"
„A ak hľadáte nejaké kradnuté počítače, tak by sme sa mohli dohodnút, ja vím, kde sú... môžem pomóct..." „To meno?!"
„A nescem s tým mat ništ spoločné..." Krauz pozrel na Kukyho.
Krauz a Chosé sedeli za stolom. Muž v hnedej bunde v strede kancelárie na tvrdej nepohodlnej stoličke. Petra bola vyvalená v rohu v kresle a na kolenách mala zápisník. Filip, Vaňa, Oto... každý, kde si kto našiel miesto.
Kuky stál opretý za neborákom o zárubňu. Čakal na pokyn. Prišiel.
Krauz pozrel na Kukyho.
V tom momente muž v hnedej bunde visel vo vzduchu a mal šťastie, Kuky mal dobrú náladu, a tak ako tam visel, hlavu mal stále hore.
„Dóóbre, dobre... Janko Zeman."
„Prečo Janko?"
„Mne od malička hovoria Janko, pán kapitán." „Ako vieš, že som kapitán?"
„A čo iné by ste mohli byť, pán kapitán? Najvyššia hodnosť patrí len tým najlepším, né? A vy mosíte byt najlepší, šak ste ma chytili ako ništ, ale ja vám prisahám, že s týmto tu nemám nič spoločné, to je švagrova kabela a ja som mu ju iba chcel odniesť, viete, on podniká v Čechách a..."
„Prečo Janko?"
„Ná, neni to tak lepšie? Prečo iba Jano?"
„Jano, čo máš v tej kabele?"
„Ništ. To je švagrova, viete, on podnik..."
„Viem. Ako dlho už predávaš kradnuté foťáky?"
„Ako dlho? Ako to myslíte, že ako dlho? Ani krátko, ani dlho, ja ništ nepredávam, to je švagr..."
„Keď sme ťa zbalili, predával si kameru a v taške máš tovaru tak za pol milióna a..."
„Že za pol! To de ste zebrali, že za pól! Pár korún..."

„Jano, odkiaľ si?"
„Ze Zlatých Klasov."
„A chceš ich ešte niekedy vidieť?"
Prehltol. Bolo ich veľa. A boli cudzí. Tvárili sa ináč než tí jeho na okrsku v Dunajskej Strede.
Krauz vstal, vzal si stoličku a prisadol si až tesne k nemu. Nadýchol sa, pokrčil nos a trochu sa odsunul. Chosé vstal, vzal si stoličku a prisadol si až tesne k nemu, ale nie až tak blízko ako Krauz.
„Prečo máš taký tvrdý prízvuk?"
„Vyrastal som v Plaveckom Štvrtku, priženil som sa do Klasov..."
„Niečo ti ukážem," Krauz vybral mobil a podal mu ho. „Na, Jano!"
Jano ho vzal, poobracal v prstoch a uznanlivo pokýval hlavou.
„Dobrý, posledný model... fakt dobrý." „Daj!" Krauz natiahol ruku.
Jano mu podal mobil, ale skôr než sa im ruky stretli, sa medzi ne vsunula zboku jedna s vreckovkou a mobil dopadol na ňu. Chosé zbalil mobil a aj s vreckovkou ho položil na roh stola tak, aby ho Jano mal stále na očiach. Dva cípy vreckovky ovísali zo stola a hojdali sa sem a tam. Jano sa na ne zahľadel a pochopil.
Krauz, Chosé a ani nikto v kancelárii nepohli ani brvou, iba ho pozorovali.
„Vieš, kde si teraz?"
„Na polícii..."
„Na oddelení vrážd."
Jano sa trochu vystrel a spozornel. Tak nie okresní...
Pevne zovrel ramienko tašky a podvedome si ju pritiahol k sebe. Ani si neuvedomil, že by ju mal radšej odsunúť.
„S tým švagrom to nie je zlé, ale tu si o level vyššie... vieš čo to je level?"
„Šak na mahjongu, keď skončíš hru a ideš o kúsok ďalej..."
„Vyššie, chlapče, vyššie..."
„Tak vyšej."
„Práve si skončil zahrievacie kolo a postúpil si vyššie... na oddelenie vrážd." „No a?"
„Nič, ja len, že aby si potom mohol v tom tvojom mahjongu pokračovať ďalej, musíš byť... aký?" „Žádny, ja ho predám a kúpim si lepší..." „A na tom novom, aby si si zahral, musíš byť aký?" „Aký?" „Chytrejší..."
Jano pokýval hlavou. Niečo na tom bolo.
„Pozri sa na tento mobil..." Krauz ho vzal aj s vreckovkou a otrčil mu ho pred nos. Jano natiahol ruku, ale Krauz ruku s telefónom odtiahol. „Stačí pozrieť, v ruke si ho už našťastie mal. Poznáš ho? Ale bacha, ide o vyšší level!"
„Néé..."
Krauz pozrel na Kukyho.
Muž v hnedej bunde visel opretý o plechovú skriňu. Už nemal šťastie. Hlavu nemal hore.
„Áúúú, dobréé..." Sadol si.
„Jano Zeman, už ma to nebaví. S takými hajzlami zlodejskými, ako si ty, sa tu v meste zabávajú seržanti, a tí ťa možno budú vypočúvať do rána a s nimi sa možno môžeš hrať na vychcaného lapáka, ale mňa to už nebaví. Tu na tomto oddelení máme iné zvyky, takže sleduj, zoberiem to ráz na ráz a ty si dosť ostrieľaný harcovník, aby si ma pochopil. Tento mobil..." Krauz ukázal cez plece za seba a aby dodal tvrdeniu vážnosť, aj sa pootočil, „patril pred troma dňami Zdenkovi Vámošimu, podnikateľovi z Devína..."
„Tak dobre, strelil som ho, dajte pánovi podnikateľovi mojich päťsto korún, že mu ich posielam, nech nežerem a som stratový a nech sa na celé trestné oznámenie vysere! Čo ste vác? Ja som mu ho neukradol, na to mám svedkov, a že si občas niečo bokom predám, no bóóže! Tak predám, z toho žijem! A niečo vám poviem! Keby táto skurvená vláda dala vác korún na podpory, tak by sme nemoseli kradnúť! To je pravda, akože tu stojím! Sedím... nikto z nás by nekradol, to prisahám na zdravie mojich detí! Stačilo by zvýšit podporu na dvojnásobek a aj by sme ich volili. Alebo zvýšiť podporu na deti, že kto má vác detí, nech bere vác korún, aj to by sa dalo a..."

Krauz pozrel na Kukyho, ale nič sa nestalo, lebo Jano bol mimoriadne učenlivý a rýchlo pochopil, že nemý pohľad za jeho rameno znamená zmenu polohy, a tak radšej okamžite stíchol.
„Podnikateľ na teba nepodá trestné oznámenie, lebo je už mŕtvy. Zavraždili ho a po vražde mu ukradli mobil, ku ktorému si sa práve priznal, že si ho predal. Okrem toho, na tom mobile sú tvoje odtlačky prstov... vieš, čo sú to odtlačky prstov, však?"
„Jak né? Šak švager si kvôli nim odkrútil osem v Leopoldove..."
„Tak ty dostaneš doživotie v Ilave..."
Jano potiahol nosom a ponaprával si krčnú chrbticu. Už sa mu nechcelo hrať trtka z dediny. Pochopil, že prihára. Ale dobre vedel, že vraždu mu nepripišijú. Mal tromfa v rukáve a troch kráľov a dve dámy na ruke, tak ešte to nevzdával. Síce počul, že Amigo z vedľajšej dediny si odkrútil dvanásť za vraždu, ktorú neurobil, a to len preto, že četníkom sa nechcelo hľadať ozajstného vraha a hodili to na cigána, ale vedel aj to, že to nie je jeho prípad, že on by sa z toho mohol vysekať.
„Tak dobre, dostali ste ma... ak vám pomôžem, môžem si kabelu nechať?"
Všetci sa rozhýbali. Strnulosť pominula a každý v miestnosti sa pomrvil. Keď klient začne vyjednávať, už je na lopate.
„Chceš sa priznať?"
„Vy ste kapitán, tak prečo mi hovoríte také veci? Sám tomu neveríte! Vy ste tu z nich najlepší, šak ste ma zatkli, tak mosíte vedieť, že som to nespravil. Pár vecí si bokom predám, to áno, ale nezabil som nikoho, vy to viete, ja to viem a oni to vedia tiež, tak načo je toto divadielko. A povedzte tomu za mnou, nech ma už nebije, ináč vám nepoviem ništ!"
„Nebi ho."
„A... to stačí? Len tak?"
„A čo by si chcel, aby som ho na kolenách prosil?"
„Néé... on tak poslúcha na slovo?"
„Ty..."
Jano sa prikrčil, lebo odzadu ho pritlačila ťažká ruka. „Dóóbre, dobre!"
Krauz sa musel usmiať. Toto nebol hlúpy Jano, iba sa na hlúpeho hral, lebo už pochodil všetky služobne u nás a možno aj v Čechách, a zistil, že trtka vykopnú skôr než premúdreného profíka a trtkovi sa poväčšinou všetko prepečie, ale profík to odsedí. Stará finta.
«Syp!"
„Došél včera..."
„Bol pondelok, áno?"
„Včera, v pondelok, navečer..."
„Koľko bolo hodín?"
„Večer, osem, vím já?"
„A?"
„Ponúkol mi ho, tak som ho zebral," a hodil sa na stoličku, akože už vyhral a môžu mu poďakovať a rýchlo ho pustiť. „Ako vyzeral?" „Normálne." „Popíš ho."
„Vysoký normálne, asi ako ja, také staré sako a gate, nič moc. Neoholený, tmavé vlasy, ale gadžo, né náš!"
„Z toho vieme hovno. Takého si môže vymyslieť každý. Vieš čo, sprostý Jano, za týchto okolností sa mi ako páchateľ vraždy páčiš viac ty. A máme aj tvoje odtlačky na mobile. Končíme, páni a dáma, prípad je uzavretý, odveďte ho k vyšetro..."
„Moment! Počkajte! Dobre!"
Všetkých, čo sa na neho chceli vrhnúť, zastavil ráznym gestom a fakt, že poslúchli, ho iba utvrdil v tom, že to s ním ešte nie je až také zlé, ale že už im končí trpezlivosť a niečo by im už mal podhodiť.
„Dáte mi cigaretu?"
Kuky skoro odpadol.
Krauz sa musel zasmiať.

„Počúvaj, drzosť ti nechýba!"
„Dáte vy mne, dám ja vám. Gadža nebudem kryť."
„Na..."
Nechal si aj pripáliť, labužnícky si potiahol a pokýval hlavou.
„Veľmi pekne ďakujem, pán kapitán."
Krauz si požmolil hánky na ľavej ruke a Jano to zbadal.
„Ten chlapík mal asi tridsaťpäť a strašne z neho smrdela... oná, malta. Bol to roboš ze stavby, smrdel vápnom a cementom. A mal zvláštne sako, ani jeden vaček. A dal mi ho za liter! Posledný model, a dal ho za liter, debil, vôbec sa v tom nevyznal! Odrbal som ho tak lahko, až som sa zľakol, či to neni policajt... prepáčte, tak som to nemyslel, myslel som to tak, že či to neni pasca a či spoza rohu nevybehnú poliši a nezbalá ma, a tak som za ten roh za ním išiel a videl som ho, ako odchádzal..."
Potiahol si a usmial sa. Cez riedke zuby mu unikal dym a vychutnával si to. Cigaretu aj všetkých v kancelárii.
„Odišiel na takej zvláštnej motorke, starej, aj ja som mal takú. Čezeta stosedem päťka tmavočervenej farby a predný blatník mala taký divný, taký modrý a volaco mala napísané modrou farbou pod sedadlom, ale to som nevedel prečítať a... tak môžem si tú kabelu nechať, pán kapitán?"

43. Kapitola

Krauz zodvihol slúchadlo a zmučene si ho pritlačil o čelo. Ešte raz vydýchol a vyťukal domáce číslo.
„Sylvia, to som ja."
„No kde si, veď ťa čakáme!"
„Sylvinka, ja..."
„To nie! Nepovedz to, prosím ťa! To nemôžeš myslieť vážne!! Veď sme sa dohodli, že si sadneme a porozprávame sa! Je to tvoja dcéra, ani pred týmto faktom nemáš rešpekt!?"
„Ja mám rešpekt, ja viem, že sme sa dohodli, ale..."
„Richard! To je už trochu silná káva, nemyslíš? Všetko má svoje hranice, aj služba, aj vraždy, aj... máš aj svoju rodinu!!"
„Mám! Ja viem, preboha ťa prosím! Ja viem, ale... máme tu človeka, ktorý vie o vrahovi, a viem, kto to je a kde býva a..."
„A tu máš človeka, ktorý vie o tebe, že si najlepší otec na svete, lebo si s ňou odmalička, a tiež vie, kde bývaš, na rozdiel od teba, a má ťa rada... je to tvoja dcéra... tak prečo...?!"
„Ja to urýchlim, ako sa len bude dať."
„Nič neurýchliš, vieš to dobre! Richard, toto som nečakala. Fakt si ma sklamal! Ako myslíš! My si uvaríme čajík a zahráme si aj s Lauruškou faraóna, budeme sa celý večer spolu rozprávať ako rodina, a ty... urob, ako myslíš..."
Krauz treskol slúchadlom až po nej, ale tak silno, až sa odlomil kus umelej hmoty a odletel na Váňov stôl. Vaňa mu ho podal a chápavo pokýval hlavou.
„Už vieš, prečo poliši zdochýnajú takí mladí, a aj keď sa dožijú penzie, otrčia kopytá do piatich rokov? A debilní civili nám ešte závidia, že šak máte kráľovský dôchodok! Chudáci, ani netušia, čo znamená slovo stres..."
„Vaňa... môžem ťa o niečo poprosiť? Drž láskavo hubu!"
Nebol to žart a Vaňa sa prekvapene oprel. Chosé vstal a položil parťákovi ruku na rameno. Pobúchal, aby ho prebral.
„Vaňa je náš... on za to nemôže... klídek... Vaňa je naozaj náš, Richard..."
Krauz išiel k umývadlu a umyl sa. Dlho fúkal do ľadovej vody a aj sa napil.
„Vaňa, prepáč, ja..."
Vaňa počkal, kým sa Richard poutiera, a podal mu improvizovaný chlebíček navrchu s lístkom šalátu. „Riško, daj si, možno to bude dlhá noc..."

44. Kapitola

V uliciach Devína sa už zotmelo. Krauz zabúchal na bránu a chvíľu počkal. Ako predpokladal, ozval sa zbesilý štekot a tiché nadávanie. Potom kroky a štrngot retaze. Čakal to, lebo Petra im povedala, čo s Filipom včera pri bráne zažili, a tiež im povedala, že takú motorku videla odchádzať zo stavby.
Bránka sa otvorila a vyšiel muž v černákoch. Zápasil s rozzúreným psom na remeni.
„Kurva, ak zháňate robotu v túto nekresťanskú hodinu, tak..."
Na psa mierilo päť pištolí a na neho iba dve. Tak to asi nebudú bezdomovci, pomyslel si a dostal šupu na ohryzok. Predklonil sa, bolestne zavrávoral, ale psa udržal. Nemohol sa brániť, lebo oboma rukami pevne držal remeň, ale pustiť nechcel, lebo dobre vedel, že títo by sa ani chvíľu nerozpakovali a štvornohého miláčika by zložili sústrednou paľbou na vpred bežiaci cieľ. Ak chcel, aby pes prežil, musel držať. Pokľakol na jedno koleno.
„Vráť sa dnu a uviaž ho, inak ho zastrelíme."
Nepochyboval o tom, že to myslia vážne, a nepochyboval o tom, že to nie sú zlodeji. Vstal a ťažko zacúval späť. Kašľal. Omotal remeň o kolík za bránkou a chcel vyjsť, ale už boli všetci dnu.
„Daj mu povel, aby si ľahol a držal hubu!"
„Ľahni, ticho..."
Na psa už nemierila ani jedna pištoľ. Všetky naňho.
„Ak máš bracha poliša, tak by si mal vedieť, ako sa k polišom správať, keď sú v službe, ty debil! Táto dáma tu bola včera, tak chcem počuť, ako sa jej ospravedlníš!"
Muž si trel ohryzok a zasípal:
„Prepáčte..."
„Kto jazdí na motorke s modrým blatníkom?" „Peter Priehoda."
„Kto je to?" „Roboš, miestny..." „Vieš, kde býva?" „Viem, ale ja nesmiem odí..."
Nejaký krpec ho odzadu nadvihol, vykrútil mu ruku a hlavou ho ako baranidlom nasmeroval do dverí auta. Dosť im bol povďačný, že ich otvorili, nieto aby sa ešte sťažoval nadriadeným orgánom.
„Tu," ukázal im ošarpanú bránu.
Cúvli na začiatok ulice a všetci vystúpili. Až teraz si všimol, že ich je ako maku na troch autách.
„Mobil!" zavelil blondiak s modrými očami a muž v černákoch nemal najmenšiu chuť sa s ním dohadovať. Podal mu ho.
Blondiak vyťukal vlastné číslo a spýtal sa ho: „Číslo?"
Muž nadiktoval. Blondiak ho skontroloval s číslom na displeji. Ukázal ho čiernemu fúzatému kolegovi a ten si ho poznačil. Potom mu mobil vrátili.
„Na! Je tvoj. Ak do rána zavoláš z tohto mobilu na akékoľvek číslo a budeš niekoho informovať, čo si dnes zažil, tak toho psa zastrelíme a prídeš o robotu. To všetko vieme zariadiť bez toho, že by si niekedy zistil, na koho sa máš sťažovať. Ak máš v maringotke iný mobil alebo pevnú linku, zistíme to, a ak budeš niekoho varovať cez ne, platí to, čo som už povedal. A teraz nás nechaj pracovať a premýšľaj. Psovi daj dvojitú večeru, lebo poslúcha, a ty si gratuluj, že poslúcha, lebo iba vďaka tomu prežil! A na záver jedna rada... ak budeš najbližšie s brachom, opýtaj sa ho, čo dokáže polišov v službe najviac nasrať! A teraz zmizni, a po vlastných..."
Neprotestoval, bol v podstate rád.
Chosé si prezrel bránu a plot. Žiadny zvonček. Kuky stlačil kľučku. Bránička sa otvorila.
„Vitajte, vážení hostia..." zašepkal.
Vošli do dvora. Všade úplná tma. Dve najbližšie lampy pouličného osvetlenia nesvietili.
„Asi Weithova zákazka," povzdychla si Petra.
„Tak baterky..." zašepkal Krauz.
Prvý lúč preťal tmu v pravý čas, inak by sa bol Kuky napichol na tyč trčiacu z kopy železného šrotu. Šrot bol všade naokolo. Popri múre viedla úzka cestička dozadu, kam

ani baterky nedovideli.
„Kuky, choď prvý, keby mali psa..." poradil Chosé.
„Nech ide Vaňa, ja som len kosť a koža."
„Nejdeme ho kŕmiť, ideme s ním bojovať, ty..."
„Aha... tak ticho, nech ho aspoň počujem, keď už trt vidím!"
Psa nemali. Prišli až k dverám domu. Ošarpané drevené dvere, z ktorých sa olupovala tmavá farba. Vo vedľajšom okne sa svietilo, ale svetlo bolo žlté a matné. Aj keď parapet bol kúsok od zeme, dnu nevideli, lebo medzi sklami bola natiahnutá plachta. Inak ticho, žiadna televízia, žiadne rádio.
„Hmm...?" spýtala sa Petra.
Krauz jej odpovedal rovnako, pokrčil ramenami.
Oto bol po dovolenke a bol z nich najpružnejší v myslení. Jednoducho zabúchal, lebo aj tak nemali čo pokaziť. Trochu sa rozostúpili, aby mali pred dverami viac priestoru na manévrovanie. Začuli tlmený šuchot a pravidelné klopkanie.
Vyšiel starec na barliach. Prekvapene vzhliadol a oprel sa o zárubňu. Toľko ľudí mal naposledy vo dvore, keď polícia hľadala na ich šrotovisku medené káble, ktoré napokon ani neboli medené, ale nejaké špeciálne, ale stokrát drahšie, a nejaký hlupák ich omylom ukradol z neďalekého veľkoskladu. Nenašli nič, lebo Peter vtedy nekradol, mal brigádu niekde na žatve a pekne zarobil a aj kúpil drevo na zimu.
„Polícia!"
A už je to tu zase! Starec iba rezignovane pokýval hlavou, ale strach nemal. Peter zase nekradol, mal už pár týždňov výbornú robotu na miestnej stavbe a opäť pekne zarábal.
„Peter nič neukradol, musel by som o tom niečo vedieť. Teraz má slušnú prácu na stavbe a zarobí ako inžinier, tak dobre ho platia. Nech vám chýba čokoľvek, on to nebol, ste na zlej adrese."
„Dobrý večer, pán Priehoda."
„Aj vám, chcete ísť ďalej? Ale upozorňujem vás, že do jednej izby sa všetci nevmestíte a ja ostatných päť kvôli vám rozkurovať nebudem! Veď je vás plný dvor!"
„Nie, ďakujeme, ale ako ste uhádli, že hľadáme syna?"
„Okrem neho tu žijem iba ja a mňa polícia naposledy naháňala, keď ešte nosili na hlavách perá z kohúta a strieľali z pušiek s bodákom."
„Za minulého ministra?" skúsil si ho získať Chosé.
„No, pár tých ministrov sa už odvtedy vymenilo, ale čo po nich... načo ste prišli?"
„Chceme sa porozprávať s Petrom."
„Aj ja, pes jeden! Zase zavetril peniaze a na otca sa vykašľal! Od rána som ho nevidel a nepriniesol mi ani obed, a ako tak sledujem, vykašľal sa na mňa aj s večerou. Od rána pijem len čiernu kávu... šak ja mu dám!"
„Takže ste ho videli len ráno?"
„Ráno, išiel na stavbu."
„A normálne chodí zo stavby domov?"
„ŠTaka! Vždy ide niekam na pivo, ale vždy mi medzitým priniesol niečo na jedenie."
„Kam chodí na pivo?"
„Všade, ale najviac sem do vedľajšej ulice, dole v pivnici je taký výčap, ani neviem, ako sa to volá, ja tam nechodím... ja už nikam nechodím..."
„A tú motorku ešte má? A jazdí na nej?"
„Má, ale jazdí, iba keď našetrí na benzín."
„A teraz v poslednej dobe jazdil? Má na benzín?"
„Má, a jazdil... po dlhom čase. Veď vám hovorím, že má celkom dobrú robotu!"
„A chodí na nej aj do práce?"
„Nie, načo, šak na stavbu to má krížom cez dedinu. Ale včera tuším išiel na nej aj do roboty." „A dnes?" „Dneska určite né!" „A kde ju máva, keď nejazdí?" „Hen vzadu v stodole." „A je tam aj teraz?" „Asi je, viem ja?" „A mohli by sme sa pozrieť?"
„Choďte, šak ukradnúť tam neni čo, len samé staré haraburdy, tak len choďte... ale ja sa idem posadiť, už nevydržím stáť!"

Krauz kývol hlavou a dvaja chalani pomohli starčekovi späť do izby.
Stodolu našili ľahko, lebo ešte hodný kus z nej vytŕčal nad železný šrot. Vnútro voňalo starým presušeným drevom, prachom a hrdzavým železom. Železo bolo všade a malo všetky možné tvary, aké kedy kováči vymysleli. Veľa hrdzavých retazí, staré náradie, súčiastky, rámy z bicyklov... bolo to všade, rozvešané po stenách a naukladané na zemi do výšky kolien, jednoducho všade. Cítili sa ako v múzeu kráľa Ferita a neveriaco civeli okolo seba. Hneď pri dverách pri stene bola opretá motorka. Vedľa nej starý ponk.
Nahrnuli sa dnu a motorku nasvietili baterkami.
„Au..." zastonal niekto, kto sa napichol na trčiace vidly a bolestne si trel lýtko.
„Bacha, chlapi, všade niečo trčí!"
Motorka stála na koberčeku. Pod koberčekom bolo pár fošní poukladaných do improvizovanej podlahy. Asi aby nestála v blate, keď pršalo.
Blatník bol svetlomodrej farby, celá motorka bola tehlovočervená, ako ju nastriekali v továrni. Pod sedadlom bol namaľovaný modrý nápis KVETKA a malé srdiečko. Aj nápis aj srdiečko boli pofŕkané kvapkami svetločervenej farby. Stekali z koženkového sedadla.
Na koberčeku pod predným kolesom ležala polámaná fotografia dievčaťa. Krauz si čupol a opatrne ju zodvihol. Aj fotografia bola zašpinená od farby. Krauz privoňal.
„Nodoboha..." vzdychol si a rýchlo sa obzrel.
Jeho obavy sa potvrdili, boli tu všetci a rozliezali sa po
stodole ako mravce. ?
„Nie! Nechoď ďalej!" zastavil aspoň Chosého, ktorý už bol pri opačnej stene a chcel si obzrieť obrovský kotúč píly, zavesený ako originálny obraz. „Všetci von!" a zasvietil im pod nohy.
Iba si vzdychol. Bolo už neskoro.
Všetci si zasvietili pod nohy. Rozšliapali malú kaluž červenej farby, ktorú si doposiaľ nikto nevšimol, a podupali aj prach a staré piliny pomiešané s pavučinami.
„Toto je krv," vysvetlil im zbytočne Krauz.
Automaticky sa všetci postavili na špičky, ale automaticky si uvedomili, že už je asi neskoro. Po jednom cúvali von a snažili sa použiť tie isté stupaje, ktoré spravili smerom dnu. Chvályhodné, ale zbytočné.
Krauz čupel pri motorke a čupli si aj všetci vo dverách stodoly. Zem zbičovali kužeľmi svetla a až teraz sa im naplno odkryla celá spúšť, čo napáchali. Falošné stopy boli všade.
Chosé zasvietil na ponk vedľa motorky. „Richard, pozri!"
Krauz vstal a k parťákovmu svetlu pridal svoje. Na ponku ležal kus železnej pásoviny, dlhý ako predlaktie. Šikovný kováč by z nej vykoval slušnú mačetu, ale k tejto sa ešte kováč nedostal, a tak to bol stále iba kus hrdzavého železa. Jeden koniec bol celý krvavý a pár kvapiek padlo aj na modrý blatník.
Krauz vrátil fotografiu späť na koberček a vyšiel von.
„Na motorke je krv. Ak nevaria slepačiu polievku, tak mi napadá iba jeden zdroj, odkiaľ by mohla vytekať. A polievku nevaria, to by nás starký pozval, takže..."
„Volám operačného, nech nám pošle výjazd a technici nech si zoberú svetlomety. Volám aj vyšetrovateľovi, nech vie, čo sme našli, a nech sem príde. Napadá ti ešte niečo?"
„Zatiaľ nie, Petra, poďme všetci k dverám, nech nenarobíme ešte viac bordelu."
Ale Krauza cestou k domu napadlo ešte niečo. Nazrel dnu.
„Pán Priehoda... sem na dvor je iba jeden príchod, tento cez dvor?"
„Nie, za stodolou je chodník do záhrady, ale už tam dávno nechodíme, Peter sa o záhradu nevie starať a ja nevládzem."
„A za záhradou?"
„Je tam plot a taká rozheganá bránička, a potom chodník cez zelinu až k rieke..."
„No fasa! Petra! Povedz operačnému, nech nám pošle aj psovodov!"

45. Kapitola

„Mami, nehnevaj sa na ocina, on to nemá v robote ľahké, vieš, mne je vždy tak ľúto, keď sa hádate. Ja viem, ani ty to nemáš v robote ľahké, a ešte sa staráš aj o nás všetkých, ale ocino... tiež, a ja vám ešte aj spravím takúto hanbu... veľmi ma to mrzí, mami. Ja viem, ocino sľúbil, že tu bude dnes večer s nami, že si sadneme a porozprávame sa, a keby mohol, určite by tu s nami bol, ale asi zase niekoho zabili a on tam musí byť. Veď kto iný by tam mal byť, ak nie on? Mami, veď to poznáš! Ja... ho mám veľmi rada, mami, a teba mám tiež veľmi rada a chcela by som, aby to tak ostalo navždy. A keď dnes prišiel pre mňa do nemocnice, bola som si istá, že jednu schytám ešte na chodbe a cestou domov pár nerátaných, ale nič, iba ma objal okolo ramien a celú cestu sa usmieval. Mám najlepšieho tatina na svete a maminu tiež, ale vieš, je aj dobre, že tu teraz nie je, ja by som ti niečo chcela povedať a pred ním by som sa asi trochu bála. Nina... ona nemala také šťastie ako ja, ona otca nikdy nemala, až teraz, veď vieš, ako to bolo. Často sme sa o tom rozprávali, pani Nina ju vychovávala sama, a aj keď jej nejakého otca domov priviedla, bolo to iba na chvíľu a vôbec to nemali ľahké. Rozprávala mi, že keď bola v škôlke a pre decká chodili raz mamina, raz ocino, a pre ňu stále iba mamina a občas dedo, tak jej to bolo veľmi ľúto a závidela ostatným, ako si hrdo vykračujú po chodníku za ruku s vlastnými otcami, a ako ich otravovali, aby im kúpili zmrzlinu a cukrovú vatu a... veľmi im závidela. A na základnej, keď nejaké dievča ťahali chalani za copy a už toho bolo veľa, prišiel jej otec do školy a narobil poriadky, a ju tiež ťahali, ale nikto sa jej neprišiel zastať, mama bola stále v ordinácii a dedo už bol chorý, a tak ju stále iba ťahali. A keď prišla minulý rok do Nášho Mesta na strednú a mama jej povedala, že jej skutočný otec robí kúsok od jej školy, neodolala a išla si ho obzrieť. Nina naozaj nechcela škemrať peniaze a ani vyčítať, a ani tým nič zlé nemyslela, len bola zvedavá, ako vyzerá jej otec. Priznala sa mi, že sa ho chcela aspoň spýtať, kde bol, keď ju ťahali za copy, ale nakoniec, keď sa dozvedela, ako to naozaj bolo s rozchodom jej rodičov, ani necekla, bola rada, že sa našli. Nina veľmi chcela, aby sa s mamou dali dokopy a aby aspoň teraz žili ako rodina, aby aj ona raz zažila ten pocit, že sa má na koho spoľahnúť a že niekto silný za ňou bude stáť, nech by spravila čokoľvek. Chcela iba zažiť ten pocit, preto ho vyhľadala a preto sa snažila zblížiť ich. Nakoniec sa dožila toho, že ju jej otec zoznámil so svojou priateľkou, a pre Ninu to bolo dosť nepríjemné prekvapenie. Pretvarovala sa a prehltla to, ale žralo ju to, mami, keby si videla, ako plakala, keď mi to hovorila. Tá druhá sa volá Zdena a Nina ju chcela zabiť, povedala mi to. Navštívila ju a tvárila sa milo, ale chcela jej ublížiť, priznala sa mi, ale nikomu to nepovedz, ani ocinovi nie, on by to povedal Chosému a asi by sa na Ninu nahneval, a ja nechcem Nine ublížiť. Včera večer sa Nina rozhodla, že ju pôjde zase navštíviť, a ukázala mi nejaký malý balíček s práškom, vraj jej ho prisype do jej prášku, lebo Zdena vraj šliape na kokse a asi už aj na heráku... prepáč, na heroíne. Nina mi povedala, že ten prášok ju zabije a otec už bude patriť iba mamine. Ja... som sa zľakla a radšej som išla s ňou. Bála som sa, že to naozaj urobí. Bála som sa, že Nina sa dostane do problémov a že Zdene ublíži. Zdena bola rada, že sme prišli, a aj nám trochu naliala, vieš že nepijem, ale trochu som sa napila aj ja. Nina ju stále nahovárala, aby nám ukázala, ako sa to robí s tým bielym práškom, ale Zdena sa iba smiala, že o čom to hovorí, že sme ešte decká... nakoniec nám to ukázala a ja som nechcela byť podozrivá, že iba vyzvedám a nechcela som, aby ma vyhodili a ostali sami, lebo Nina by to naozaj urobila a zabila by ju, a tak som si potiahla aj ja, akože patrím tiež do partie. Chcela som iba ostať s nimi a dávať na Ninu pozor. Točila sa mi hlava a bolo mi zle a Zdena išla na záchod a Nina vybrala to svoje vrecúško, ale ja som jej ho vytrhla z ruky, a keď som išla na záchod ja, spláchla som ho. Mami, ja som Zdene asi zachránila život, lebo Nina bola naozaj odhodlaná. Potom si už veľa nepamätám, Zdena sa iba smiala a my sme sa vypotácali von, aj som vracala, a Nina tiež, a potom... si už nič nepamätám. Ja som iba chcela pomôcť Nine, aby nevyviedla nejakú

hlúposť, a nechcela som, aby ublížila Zdene, ja viem, nemala som piť a ani šnupať ten prášok, ale... mami, ja to už nikdy nespravím. Prosím ťa, ver mi. To ja len preto, že som sa veľmi bála o Ninu, vieš, ona to nemala v živote ľahké. Mamička moja, prosím ťa, nehnevaj sa už na mňa..."
Sylvia objala dcéru a rozplakali sa.

46. Kapitola

„Presne niečo takéto zabilo Zdenka/' zamrmlal doktor Lengyel a pozorne si prezeral zakrvavený koniec pásoviny. „Kus železa ako vyšitý, má tupé hrany, rozmery by aj sedeli, váhu má dostatočnú," privoňal, „a je to krv, o tom niet pochýb."
„Môže to byť Vámošiho krv?"
„Richard, od soboty ubehli už tri dni, a toto je čerstvá krv, sotva uschla a ešte nemení farbu, odhadujem, že je na železe sotva tri hodiny."
„Takže to nie je vražedná zbraň z prípadu Vámoši?"
„To som nepovedal, čerstvá krv mohla prekryť aj starú, ale to sa dá zistiť až u vás v labákoch."
„Dobre, tak ju vlož späť do igelitu a... čo hovoríš na krv v stodole?"
„Nie je jej tak veľa, ako si hovoril do telefónu, iba sa rozmazala, a preto je na veľkej ploche, a chlapík, čo krvácal, mohol odísť aj po vlastných, záleží od toho, kam ho udreli, ak ho vôbec udreli. Pozri sa na ten bordel naokolo, mohol iba spadnúť a na niečom sa poraniť."
„To by bol ten lepší prípad..."
„Na druhej strane, ak je železo takto zakrvácané od jedného úderu, musel byť hlboký, a ak od viacerých, mohli byť aj plytké, ale ak ich bolo viac a na hlavu, tak je nepravdepodobné, že by prež..."
„Prestaň strečkovať aj ty! Za každým rohom vidíš vraždu!"
„Poďte sem!"
Krik sa ozýval zo záhrady.
„Môžete smelo, až potiaľto sme nenašli žiadne stopy, takže už nič nepošliapete!"
To volali psovodi. Pes iba letmo očuchal mláčku pri motorke a neomylne zamieril za stodolu do záhrady. Teraz stál pri bráničke chabo ovísajúcej na jednom pánte a hneval sa na psovoda, že ho nechce pustiť ďalej do zeliny a na breh rieky, kde by sa tak rád vyváľal v nejakom lajne a potom okúpal v smradľavej vode.
„Pozrite," psovod svietil na zem a aj so psom stáli tak, aby nepošliapali chodník.
Pred bráničkou bola zelina povaľaná do malého oblúka a v jamke uprostred chodníka bol odtlačok celej topánky. V jamke ostala voda z poslednej dažďovej sprchy najdlhšie a dno bolo mäkké ako plastelína. Pár stebiel povaľanej trávy bolo od krvi.
„Tu buď spadol..."
„Alebo si ho položili, keď otvárali bránku," doplnil kolegu Chosé.
„Prestaň aj ty strašiť! Zavolajte radšej technika." Prišiel, pošúchal si strnisko a napokon súhlasne pokýval hlavou.
„Je to od ťažkej stavbárskej topánky, ten dezén sa na tenisky nepoužíva. Topánky sú nové, dezén je výrazný a hlboký s ostrými hranami. Niečo s tým spravím..." a išiel si zamiešať sadru.
Psovodi prešli za bráničku a pustili sa krížom cez zelinu k rieke. Pes ťahal ako besný.
Krauz sa vrátil do domu. To množstvo stôp, ktoré vonku nachádzali, musel s niekým prekonzultovať, aby sa hneď od začiatku nezamotali.
„Pán Priehoda, aké topánky nosí váš syn?"
„Také čérné, smradľavé..."
„Nové?"
„Né, staré, má ich už roky."
„V nich aj chodí na stavbu, alebo sa prežúva?"
„Ste normálny, kde má na to našinec zebrat, aby sa ešte aj prežúval!?"
„V poriadku, a ešte jedna vec... čo ste robili asi tak pred troma hodinami, to bolo..."
„To je jedno, koľko bolo, robil som to, čo od rána, ništ!"
„Ja len, či ste niečo nepočuli na dvore alebo v stodole."
„Nie. Zobudil som sa chvíľu predtým, než ste prišli. Zobral som si dvojitú dávku od bolesti a bol som hladný,nejako tie pilule zaúčinkovali a ja som prespal celé popoludnie

aj večer. Nič som nepočul, prečo? Vy ste v stodole niečo našli? Stalo sa niečo?" „To nevieme, našli sme krv a..."
„To je v porádku! Peter, keď sa ožral, tak si každú chvílu niečo porezal. V stodole sa poreže aj triezvy človek, né to ešte nachnápaný"
„To verím, videl som na vlastné oči, kolega urobil krok do neznáma a napichol sa na vidly. Čo sa tej krvi týka, my už máme také zvláštne metódy, dedo, že vieme zistiť, čia je, ak máme jeho vlas, kde má váš syn hrebeň, alebo..."
„Hrebeň? A načo by mu bol? Nemá!"
Takže zubnú kefku ani nepýtal, načo ho bude dráždiť.
„Dobre, tak my sa tu ešte trochu pomotáme po dvore, dobre?"
„Koľko chcete."
„Máme váš súhlas, áno?"
„Aj požehnanie..."
Krauz vyšiel von a pred dverami sa zrazil s Kukym a Váňom. Kým čakali na technika a Lengyela, poslal ich obehnúť okolité krčmy, či nenájdu Priehodu. Chceli to stihnúť čím skôr, lebo sa blížila záverečná.
„Nič. Všade ho poznajú, ale nikde nie je. Naposledy ho videli tu za rohom u Valiky o šiestej, potom odišiel a nepovedal kam. Bol opitý, ale nie namol, iba dosť opitý."
„Čas by nám sedel s tým, čo hovorí doktor, teda asi tri hodiny stará krv. Ak zoberieme do úvahy cestu domov a nejaký čas v stodole, tak by to sedelo. A... kúpili ste?"
„Na!" Kuky mu podal veľkú bagetu. „Asi nebude čerstvá, ale ak od rána nejedol, nech si nevyberá!"
Krauz sa vrátil do jedinej vysvietenej izby a starčekovi na posteli podal bagetu.
„Pán Priehoda, my vás tu obťažujeme a syna nikde, tak som vám dal kúpiť obed, olovrant aj večeru v jednom, nech sa páči... dúfam, že to nebudú aj raňajky a syn sa vráti..." dodal tichšie.
Dedo sa posadil a nechápavo civel na podávaný balíček.
„To ma podrž, od policajtov som už v živote dostal všeličo, ale bagetu ešte nie. Celý svet sa asi zbláznil, všetko je hore riťou, ešte aj tí policajti..." šomral, ale vzal si rád. Nasadil si zuby a s chuťou sa pustil do jedla.
Vonku postávalo pár detektívov a fajčili. Dvaja pomáhali technikovi zaistiť stopy a dvaja sa išli prebehnúť so psovodmi, aby sa havinko nebál. Chosé a Krauz sa pripojili k fajčiarom a iba tak mleli pántom, aby zabili čas.
„A čo my?" spýtal sa Chosé, keď odhodili cigarety a vzdialili sa od skupinky.
„Ja by som..."
Krauz nedopovedal. Cez záhradu sa vracali detektívi a psovodi s rozblázneným psom, ktorému sa nočná prechádzka v mokrej zeline páčila oveľa viac než premočeným kolegom v maskáčoch. Všetci prišli zablatení až po uši. Pes najviac, lebo mal uši najnižšie.
„Hotovo, priviedol nás na breh rieky, potom sa pomotal a vybehol na parkovisko. Tam sa stopa stráca, ale niekto určite bežal k rieke a potom kúsok po brehu a potom to švihol na parkovisko."
„Díky, chlapci, to by bolo pre dnešok všetko, choďte ho osprchovať a zajtra nám pošlite hlásenie. Stačí faxom."
Popodávali si ruky, pes ich všetkých ofrkal a odišli.
„No čo si chcel?" spýtal sa Chosé.
„Ja by som zavolal kamarátovi a pozval ho na..."
Ale ani teraz nedopovedal a Chosé sa nedozvedel, čo Krauz chystá pre svojho kamaráta, lebo zo stodoly vyšla Petra a kývla im.
„Chalani, poďte sa pozrieť, buď mám halucinácie, alebo..."
Technik o pár centimetrov odsunul zadné koleso motorky, aby sa dostal k stene a aby na tampón zotrel pár kvapiek krvi. Lenže keď odsunuli motorku a zasvietili baterkami...
„Doteraz, kým vyčnievalo spoza kolesa iba pár paličiek, to vyzeralo ako mazance, ako pár nesúvislých a nezrozumiteľných čiar, ale pozrite sa sem na začiatok... ja neviem, či

mám vidiny, ale podľa mňa sa to dá čítať. Je to kostrbaté, ale pri troche fantázie sa to dá, nie?"
Všetky baterky svietili na stenu za motorku. Všetci videli, že je to písmo, alebo aspoň chabý pokus o písmo. Technik si vzal pravítko.
„Hrúbka paličiek je štrnásť milimetrov a... tu pozrite! Hore, kde sa začínajú jednotlivé kolmice, vidieť oblúčiky... toto je písané prstom..."
„Prstom namočeným v krvi..."
„Ježišukriste! Čo ste v lacnom hororovom filme, alebo vám všetkým načisto..."
Ale Krauz mal dnes asi deň nedokončených myšlienok, lebo sa zarazil a tiež si všimol, že prvé paličky by sa naozaj dali prečítať ako ká a potom by mohlo nasledovať nepodarené kostrbaté vé.
„Aké sú vysoké?"
Technik zmeral.
„Priemerná výška písma je osem centimetrov." Petra urobila pokus.
Vyšla von a namočila si ukazovák do blata. Vrátila sa a oprela si päsť o drevenú stenu. Potom iba pohybom prsta nakreslila nepodarené ká.
„Odmeraj!"
Technik nelenil a odmeral. „Trinásť hrúbka a výška sedem!"
„Lebo mám menšiu dlaň a tenšie prsty než muži, ale inak by to sedelo! Richard, ten človek ležal v kaluži krvi a z posledných síl sa snažil niečo napísať na stenu. Ležal takto..." Petra naznačila polohu tela, „a sem krvácal. Ak mal hlavu tu, kde je krvavá mláčka, tak pravá ruka mu siahala až sem za koleso, preto začal tam," Petra to, čo hovorila, ukazovala aj prstom, „a pokračoval týmto smerom, pozrite, všetko sedí! Keď písal, zovretú päsť mal opretú o stenu, preto je písmo také malé."
„Prečo by začínal tak nízko a za kolesom?"
„Lebo ležal, nevládal sa už hýbať a krvácal. Dochádzali mu sily!"
„A potom sa mu ako zázrakom vrátili, vybral sa na prechádzku k rieke a potom krížom cez parkovisko na pivo... zvláštne..."
„Richard, ty si tu asi jediný, kto očakáva, že ten chudák starý ešte niekedy uvidí svojho syna živého..."
„Petra, ja sledujem dôkazy a snažím sa držať pri zemi! Aj doktor povedal, že je tu málo krvi na vraždu..."
„Nie! Povedal, že jej je menej, než si hovoril do telefónu, ale o vražde reč nebola! Ja som počula, že hovoril o viacerých ranách a..."
„Dóóbre, tak o vražde reč nebola, ale je tu málo krvi a žiadne telo a niekto sa odtiaľto vybral krížom cez záhradu a..."
„A mohli ho aj niesť!"
„A ani nemuseli, nemáme dôkaz!"
„A tá trasológia!? Priehoda mal staré ošúchané topánky, a na záhrade je nový dezén!"
Všetci ich slovnú prestrelku so záujmom sledovali a hlavy im poletovali od jedného k druhej ako na tenise. Zastavili sa u Krauza.
„Tak dobre," rezignoval, „skúsme to teda vylúštiť, ak je to... odkaz, alebo správa, alebo... ozaj, čo je to, slečna?"
Niektorí si čupli, iní lúštili z diaľky.
„To prvé je ká..."
„Potom asi vé..."
„To je há..."
„Nie, to je é..."
„A to by mohlo byť í..."
„Nie, to bude té..."
„Kvet," zhrnula Petra.
„Aj to potom je ká a el a té..."
„Nie í!"
„Takže... kálie!" „Kvet kálie..."

„Potom je ešte zvislá čiara, ale tó už asi nestihol dokončiť," vzdychla si Petra. „Lebo išiel na pivo!"
„Chosé, ty si taký istý ignorant ako tvoj parťák! Ak vás to nebaví, vyhodím vás za dvere!"
Chlapi sa rozosmiali.
„Kvet kálie..." zopakoval niekto.
„Richard, ty sa vyznáš v burinách, čo je to kalia?"
Krauz sa zamyslel, a aby dodal atmosfére dramatický náboj, aj si pošúchal bradu.
„Kalia je rastlina s veľkým bielym akoby koženým kvetom a žltou tyčinkou v strede. Kvet je stočený do kalicha. Stopka je hrubá, dutá a na jej konci býva iba jeden kvet, ktorý sa rozširuje, preto sa jej hovorí aj anjelská trúba. V dávnej minulosti, asi niekedy okolo stredoveku, sa tento symbol, teda symbol kvetu kálie, používal dosť často, napríklad, keď chcel hradný pán niečo odkázať svojej hradnej panej alebo dvoranom..." Krauz zmĺkol a pátra vo sa zahľadel na odkaz na stene. Ešte aj prižmúril oči. Nikto ani nedýchal.
„No!" posúril ho Vaňa.
„No tak, čo to znamená, aký odkaz," pridal sa netrpezlivý Kuky. „Hovor!"
Krauz vážne pokýval hlavou.
„Že... nehľadajte ma, išiel som na pivo..."
Prvý pochopil Chosé. Rozrehotal sa a v predklone sa poplácal po stehnách. Niektoré strnulé policajné figúrky sa tiež rozhýbali a neveriaco krútili hlavami.
„Chuj," ohodnotil Krauzov výkon Oto a tiež sa smial.
„Vy dvaja to máte u mňa schované až do penzie, končím s vami!"
Aby si Petra udobrili, objali ju jeden odzadu, druhý odpredu a všetci im závideli. Aby sa ich zbavila, rozosmiala sa aj ona a odsotila ich.
„Tak čo s tým teda..." mávla nerozhodne rukou smerom k nápisu. „Vidím, že aj tak neveríte, že by sa mu niečo stalo, a ste presvedčení, že odišiel po vlastných, a možno aj na to pivo, čo?"
„Tak dobre, teraz vážne," Krauz na uzmierenie položil Petre ruku na plece, „vôbec nevieme, či odišiel po vlastných a čo sa tu všetko stalo. Čo je to za čmáranica, ani netušíme, ale nech to technik zaistí na tampóny, aby sme vedeli, či je to krv, a nech sa to odfotografuje zo všetkých možných uhlov. Neskôr uvidíme, teraz je to iba ďalšia záhada v tvojom napínavom prípade, Petra."
„Ďakujem, že si mi pripomenul, kto je tu šéf! Tak chlapi, poďme na to."
„A my sa zatiaľ prejdeme po dedine, ak by sme sa už dnes nevideli, tak čaute zajtra ráno."
Krauz s Chosém odišli von na ulicu a sadli si do auta.
„Chceš ísť domov riešiť Sylviu?"
Krauz pozrel na hodinky.
„Na to je už trochu neskoro, kompl, ale mám iný nápad. Pozveme jedného môjho kamoša na dve deci bieleho a možno sa niečo dozvieme."
„Máš tu informátora?"
„Nie, nie je evidovaný, ale je to kamoš a rád pomôže." „Tak poďme, dnes už toho aj tak veľa nenaspíme, tak nech je aspoň dôvod ponocovať." Krauz vyťukal číslo a čakal.
„Ahoj, to som ja... aj ja ťa rád počujem... no veď kvôli tomu volám, že dnes by to šlo, ja som totiž kúsok od tvojho domu, viem, že už je dosť neskoro... noční vtáci! To rád počujem, nerád by som ťa rušil. Počúvaj, nepoznáš tu nablízku nejaký bar, kde by sme si mohli sadnúť? Po záverečnej, hovoríš... to je škoda... aha. Aha! No to by šlo, tak o päť minút!"
„No?" spýtal sa netrpezlivý Chosé.
„Že už je všade po záverečnej a nočné bary tu nemajú, ale že on má dole v domčeku takú útulnú pivničku a tam..."
„Ani nemusíš pokračovať, štartuj!"
Krauz prešiel o tri uličky bližšie k hradu a zastavil. Vystúpili a vrátili sa pár domov dozadu. Mali taký zvyk nedráždiť zvedavosť susedov, lebo nikdy nemohli vedieť, v akom

sú vzťahu s domácim. Radšej sa prešli.
Domáci ich čakal na chodníku, takže ani nemuseli zvoniť a odháňať malého koníka, čo strážil dom.
Popodávali si ruky.
„Ahoj, prosím ťa, čo to máš za zvera..." „Ázijský pastiersky pes, trochu prerastený, ale prítulný..."
„Vyzerá ako štajerský ťažný kôň, skoro som sa pomýlil a ponúkol mu jabĺčko!"
„Vzal by si rád... keby bolo z tvojho kolena."
Poplieskali sa po ramenách a zapadli do suterénu.
„Toto je kolega, Jozef Fischer, má moju plnú dôveru."
To bolo dôležité. Rozumní ľudia dôverujú iba jednému policajtovi, keď ich je pri stole viacej, vždy to niekto poserie. Tento vyzeral veľmi rozumne, a tak musel Krauz aspoň pro forma vysvetliť, prečo neprišiel sám, a že Chosé je kolega z kategórie dôveryhodných a odskúšaných. Ak by to nespravil, mohlo sa mu stať, že kamarát bude odmeraný a radšej si niektoré dôležité informácie nechá pre seba a na najbližšiu schôdzku aj odmietne prísť. Aj keď to nebol informátor v pravom slova zmysle, bol to kontakt a kamarát, a aj tých treba chrániť a správať sa k nim korektne.
„Nevadí, že sme dvaja? Robíme spolu už roky a dnešné vyšetrovanie sme skončili o tri uličky vedľa a..."
„Nemusíš sa ospravedlňovať, je to síce proti zásadám konšpirácie, ale ak je to tvoj parťák, tak je všetko v poriadku. Prečo ste tu boli?"
„Robíme na tej vražde Vámošiho."
„Viem, prečo o tri uličky vedľa?"
„Jáj, chceli sme zatknúť Petra Priehodu..."
„No fasa! To vám kto poradil, taký trkvas, a že zatknúť!"
„Ale nie je doma, tak sme ho chvíľu hľadali, ale nič, a tak som sa rozhodol, že to dlho sľubované stretnutie spravíme dnes, a je to!"
„Dobre si urobil! Ja mám tento týždeň dovolenku a v telke aj tak nič nie je, takže hodinky nás vôbec nemusia trápiť. Rád vás vidím, chlapci!"
„To verím, o tvojej lavórovici som už počul svoje... vraj si z nej poslal aj Števo vi Wonderovi a odvtedy..."
„Nie! Ja som rád, že vás vidím, nie že vidím..."
Smiali sa a chvíľu sa ešte doberali, aby dialóg nabral na obrátkach a aby sa pretriasli aj také otrepané témy, ako že ako sa máš, čo rodinka, všetci zdraví, a čo život, ako ide... a podobne.
„Víno biele, červené, tvrdé whisky, koňak, sladké becherovka, fernet, pivo bažant alebo kozlík?" „Veď ty si nás normálne čakal!"
„To je u nás normálne, načo mám takúto peknú pivničku, na šampiňóny, myslíš?"
Domáci nalial a atmosféra sa úplne uvoľnila. Mohli prejsť k veci.
„Prečo hovoríš, že tik, ten Priehoda?"
„Trkvas a neškodný! Síce sa so Zdenkom poznali, ale on by ho nezabil! Uznajte, chlebodarcu!?"
„Musíš na to ísť ináč, my sa v tom dosť ťažko orientujeme, lebo jednak to nie je náš prípad, robí ho kolegyňa z vedľajšej kancelárie, a jednak sme mali aj iné starosti, takže nemáme načítané detaily. Musíš nás trochu uviesť do problému. My ani toho Vámošiho nemáme prečítaného, čo je to zač?"
„To je jednoduché. Priženil sa do rodiny Weithových a istý čas tu aj býval, a pretože je normálny a občas zašiel aj na pivo, tak sa rýchlo udomácnil. V podstate sa tu všetci navzájom poznáme, teda to zdravé jadro určite, a nie je problém zapadnúť, ak je človek, ako sa hovorí, naša krvná skupina. Začal podnikať v stavebníctve a darí sa mu veľmi dobre, lebo podniká s rozumom. Stavil na kvalitu, a nie na kvantitu, a robí naraz iba pár domov, ale zato si ho posúvajú medzi sebou iba tí najprachatejší machri, lebo na jeho robotu nie sú žiadne reklamácie, a to je magnet ako hrom. Každý, kto ide stavať, chce mať domček bez prasklín a bez zatekania a bez krivého plota, a práve to je jeho doména.

Hrá sa s detailmi a robí síce pomalšie, ale zato tip-top. A ako robí... vlastne robil, tak sa aj správal a tak aj žil. Bol to rovný chlap a dosť dobre nechápem, do čoho by sa mohol namočiť, že ho to stálo život."
„Čo tá možnosť náhodnej lúpeže a bitky?"
„Viem, mali sme tu takú partiu, už som ti to spomínal, ale už je to asi rok, čo ich pochytali, a odvtedy je pokoj. Chaty už v tejto lokalite nejdú. Jedine, že by začal niekto nanovo a ešte o tom neviem."
„Aha."
„Ten jeho rovný charakter, nemohlo sa mu to vypomstiť?" skúsil Chosé.
„Mohlo, veď to sa ti... vám obom snažím naznačiť! Zober si jeho švagra, toho Romana. Hovorí sa o ňom, že niečo pečie so starostom. Sú to také babské ohováračské reči, ale na každom šprochu... veď to poznáte! Vraj dostáva z miestneho úradu zákazky, falošne ich fakturujú, práce nevykonajú a prachy si rozdelia, a ide to vraj do miliónov, vraj do desiatok! Apropo, s tým by ste mali niečo robiť a poslať tam ekonomickú kriminálku alebo úrad kontroly, lebo nám rozkradnú celú dedinu! Tento starosta je na to ako stavaný! Ak sa Roman snažil zatiahnuť aj Zdenka, a ten, ako by som logicky predpokladal, odmietol, tak tu jeden motív máme, ak im videl do karát a o niečom sa dozvedel a bolo treba niekoho umlčať..."
„Takže takto to vidíš..."
„Aj takto. To o Romanovi sa iba hovorí..."
„Nielen hovorí, my už máme aj dôkazy, a tá kontrola je už na ceste, dúfam, že nie je prineskoro."
„Aj ja, inak skončíme v nútenej správe, a tá hanba!"
„To určite nie, takáto prosperujúca obec sa nemôže dostať do nútenej správy, to by museli rozkradnúť stovky miliónov, a to nikto nedokáže."
„Nepodceňuj nášho starostu zvoleného v transparentných demokratických voľbách!"
„Ach táák! Tak potom je všetko možné."
Je."
„Ale niečo sa asi šušká, nie?"
„Že je to zmrd a kradne z obecného."
„Myslím o možných vrahoch."
„Jáájj! Iste. V krčme sa toho pohovorí! Napríklad ten nový majiteľ po Galasovi." „Galas... Galas..."
„To je starý majiteľ pozemku, na ktorom teraz Zdenko staval nový dom pre Patrika Rastislava. Viete, kto je Rastislav, nie?"
„Nóó..."
„Zahraničný kapitál, silná finančná lobby, patrí do top dvadsaťpäť."
„Jáj, niekde som už o ňom čítal."
„Tak najprv o Galasovcoch. Starý Galas patrí do veľmi starého rodu a dodnes nechápem, ako ho prinútili predať dom aj pozemok, ale hovorí sa, že jeho syn sa dostal do finančných problémov, a keď ho zbili a podpálili mu auto, starý sa už na to nemohol pozerať a urobil niečo, s čím by nikto nerátal. Predal! Vraj mu sľúbili, že prednú časť domu s historicky zaujímavým a architektonicky netradične riešeným priečelím zachovajú, ale oni ho zbúrali a ani nečakali na súhlas pamiatkárov. Namiesto prístavby vyriešili situáciu asanáciou a stavbou nového domu od základov. Keď sa to starý Galas dozvedel, zašiel na svoj pozemok a milého Zdenka vyfliaskal ako malého chlapca a robotníci zo stavby ho museli zachraňovať, inak by ho prizabil. A zabitím sa mu naozaj vyhrážal, aj na stavbe, aj v krčme, a aj sa mu z nosa pustila krv, taký bol pri tom rozčúlený a museli mu volať sanitku, lebo ju nevedeli zastaviť. Potom v krčme, nie na stavbe. Všetci, čo pri tom boli, hovoria, že to myslel smrteľne vážne, že ho zabije. Ale je to starý chren, tak neviem."
„Aj takí vedia udrieť a pichnúť."
„No a to je to, čo sa mi na celom prípade nepáči, chlapci. Žiadna pištoľ, žiadny samopal, iba obuch a nôž."

„Ako vieš?"
„Si normálny, Riško? To tu vie každý, veď ho našla manželka a švagor, a tí sú odtiaľto! Ten pošepká tomu, ten tomu..."
„Jasné."
„Zoberte si to takto, ak by to bola vražda na objednávku, ak by sa ho snažil zbaviť švagor so starostom alebo manželka za neveru, no ktorý nájomný vrah na neho pôjde s nožom a obuchom?"
„Ani s nožom, ani s obuchom. Asi si nepriniesol nič. Ten nôž bol s najväčšou pravdepodobnosťou jeho vlastný a krájal si s ním večeru chvíľu pred vraždou a ten obuch bol asi nejaký kus železa zo stavby. Nič plánované, nič premyslené."
„Tak vidíš! A máš to!"
„To s tou manželkou, ako si myslel?"
„No, to bol iba príklad. V tomto prípade asi zlý príklad. Je síce pravda, že do kuchyne im nikto z nás nevidel, ale podľa všetkého Vámošiovci žili ako hrdličky. Nikdy a nikde ani náznak, že by jeden alebo druhý niečo riešili mimo manželskej postele. Fakt slušná rodina, hoci, ako hovorím, do hrnca im nikto z nás nenakúkal."
„A čo problémy vo firme?"
„Tak to ste vedľa! O jeho kuchyni neviem nič, ale o Zdenkovej firme všetko, vieš, že k tomu nemám ďaleko. Zdenko podnikal pomaly, ale isto. Žiadne dlhy, žiadne podrazy, ešte aj robošov vyplácal načas. Bol vysoko v plusových číslach. V tejto branži nemal nepriateľov, lebo pre veľkostaviteľov nebol konkurentom."
„Ale ak z motívov pre vraždu vylúčime ženy a peniaze, niet prečo vraždiť."
„To je stará kriminalistická zásada a v tomto prípade ide proti vám, uznávam, ale s tým vám naozaj nepomôžem, chlapci moji."
„Chlapec náš, a Rastislav by mal motív?"
„Staval mu dom, bohvie čo mu skurvil?"
„Veď si povedal, že Zdenko staval perfektne."
„Objektívne perfektne, to znamená z hľadiska stavebného a profesionálneho, ale vieš ty, čo sa finančníckemu rozmaznanému zmrdovi preháňa hlavou? Aké má o svojom dome predstavy? Nie je nič horšie, než keď amatér neznalý veci začne kafrať do roboty profesionálovi. Ale konkrétne sa nič nehovorí, že by sa tí dvaja dostali do sporu, skôr naopak, Rastislav si ho vraj vybral iba kvôli kvalite roboty a vraj bol veľmi spokojný. Ale..."
Domáci dolial a zatváril sa pochybovačné.
„Tak to dokonči!"
„... ale chlapi, čo mu stavali chatu, hovorili v krčme, že ich zbil a vyhodil."
„Tak najprv hovoríš, že nemal problémy, ešte aj robošom platil načas, a teraz, že ich zbil!?"
„Nie Zdenko, Rastislav!"
„Akože zbil?"
„No, Rastislav kúpil tých pozemkov v tejto lokalite neúrekom. Samozrejme, iba zo špekulatívnych dôvodov, má tu nejakého dohadzovača, čo mu tipuje a dohadzuje. Dám na to krk, že o pár rokov sa tu rozbehne výstavba, za ktorou bude stáť jedna finančnícka skupina za druhou. Takto sa to totiž vždy začína, rozvrátiť samosprávu, skúpiť pozemky do vlastníctva finančníkov a developerov, a potom tichý predaj sesterským firmám a spoločníkom, ktorí neviazaní pôvodnými vzťahmi a zmluvami začnú s agresívnou výstavbou. Mám takého citáka, že toto bude prípad Devína, ale až o pár rokov. Ale to je iná pesnička, nechcem byť zlým prorokom, ale je to o niečom inom, a nie o vašej vražde. Vrátim sa k tej bitke, Rastislav kúpil aj pozemok s chatou starého Ivaniča a začal ju prestavovať na sklenené hogo fogo na stračej nôžke. Ale vymákol robotníkov, že niečo zle spravili, a chytil normálny záchvat zúrivosti a napadol ich priamo na stavbe a vyhnal ich preč. Normálne ich vyfľiaskal a nakopal a striekala vraj z neho pena ako z autoumyvárky. Chlapi to hovorili v krčme. Bol ako besný. Uvažujem, ak to spravil pri stavbe chaty, čo potom rodinný dom, ak sa mu tam niečo nezdalo..."

„Slabší motív na vraždu, ale beriem. Rastislav môže byť zaujímavý, pripúšťam."
„On a aj ten jeho pozemok. Totiž, neviem, či viete, ale pred pár týždňami tam našli mŕtvolu..."
„Vieme, ale vraj starú sto rokov."
„To je síce pravda, ale ausgerechnet tam pri tom boli aj nejakí archeológovia. To je v tejto lokalite náramne nepríjemná vec, ktorá ti môže zastaviť stavbu aj na pár rokov."
„A čo s tým mal Zdenko?"
„Veľa. Od Rastislava asi pochvalu nedostal, lebo je bežné, že ak sa tu stavia, tak sa majiteľ pozemku dohodne so staviteľom, aby neblbol a kosti nahádzal do vreca a hlinené hrnce rozdrvil do miešačky na maltu, a za to sa pripláca takzvané držhubné. Inak by polovica týchto veľkopanských domov tu bola ešte len rozostavaná. Ste totižto na území, kde ani jamku na guľky nevykopete bez toho, aby ste nenašli nejakú lebku alebo črepinku. A Zdenkovi sa to vymklo z rúk, našli kostru, keď nebol na stavbe, a nemohol nič zaretušovať, a ešte k tomu na stavbu pustili archeológov, to naserie každého domáceho, nie? Rastislava teda určite, lebo zmlátil vrátnika ako žito a okamžite ho vyhodil a dal tam takého tĺka s rotvajlerom, ktorý nepustí nikoho, ani vás nie. Možno by stálo za to navštíviť archeologickú a spýtať sa jej, ako tento incident prebiehal a ako dopadol a aké mal alebo mohol mať dozvuky..."
Krauz si s Chosém vymenili prekvapené pohľady. Fakt, že vyšetrujú miesto činu, ktoré sa nachádza v celosvetovo známej oblasti vykopávok a archeologických nálezísk, nikto zatiaľ nezobral do úvahy. Až teraz... kamarát.
„Ešte niečo o tom Priehodovi..."
„Nímand! Čo o ňom? Miestna chudoba, aj ich onedlho kúpia. Starý je už naozaj starý a chorý a Peter dlho po tom úraze ruky nerobil a iba pil. Občas si niečo nájde, ako teraz u Zdenka, ale inak žijú na úrovni bezdomovcov, ibaže namiesto mosta používajú ešte stále ten svoj polorozpadnutý dom."
„Ako sa poznali, myslím Peter a Zdenko?"
„Ako miestni, iste sa po prvý raz stretli niekde v miestnej krčme a mohlo to byť ešte v časoch, keď Peter riadne robil vo fabrike a..."
„Čo sa mu stalo?"
„Mašina mu odtrhla malíček na pravej ru... alebo ľavej? Vidíš, ani neviem presne, ale odtrhla mu malíček a vytrhla aj kus šľachy, takže má odpornú, zle zahojenú jazvu do pol predlaktia."
„Kripeľ?"
„To teda nie! Silu má ako býk! Aj bez malíčka. Nie je síce bitkár a v krčme si radšej posedí v kúte pri vyškemranej cigaretke a pozlievanom pive, ale inak silu má, videl som ho vykladať sudy, stovku odlifroval do pivnice ako nič a basy nosil po štyroch a iba sa usmieval, takže žiadny kripeľ."
„Plazil sa po štyroch, a ešte sa aj usmieval?" „Po štyri kusy prepraviek, ty..."
Všetci traja sa rozosmiali, lebo vínko už účinkovalo a horeli im líca.
„Žiadny bitkár, žiadny kripeľ, nič, čo by nás malo zaujímať?"
„Nič... Riško, možno..."
Domáci dolial. Už ho nesúrili, nechali ho, nech popremýšľa.
„... možno, čo hovorila Valika, majiteľka výčapu, kam chodieva najčastejšie. Zdochýnal jej pes a už sa na to nemohla dívať, a tak sa dohodla s Petrom, že za pivo a cigarety ho zabije. Poslal ju preč, aby to nevidela, ale nedalo jej a šmírovala..."
„No!?"
„Videla, ako ho zabil. Vzal si kus železnej tyče a švacol psa poza uši tak šikovne..." „Boli kamaráti?"
„Nie. Ty by si bol, keby ťa švacol?" „So Zdenkom!"
Domáci sa rozrehotal najhlasnejšie.
„Jasné, že so Zdenkom, to ja iba táák! Boli. Poznali sa a Zdenko ho hneď na začiatku zamestnal, lebo Peťo bol miestny, na stavbu to mal iba kúsok a v stavbárčine sa vyznal. A bol lacný."

„Ale poznali sa aj mimo stavby?"
„Občas na pivo, to je asi tak všetko, čo stihli. Hoci... v poslednom čase... no, neviem, či je to dôležité, ale chlapi v krčme hovorili, že od nálezu tej mŕtvoly bol Zdenko pri každých výkopových prácach na stavbe osobne a už nechcel nechať nič na náhodu, a ak prišlo niečo nárazové a mimoriadne, napríklad cez víkend, radšej išiel sám a urobil to a vtedy si brával so sebou Priehodu a spolu kopkali, alebo niečo pripravovali na pondelok. Petra nebolo problém nájsť aj cez víkend, sú tu tak štyri krčmy, medzi ktorými rotoval. Vždy sa mu to oplatilo, lebo Zdenko ho za odrobenú nedeľu vyplatil na ruku a chlapec mal hneď na cigarety a pivo a možno aj otcovi niečo na večeru."
„Priehoda bol stále bez peňazí, čo?"
„To bol, čo zarobil, stihol obratom aj prepiť."
„Ale má motorku."
„Má, starú čezetu stosedem päťku. Už trochu hrdzavie a má na nej nový modrý blatník. Je ako päsť na oko, ale je. Už na nej nejazdí, nemá na benzín, ale teraz si spomínam, že som ho zase na nej po dlhom čase videl, no, robí, tak asi má na benzín. Pamätám si ho, keď bez motorky neurobil ani nákup v miestnych potravinách, čo boli tri domy vedľa nich. Stále na nej jazdil, asi ju má rád. Asi ako Kvetku. Stále spolu jazdili na výlety, to bola veľká láska, ale ako rýchlo sa začala, tak aj rýchlo sa skončila..."
„Ako si to povedal, jej meno?"
„Kvetka Kálajová z horného konca pri cintoríne. Ale to už je asi desať rokov."
„Kvetka... kvet kálie... Kálajová..." „Čo to mrmoceš?"
„Nič, ja len tak, počúvaj, pestuje tu niekto v skleníku kvety? Napríklad kálie?"
„Tu nie, tu skleníky nerobia, maximálne malé záhradné na plantičky, ale kvety vo veľkom tu nikto nerobí."
„A v malom, tak pre seba a pre susedov?"
„To možno, ale tu má každý záhradu, takže to by si musel pobehať všetky domy. Ale vo veľkom určite nie, to by som musel vedieť."
„Kde bývajú tí Kálajovci?"
„Pri cintoríne, taký zelený dvojpodlažný dom, tuším číslo tridsaťdva, alebo dvadsaťtri, neviem presne." „A čo záhradka, ako sa ti darí s hroznom?" „No, tých pár koreňov..."
Ešte sa chvíľu zdržali. Chvíľu dosť. O Zdenkovi sa už nedozvedeli nič, o minuloročnej úrode všetko a aj o rozbitom päťdesiatlitrovom demižóne plnom burčiaku, lebo syn sa chcel pochváliť spolužiakom a pozval ich do pivnice na koštovku...
Sedeli v aute a fajčili. Vonku bola zima, ale ich hrialo, tak mali okná dole a lakte vystrčené von.
„Slušný úlovok, ten má prehľad o všetkom a o všetkých," pochválil spoločného kamaráta Chosé. „Čo robí naozaj?"
„Čo robí teraz, ani neviem, predtým... vlastne tiež neviem, ale viem, že vie..." „Ty si múdry!"
„Tak čo nám vlastne povedal, Chosé, písal si si?" „Jasné! Nevidel si ten veľký červený zošit cez celý stôl? Ale zabudol som ho v pivnici, nevadí?" „Neva! Hlavne, že to máš v hlave!" „Mám v hlave... tých dvoch vajčákov." „Müller a Turgau..." „No tých!"
„Ja viac. Ja tam mám aj Rastislava, aj Weitha, aj Galasa, aj Kvetku..."
„Ja aj Priehodu."
„Aj. Ten chlap ma štve zo všetkých najviac. Ako sa, do kelu, dostal k Zdenkovmu mobilu a... kde do prčíc vlastne je?"
„Neviem, a dnes ho už asi ťažko nájdeme, takže ma láskavo hoď domov a aj ty sa choď aspoň trochu vyspať a zítra to roztočíme, drahoušku."
„Si vadný?"
„To bolo v jednom českom filme."
„Film sem, film tam, tak radšej už poďme, Chosé..."
„Ale ty si za volantom..."
„Aha, tak ja teda štartujem... ale fakt by ma zaujímalo, kde ten Priehoda môže byť..."

47. Kapitola

V stredu ráno bolo v kancelárii oveľa veselšie než inokedy. Partiu doplnil Oto a chýbal už iba chorý Burger.
Oto bol v ráži. Včera sa konečne vyspal. Po dlhom čase sa naozaj vyspal, lebo prišiel domov unavený ako pes a zvalil sa ako podťatý. Bol unavený z práce, a to mu už veľmi chýbalo.
Trápenie, čo musel s manželkou prežiť, a ako to všetko dopadlo, bola jedna vec, ale život je druhá a ide ďalej, či sa to niekomu páči, alebo nie, a Oto včas pochopil, že zaliezť do nory ako jazvec by mu vôbec nepomohlo. Rozhodol sa správne, prerušil dovolenku a vrátil sa medzi svojich.
Hojdal sa na stoličke, špičky topánok zaprel pod stôl, aby nemusel na dvoch nohách stále balansovať sem a tam, ruky si založil za hlavu a čakal. Muselo to prísť.
Kuky preniesol kaktus z parapetu na stôl a s prižmúreným okom a veľkou lupou sústredene kontroloval nové prírastky.
„Sviňa, akosi nerastie..." nepáči!sa mu a trocha ho polial.
Krauz sŕkal minerálku. „Ťažká noc?"
„Kuky, prosím ťa, tam máš pichliače, tak čum do nich a nestaraj sa."
„Veľmi ťažká noc, ako tak sledujem, Riško, a kde máš parťáka?"
„Má ešte osem minút, tak čo furt buzeruješ!?" „Už som ticho... sviňa... fakt nerastie!" a trocha ho polial. Vaňa prehltol a zamával vidličkou, aby si ho všimli. „Očúvajte, tak já som bol u tej veštice, ako som vám hovoril, že pôjdem..."
„To ako si sa zastrájal pred Silvestrom, že si dáš vyveštiť, čo ťa čaká v novom roku?"
„Nó..."
„A to až teraz?"
„Oto, radšej neskoro ako nikdy." „Tiež pravda... no a čo? Čo si sa dozvedel?" „Bol som u nás na sídlisku, vo vedľajšom dome má jedna privátnu veštiareň..." „No a? Ako to dopadlo?"
„Katastrofálne! Už to slovo privátna sa mi nezdalo! Viete, na tých privátoch sa dejú samé prasacinky, a presne o to jej aj išlo!"
„Neni možné!"
„Je! Uznajte sami, ledva som vošiel... ona sedela za takým stolíkom, všade kadidla a trblietavé somarinky a svetlo iba z takej malej lampičky a intimčo a..."
„Tak už nenaťahuj a hovor!"
„No a ledva som vošiel, už mi hovorí... vyleštím vám gule... no skoro som skolaboval! Úchyláčka jedna!"
„Vaňa, ty hovädo! Ona ti asi povedala, že vyveštím vám z gule, nie?"
„Héj? Úchyláčka jedna, tak preto sa na mňa tak podozrievavo pozerala, keď som sa držal za vajká a kryl si ich celý čas."
Krauz dnes nemohol, smiech ho bolel, iba si zaboril tvár do dlaní a neveriaco krútil hlavou. Oto sa bavil a spokojne sa hojdal na stoličke. Kuky odtrhol jeden pichliač, lebo sa mu zdal suchý, a odfrčkol ho na Vaňu. Vaňa sa iba zazubil a ukázal im zvyšky vlašského šalátu.
„Dobrý fór na začiatok pracovného dňa... som si myslel, né?"
Vošiel Chosé.
„Čaute, vajčáci, neviete prečo ma bolí ľavá hlava?"
„Tak teraz ste jasní obaja! Parťáci na pohľadáme!" okomentoval ich Kuky a odložil kaktus na parapet. „Čo ste ládovali?"
Chosé sa zmučene zvalil na stôl.
„In vino... a nasleduje nejaký šijací stroj, nevieš aký, Vaňa?"
„Lada?"
„Veritas, ty kôň!"

Chosé zamľaskal a z úst sa mu zaprášilo.
„Tebe dáme na vyklinenie čo, hovädzí vývar, alebo chladenú desinu?"
„Svätý pokoj, Kuky, a moju postieľočku..." skučal Chosé.
„Na to ste mali myslieť včera, teraz hajde na rozdelenie, lebo Šaňo začne vyzváňať a ja naozaj nemám chuť hneď od rána počúvať reči o orazených starých mazákoch. A tvárte sa inteligentne!" akože sa durdil Oto.
Krauz si s Chosém vymenili ubolený pohľad. Oto to zbadal.
„Tak nie, stačí, keď sa zúčastníte, s inteligenciou sa dnes netrápte."

„Bude tu už ticho!?"
Mayor sa snažil, ale musel počkať, kým si všetci posadajú a prestanú brblať.
„Konečne! Tak ako to v noci dopadlo, Petra?"
„No... nenašli sme ho, našli sme iba krvavú stodolu a stopy vedúce k rieke. Všetko sme zaistili a odfotografovali. Ja som bola s technikom až skoro do rána, lebo som vám už chcela ukázať hotovú fotodokumentáciu."
Petra porozkladala po stole fotografie a posunula ich ďalej, aby si ich každý mohol pozrieť.
„Dobre, tak k čomu sme sa včera vlastne dopracovali?" zaujímal sa šéf.
„Preverili sme ten kapitanát, všetci na lodi Weitha dobre poznajú, je tam pečený-varený a smelí s cigaretami jedna báseň. V sobotu bol určite na lodi a videlo ho viac svedkov, takže je to stopercentne potvrdené. Podľa záznamu v lodnej knihe sa loď vrátila o devätnásť štyridsaťosem. Máme už výpisy z telefónu manželky. Zdenkovi volala o devätnásť päťdesiattri. Berie ju vykrývač v Petržalke. Za týchto okolností to Weith nemohol na chatu nijako stihnúť, lebo už krátko po ôsmej bol so starostom na pive a opäť ho videlo viac svedkov, než je potrebné. Weitha môžeme vylúčiť."
Slova sa ujal Krauz. Nerád, ale musel.
„Z tých pôvodných verzií a okruhu podozrivých môžeme vylúčiť aj ďalších. My sme boli včera v kontakte s dôveryhodnou osobou..."
Chosé razantne pokýval hlavou, že kolega má stopercentnú pravdu.
„...a zistili sme informácie, ktoré vylučujú aj manželku. Žiadna vražda na objednávku zo žiarlivosti, žili v pohode. Ona sama má alibi, v čase telefonátu bola na opačnom konci mesta. V jednej z verzií sme uvažovali o milenke, Zdenko žiadnu nemal. Uvažovali sme o dlhoch vo firme, jeho firma prosperovala a nemal problémy s konkurenciou. Uvažovali sme aj o krádeži na chate a náhodnej bitke, už rok tam žiadna partia nešarapatí. Jednoducho, staré verzie musíme odsunúť a venovať sa novým smerom."
„Dobre," súhlasil šéf, „ešte by ma zaujímalo, ako dopadol včera vrtuľník, a potom sa ťa spýtam na tie nové smery."
„Lietali sme tri hodiny, prešli sme všetky svahy okolo Devína a breh rieky až skoro ku prameňu... skoro, ale nič. Stromy už majú listy a dosť toho skrývajú. Jednoducho, zhora sme auto nenašli," referoval mladší kolega.
„V poriadku! To s tým prameňom si trochu prehnal, ale inak ti verím, a teraz tie smery, Richard! Vlastne nie! Hovorili sme o Zdenkovej firme a poslali sme tam ekonómov, tak si ich zavoláme, nech nám zreferujú."
Mayor vytočil číslo.
„Ahoj, pošli mi dole tých dvoch, čo boli vo firme... áno, ak môžeš, tak hneď... díky" a položil. „Teraz pokračuj, Richard."
„Nové smery. Galas, je to ten pôvodný majiteľ pozemku. Vyhrážal sa Zdenkovi zabitím za to, že mu zbúral dom. Rastislav, to je nový majiteľ pozemku, je čudný, vznetlivý a bije robotníkov. Ale najzaujímavejší je Priehoda. Mal zavraždeného mobil a odvčera zmizol. A ešte jedna osoba, o ktorej zatiaľ neviete. Priehoda mal frajerku, volá sa Kvetka Kálajová..."
„Čo s ňou?" spýtal sa nechápavo Mayor, ale Petra zareagovala a chvatne vzala zo stola jednu fotografiu. Skúmavo si ju obzerala a ani si neuvedomila, že jej vybehol jazyk a hral sa so spodnou perou.
„Neviem, ale možno by vedela niečo o Petrovi."

Vošiel kolega z ekonomickej kriminálky.
„Čaute."
„Tak spusť, zistili ste niečo?"
„Iba že to má všetko v najlepšom poriadku. Účtovníctvo mu vedie profesionálka a robí to dobre. Sú v plusových číslach, žiadne dlhy."
„Tak to nám iba potvrdzuje, čo sme zistili aj my, ďakujeme."
„Ešte jedna vec, ide o vraždu, tak sme sa popýtali aj na prepustených robotníkov, alebo nejaké vnútorné trenice medzi zamestnancami firmy. Hľadali sme možný motív. Nezistili sme žiadne vyhrážania sa, ani žiadne nezhody, minulý rok od nich odišli iba štyria robotníci. Dvaja tesári, Smatana a Zámečník, jeden obkladač, Bílek, a murár Kusý. Ani v jednom prípade nešlo o vyhadzov, odišli dohodou na lepšie fleky, to je všetko. Tu máte ich mená, sú už aj vylustrovaní a ustálení aj s adresami a číslami mobilov. Možno sa to zíde," a podal šéfovi pár papierov.
„Dobre, uvidíme, zatiaľ ďakujeme, chlapci," Mayor zbežne prebehol zoznam robotníkov a podal ho Petre, aby ho založila do spisu. „A teraz Petra, ako to bolo s tým nápisom? Ja som ti včera po telefóne vôbec nerozumel, kto to napísal a prečo?"
„Šéfe, veď to som sa ti snažila vysvetliť, že to zatiaľ nevieme, ale pre istotu budeme postupovať ako na mieste činu a všetko zaistíme a spíšeme, aj keď nemáme mŕtvolu."
„Nestraš, baba jedna! Akú mŕtvolu?"
„Ja si myslím, že tá krv je Priehodova, a ak nie je mŕtvy, tak je aspoň ťažko ranený."
„Tak pomaly, pomaly... nedramatizovať, áno? Držme sa faktov a fantáziu prenecháme nepodareným spisovateľom detektívnych románov a filmárom! Pokiaľ som správne pochopil, tak je to opilec a flákač, takže môže byť u hociktorého kamaráta z mokrej štvrte, alebo u nejakej baby zo štvrtej cenovej skupiny, alebo..."
„V nemocnici!"
„Vaňa! Kakája geniálnaja uvagá!" zajasal Kuky.
„Čo mu je?" spýtal sa mladší kolega.
„Nič, to je iba nostalgická spomienka na povinné predmety z čias nášho štúdia na základnej škole. Vy ste už ruštinu nemali, my povinne. Znamená to, že... Vaňa, zasa si sa prežral a udrelo ti to na hlavičku..."
„Nie!" zastala sa Vaňu Petra. „Chosé, nemáš pravdu, to je náhodou dobrý nápad! Nemocnice sme nepreverili, možno bol niekde na ošetrení, alebo je tam aj hospitalizovaný."
„Dobre, napíš to do úloh na dnešný deň, jedna dvojica preverí centrálne príjmy."
„Rozkaz, šéf e." „Ďalej?"
„Počkajte, chalani, mne niečo napadlo..." skúsila nesmelo Petra a neodtŕhala pohľad od fotografie. Vstala a prešla k plastovej tabuli v rohu šéfovej kancelárie a vzala si hrubú modrú fixku. „Pozrite na ten nápis..."
Petra napísala veľkým tlačeným KVETKALIE a pod to meno KVETKA KALAJOVA.
„My sme ho včera prečítali ako kvet kálie, hoci tu žiadny dĺžeň nie je a odstupy jednotlivých písmen sú všetky rovnaké, takže sa nedá určiť koniec prvého a začiatok druhého slova, ale ako Richard povedal meno Priehodovej frajerky, mne napadlo, že sme to možno prečítali zle. Prvé slovo nemusí byť kvet, ale Kvetka..."
Petra urobila zvislú čiaru a v slove KVETKALIE oddelila meno Kvetka.
„A čo je to lie?"
„Ja som vylúštila prvú časť odkazu, teraz skúste vy!" „Lie... ako lievance?" skúsil Vaňa.
„Prosím ťa, drž hubu!"
„Prečo, Kuky, čo furt máš? Zato že ti zdechýna kaktus a si nervózny, tak ja sa tu nemôžem realizovať!?"
„Realizuj sa, koľko chceš, ale drž pri tom hubu!"
„Čo keby ste stíchli obidvaja a nechali nás ostatných pracovať?" rozčúlil sa Mayor, lebo nápisy na tabuli zaujali aj jeho. „Petra, to je naozaj zaujímavý postreh."
Čumeli aj Krauz a Chosé. Všetci čumeli.
„Lie... lie..." šomrali si.
„To slovo nie je lie."

Všetky pohľady sa obrátili na Chosého, ktorý študoval jednu z fotografií.
Kuky mal dnes podrývačnú náladu.
„No tak sa predveď, vyprahnutý pútnik, ale ak urobíš našej kancelárii hanbu, tak sa týždeň prezliekaš na chodbe!"
Nikto ho nepočúval.
„No!" popohnal Chosého šéf.
„Pozrite na ten uhol... tu... v pravej nožičke písmena el. Nie je to pravý uhol, nožička nie je vodorovná, možno by mala stúpať hore a..."
„Vie..." zašomral niekto.
„Áno, možno je to druhé slovo vie, a nie lie. Vychádzam z toho, ako včera rekonštruovala celú situáciu na mieste Petra. Pozrite sem," Chosé im ukázal celkový záber na motorku, „ak naozaj ležal takto, ako ukázala Petra, a sem krvácal, tak písal za motorku v dosť nepohodlnom uhle a niet sa čo diviť, že nápis je kostrbatý a písmená pokrivené a slová nie sú oddelené a bez interpunkcie. Ale dá sa to pochopiť, predstavme si, že ten zmrd, alebo tí zmrdi, čo ho napadli, sa na chvíľu vzdialili, povedzme, aby si preverili únikovú trasu alebo čokoľvek iné, a krvácajúci Priehoda vedel, že má iba pár minút na to, aby nechal po sebe nejakú stopu. Tak začal písať vlastnou krvou, iba tak, prstom na stenu za motorku, lebo vedel, že v tej tme si to páchatelia aj tak nevšimnú. Vrátili sa skôr, než stihol odkaz dopísať, o tom svedčí palička za písmenom e, tam sa malo začať nové slovo, ale už ho nedokončil. Ale odkaz by v tomto prípade mohol znieť... Kvetka vie... a to, čo vie Kvetka, nám už nestihol napísať. Ale ak to písal krvácajúci človek v očakávaní niečoho dosť zlého, čo ho ešte len čaká, asi to, čo vie Kvetka, musí byť setsakra dôležité, keď tomu venoval posledné chvíle života. Prepáčte, už asi blbnem aj ja, veď on vlastne môže byť normálne živý a slopať niekde v nejakom pajzli..."
„Nie! Len sa neospravedlňuj, to znie celkom rozumne, nech už je Priehoda, kde chce," pochválil ho Kuky, aby sa rehabilitoval.
„Kvetka vie..." zopakovala Petra a po nej ešte asi polovica osadenstva. „Ale čo vie?"
„No, ak tu budeme takto vysedávať, tak sa to nikdy nedozvieme."
„Vie niekto, kde tá Kvetka býva?"
„Ja... my," priznal sa Krauz.
„Tak to okamžite vyklopte Petre a poďme na to!"
„Moment, šéfe, aby sme v tom nemali zmätok! Vy dvaja, preveriť nemocnice, vy dvaja rozanalyzovať výpisy z mobilov, vy..."
„Máš pravdu, úplne by som zabudol, že máme aj ostatné veci rozpracované," šomral Mayor a nechal Petru, nech všetkým pridelí robotu.
„Ja, Filip, Kuky a Vaňa ideme do Devína za Kvetkou."
„Tak moment! A čo my?" ohradil sa Krauz. „Tú Kvetu sme vyhrabali my!"
„Vy máte písať správu," predbehol Petru Mayor a zagánil.
„No to určite! Teraz, keď sa to tak pekne zamotáva, by si nás nechal trčať v kancelárii!?"
„Pokojne."
„Tak ja si podávam žiadosť do civilu," naštval sa Chosé.
„Tak radšej šmýkajte s Petrou, ale to vám hovorím, riaditeľ musí mať tú správu v pondelok ráno na stole, aj keby sa navzájom vyvraždila polovica Devína, je vám to jasné!?"
„Na kone!" súhlasil Chosé.

48. Kapitola

Chosé mal pravdu, zamotávalo sa to naozaj pekne a zamotalo sa to úplne, sotva zazvonili na zvonček.
Nájsť zelený dvojpodlažný dom s číslom dvadsaťtri pri cintoríne nebol pre detektívov žiadny problém. Horšie bolo dostať sa dnu. V ústrety im vyšiel pes iba o málo väčší, než videli včera u kamaráta. Bol si taký sebaistý, že ani nebrechal, iba gánil.
Chosé vytrvalo zvonil, a keď už chceli odísť, vyšiel muž v župane.
„Dúfam, že dôvod, prečo ma budíte, je naozaj dosť vážny, som totiž po nočnej..." frflal a rozgajdanými papučami šúchal o betón.
Prišiel až k bráničke.
„Je," odvetil Chosé a usmial sa. Ukázal mu preukaz. „Tak to je niečo iné, poďte aspoň do dvora, nebudeme sa tu vybavovať na ulici." „Netre..."
Ale muž už otvoril a gestom im pokynul, aby vošli. Pes sa potešil.
„To všetci v tejto lokalite používate namiesto domácich maznáčikov tieto opachy?"
„Toto je kaukazský pes, žiadna opacha, Astor, sadni!"
Astor si sklamane sadol. Z raňajok asi nebude nič, zasa iba návšteva, žiadni zlodeji.
„Chcete ísť dnu?"
„Nie, takto to stačí... pán Kálaj?"
„Osobne."
„Hľadáme vašu dcéru Kvetku."
„Ale prečo tu, choďte na letisko a kúpte si letenky do Sydney."
„Austrália?"
„Presne! Žije tam už štyri roky, dobre sa vydala." „A... bola tu na návšteve?" „Iste, minulý rok na Vianoce." „A teraz?"
„Teraz nie, myslíte, že z Austrálie sa dá chodiť na návštevy každý víkend? Je to trošku od ruky, páni... a dáma," doplnil sa a Petre sa hneď zdal sympatickejší.
„A... ona tu mala kedysi priateľa, Peter Priehoda..."
„Mala, ale to už bolo veľmi dávno, ešte keď chodila na strednú a krátko po tom. Peter sa zmrzačil, prestal pracovať, začal piť a išlo to s ním dolu vodou. Aj som bol rád, že sa rozišli."
„Sú v kontakte?"
„Určite nie. Po prvé, povedala by mi to, po druhé, má dve deti a je šťastne vydatá, a po tretie, v akom kontakte? Peter nemá internet, nemá mobil, na letenku tiež nemá... v akom kontakte, neviem si to celkom dobre predstaviť."
„To je pravda," musel uznať Chosé a rozpačito pozrel na parťákov, či nemajú oni nejakú otázku.
„Nespomínala vám Kvetka nejaké spoločné tajomstvo, čo by mali spolu s Petrom?" spýtal sa Krauz.
„Tajomstvo?"
„No, tajomstvo, alebo niečo zvláštne, s čím sa vám zdôverila v slabej chvíli, alebo niečo, čo súvisí s minulosťou."
„Tajomstvo..." šomral Kálaj, „tajomstvo... určite nie! To by som si pamätal, my sme s dcérou veľmi zadobre."
„To bude tou diaľkou."
„Asi! Vidím, že aj vy máte dcéru. Takže by mi to určite povedala a určite by som si to zapamätal."
„Tak vám teda pekne ďakujeme..."
„A ak sa smiem spýtať, stalo sa niečo?"
„Vyšetrujeme vraždu staviteľa Vámošiho."
„Viem, počul som, chudák Zdenko, strašná tragédia!"
„A Peter Priehoda u neho v poslednom čase pracoval a my sa zaujímame aj o širší okruh..."

„On je podozrivý? On ho zabil?"
„Nie! To nie! To by som nepovedal, iba sa informujeme, viete, bežná rutina."
„Tak rutina, hovoríte."
Rozlúčili sa a Chosé mu chcel aj podať ruku, ale keď videl, ako sa pes postavil a iba čakal, čo s rukou spraví, radšej ju stiahol a iba sa namiesto pozdravu zazubil.
Domáci ich vyprevadil až na chodník, vrátil sa do domu a zdvihol telefón.
„Čau, tak si predstav, akú mám novinu, teraz tu boli policajti, zháňajú Petra Priehodu, vraj zabil Zdenka... no nefantazírujem, mám to z prvej ruky, ti hovorím teraz od nás odišli policajti, čo to vyšetrujú... zabil ho, je to tutovka!"
Petra ich zaviedla k Jarke do Edenu.
„Pekná krčmička," pochválil Krauz a obzeral si obrazy rozvešané po stenách, „fakt pekná, a nie je ani ďaleko odo mňa, asi sem začnem chodiť."
Krauz a Chosé si dali pivo, lebo im už dvíhalo dekel. Petre bola zima a objednala si čaj. Filip tiež. Kuky si dal kofolu. Vaňa chcel jedálny lístok, ale keď postrehol ich vražedné pohľady, uspokojil sa so šiestimi párkami, dvoma utopencami a misou pagáčikov. Nesmelo skúsil poprosiť aj o praženicu z ôsmich vajec ako zákusok, ale Petra razantne zasiahla, a tak sa rozhodol, že ostane teda hladný
„Tak čo?"
Krauz pokrčil ramenami. Ani Chosému nič nenapadlo.
„V kontakte asi nebudú, tomu by som verila, fakt na to nemá. Ale prečo ju spomína v odkaze?" šomrala si Petra.
„Spravme to takto," navrhol napokon Krauz, „rozdeľme sa! Vy choďte do Petržky a vypočujte starého Galasa. Nech nám povie, aké má na sobotu alibi a čo si o celej veci myslí. My sa vyberieme za tým veľkopodnikateľom Rastislavom a tiež ho trochu vytočíme. Potom sa stretneme u nás hore a dáme hlavy dokopy, a bol by v tom minister vnútra, aby sme na niečo neprišli."
Rozdelili sa. Na Vaňu nečakali, nechali s ním Kukyho, nech mu s tou praženicou pomôže, lebo že si ju ten nenažranec nakoniec aj tak objedná, im bolo jasné všetkým.
„Pán Rastislav má návštevu, je u neho pán architekt Abrhám."
„Tak mi počkáme, stačí, ak nás ohlásite, aby vedel, že sme tu."
„A koho...?"
„Detektív Krauz a detektív Fischer, oddelenie vrážd." „Ááá... hneď to bude!"
Chosé mal rád sekretárky, po novom osobné asistentky. Rád chodil za podnikateľmi, riaditeľmi, manažérmi a inou pliagou, čo si nechali kancelárie strážiť manekýnkami. Pastva pre oči, a ak vedeli náhodou aj písať na počítači, baby na nezaplatenie. Aj on by prijal takúto osobnú asistentku. Ani by príliš veľa toho na práci nemala, stačilo by, keby vedela...
Z myšlienok ho vytrhol kolegov drganec.
„Pán Rastislav vás príjme hneď, nech sa páči, páni," a usmiala sa.
Aj Chosé sa usmial a aj sa nadýchol do útoku, ale potom si spomenul, že už sa polepšil, a tak ju nechal na pokoji, iba s pohľadom mal trochu problémy, nie a nie von z výstrihu. Napokon sa podarilo a vošli.
„Detektív Krauz, detektív Fischer, oddelenie vrážd."
„Patrik Rastislav, pán architekt Abrhám."
Architekt im podal ruku. Podnikateľ nie. Sadli si na obrovskú koženú sedačku.
„Predpokladám, že ste v službe."
„Prečo, chcete sa sťažovať?"
„Nie, chcem vám naliať."
„Ach táák, tak trochu tohto," ukázal Krauz na fľašu na stole.
Rastislava skoro prekotilo. Nazývať najdrahší koňak na svete trochou tohto sa mu zdalo vrcholne barbarské, ale... boli to iba obyčajní fízli, čo od nich môže človek čakať.
„Krásna kancelária... a tie dýky... a v tej vitríne tam, to je ozajstný samurajský meč?"
„Iste, katana. Vyrobená v dielni majstra Šizumu pred dvestoosemdesiatimi rokmi, hotový poklad, ozajstná rarita."

„Nádherné. A tie misky?"
„Čínsky porcelán, dynastia Ming... veľmi staré a veľmi vzácne."
„A tá minca? To je zlato?"
„Čisté zlato, stará keltská minca, odhadom tak dvetisíc rokov."
„Neuveriteľné! Vy ste zberateľ?" „Zaujíma ma história, mám pár krásnych kúskov, ale zberateľ, to by bolo prehnané."
„Tak... prečo sme vlastne prišli. Vyšetrujeme vraždu pána Vámošiho."
Architekt sa zahniezdil.
„Páni, ja som bol vlastne už na odchode, takže vás nechám, nech môžete vyšetrovať... Patrik, voláme si." Policajti nenamietali.
„Ak by ste ma niekedy potrebovali, nech sa páči, moja vizitka, porúčam sa!" a odišiel.
„Kde sme to... aha! Tak Vámoši. Zistili sme, že pre vás pracoval, pán Rastislav."
„No, pracoval, nebol mojím zamestnancom, on má... on mal stavebnú firmu a staval pre mňa nejaké nehnuteľnosti."
„Aké?"
„No... rodinný dom."
„Ten v Devíne?"
„Ten."
„A aj inde?"
„Nie, a potom chatu."
„Kde?"
„Tiež tam."
„Kde?"
„Na tom istom svahu, ako mal on, vlastne, boli sme susedia."
„Ták? Susedia?"
Rastislav sa konečne odhodlal naliať. Detektívi stuhli a vymenili si nič nehovoriace pohľady. Iba sa navzájom uistili, že si to naozaj všimli obaja. Rastislav mal na rukách rukavice telovej farby z jemnej kože.
„Ako ste boli spokojný s jeho prácou?"
„Na zdravie, na vaše, páni... s prácou? Veľmi spokojný. Vámoši je všeobecne známy tým, teda bol, že staval pomaly, nie veľa, ale zato precízne, a to bol rozhodujúci fakt, prečo som sa rozhodol pre jeho firmu."
„Žiadne nezhody?"
„Vôbec žiadne."
„Ani kvôli tej mŕtvole?"
„Mŕt... aha, vy myslíte... nie! Nebol to historický nález a stavbu nezdržal a všetko sa vyriešilo bez prieťahov." „Určite? Archeológovia vás už kvôli tomu neobťažujú?"
Rastislav siahol do vrecka, zalistoval v notese a vybral vizitku.
„Nech sa páči, pani archeologická Alena Ábelova. Bola pri tom, ona vám potvrdí, ako sa veci majú."
„Ďakujeme. Poznali ste sa aj osobne, myslím..."
„Nie, žiadne osobné vzťahy. Stretávali sme sa iba pracovne, nikdy sme neboli spolu na večeri, alebo tak podobne."
„Prosím vás, len čistá formalita kvôli poriadku, kde ste boli v sobotu večer?"
„Vtedy ho zabili? Vedel som, že v sobotu, ale nevedel som kedy. Vy... ma podozrievate?"
„Každého, ak sa vám uľaví. Musíme preveriť alibi každého, kto ho poznal a mal s ním nejaký vzťah. Nič osobné, pán Rastislav."
„Bol som na golfe v Bernolákove celé popoludnie. Večerali sme v klube asi o siedmej a asi o desiatej ma odviezli domov. Ani na chvíľu som neodišiel, mali sme rozohranú príma partiu. Počet svedkov nebudem uvádzať, to si isto preveríte aj sami."
„Iste, ak to bude potrebné, ale zatiaľ, ako hovorím, je to iba formálne preverovanie. Vy osobne máte nejaké podozrenie, čo sa mu mohlo stať?"
„Naozaj ani netuším. O Vámošim išli chýry, že podniká až nepodnikateľský férovo a ja

naozaj nevidím žiadny motív. O jeho rodinných vzťahoch neviem nič, v tom vám nemôžem pomôcť, ale z tejto oblasti, do ktorej trochu vidím, bol Vámoši naozaj bezproblémový týpek."
„Tak to by asi bolo všetko, ešte by som vás poprosil, kde tu nájdem toaletu?"
„Aj tu, aj vonku, ale keď ste už tu, choďte k tomu panelu a stlačte ten ornament..."
Maskované dvere v drevenom obklade sa ticho otvorili a Krauz vošiel na kráľovskú toaletu z bieleho mramoru. Všetky doplnky a kovania boli žlté a Krauz si bol istý, že to nebola pozlátka. Vyčúral sa a kým spláchol, schuti si odpľul. Prešiel do malej improvizovanej kúpeľne a opláchol si ruky. Už chcel vyjsť, ale pohľad mu padol pod umývadlo.
Tak toto už nemôže byť náhoda!
Kým sa vrátil, spoločnosť doplnila veľmi pekná dáma.
„Moja dcéra Lucia."
Dcéra sa spôsobne ohla v kolenách a prikývla. Na rukách mala prehodené dva obleky a pár košieľ s kravatami.
„Prepáčte, odchádzam na rokovanie a Lucia sa mi stará o... o... vlastne o všetko, takže..."
„Iste, veď my sme už na odchode, tak zatiaľ dovidenia a šťastnú cestu."
Rýchlo sa rozlúčili a vypadli. S osobnou asistentkou sa chcel Chosé rozlúčiť tiež, ale zaťal zuby, privrel oči a preletel okolo nej, akoby mala kiahne.
V aute Krauz nenaštartoval, ale opatrne si siahol do vnútorného vrecka na saku a vybral zrolovaný toaletný papier.
„Vieš, čô na tebe vždy obdivujem?" spýtal sa Chosé. „Tú tvoju skromnosť. Ja osobne by som mu štípol tú misku z Číny, alebo tú zlatú mincu, ale ty nie! Tebe stačí hajzlák."
„Ja som ho neukradol, ja som ho použil..."
„Si nechutný, odhoď to! Hajzlák fakt nemusíš nosiť do čistiarne, ja ti kúpim druhý!"
„Nie tak, ja som ho použil ako kopírovací papier, pozri sa," a rozmotal roličku.
Na troch políčkach toaletného papiera bol odtlačok ťažkej stavbárskej topánky s jasne viditeľným vzorom.
„Vieš, čo som našiel v kúpeľni pod umývadlom? Úplne nové, príšerne zablatené stavbárske topánky. Stáli na dvojitej vrstve novín, a tak som si jednu odtlačil, čo povieš?"
„Že sa nám ten pán Patrik nejako zamotáva. Ale jedna vec sa mi nezdá, prečo by ťa posielal na záchod tam, keď vedel, že pod umývadlo schoval topánky, a pritom vonku na chodbe mal aj iný záchod?"
„Asi nevedel."
„Tak čo spravíme?"
„Tak mi napadol ten architekt, čo sa tak odrazu ponáhľal. Možno by nám o Rastislavovi vedel niečo pošepkať, ak ho správne postrčíme. Určite by ma napríklad zaujímalo, prečo stále nosí rukavice a či ich nosí naozaj stále a či sú z pravej jelenice. Aj ty si si spomenul na to, čo nám povedal Lengyel?"
„Spomenul, že Zdenko mal za nechtami zvyšky jelenice, však?"
„Presne!"
„Tak štartuj za architektom a potom za trasológmi. Zaraď štvorku, máme čo robiť, aby sme sa na obed stretli s Petrou a dali hlavy do... šak ty vieš kam!"
„Ja viem, kam by si dal najradšej tú tvoju chlipnú šišatú hlavu, zvlášť ak ide o Petru, ale to ti hovorím, najprv svadba s Ninou, a až potom pletky s Petrou, ako my ostatní! Nech vieš, čo je to za slasť, byť ženatým policajtom, ty pes!"
Chosé mu jednu simulovanú strelil na bradu a radšej neoponoval, lebo sa naozaj ponáhľali.
Pán Rastislav sa vyobliekal, všetko skontroloval v obrovskom zrkadle a nechal dcéru Luciu, aby mu vyhladila už aj tak perfektné línie na pleciach a chrbte. Nikde ani smietka. Bol spokojný. Otvoril dvere a zareval: „Irenáá!!!" „Tu som, prosím?"
„Ešte som sa chcel spýtať, kam ste mi dali tie topánky na stavbu, čo som vám dal umyť?"
„Ja... preboha! Ja som na ne úplne zabudla, pán Rastislav! Sú stále tam pod umýv... čo sa vám stalo, pán Rastislav!?"

Rastislav sa chytil za srdce a dotackal sa k skrytým dverám. Pružina ich nehlučne otvorila a on nazrel pod umývadlo. Musel sa veľmi pevne chytiť zárubne, inak by Irenu určite dorazil!
Dotackal sa k telefónu. Vyťukal číslo.
„Musí to byť už dnes, práve tu boli fízli a niečo vetria. Priveďte ich dnes večer alebo v noci, a opatrne, nech nikto nič nevidí."
A zvalil sa do kresla ako podťatý.
Katedru architektúry našli veľmi ľahko, a aj pána architekta. Nevyučoval, bol v kabinete a niečo si kreslil.
„Áále, tak skoro? Takže predsa len vám môžem v niečom pomôcť?"
„Iste, práve sme sa porozprávali s pánom Rastislavom, iba si chceme spresniť niektoré informácie, ak vás nezdržujeme."
„Nie, poďte ďalej, sadnite si... ale ja koňak nedržím!" „Ani my si nepotrpíme, to bolo výnimočné, aby sme neurazili. Takže... vy ste tiež poznali Zdenka."
„Poznal, ale iba profesne. Žiadne osobné vzťahy. Ja som to nakreslil a on to staval, a všetko to platil Patrik, asi takto sme fungovali."
„To je veľmi presné a jasné. Pán Rastislav nosí rukavice, prečo?"
„No..." architekt odložil ceruzku a zdráhavo pokrútil hlavou. „Viete, o zdravotnom stave cudzích ľudí sa nemôžem vyjadrovať, je to privátna a chúlostivá vec a..."
„Vy sa poznáte dobre? Ste priatelia aj takto mimo kreslenia?"
„Áno, veľmi dobre."
„Tak potom vám niečo poviem. My chceme vedieť, prečo nosí rukavice a čo je za tým. Ak nám to nepoviete vy, začneme tušiť, že je v tom nejaká čertovina, a to je to najhoršie, čo sa nevinnému človeku môže stať, ak o ňom začnú policajti niečo tušiť. A Rastislav je predsa nevinný, nie, tak načo mu vyrábať problémy? Ak nám to poviete, odídeme a je to, ak nie, začneme zháňať jeho lekárov, ak sa začnú oháňať lekárskym tajomstvom, začneme ich donekonečna predvolávať na výsluchy a zariadime, aby ich zbavili mlčanlivosti. Okrem toho začneme obháňať celú Rastislavovu rodinu, aby sme sa dozvedeli..."
„Tak dobre!"
„A to nie je všetko."
„Dobre! Ja nechcem, aby sa okolo jeho osoby robil nejaký humbug. Ale ak dôjde ku konfrontácii, nechcem, aby ste niekomu povedali, že to máte odo mňa, jasné?"
„Sme dohodnutí."
„Patrik sa liečil na psychiatrii. Má problémy odmalička. My sa poznáme už od základnej, študovali sme spolu na gymnáziu a akosi úplne automaticky som bol vždy tam, kde vyrobil prúser, a ja som ho z neho ťahal. Až ako dospelý sa dal vyšetriť a ja som zistil, že je chorý, a nie drbnutý ako hovorili všetci ostatní. Trpí zvláštnou poruchou, volá sa to obsedantno-kompulzívna porucha. Obsedantné správanie sa prejavuje viacerými spôsobmi, u neho tak, že si stále umýva ruky a neznáša dotyk cudzieho človeka, neznáša špinu a prach a všetky veci musia byť vyleštené a napulírované a uložené na tom mieste, kam ich on položí, inak vzplanie a dostane záchvat zúrivosti, až mu z úst kvapká pena. Všetko musí byť podľa neho a neznesie odporovanie, okamžite vzplanie a zase vypení. Synonymom špiny je hmyz, nenávidí muchy a chrobáky a zabíja ich so sadistickou zarputilosťou. Pokiaľ mu nikto neodporuje a všetko je na svojom mieste a perfektne čisté, je v pohode a je to úplne normálny človek. Aby to tak bolo, jeho dcéra Lucia sa vykašlala na kariéru architektky a tvári sa, že je jeho osobná asistentka a vizážistka. Aspoň tak sme mu to nahovorili. V skutočnosti sa obetovala a stráži ho, aby niečo nevyviedol, alebo niekomu neublížil. Mal som ju vo svojom tíme a Lucia je veľmi nadaná architektka a bolo mi naozaj ľúto, že sa takto rozhodla, ale nedalo sa inak. Aby nič nezavetril, nahovorili sme mu, že Lucia nemá pre architektúru bunky a že sa lepšie uplatní ako módna návrhárka a bude sa mu starať o obleky. Príliš mu to nevonia, ale je rád, že ju má pri sebe, lebo odvtedy, čo... no, to už je vedľajšie, v podstate som vám povedal všetko."

„Nie, aj to odvtedy, čo... by sme chceli vedieť."
Architekt cmukol.
„Aj tak by ste to vysnorili... je rád, že ju má pri sebe, lebo odvtedy, čo sa ju pokúsil znásilniť asistent Miler, veľmi trpel a trápil sa, a teraz má pocit, že ju má nablízku a že ju môže chrániť."
„Znásilnenie? Tu na škole?"
„Pokus, ubránila sa. Bola vo štvrtom ročníku, robila nejakú vysokoškolskú odbornú činnosť a ostávala kresliť v kabinete až do noci. Jeden asistent sa o to pokúsil, vymklo sa mu to z rúk, Lucia je krásna žena, jednoducho jej zlomil sánku a ona mu pichla do oka kružidlom. Sánka sa zrástla, oko mu zachránili a vtedy nastúpil otec-pomstiteľ. Milera našli zdemolovaného za mestom v rokline a vyše pol roka strávil v nemocnici. Patrik s tým mal veľa vytriasačiek na polícii, aj ho obvinili, aj sa vec uzavrela, dostal nejakú podmienku, ale iba preto, že všetkých zaplatil a všetci držali huby. Hovorím vám to iba preto, aby ste dali jemu a jeho rodine pokoj, ak sa v tom začnete nanovo rýpať, všetkým iba ublížite, nič nové nezistíte a nič z toho nezískate, lebo to už bolo dávno a s vaším prípadom to určite nesúvisí. Táto vec je už dávno uzavretá. Mám Patrika rád a starám sa oňho ako o vlastného... syna, aj keď sme rovesníci, lebo vlastného nemám a nechcem, aby mu niekto ublížil, chápete ma?"
„Chápeme. Nikomu ubližovať nebudeme a sme radi, že ste nám to tak otvorene povedali, inak by sme mohli nechtiac narobiť viac zla než osohu. Ďakujem."
Podali si ruky a zase sedeli v aute.
„Tak ti poviem, že ten chlap je mi čím ďalej tým sympatickejší, Chosé. Najprv rukavice, potom zablatené topánky, teraz drbnutý na palicu, predtým polozabitý Miler, v sobotu úplne zabitý Zdenko... ja ti neviem, padre, ale mne sa to začína páčiť."
„Mne nie. Už som to zažil príliš veľa ráz, že jeden bol úplne jasný a vrahom bol druhý, úplne v pozadí."
„S tým počítam aj ja, preto dnes nikomu nič nepovieme, ani Petre, ani Šaňovi. Zatiaľ si to necháme pre seba a preveríme detaily. Jednak sa tým nezosmiešnime a jednak získame čas. A ako hovorí klasik, hyn se hukáže!"
Ale Krauz sa mýlil. Čas nezískali, čas hral proti nim a hral veľmi rýchlo.

49. Kapitola

Toaletný papier zaniesli na trasológiu, aby ho kriminalistický expert porovnal so sadrovým odliatkom z Priehodovej záhrady, a prvou kozmickou trielili do kancelárie, kde sa mali stretnúť s Petrou. Aj tak už meškali. „Dýchnite," privítala ich Petra.
„Šteňa jedno, doteraz som si bol istý, že keď Šaňo odíde do penzie, zvolíme ťa za novú šéfku, ale keď ty takto, tak ti oficiálne oznamujem, že máš o jeden hlas menej!"
„O dva," podržal kolegovi stranu Krauz a tiež jej pleskol po zadku.
Petra im to vrátila, a keď sa takto pekne poplieskali, Petra spustila:
„Galas nula bodov. Od toho incidentu na stavbe to vydržal ešte týždeň a potom sa zbalil a odišiel za bratom do Nemecka. Odvtedy ho nikto nevidel. Je tu možnosť, že na likvidáciu Zdenka si niekoho najal, ale je to veľmi nepravdepodobné. Nemá na to ani povahu, ani prostriedky. Galasovci si svoje problémy vždy riešili sami, je to rodinná tradícia, a okrem toho, ten jeho vydarený synáčik už stihol prej... investovať všetky jeho prachy, takže sú zase švorc, takže nájomný vrah sa nekoná."
„Príma, môžeme škrtnúť ďalšieho."
„A vy?" .
„Rastislav má alibi ako remeň. V sobotu bol na golfe a ostal tam aj na večera a odvážali ho o desiatej večer. Svedkov ako maku, ale zatiaľ nepreverených. Aj keby sme sa na to odhodlali, čo sa mi zdá zbytočné, určite by nám všetci jeho prachatí kamoši unisono tvrdili, že tam bol a ani sa nepohol, takže..."
„Tak potom sme tam, kde na začiatku, niekto nám zabil Zdenka a my ani netušíme kto. A tiež netušíme, kde je Priehoda. V nemocniciach neleží a na ošetrení nebol, to je už preverené."
„Máš tu tie fotografie, čo si mala ráno na rozdelení u Šaňa?" „Tu."
Petra vybrala obálku a všetky ich vysypala na stôl. Všetci si posadali a začali si ich podávať. „Kuky, odlož ten kaktus a venuj sa práci!" „Ignoranti," frflal Kuky, trochu kaktus polial a vrátil ho na parapet.
Fotografie kolovali. Všetci fajčili. Chosé a Krauz pili minerálku. Vaňa jedol... ale to nebolo nič výnimočné. Rozhodol Filip.
„Petra, mám ťa rád," zašepkal a položil fotografiu na stôl.
Všetkým vyskočili obočia až ku korienkom vlasov.
„Ty drbino!" zasyčal Chosé, „my všetci ju tu balíme, odkedy k nám prišla, lebo je krásna ako Pocahontas, nikomu z nás nechce dať, lebo je múdra ako Šalamún, a ty si prídeš s heslom Petra, mám ťa rád, a myslíš si, že padne na kolená a otvorí ústa... Ježiši! Čo to trepem! Myslel som to tak, že Filip padne na kolená a bude prosiť o ruku a Petra od prekvapenia otvorí ústa... tak som to myslel, iba to tak sprosto vyznelo!"
„Chosé, to nebolo vyznanie lásky, to bol model, ako sa muž správa k žene, ktorú miluje a ako si ju zhmotní do inej veci, keď ho opustí," nedal sa Filip.
Nikto nič, možno iba tie obočia vyskočili o niečo vyššie.
„Ty fetuješ?" spýtal sa súcitne Vaňa a trochu majonézy mu kvaplo na košeľu.
„Vy tomu nerozumiete? Ja mám Petru naozaj rád, a keď som pochopil, že so mnou nikdy nebude chodiť, napísal som si na záhlavnú dosku postele... Petra, mám ťa rád. Použil som jej meno na neživý predmet, lebo viem, že živú ju nikdy mať nebudem."
Petra sa nahla, pohladila ho po líci dala mu ozajstnú pusu na ozajstné ústa. Ale dosť rýchlu.
„Vieš prečo!"
„Lebo sme parťáci, ja viem, Petra."
„A že v tom nie je nič osobné, aj to vieš, však?"
„Všetko viem..."
„Počkajte, nechajte ho hovoriť, ja už asi tuším, na čo ten chlapec prišiel... motorka!"
„Presne, Riško, motorka!"
Všetci vstali a nahli sa nad fotografiu, kde bol celkový záber na motorku, ako ju našli na

začiatku. Aj Vaňa prestal jesť, obehol stôl a nahol sa aj on.
„Pozrite," pokračoval Platón, „tu je odfotografovaná Priehodova motorka, ako sme ju našli. Mal ju naozaj rád, to už vieme. A mal rád aj Kvetku Kálajovú, ale odišla mu do Austrálie a... my hľadáme nejakú austrálsku Kvetku, a pritom tú ozajstnú máme pod nosom. Pozrite, čo si Priehoda napísal pod sedadlo modrou výraznou farbou, akou nastriekal aj blatník! Čo si napísal? Meno milovanej osoby... Kvetka. My sme hľadali nesprávnu Kvetku. Priehoda nám napísal odkaz, Kvetka vie... asi niečo dôležité. Táto Kvetka, motorková, nie tá v Austrálii."
„No doboha! Bežme, kým nás niekto nepredbehne!" zaručal Oto a vybehol na chodbu. Všetci vybehli za ním.

50. Kapitola

„Vieš, čo ti závidím, Jožo, tie tvoje červíky! Kurňa!! Kam ty na ne chodíš!? Ja mám iba také slíže, a ty také anakondy..."
„Kušuj a navliekaj a... vezmi si pár, ak chceš, ale rýchlo, nech nepokazíme vodu."
Rýchlo navliekli a nahodili.
„Ty choď nižšie, ja skúsim tam pod ten padnutý strom. S touto výbavou si trúfam aj na sumca, takého... päťdesiat kíl a najmenej meter šesťdesiat..."
„Aj toto sa mi na tebe páči, Jožo, tie tvoje sny... ako malý chlapec..."
Chvíľu stáli na štrkovom brehu a pokúšali sa o najlepší hod. Jožovi sa podaril. Olovko žblnklo tesne pred koreňom a plavák sa vzpriamil. Hĺbka bola dobrá.
„Ticho..."
Stáli a čakali. Plavák sa mykol a ľahol si. Potom sa ponoril.
„Kurva..." a zasekol.
Prút sa ohol a Jožo pritiahol k sebe. Zarapotal navijakom a znova pritiahol. Prút sa ohol do nebezpečného oblúka. Znova pritiahol a znova zarapotal navijakom. Myklo ho dopredu a po kolená ho vtiahlo do vody.
„Bohá!! Ber podberáák a poď pomóócť, si slepý!? To bude kus, jak ťahá!!"
Kamoš odhodil prút a v nemom úžase utekal Jožovi na pomoc. Cestou rozbaľoval podberák. Vbehol do vody za ním a iba zavádzal.
„Vypadni! Choď z druhej strany, debil, nevidíš! Ťahá ma po prúde, krista..."
Jožo vycúval z vody a z čižiem sa mu vylievala voda. Neregistroval ju. Necítil by, ani keby šliapol na žeravý klinec. Žiadny normálny rybár zápasiaci s päťdesiatkilogramovým sumcom by neregistroval žeravý klinec, ani keby mu ho hodili do nohavíc.
„Poď sem... dole, nie tam... priprav sa..."
Jožo priťahoval a sumec polávoval, už bol asi unavený, ale bol ťažký a zle sa s ním manévrovalo. Ani raz sa nevyhodil nad hladinu, ani raz nezabral do boku, asi bol starý a iba tak sa plazil po dne. O to bude asi väčší.
Jožo zabral a pritiahol.
„Dole... choď nižšie a podber ho zboku... nie tak... dole... teraz!! Ja ťahám!! Podber ho!"
Zabrali obaja.
Nad hladinu sa vystrčila ruka.
Trochu zvláštna. Bola biela, vymočená a mala iba štyri prsty.

51. Kapitola

Stáli v stodole v polkruhu a váhali.
Starému Priehodovi povedali, že si ešte niečo preveria, a bolo mu to jedno. Krauz zbadal na stole tanier a nedojedené kura a bol rád.
„Suseda. Občas mi niečo prinesie, keď ten môj galgan dostane túlavé boty... ozaj, ešte ste ho nenašli?"
O jednu starosť menej, bageta sa dnes nekoná.
„Nie, ešte nie, ale robíme na tom, pán Priehoda."
Stáli v stodole a váhali.
„Počkáme na technikov, alebo..."
„Volala som im cestou, kým sa zbalia..."
„Tak poďme na to!"
Motorku odtiahli od steny a začali ju rozoberať. Náradia mali všade naokolo od výmyslu sveta. Všetko hrdzavé, zaprášené a omotané pavučinami, ale použiteľné.
„Pozrite každú dutinu, všade, pod blatníky, preklepneme ju celú..."
Hlavný mechanik bol Kuky, on sa najlepšie vyznal v motorkách a ako chalan aj jednu mal. Iba mustanga, ale mal.
Z motorky už bola iba hŕba šrotu a práve rozoberal motor, keď prišli dvaja technici.
„Čo vám hrabe, načo také fukoty? Petra, prečo nás naháňaš, ledva sme dojedli obed a ani kávičku sme nemali a..."
Nikto si ich nevšímal.
„Treba fotiť?"
„Načo, šrot? Počkajte."
Tak si zapálili a čakali.
„Nič," povedal napokon Kuky a schuti si odpľul. Trvalo to dlho. Ruky mal zamastené od oleja a pár kvapiek si zlizli aj rifle.
„Tak inak, chlapci a dievčence, odstúpte," zavelil Krauz.
Nechali šrot šrotom a zamerali sa na stenu.
„Tu je odkaz, Kvetkavie, a Kvetka stála tu na koberčeku a pod koberčekom sú dosky. Tak pokračujeme, vážení..."
Zrolovali koberček a zistili, že to nie sú dosky. Bol to lešenársky dielec zbitý z dosák. Ako malé pódium. Odložili ho a opreli bokom, aby nezavádzal.
„Zem je kyprá."
„Tak podajte nejakú lopatu, alebo rýľ, alebo..." „Riško, na motyku, ale bacha na porisko, je hnilé." „Ukáž? No hrôza!"
„Daj to sem!" vytrhol mu motyku netrpezlivý Oto, lebo jemu sa hnilé porisko nebridilo.
Oto sa rozkročil, zahnal sa, postavil sa na špičky...
„Počkaj!" zreval Filip a vrhol sa k nemu.
V poslednej chvíli ho zastavil a zachytil úder.
„Oto, počkaj, nie takto! My ani netušíme, čo hľadáme, a ani kde to je, a... ak zatneš, môžeš niečo preseknúť, alebo rozbiť, alebo..."
Jeden z technikov dofajčil, unudene odfrčkol ohorok a spýtal sa: „Hééj, vy, baníci amatéri, nechceli by ste ísť do riti a nechať nás robiť si svoju robotu?"
Odpoveď bola jednoznačná.
Technici si odskočili do auta a vrátili sa s dvoma vojenskými lopatkami, metličkou, špachtľami a štetcom. „Uhnite!"
Zem, bola kyprá. Niekto tam pred nedávnom kopal. Technici pracovali ako deti na pieskovisku. Sústredene a hašterivo.
„Sem mi to nehádž, uhni... posuň sa... daj sem tú lopatku... nedám, je moja... pozor, tu som bol ja, kop si vedľa..." Ale napredovali.
Desať centimetrov pod povrchom im odrazu špachtle o niečo zaškrípali. Boli to dve krátke dosky vedľa seba. Vybrali ich. Pod nimi bola hrubá handra, a až keď ju vybrali,

zistili, že je to starý zimník zložený na polovicu. Pod zimníkom bolo klasické plechové stavbárske vedro. Jeho vrch bol utesnený ďalšou handrou. Vedro obkopali a nechali ho tak. Namiesto detinského handrkovania nastúpila čistá profesionalita.
Technici položili jedno číslo, vedľa neho umiestnili na handru mierku a urobili pár záberov. Až potom vedro vytiahli z jamy.
„Rukavice!" požiadal Krauz.
Podali mu ich. Podal ich Petre.
„Je to tvoj prípad a ja mám taký dojem, že tu je jeho riešenie. Na, máš na to oveľa väčší nárok než hocikto z prítomných."
Petra si natiahla latexové rukavice a opatrne odkryla handru.
„Nodoboha!" „Kúúrvajstým!" „Ježiško vehusličky!" „Aj ja chcem jednu!"

52. Kapitola

„Tu je major Viktor Pór, vedúci poriečneho oddelenia polície, volám šéfa oddelenia vrážd."
„Tu je major Alexander Mayor, šéf vraždárov, ako vám môžem pomôcť?"
„Tykali sme si, aj ja som bol na tom školení pred dvoma týždňami v Krpáčove."
„Jáj, ozaj! Už si spomínam... Viktor... s tou gitarou!"
„Nóó... to som ja! Dobré školenie, nie?"
„Boha, bodaj by ich bolo viac! Tak čo máš?"
„Mám tu na stole vaše hlásenie, žiadosť o spolupátranie po neznámom páchateľovi vraždy nejakého Zdenka Vámošiho z Devína, čo ste rozposielali po všetkých útvaroch v pondelok."
„To je v poriadku, to vyhlasujeme vždy, keď máme vraždu a nemáme páchateľa."
„To viem, ale ja ti chcem oznámiť, čo mi hlásili moji chlapci z člna. Pred chvíľou nejakí dvaja rybári vylovili z Dunaja mŕtvolu zatiaľ neznámeho muža."
„Nejaký rakúsky plavec, amatér..."
„Môže byť aj to, ale je tu niečo zaujímavé. Vylovili ho v kilometri tisícosemsto sedemdesiatsedem a Devín leží na kilometri tisícosemsto osemdesiat, teda mŕtvolu našli iba tri kilometre pod Devínom!"
„Nič zvláštne."
„Viem, ale vy tu vo vašej žiadosti o spolupátranie píšete, že ten váš Zdenko bol zabitý dvoma údermi tupým predmetom do hlavy, a tento má tiež jeden taký úder do hlavy."
„List vrtule..."
„Aj to sa stáva, môže byť. Ale na Rakúšana nevyzerá, vraj je oblečený ako roboš zo stavby a má aj také ťažké topánky, a v tom sa človek málokedy ide okúpať, a akurát do takejto ľadovej vody... neviem..."
„V poriadku, ja len tak žartujem. Ak má defekt na hlave, v každom prípade mi to sem operačný o chvíľu posunie a ja tam aj tak budem musieť niekoho poslať, takže díky, že si zavolal! Zhodou okolností mám pár ľudí v Devíne, hneď ich tam pošlem. Bol tam už lekár?"
„Bol, erzetpéčka, preto viem popis zranení a preto viem, že je mŕtvy."
„Je mi to jasné, my tiež používame lekárov, aby nám zistili pri kostrovom náleze starom dva roky, či je mŕtvy, alebo nie. Tak ja tam niekoho pošlem, díky!"
„Čau."
Mayor zložil slúchadlo a šomravo vyťukal nové číslo.
„Kurva, už tu budeme onanovať aj s každým utopencom... rakúskym... zasratým... zhova... Petra!? Ahoj! Počúvaj... aký bohovský nález... nález storočia? Čo ti je, čo jačíš? Ty si s Krauzom a Chosém? Čo si pila? Nič?! To sa čudujem! Čo si našla? Zlato? Ja ti vôbec nerozumiem, počúvaj, keď ste v Devíne, skočte o tri kilometre po prúde, v kilometri tisícosemsto sedemdesiatsedem, tri kilometre pod hradom, našli nejakú mŕtvolu, čo má rozbitú hlavu, choďte sa na to niekto pozrieť, a ak je to iba utopenec, nech sa s tým neserinkajú a hodia to na súdne na pitvu! Rozumela? Tak plaf!"

53. Kapitola

Petra a všetci okolo nej sa venovali obyčajnému plechovému stavbárskemu vedru. Krauz a Chosé sa odviezli po prúde tri kilometre a našli chodník až k vode. Vyšli síce o sto metrov proti prúdu, ale hladina bola nízka a ku skupinke prišli po štrkovom brehu celkom bezbolestne.
„Krauz, Fischer, oddelenie vrážd."
„Poručík Molnár, poriečne, niečo sme našli."
Ležal na chrbte a ruky mal predpažené. Trčali dohora ako haluze vyvráteného pňa. Na ľavej ruke mu chýbal malíček. Od malíčka do pol predlaktia sa tiahla zle zahojená hrubá jazva. Sako bolo obyčajné, obnosené a zvonku nemalo ani jedno vrecko.
Krauz a Chosé si vymenili pohľady a smutne prikývli.
„Tak to by sme mali," skonštatoval Krauz. „Pošlem krajský výjazd, nech to nafotia a popíšu. Pôjde na súdne, tá rana na hlave nie je od lodnej vrtule, my už vieme, kde k tomu prišiel. Zatiaľ vám ďakujeme za spoluprácu, chalani."
„A my, môžeme už ísť domov?"
Dvaja rybári fajčiaci opodiaľ sa osmelili a podišli bližšie. „Nadiktujte kolegom mená a môžete a... nabudúce na Kuchajdu, amatéri!"

54. Kapitola

Krauz a Chosé nič nezmeškali. Kým sa babrali s dobitým utopencom, Petra s chalanmi previezli nález do šéfovej kancelárie. Vykladali, čo našli vo vedre, a iba ochkali. Teraz tu stáli všetci a čumeli. Krauz mal vizitku a na nej meno archeologicky Aleny Ábelovej, a tak ju zavolali tiež. Prišla veľmi rada a rýchlo. Aj ona stála a civela. Iba nechápavo krútila hlavou. Aj ona ochkala.
„Taká vzácnosť, taký nález... a bola som kúsok odtiaľ, taká smola..."
Vo vedre bola hlinená nádoba asi na med alebo na víno. Posledný majiteľ do nej nasypal sto štyri zlatých mincí. Poukladali ich šéfovi na stôl. Prišli všetci technici, čo práve slúžili, a každý si chcel urobiť fotografiu. Prišli všetci detektívi, aj z ekonomiky, aj z majetkovej, aj pátrači a každý chcel byť zvečnený, ako sa skláňa nad ozajstným zlatým pokladom. Potom ich vyhnali a začali pracovať.
„Čo je to?" spýtal sa úplne idiotský šéf oddelenia vrážd, ale archeologická mu rozumela. Asi tiež šéfovala nejakému oddeleniu.
„Zlaté keltské a macedónske mince. Toto sú zlaté statéry z čias Alexandra Veľkého a toto sú zlaté mince typu Niké. Tieto tu sú typu Athéna Alkis, podľa postavy ženy v zbroji na averze, to je bohyňa Athéna Alkis. Vidím tu aj mince s lýrovým znakom, nádhera!"
„Aké sú staré?"
„Macedónska ríša zanikla v roku stošesťdesiatosem pred naším letopočtom po bitke pri Pydne, a to bol nielen koniec Macedónskej ríše, ale aj ich mincovníctva. Až po tomto dátume môžeme rátať s nástupom keltského mincovníctva. Takže sa pohybujeme niekde na prelome letopočtov. Sú dvetisíc rokov staré, plus mínus nejaké storočie. Nádherný nález, nádherný poklad, a tá nádoba, tá je pre mňa najcennejšia..."
„Akú to má hodnotu?"
„Je to čisté zlato, už len to samo osebe, ale historická a numizmatická hodnota sa určuje inak, je treba posúdiť averz a reverz, stupeň poškodenia, stupeň opotrebovania každej mince zvlášť... to bude trvať mesiace, kým to ohodnotíme."
„Aspoň odhad."
„Ak teraz strelím, že pár miliónov, tak asi v týchto číslach sa budeme pohybovať aj oficiálne. Ale historická hodnota ako celku... nevyčísliteľné... tá nádoba je popísaná vyrytým písmom, jeho vylúštenie môže byť pokladom stonásobným! Možno sa dozvieme niečo o majiteľovi, alebo meno vtedajšieho vladára, ktorého ešte nepoznáme, alebo komu bol dar určený, a množstvo ďalších informácií! V tomto prípade sú informácie oveľa vzácnejšie než zlato."
Tak jej poďakovali a chceli ju odprevadiť dole k hlavnému vchodu. Vo dverách sa ešte otočila, urobila dva kroky späť a smutný pohľad nie a nie odtrhnúť od nálezu.
„Chlapci, ani netušíte, akú ste mi urobili radosť, ja by som vás najradšej..." a nedopovedala, ale spravila to.
Najbližšie k nej stál Chosé, a tak mu na líci ostal obrovský ružový odtlačok. Tlstá spotená archeologická s hrubými okuliarami vycupitala von a všetkým sa uľavilo, že v bohumilej činnosti nechcela pokračovať.
Chosému to doprial každý.

55. Kapitola

„Motív máme, teraz to dotiahnuť do konca."
V kancelárii u šéfa sedeli všetci do nohy a nikomu nenapadlo vtipkovať. Prípad sa vyvíjal míľovými krokmi a napätie stúpalo. Aj prítomnosť takých vzácnych relikvií v nich vzbudzovala rešpekt a úctu.
„Prečo sto štyri, čo je to za číslo?" pokračoval Mayor.
„Je ich sto päť. Jedna je u Rastislava vo vitríne, som si istý."
„Prečo, Riško?"
„Lebo sme u neho doobeda boli a videli sme ju." „Má pravdu," súhlasil Chosé.
„Okrem toho, nepodal nám ruku, ani keď sme prišli, ani keď sme odchádzali, lebo je vadný a bojí sa mikróbov a nosí jelenicové rukavice. Lengyel povedal, že Zdenko mal za nechtami kúsky jelenice, ako sa bránil. A pod umývadlom mal nové stavbárske topánky celé od blata."
„Už volali z labákov, ten vzor na hajzlovom papieri sa nezhoduje, môžeš mi to vysvetliť, čo ste robili s hajzlákom?"
„Bol som sa u neho vyčúrať a pod umývadlom som našiel tie jeho zablatené topánky, tak som si jednu otlačil na kus hajzláku, no bože!"
„Z teba musia mať doma radosť!"
„Doma? To je kde?"
„Tak čo navrhujete?"
Petra pozrela na Krauza a žmurknutím ho vyzvala, aby pokračoval.
„To, že sa odtlačok jeho topánky nezhoduje s tým zo záhrady, nič neznamená, aj tak už máme veľa podozrivých vecí. Začneme so sledovaním. Doobeda sme ho vyštengrovali a musí začať konať. Je trochu vadný, nemá reakcie normálneho človeka, nevie racionálne zhodnotiť situáciu, musí konať a urobí chybu. A my musíme byť pri tom! Jediné riešenie, zavolať odbor špeciálnych služieb, a nech začnú s dvadsaťštyrihodinovým sledovaním a odpočúvaním telefónov. Niečo sa musí stať!"

Chlapík zo špeciálky prišiel, prevzal žiadosť, popozeral si fotografie Rastislava a pár z nich si aj vzal, vypočul si, čo od nich oddelenie vrážd očakáva, a iba prikývol.
„Kontakty?"
Dali mu mobil na Krauza a Petru a ako záložný kontakt bol Mayor. Tri stačia.
„Sledovať aj mimo mesta, alebo..." „Aj mimo mesta."
„Dvadsaťštyri hodín, alebo s výlukou?" „V kuse, bez výluky." „Ozveme sa, keby niečo."
Už sa stmievalo. Polovica detektívov išla domov spať, druhá bola v pohotovosti v kanceláriách. Čakali, čo zistia kolegovia zo sledky a čo sa objaví v telefónoch.
Petra ostala v prvej zmene s chalanmi z vykričanej kancelárie. Ležala vyvalená v kresle a driemala. Nohy sa jej automaticky rozťahovali a chalanom sa to páčilo, aj keď mala rifle. Boli ticho, aby ju nerušili. Vaňa ticho jedol údenáča, Kuky ticho polieval kaktus, Chosé ticho listoval v neslušnom časopise, Krauz ticho písal správu pre riaditeľa a Oto ticho pochodoval po kancelári, lebo bol nervózny. Krásne nervózny. A spokojný.
Už sa stmievalo. Stredajší večer sa končil a začínala sa stredajšia noc. Krauz už nebol poriadne doma dva dni a ani nezavolal, lebo vedel, že má rozrobenú debatu s dcérou a mal by sa venovať aj manželke a že by dostal hubovú polievku, a tak si ju chcel radšej vychutnať osobne a neriskoval preddavok po telefóne.
Petra drapľavo zachrápala, ale s nikým to ani nehlo. Nikto necmukal. Ľudia pracujúci bez časového obmedzenia môžu aj chrápať, dokonca aj v kancelárii.
Krauzov mobil zahral Adams family.
„Počúvam."
„Tu je oko, kontakt dva, rozumieme sa?" „Ja rozumiem."
„Objekt sa pohol. Pred kanceláriou nasadol do čierneho mercedesu, nešoféruje, má vodiča. Čakala ich čierna dodávka. Ducato. Prišla pred desiatimi minútami. Idú v závese

a smerujú na severnú výpadovku."
„Držte sa ich a hláste zmenu smeru. Teraz nám už nesmú ujsť, použi toľko ľudí, koľko máš, ale už ich nepustite a neodkopte sa! Je to premiéra, repríza sa konať nebude, tak bacha!"
„Ozvem sa."
Všetci v kancelárii už stáli. „Zbrane! Aj vesty! Už sa hýbe."
Nastal frmol. Petra vbehla do vedľajšej kancelárie a od vydýchaného vzduchu ju naplo. Všetci spali. Prehltla a zavelila: „Zbrane! Vesty! Už sa hýbe."

56. Kapitola

„No?"
„Máme ich, jeden je zranený."
„Ty debil, čo som vám povedal, že opatrne, bez rozruchu, aby si nikto nič nevšimol!?"
„Nikto si nič nevšimol, šéfe, čistá práca, ale na začiatku vyskakovali, tak sme museli..."
„Žije?"
„Nič moc, ale žije." „Kde ste?"
„Už pod vašimi oknami." „Máš tú dodávku, alebo..." „Ducato."
„Nejakých fízlov ste nevideli?"
„Nič okaté, dve hliadky péemjéčky, ale tí vedia hovno!" „Tak čakajte, idem dole."
Muž položil telefón a zo zásuvky stola vybral šuštiaci celofán. Otvoril ho, vybral úplne nové jelenicové rukavice a natiahol si ich. Pohýbal prstami a spokojne sa usmial. Sedeli mu fantasticky. Potom vstal a prešiel k vysvietenej vitríne. Pohľad mu padol na zlatú mincu. Opäť sa usmial. Bol šťastný, že ju má. Bola z čistého zlata. Bola z čistého. Bola čistá. Čisté zlato. Miloval ten kov.
„Milujem ťa."
Zamkol tmavú kanceláriu a zbehol po schodoch.

57. Kapitola

Sedeli v autách na parkovisku pod mostom. Krauz si priložil vibrujúci mobil k uchu a zašepkal: „Kontakt dva."
„Oko jedna, idú na sever, stále máme proti sebe dve autá, v tej dodávke môže byť viac chlapov, dovnútra nevidíme."
„Manévrujú?"
„Nie, nevidia nás, sme dosť ďaleko."
„Držte sa ich, my sme už vonku, takže dajte o sebe vedieť."
„Koniec."
Krauz našpúlil pery.
„Petra, machrovinka sem, machrovinka tam, ale ja zavolám kukláčov."
„Ako chceš. Šaňo nám dal voľnú ruku, operačný o nás vie, môžeme použiť, čo chceme."
Krauz vyťukal číslo na operačné stredisko a čakal.
„Dušan, počúvam ťa."
„Kde máš kukláčov a koľko ich je?'"
„Jedna hliadka, štyria muži, teraz jazdia vo štvorke."
„To mi vyhovuje, použijem ich, súhlas riaditeľa mám..."
„Viem."
„Pošli ich k Riviére na parkovisko." „Idem na to, sú kúsok odtiaľ, držte sa, banda vraždárska!"
Krauz si zapálil.
„Je nás tu ako hadov, smrad ako v opičárni, a ty musíš fajčiť! Petra napríklad nefajčí, džentlmen!"
Krauz vystúpil a fajčil ďalej. Zdrbal ho vlastný parťák, bol nervózny, lebo musel šoférovať. Krauz už potme zle videl a k očnej sa iba chystal. Vystúpil aj Oto a tiež si zapálil.
„Ty predpokladáš, že sa zvrtnú smerom k nám, že?"
„Dúfam, inak sme v prdeli. V cudzom prostredí získajú výhodu a ja sa bojím riskovať. Bohvie, koľko ich je, načo im je Ducato a čo v ňom vezú a..."
„Jasné, je to riziko. Počkáme na kukláčov."
Krauzovi zadrnčal mobil.
„Kontakt dva."
„Oko jedna, zvrtli sa na nábrežie, ideme na západ, žiadny sever."
„Konečne."
„Ty vieš, kam idú?"
„Predpokladá... teda dúfam, že Devín."
„To si nemohol povedať skôr, vieš koľko mám zbytočne rozložených vozov po meste!?"
„Ja to neviem s istotou."
„Dobre... počkaj... boha, chlapi! Tykadlo mi hlási, že pomaľované auto je pred Riviérou, dajte ho preč, ale bleskovo! Neserte sa nám do cesty!"
„Zariadim."
Krauz vyťukal operačného.
„Daj mi číslo na kukly, nemôžem sa na nich teraz kontaktovať osobne." „Píš si!"
Krauz diktoval a Oto si písal. Krauz rýchlo vyťukal nové číslo.
„Nazdar, Krauz, teraz budete chvíľu spolupracovať so mnou, a nie s operačným, viete o tom?" „Už áno."
„Choďte sto metrov hore do Karlovky, je tam pumpa Shell, schovajte sa za ňu, ale rýchlo."
Vystúpil aj Filip. Nefajčil, iba bol nervózny.
„Nebolo by lepšie a pružnejšie používať vysielačky, načo ich máme v každom aute?"
„Ak použiješ pri takejto ostrej akcii vysielačky, okamžite sa na teba zavesí Markíza alebo Jojka. Okrem toho ťa bude počuť každý policajný bonzácky zmrd a akciu ti prevalí.

Okrem toho ideme každý na inom kanáli, takže sa s niektorými službami nebudeš počuť, a to sa ti môže vo finále vypomstiť. Okrem toho, počas akcie sa ti môže stať, že musíš opustiť vozidlo, a potom si v prdeli bez spojenia. Iba idiot dnes používa zastarané vysielačky vážiace pol tony, keď mobil je v každom normálnom vrecku a má pár gramov." „Jáj..."
Krauzov opäť zavibroval. „Kontakt dva."
„Oko jedna, ideme po nábreží, prechádzame pod mostom, smerujú do štvorky na západ, majú iba dve možnosti, počkaj chvíľu... je to isté, smer Devín."
„Tak ich pustite ďalej od seba, nech vás teraz neodkopú, bola by to škoda, ideme do finále."
„Koniec."
Krauz sa vrátil do auta.
„Ideme za nimi. Devín, stačí nám šesťdesiatka, máme čas." Zavolal kukláčov.
„Pripojte sa k nám pri Riviére a držte sa nás, ideme do Devína, potom sa uvidí."
Krauz sa nahol dozadu k Petre.
„Chceš si to prevziať?"
„Nie, Riško, len ťahaj ďalej."
„Ja len aby si sa nehnevala, je to tvoj prípad."
„Nehnevám, som rada, že ste tu, čvirici starí!"

58. Kapitola

Zaparkovali za kostolom v tmavej uličke. Čakali. Už nefajčil nikto. Boli príliš blízko a horiacu cigaretu vidieť z diaľky, a okrem toho zamestnáva ruky, a tie potrebovali mať teraz voľné.
Krauzov mobil zavibroval.
„Kontakt dva."
„Oko, idem za tebou."
„Za kostolom vľavo."
„Tri minúty."
Krauz vystúpil. Vystúpila aj Petra a spýtavo sa pozrela na Krauza. Ten chvíľu váhal a potom prikývol. Ľudia zo špeciálnych služieb sa neradi pretŕčajú pred policajtmi z iných útvarov, lebo čím menej ľudí pozná ich identitu, tým menej možností na ich dekonšpiráciu. Krauz túto ich zásadu poznal a rešpektoval ju, ale teraz sa rozhodol urobiť výnimku, aby sa aj Petra otrkala.
Prišlo k nim auto a zatiahlo bokom. Sedeli tam traja. Vystúpil iba jeden. Podali si ruky, lebo sa poznali osobne.
„Ahoj."
„Ahoj," a mykol bradou k Petre.
„Petra, časom nám bude robiť šéfku, tak nech sa zaučí."
„Vie už o tom Mayor?"
„Ešte nie."
Obaja sa zasmiali. Petre sa uľavilo a tiež mu podala ruku.
„Musíš sa rozhodnúť, Richard, zapichli to na jednu chatu dosť vysoko v kopci. Ak tam pôjdete, budeme vám to musieť ukázať, je to..."
„Taká sklenená opacha na stračej nôžke."
„Presne! Ty to tam poznáš?"
„Poznám."
„Tak sa musíš rozhodnúť. Buď ich tam budeme držať ďalej a nezasahujeme, alebo idete dnu, a v tom prípade odchádzame."
„Ešte vás budeme potrebovať. My ideme dnu, ale vy sa presuňte na výpadovku na sever smer Devínska a na juh smer Karlovka. Dva kilometre od obce v oboch smeroch. Ďalej nechoďte a istite nás, keby nám niekto zdrhol."
„Jasné."
„Čo ste zistili?"
„Vyviezli sa hore oboma autami a parkujú priamo pred bránou do záhrady. Namiesto plota vysoký múr z orgovánu, takže ulica je dobre krytá. Hore sa nedá ísť autami, všade je úplná tma a svetlomety vidieť na kilometre a rev motora sa ozýva celou dolinou. Jedine peši a potme. V chate je úplná tma, ale zospodu niečo presvitá, asi sú v pivnici. Koľko ich je, sme nevideli, museli sme im nechať náskok."
„Dobrá práca, chlapci, tak sa stiahnite, ako sme sa dohodli, a držte nám palce."
Podali si ruky a chlapci zo špeciálky zmizli v tme.
Krauz zamával rukou, a keď sa uistil, že vodiči všetkých áut ho vidia, ukázal na seba a naznačil im, aby ho nasledovali. Autá schovali v poslednej uličke pred koncom dediny. Všetci vystúpili a zhromaždili sa okolo Krauza.
„Musíme peši hore do kopca. Čakáme sa, žiadni oneskorenci. Žiadne baterky. Ja pôjdem prvý, poznám to tu najlepšie. Hore sa zhromaždíme a rozhodneme sa podľa situácie, ale predbežne vieme, že sú všetci v pivnici, takže asi pôjdu najprv štyri kukly a my v závese a vnútri už budeme musieť staviť na moment prekvapenia. Tu ostanú dvaja, ty a ty, ak by bolo treba rýchlo prísť autom hore. Majte zapnuté mobily a počúvajte, nebavte sa. Ostatní vypnú mobily hneď teraz, aby som to videl. Nie aby niekomu počas akcie niečo zapípalo, lebo ho osobne nakopem, jasné! Tak za mnou."
Trvalo im to dvadsať minút. Kopec bol veľmi strmý. Dychčali a jeden po druhom, ako

prichádzali, si kľakli alebo čupli. Fajčiarom tiekli sliny a nestíhali ich vypľúvať. Oto sa držal za bok a s bolestnou grimasou sa skrúcal. Ale dúfal, že pichanie o chvíľu prejde.
„Kde je Vaňa?" Krauz sipel a tiež mu tiekli sliny. Aj jeho pichalo v boku.
„Ešte niekde na predmestí Viedne."
„Povedal som, žiadni oneskorenci!"
„Nie je oneskorenec, možno ide opačným smerom."
„Chuji!" Krauz očami preletel prítomných. Okrem Vaňu tu boli všetci.
„Začneme?"
„Nie," rozhodol vedúci kukiel. „Ešte dychčíme, musíme sa vydýchať, aby sa nám netriasli ruky, vyrovnal tlak a ustálil tep. Ešte chvíľu."
Kukly položili na zem oceľové baranidlo a čupli si okolo neho. Ostatní dychčali ako najatí. Postupne im prestali tiecť sliny a prestalo aj pichanie v boku.
„Sme redy."
Všetky kukly ako na povel obtiahli malé samopaly a zaistili ich. Vybrali si pištole a skontrolovali zásobníky, potom tiež obtiahli a nechali ich v puzdrách bez poistky. Pobúchali sa po prsiach a skontrolovali si útočné nože a záložné zásobníky, či náhodou cestou niečo nestratili. Detektívi takú výzbroj nemali, iba si pripravili pištole a čakali na pokyn.
Krauz si čupol a pomaly sa preplížil na roh uličky. Tá vľavo bola ich. Autá parkovali dvadsať metrov od neho. Boli mu chrbtom. Všade iba nepreniknuteľná tma. Krauz sa vrátil.
„Dvadsať metrov vľavo sú autá. Musíme zistiť, či tam nenechali šoféra alebo stráž."
„Igor," povedal šéf kukiel.
Jeden z nich podal kolegovi samopal a prehupol sa cez plot. Ani nepočuli, kde dopadol. O chvíľu bol späť.
„V mercedese sedí šofér a spí. Je to auto bližšie k nám. Ďalej je Ducato, v kabíne nie je nikto, zo skrine sa nič neozýva, zadné perá sú v hornej polohe, je bez záťaže."
„Toho šoféra potrebujeme dostať sem, ale bez výkriku."
„Igor, Vlado."
Plot preskočili dvaja. Krauz sledoval akciu spoza zeleného orgovánového rohu. Z ničoho nič sa prehupli cez záhradný plot, jeden mykol s dverami a druhý sa vnoril dnu. Odrazu už kľačali na neborákovi a nebolo nič počuť.
Neviedli ho, niesli ho, aby sa nezdržovali. Až keď sa vrátili, Krauz zistil, prečo šofér nekričí, chlapec mal cez pol hlavy omotanú lepiacu pásku a iba vyvaľoval prestrašené oči. Ruky aj nohy mal pevne zviazané jednorazovými putami. Odložili ho bokom.
„Ty ostaneš pri ňom. Kukly dopredu cez bráničku. Pri chate sa rozdelíme. Traja naši odzadu, ty, ty a ty, ostatní za kuklami. Pôjdeme cez hlavné dvere, alebo cez najbližší vchod do pivnice, čo nájdeme. Poďme."
Kukláči sa prikrčili a jeden za druhým vybehli do uličky. Detektívi za nimi. Prvý otvoril bránku, nebola zamknutá. K chate to mali krížom cez záhradu tridsať metrov nekrytým terénom. Prvý skontroloval chatu, a keď sa uistil, že sa nikde nesvieti, vbehol do záhrady. Všetci za ním. Pritlačili sa k bočnej stene bez okien. Traja obišli chatu odzadu. Spredu bolo nad zemou vysvietené okienko do pivnice, tadiaľ pobehovať nemohli.
Vrátil sa jeden z trojice, čo išli dozadu.
„Vchod do pivnice je na opačnej stene než sme teraz, poďte zadom."
Obišli chatu. Vchod bol jednoduchý, pár schodov dole a kované dvere.
„Sú kované, baran asi nepomôže, zložte ho," šepkal šéf kukiel. „Skúsime na drzovku, siahneme na kľučku. Ak nič, tak k oknu, a skúsime ich paralyzovať slzákom a pár výstražnými výstrelmi."
Jeden opatrne zišiel po schodoch á siahol na kľučku. Dvere sa pomaly odchýlili. Okamžite k nemu pribehli ostatní a vtlačili ho dnu.
A bolo po tichu. Dolinou sa ozýval vreskot ako v ZOO.
„Polííícia!! Policajnááá akcia!! Všetci na zem!! Na zéém!! Polícia!!"
Vbehli aj detektívi a v momente bola pivnica plná ľudí.

Bol to desivý pohľad. Dvaja sedeli a štyria stáli. Tí, čo sedeli, boli celí krvaví. Zviazaní a krvaví. Tí, čo stáli, stuhli v nemom úžase. Traja boli v tričkách a boli dosť spotení. Jeden bol v drahom obleku a nepotil sa.
Holohlavci v tričkách mlátili tých dvoch na stoličkách hlava-nehlava, ale už skončili, a kukláči ich jedného po druhom skladali na zem a viazali im ruky. Bolo to ako blesk.
Jeden z mučených zodvihol hlavu, vypľul krv a zasípal: „Polícia, chvalabohu..." a hlava mu odkväcla.
Krauz mal pocit, že dostal metál. Takto milo ho už dávno nikto neprivítal.
Muž v drahom obleku zacúval do rohu a neveriaco vyvaľoval oči. Jedna kukla k nemu priskočila a nacvičeným hmatom ho chcela zložiť na zem. Krauz zaprotestoval.
„Toho nie! Toho my sami," a podišiel bližšie.
„Pán Rastislav, aké milé stretnutie. Minule ste pohostili vy mňa, teraz pozývam ja vás. Koňak nepodávame, ale zato máme náramne pohodlné stoličky... v tej našej kancelárii milenej."
Krauz vybral kovové putá, ale potom si to rozmyslel.
„Petra, toto je tvoj prípad."
Petra sa usmiala, oprela si milého podnikateľa čelom o stenu a založila mu putá.
„V mene zákona, ak vôbec viete, že niečo také v tomto štáte máme..."

59. Kapitola

Ale to nebolo všetko. Najväčšie prekvapenie ich ešte len čakalo.
„Ja som ho nezabil, a o tom druhom, ako ste to, Priehoda? Tak o tom ani neviem, že existoval. Nestarám sa o každého roboša, čo sa premelie cez moje stavby. Vrahov máte tam vo vedľajšej kancelárii, takže ak dovolíte, ja by som sa spojil so svojím právnikom a..."
„Spájať sa budete, až keď vám to dovolíme, pán Rastislav, a ak vám môžem poradiť, zmeňte tón, tu nie ste na porade s podriadenými, tu ste na oddelení vrážd a práve sa na vás valí podozrenie z dvojnásobnej vraždy, takže vám vrelo odporúčam spolupracovať a nerozkazovať!"
„Ako si želáte, pán Krauz, ale vrahov máte vedľa."
„Ako to myslíte?"
„Tak, ako som povedal! To oni kontaktovali mňa, nie ja ich." „Dobre, takže si urobíme pohodlie a trochu sa porozprávame."
Krauz vstal a z chladničky mu podal pollitrovú minerálku. Bola originál zavretá, a preto sa podnikateľ napil. Pohár odmietol, v špinavej policajnej úradovni nemohol čakať čistý pohár, napil sa priamo z fľaše.
Krauz a Chosé si pritiahli stoličky bližšie. Kuky sa postavil k dverám a oprel sa o zárubňu. Petra si sadla do kresla a čmárala si. Vaňa sedel unavene za stolom. Nešiel do Viedne, našli ho v polovici kopca.
„Počúvame!"
„Oni ma kontaktovali, mysleli si, že ma obabrú. Ponúkli mi na predaj mincu." „Tú, čo máte vo vitríne?"
„Tú. Dal som ich sledovať a rýchlo som zistil, že sú to obyčajní roboši a že ju museli niekde ukradnúť. Povedali mi, že ich majú ešte stoštyri, a to sa už ukradnúť nedá, to je hotový poklad. Lenže potom som si zistil, čo sú zač, a keď som sa dozvedel, že pred pár mesiacmi pracovali pre Vámošiho a že sa stále motajú iba po Devíne, bolo mi jasné, že poklad museli nájsť tam. Ja staviam na miestach, kde sa to pokladmi len tak hemží, a trochu som na nich pritlačil. Priznali, že tú jednu majú od miestneho chudáka a že vedia, kto má ostatné, ale že ich nechce dať. Tak som im dal ultimátum. Čo vyviedli potom, to vám už musia povedať oni. Ja som s nimi nebol, ja som iba čakal na to, čo je moje, čo ukradli z môjho pozemku, a bolo mi úplne jedno, ako mi to donesú."
„Tak hovoríte, že tú jednu mali od miestneho chudáka."
„Také niečo splietali."
„To v pivnici, to malo byť čo?"
„Ultimátum vypršalo. Ja som chcel iba to, čo mi patrí!"
„Aj keby sme vám verili, aj tak vám nepatrí nič. Ignorujete zákony a myslíte si, že za tie vaše poondené prachy si môžete kúpiť všetko a všetkých, ale zákony sú tu aj pre vás, a my vás o tom rýchlo presvedčíme, nebojte sa."
Krauz vstal a kývol na Chosého a na Petru. Vyšli von na chodbu.
„Čo si o tom myslíte?"
„Podlá všetkého by to mal byť vrah a teraz iba klame, nie?"
„Chosé?"
„Klame!"
„Ale musíme to preveriť. Kde sú tí dvaja?" „Filip a Oto ich odviezli na ošetrenie."
„Pošlem za nimi ešte dvoch a nech ich nenápadne dolifrujú sem. Uvidíme."
Nebolo to také hrozné, ako to vyzeralo na začiatku. Modriny na tvári, rozrazené pery, krvácanie z nosa, ale nič viac. Ani otras mozgu, ani žiadna zlomenina. Ani im neponúkli hospitalizáciu na pozorovanie. Ani by ju neprijali. Živili sa rukami a maródka pre nich znamenala čistú stratu a peniaze, tie mali radi, o tom nemohlo byť pochýb.
Dali ich každého do inej kancelárie.
„Pán Smatana, vy ste tesár."

„Som."
„Pracovali ste pre pána Vámošiho?" „Pracoval."
„Prečo ste sa rozkmotrili?"
„Nerozkmotrili. Vlado, teda Zámečník, zohnal lepší flek a Zdenko nám odmietol zvýšiť platy. Žgrloš. Postavili sme s ním polovicu Devína, a on takto!"
„Vy to v Devíne poznáte dobre, však?"
„Dobre, veď som tam roky staval."
„Poznáte Petra Priehodu?"
„No... poznám, aj on občas staval, ako pomocný robotník."
„Boli ste niekedy u neho doma?"
„Nikdy, čo by som tam robil? Taký smradoch z polorozpadnutej diery."
„Ako viete, veď ste u neho nikdy neboli."
„No... hovorilo sa, že len slope a smrdí korunou, tak... čo? Kde by asi tak býval? Je na tom niečo?"
„Nie, nič. Tak u neho ste nikdy neboli. Ani na záhrade, ani vo dvore?"
„Nikdy, ani neviem, kde býva!"
„Neviete. Tí únoscovia..."
„No konečne! Kvôli tomu som tu, a nie kvôli nejakému Priehodovi! Tak ja by som chcel podať trestné oznámenie a žalobu na tých hajzlov! Pozrite, ako ma zmaľovali!"
„Aj k tomu sa dostaneme, aj trestné oznámenie môžete podať, s tou žalobou to už bude horšie, tú necháme na prokurátora, ale to vám vysvetľovať nebudem, iba by sme sa zamotávali. Vráťme sa k tým únoscom..."
„Rád!"
„Oni vás dnes zobrali rovno z práce?"
„Nie, počkali si nás, keď sme sa večer vracali z krčmy."
„Do krčmy ste išli rovno z práce?"
„Rovno!"
„Prezliekali ste sa niekde?"
„Nie, prezliekame sa až na ubytovni, ale tam sme sa nedostali."
„Takže máte na sebe tie isté veci, v ktorých robíte?"
„Nóó. To... čo sú za otázky?"
„Uvidíte. Aj topánky máte zo stavby?"
„Mám!"„Sú nové."
„Ako sme odišli od Zdenka, tak nová firma nám dala všetko nové, aj montérky, aj stavbárske topánky." „Tak si ich vyzujte." „No... to hádam nemyslíte vážne!!" „Áále áno!"
Krauz s Petrou sa museli poradiť. Vyšli von. Radi, lebo tesár sa práve vyzul.
„Petra, zavolaj toho technika, čo bol s nami na záhrade, a trasológa, aby prišiel do roboty. Pošli Filipa, nech ich privezie, a musíme čo najskôr porovnať topánky týchto dvoch s odliatkom, čo sme spravili za stodolou. Rýchlo, nemáme čas."
Trasológ bol ochotný. Bola síce noc a s nadčasmi to mali všelijaké, ale ak išlo o dvojnásobnú vraždu, bol ochotný. Porovnať odtlačok s topánkou bola malina.
Tlstý Váňa a Oto zatiaľ zabávali Smatanu. Práve bola reč o sumcoch, ako dobre berú na karbid. Smatana ani nepostrehol, ako ten čas letí, a už zvonil telefón.
„Počkaj, prepnem ťa na hlasno, aby ťa počul aj pán Smatana."
„Topánka označená ako jednotka, pomlčka Smatana, je určite tá, čo urobila odtlačok na záhrade u Priehodu. Našiel som desať markantov a môžem ich nájsť aj sto, ale je to zbytočné. Topánka je nová a má výrazný dezén s množstvom individuálnych stop na stotožnenie. So stopercentnou určitosťou môžem povedať, že táto topánka urobila odtlačok na záhrade. Chcete to aj písomne?"
„Samozrejme!"
„Myslel som teraz."
„Nie, stačí zajtra... vlastne dnes ráno. Díky!"
Krauz položil a milo sa na Smatanu usmial.

„Pán Smatana, počuli ste. Mám na vás už iba dve otázky, dobre si rozmyslite, čo mi odpoviete. Prvá. Požičali ste včera večer alebo v noci niekomu vaše topánky?"
„Nie, prečo?"
„Neviem prečo, ale vaša odpoveď znie nie. Dobre. Druhá, ukradol vám niekto vaše topánky?" „Nie, čo ste, šak ich mám!"
„Dobre, v tom prípade, pán Smatana, máte sólo. My vás budeme veľmi pozorne počúvať. Vysvetlite nám, ako sa dostal odtlačok vašej topánky na záhradu pána Priehodu."
„Viem ja!?
„A kto iný? Včera večer zavraždili Petra Priehodu v jeho stodole a hodili ho do rieky, a vy ste tam boli! Tak kto iný by nám to mal vysvetliť? Asi si neuvedomujete závažnosť situácie, ale na základe týchto faktov a na základe výpovede pána Rastislava vás vyšetrovateľ obviní z dvojnásobnej vraždy a do konca života už budete iba sedieť, nie stavať."
„Aká vražda, aká výpoveď?"
„Ako myslíte."
Krauz vstal a ťažko sa oprel o stôl. Dramatickým hlasom oslovil prítomných.
„Vážení, tak ten Rastislav sa z toho napokon vyvlečie. Nič mu nedokážeme a musíme ho pustiť. Dôkazy sú jednoznačné a svedčia proti Smatanovi," a smutne sa na neboráka zahľadel.
Smatana pokýval prstami v deravých ponožkách a zvraštil čelo. Premýšľal. Nechali ho.
„A toho druhého tesára pustite tiež, Smatana si to zlizne sám, jeho odtlačok je na záhrade, tak načo to komplikovať?"
„Hovno!"
Premýšľal ďalej. Nechali ho.
„Hovno sa mu prepečie! To on všetko vymyslel, a spískali to aj so Zámečníkom, mňa iba ten debil nahovoril, aby som mu pomohol, a ja si to mám všetko odsrať!? Kurva!"
„Nemusíte, ak nám poviete, ako to bolo, rozdelíme vinu podľa spravodlivosti, a vy si odskáčete iba to, čo ste spravili, inak to bude všetko na vás."
„Nebude, ja som nič neurobil! To Zámečník, debil jeden! Hovoril som mu, aby sme sa so Zdenkom dohodli podobrom, ale on nie, on hneď... a načo ho pichol? Veď už mal aj tak dosť!"
„Čo keby ste nám to porozprávali od začiatku, myslím, od prvého kontaktu s Priehodom, lebo tam to začalo, nie?"
„Začalo! No... to bolo tak... vymákľi sme Priehodu v krčme a nemal na pivo. Škemral peniaze, ale jemu požičať, to bolo vopred stratené. Zaplatili sme mu pivo, dali sme mu cigaretu a mysleli sme, že už dá pokoj, ale on stále dobiedzal, až napokon z neho vyliezlo, že on má čím zaplatiť, ale že mu nikto nemá vydať. To bolo divné, a tak sme ho trochu podrypli, a on nám ukázal, čím chcel platiť. Zlatá minca, skoro sme odpadli. Vlado, teda Zámečník, mu zaplatil pár poldecákov, a keď už bol dosť brblavý, tak nám prezradil, že vie, kde ich je celá kopa. Tušili sme, že to súvisí s jeho novou robotou, lebo tu v Devíne sa už vykopali iné vecičky. Vlado tú mincu od neho kúpil, dal mu dve stovky, a ešte mu aj zaplatil poldeci, a Priehoda nám povedal, ako to bolo. V pondelok mali prísť vodári a Zdenko nemal urobený pre nich výkop, a tak ho zavolal v nedeľu na fušku za kešovku. To sa občas robí, keď príde na stavbu nárazová robota, treba robiť aj v nedeľu, a to sa dobre platí na každej stavbe. Zdenko sa roboty nebál a vedel kopať tiež, a tak ten výkop robili spolu. Vykopali nejaký hrniec plný zlata a Zdenko sa zľakol, že by museli stavbu zastaviť a majiteľ Rastislav by nevyplatil prémie, ako sľúbil, tak sa s Priehodom dohodli, že to zataja a časom sa uvidí, čo s tým. Ale Priehoda bol chmaták na pohládanie a jednu z hrnca v nestráženej chvíli ukradol, aby mal foršús. My sme vedeli, že minca sa nedá predať iba tak, že to musí byť zberateľ, čo rád zaplatí a nezavolá fíz... policajtov, a tak sme zavolali Rastislavovi. My ho poznáme už dávno, stavali sme preňho jeho firmu a aj hotel a vieme, že sa o ňom hovorí, že je zberateľ a milovník takých vecí. Skočil na návnadu ako nič! Dal nám päť tisíc a sľúbil toľko za každú ďalšiu. Kašlali sme naňho, nám na prilepšenie stačilo, ale on si nás našiel a začal sa vyhrážať, že ak mu

neprinesieme aj ostatné, tak nás udá na polícii. Nemali sme inú možnosť, iba zájsť za Zdenkom a dohodnúť sa. Zdenko nás vysmial, že nič nenašiel a že Priehoda je opitý chválenkár. Ale Rastislav na nás tlačil a vyhrážal sa nám. Tak sme sa minulú sobotu rozhodli, že ho navštívime uňho na chate, a tam sa v pokoji dohodneme. V sobotu sme celý deň robili, ale večer sme za ním zašli. Nejako... sa to zamotalo. Zdenko práve jedol a začal sa oháňať nožom a... ja neviem..."
Krauz mu ponúkol cigaretu. Chosé pohár minerálky. Petra bola ochotná ho pohladkať a pofúkať mu ubolený nos, len aby pokračoval.
„Ďakujem... ďakujem pekne... neviem, ako k tomu došlo, jednoducho ho Vlado niečím švacol a Zdenko ho pichol do boku. Vlado dostal nervy, a ako tam Zdenko ležal, tak mu vytrhol nôž a vrazil ho doňho. Vladovi nič nebolo, iba natrhnutá koža, nič viac. Utiekli sme, ale cestou dolu nám napadlo, že všetko sme tam nechali, aj nôž, aj ten kus železa... tak sme sa vrátili, nôž a železo sme zabalili to nejakej handry a odhodili cestou do opustenej záhrady." „Viete do ktorej, nájdete to?"
„Nájdem, spoza plota trčal obrovský jedlý gaštan, a tých stromov je tam iba pár, a pri ceste iba jeden." „Čo ste spravili s autom?"
„To bol Vladov nápad. Keď sme sa už vrátili a na stole ležali kľúče, vzali sme ho." „Kde je teraz?
„U Vlada na dedine v garáži. Chceli sme ho streliť, ale báli sme sa, bolo to ešte čerstvé."
„Výborne!" vyhŕklo Petre a Chosé ju zmrazil pohľadom. „Prečo ste nevzali aj mobil?"
„Lebo sme ho nenašli, už tam nebol, a ani sme netušili, že ho šlohol Priehoda a že nás videl." „Ako vás mohol vidieť?!"
„On prišiel o mincu a bol stále švorc, a tak sa vybral za Zdenkom, aby z neho nejaké mince vymámil. Vedel, že je hore na chate, lebo ho v sobotu na obed videl odchádzať od Weithovcov. Fajčil v záhrade schovaný v tme a rozmýšľal, ako na Zdenka, keď sme prišli, a všetko videl. Keď sme odišli, vbehol dnu, a keď videl, ako Zdenko dopadol, vzal mu mobil a aj hrniec. Ten pes vedel, kde je, lebo ho ukryli spolu u Zdenka v pivnici. Keď sme sa vrátili po auto a po nôž, tak sa iba skryl v tme v kúte záhrady a počkal, kým odídeme. Toto všetko nám porozprával v krčme, lebo si nás našiel a chcel peniaze. Zlato nevedel predať, ale peniaze potreboval, aj ten mobil vraj predal nejakým cigánom v meste. Tlačil na nás, aby sme mu zaplatili, lebo nás udá, a tak sme za ním včera zašli. V krčme už nebol, ale našli sme ho v stodole. Predstavte si, ten úchylák sedel na motorke, olizoval nejakú fotku a honil si fógla, debilko. Smial sa nám a chcel iba prachy, o zlate nechcel ani počuť, ani sa dohodnúť, že by sme ho predali za neho, stále iba vykrikoval, že nám neverí, že sme vrahovia a že nič nedostaneme a... Vlado ho švacol. Išli sme pozrieť, ako to vyzerá vzadu a či sa dá prejsť, a keď sme našli cestičku k rieke, tak sme ho odtiahli a hodili tam. A to je asi tak všetko... aha! A potom nás uniesli tí Rastislavovi svalnáči a zmlátili nás, lebo si mysleli, že my máme to zlato schované. Tak zavriete ich?"

60. Kapitola

Mayor iba sedel a počúval. Petra mu to všetko vyrozprávala.
„Ale prečo mal za nechtami jelenicu?"
„Aj mne to vŕtalo v hlave, ešte raz sme sa v noci previezli hore na chatu. Vzali sme odtiaľ pracovné rukavice, majú zvnútra takú jemnú kožu, je dosť možné, že keď to v labákoch porovnajú, tak zistia, že je to to, čo mal za nechtami, a tým by to boli stopy od roboty, a nie pri bránení sa."
„Zvláštne..."
„Ideme ešte urobiť previerku Smatanovej výpovede, ideme zaistiť vražedné nástroje do tej opustenej záhrady a po auto do Zámečníkovej garáže. Potom ich všetkých dáme vyšetrovateľovi, nech ich pozatvára, a je po vtákoch."
„Zvláštny prípad, taký logicky priamočiary. Pekná robota, chlapci..."
„To bol Petrin prípad!"
„Vlastne áno, pekná robota, Petra, logická analýza a perfektná súčinnosť. Postarám sa, aby ste z toho tiež niečo mali, budú odmeny, a možno aj niečo viac, to už nechajte na mňa. Ale... inak... pekná robota!"
Niekto zaklopal na dvere, a to znamenalo, že to bude niekto cudzí.
„Voľno!"
Vošiel kolega s archeologickou Ábelovou.
„Ááááá, pani archeologická! Vitajte! Dali sme vás zavolať, lebo prípad je ukončený a tieto veci sa stanú predmetmi doličnými, takže vás zavedieme k vyšetrovateľovi, ktorý bude celý prípad dokumentovať, a s ním sa dohodnete, ako bude s pokladom naložené a kedy si ho môžete prevziať a vystaviť."
Ábelova celá žiarila.
„Fantastické! Ja som si už medzitým obtelefonovala povolenie na zastavenie stavby, takže ten arogantný nadutec si môže zháňať podnájom, ale na Chuchvalci tak skoro bývať nebude!"
Všetci sa rozosmiali. Bavili sa na tom, ako sa temperamentná archeologická rozohnila. Krauz si unavene sadol k stolu a jednu mincu si skúmavo obzrel. Na líci bola nejaká hlava a vzadu kôň s jazdcom.
„Knieža na koni... ako knieža Rastislav." Ábelova sa iba usmiala.
„Pán Krauz, to určite nie, to je keltská minca, od kniežaťa Rastislava je vzdialená pekných pár storočí..." oponovala archeologická.
„Tak potom knieža... Smrť. Dva ľudské životy padli teraz a v čase, keď ich razili, ich padlo asi neúrekom, však?"
„To máte teda pravdu. Knieža Smrť, to je naozaj výstižné označenie."

61. Kapitola

„Je štvrtok, čo podnikneme?" zažíval Krauz.
Kuky vstal, z misky pod kvetináčom vylial pol litra vody a zmäknutý hnedý kaktus hodil do koša.
„Uschol, debil..."
„Volal Edo, vraj ani tentoraz to nie je rakovina, dali mu ešte jednu šancu a púšťajú ho domov. Asi skočím poňho, nech sa neprdúska električkou," unavene oznámil Oto.
Chosé sa ponaťahoval a sprisahanecky skontroloval, či ho niekto sleduje. Krauzovi to neušlo. Čakal.
Chosé zalovil v zásuvke stola a vytiahol malú škatuľku. Opatrne ju otvoril a nazrel. Krauz vyskočil a už bol pri ňom. Chosé ju nestihol schovať, ale ani sa príliš nesnažil. Krauz mu ju vytrhol.
„No doboha, ten je! Diamant ako pre čarovnú!"
„Ukáž?"
„Daj sem!"
„Aj ja chcem vidieť!"
„Vráťte mi ho!"
Všetci poskakovali a podávali si škatuľku. Napokon sa vrátila majiteľovi.
„Chlapci, dnes seriem na robotu, idem za Ninou."
Krauz ho potľapkal po ramene a Vaňa ho chcel pre šťastie opľuť, ale mal plné ústa tresky, a tak si to rozmyslel.
„A ja sa asi pustím do tej správy pre riaditeľa, nech to odsýpa..."
„A to je asi tak všetko. Musel som ti to povedať, lebo som to mal na srdci, a aj to je od srdca, tomu ver! Jednoducho, už som prišiel na to, čo je pre mňa to najdrahšie a najdôležitejšie na svete!"
Nina počúvala skoro hodinu. Ruku už mala celú rozmliaždenú. Chosé jej vysvetlil, čo preňho znamená a aký veľký omyl bola Zdena, ktorá sa napriek všetkým sľubom už asi nikdy nezmení. Oči mu otvorilo až to, čo spravila jeho dcére. A kamarátovej dcére. A tiež jej vysvetlil, že ju miluje, ale že mu to trochu trvalo, aby sa nehnevala.
„Uvidíš, všetko bude v najlepšom poriadku."
Nina si vymanila ruku a z kabelky vybrala vreckovku. Utrela si dlaň a aj oči. Neplakala, ale boli lesklé. To bol okamih, na ktorý čakal!
Chosé zalovil vo vrecku saka, pomaly vybral škatuľku, pootvoril ju a postrčil ju po stole. Nina stuhla, nazrela a na tvári sa jej zjavil bolestný kŕč. Už neudržala slzy.
„Nina... chceš si ma vziať? Prosím..."
Nina sa spamätala, rýchlo si prepudrovala rozmočené líca a dlho sa na Chosého zahľadela.
„Chosé... a teraz musím niečo povedať ja tebe. Odovzdávam ordináciu. Končím. O týždeň odlietame aj s Ninou do írska. Nastupujem tam do nemocnice a Nina bude študovať. Odchádzame a už sa sem nevrátime. Ani ona, ani ja sme tu nikdy šťastie nenašli, a toto..." drgla do škatuľky, „by nám ho tiež neprinieslo. Poznali sme sa iba krátko a bolo to už tak dávno. Sme cudzí ľudia, Chosé, a ja som sa načakala až dosť. Už ma nebaví vysedávať pri televízore a stále sama, každý večer... stále sama iba vyčkávať, kedy... ty sa aj tak nikdy nezmeníš, a vyčkávala by som ďalej, stále sama, stále iba sama... načo by to bolo dobré? Tvoja práca je príliš nenormálna na to, aby sme mohli normálne žiť a fungovať ako rodina. Ty sám si sa jej už prispôsobil tak, že to ani nevnímaš. A aj to, čo sa stalo Nine, je výsledok toho, ako žiješ, s kým sa stýkaš, koho vyšetruješ a všetkých okolo teba. Ani nevnímaš, ako ťa to všetko ohýba k zemi. Samá hrôza! Chúďatko Nina. Nechcem, aby ťa spoznala bližšie, mohlo by to byť pre ňu nebezpečné. Už som sa rozhodla, predala som byt... odchádzame. Nekomplikujme si to, prosím ťa! Zbohom a... nehnevaj sa!"
Vstala skôr, než sa nadýchol, a skôr, než pokľakol, bola preč.

Civel na škatuľku a bál sa jej dotknúť. V žalúdku mal čudný pocit, akoby ho po soláre pohladkal boxer super-ťažkej váhy.
Prišla čašníčka.
„Budete si ešte niečo priať?"
Chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, čo chce.
„Ááno..." vykoktal, „veľkú vodku. Decovú."
„A k tomu? Na zapitie? Džús?"
„Koňak."

Aj Krauz mal vo štvrtok veľké plány. Konečne sa dostal domov ako každý normálny človek a o piatej už bol osprchovaný a oholený.
„Je doma Sylvia? Prišla už?"
Vyliezol z vane a omotaný osuškou a vyvoňaný ako na rande zamieril cez chodbu za manželkou.
„Je, prišla, kým si bol vo vani. Prečo?"
„No... chcel som sa s ňou porozprávať, doriešiť ten pondelok a..."
Veľká Sylvia ho vtiahla do kuchyne, zavesila sa mu na krk a dlho, veľmi dlho ho pobozkala.
„Richard... ja by som ťa chcela o niečo poprosiť... nechaj to tak. My sme sa už porozprávali, času si nám dal dosť, to uznáš sám, ale nič ti nevyčítam, máš takú prácu, zachraňuješ cudzích a ja... som medzitým zachránila našich. Neviem, či mi rozumieš, ale... už je to vyriešené, chápeš?"
Krauz sa zaklonil a s prekvapením sa zahľadel na zavreté dvere do detskej izby.
„Vyriešené?" zašepkal.
A pochopil.
„Tak potom... by som sa išiel zvaliť a zaujal by som polohu ležiaceho strelca a budem ochraňovať pokoj tejto rodiny z objektu spálne tak, aby som mal výhľad na celý perimeter. Si za?"
„Choď ochraňovať," a tľapla ho po zadku.
„Tak v takom prípade ma môžeš o ôsmej zobudiť a prekvapiť odzadu!"
„Ty ma prekvap odzadu... konečne!"

62. Kapitola

„Končiť, pozor!" všetci sa postavili, vypli hrude a zaklonili hlavy.
„Personálny rozkaz riaditeľa krajského riaditeľstva číslo tridsaťosem... pohov! Podľa paragrafu stodva á odstavec jedna udeľujem odmenu vo výške... to sa každý dočítate... za mimoriadne aktívny prístup pri objasňovaní dvojnásobnej vraždy... o koho ide, asi všetci tušíte, veď sme to robili spolu! Tak! Sem sa mi podpíšte a ja vám rozdám obálky!"
Takýto začiatok piatka nikto nečakal. Že z toho kvapne nejaká korunka navyše, tušili, ale že tak rýchlo? Chlapi si posúvali rozkaz po stole a podpisovali sa. Rozkaz sa dostal až k Petre. Trochu sa zarazila a obrátila ho, ale meno Pergnerová nebolo ani na druhej strane. Stuhla, ale bez slova posunula papier ďalej. Ani náznak sklamania, ale musela sa veľmi ovládať. Chlapi si rozdali a na babu sa vykašľali. Nič to.
Mayor ju pozorne sledoval a tento okamih si nechcel nechať ujsť. Tešil sa naň už odvčera, odkedy sa porozprával s krajským a čo-to pre oddelenie zase vybavil.
Papier sa dostal aj ku Krauzovi. Aj on si všimol, že jedno meno tam chýba. Všimol si aj Petrin zarazený pohľad, aj šéfov vyškerený ksicht.
„Petra, čo je, ty nič?" spýtal sa Mayor, aby ju ešte viac vytočil.
„Áále..." mala trochu zovreté hrdlo.
„Tak dosť bolo srandičiek, teraz vážne, všetci ticho! Ticho! Vážení... dovoľte aby som vám oznámil, že od budúceho týždňa bude na tomto oddelení o jedného kapitána viac!!"
„Jupíí!" revali všetci a vrhli sa na Petru.
Každý sa s ňou chcel vystískať, boli by blázni, keby nie.
Kým ostatní blbli, Mayor si zavolal Krauza bokom.
„Počúvaj, volal mi Chosé, zlomeným hlasom si pýtal na dnes dovolenku. Odhadoval som ho tak na liter vodky a pol litra koňaku, neboli ste spolu?"
„Nie, išiel som domov a spal som ako šteňa."
„Takže nevieš, o čo ide?"
„Ani netuším!"
„Tak mu pre istotu vypíš dovolenkový lístok, ak nič nevyvedie a nebude žiadny prúser, v pondelok ho môžeš roztrhať."
Krauz prevzal odmenu a vrátil sa do kancelárie. Že niečo nie je v poriadku, už tušil, lebo Chosé ráno neprišiel a nebral ani mobil. Vyťukal jeho číslo a čakal. Dozvedel sa, že volaná stanica je momentálne nedostupná.
Kde ten pes môže byť?
Chosé sa zobudil na príšerne škvŕkavý zvuk a smrad páliaceho sa oleja. Oči ho neposlúchali a v hrdle mal čistú Saharu. Prekvapene sa poobzeral. Periny nepoznal, ani farbu stien, skriňa bola inde...
Nakukla Alenka a žmurkla naňho jedným okom.
„Dobré ránko, vyspatý? Robím ti vajcia so šunkou a mám aj pálivé feferónky, na to, v akom si stave, si myslím, že ideálny životabudič, čo povieš?"
Chosé opretý na lakťoch iba nechápavo zízal. Nadvihol perinu. Bol úplne nahý.
„Ahoj! Ako som sa..."
„S tým prsteňom si ma úplne šokoval, Chosé! A myslel si tú ponuku vážne?"
Alenka priniesla raňajky a hupla k nemu do postele. Chosé ich odložil a použil iba plechovkové pivo.
„Počkaj, počkaj... ako to bolo...?"
„Aha! Ja som to rušila! Opica ako hrom a potom okno. Takže ti ten prsteň mám vrátiť a zo sobáša tiež nič nebude, čo?"
„Ja debil... ja... ako sme sa stretli?"
„Prišiel si Jumbo vi pred záverečnou a nemohli sme sa ťa zbaviť dobré dve hodiny. Daroval si mi snubný prsteň a požiadal si ma o ruku... konečne. Pred svedkami. Tak som si ťa pekne uložila a..."

„Aj bolo niečo?"
„Chosé, bol si taký nasiaknutý vodkou, že by sa ti nepostavil, ani keby si naňho mieril tým svojím koltom a použil výzvu v mene zákona."
„Tak vidíš, ty bez oka, ja bez... oného, ako sa k sebe hodíme! Duo los kriplos."
Chosé si zobol zo šunky a ešte raz sa poriadne napil piva. Sila sa mu vracala a prestali sa mu triasť ruky. Pritiahol si Alenku k sebe a rukou jej vlastnícky zašiel pod župan.
„Už sa cítim oveľa lepšie," zašepkal jej do ucha.
Privinula sa k nemu. Vopchala ruku pod perinu a presvedčila sa, že je to pravda.

O pol štvrtej vyšiel Krauz z budovy policajného riaditeľstva a na chodníku ho čakal parťak.
„Áále, čo ty tu, celý deň vypnutý!? Prečo mi neberieš mobil? Máš dovolenku! Vypísal som ju za teba."
„Čau. Čakám ťa."
Krauz zvraštil nos. Z Chosého tiahlo ako zo suda.
„Chytáš druhý dych?"
„Priebežne udržujem oheň."
„Takže s Ninou to asi nedopadlo..."
„Nechaj tak. Pozývam ťa k Jumbovi na jedno chladené. Alenka nám urobí hemendex, dáme si po vodke a..."
Krauz chcel ísť domov. Úplne zbytočne pozrel na hodinky. Muselo byť iba pol štvrtej, veď práve končili.
„Ja neviem... mal by som ísť za Sylviou..."
„Prosím ťa," povedal Chosé.
Trochu sa zatackal. Krauz ho objal okolo ramien.
„Táák poď, ty Casanova... ale povieš mi všetko od á po zet a môžem ti nadávať do volov celý večer až do záverečnej!"
„Uhm..."
„A po záverečnej do idiotov..."
Dvaja muži kráčali mestom, objímali sa okolo ramien a ľudia, čo do nich vrážali, ani netušili, kto sú, kam idú, čo robia a... prečo.